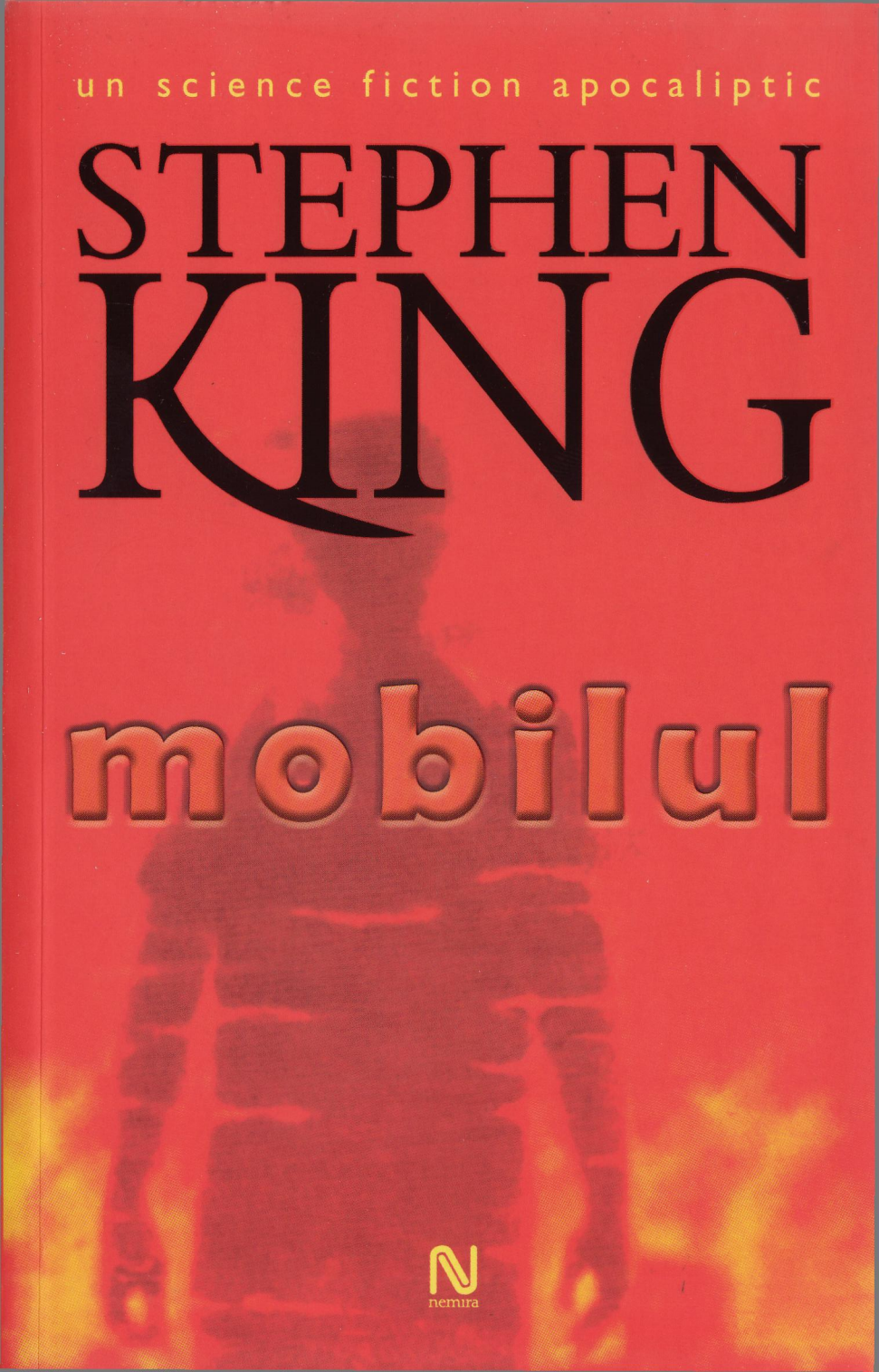
un science fiction apocaliptic

STEPHEN KING

mobilul

nemira

Stephen King locuiește în Maine. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate, are un venit anual de 40 000 000 $ și nu are telefon mobil!

„Cu atmosfera sa obsedantă, cu sarcasmul față de cei înrobiți tehnologiei, cu scenele de violență oribilă și compasiune umană, *Mobilul* este ultimul roman al lui Stephen King și primul roman al secolului XXI care capturează cu adevărat teroarea."

The New York Times

ISBN 973-569-883-8
ISBN 978-973-569-883-6
www.nemira.ro
nemira

De același autor, la Editura Nemira,
au apărut:

Colorado Kid
Apocalipsa (2 vol.)
Cimitirul animalelor
Christine
Orașul bântuIT (2 vol.)
Misery
Carrie
Shining

STEPHEN EDWIN KING (n. 1947) este licențiat în limba engleză la Universitatea Maine din Orono și a debutat în 1974 cu romanul *Carrie*. După aproape treizeci de ani în care a publicat în principal romane horror foarte populare (*Christine, Apocalipsa, Orașul bântuIT* etc.), el a primit medalia National Book Foundation și Lifetime Achievement Awards din partea National Books Awards. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să filmeze adaptări ale povestirilor sale pentru suma simbolică de 1$. În același timp, s-a estimat că venitul lui anual este de 40 000 000$. Ca o ironie a sorții, el a declarat că detestă sărbătoarea de Halloween.

STEPHEN KING

mobilul

Traducere din limba engleză
MIHAI DAN PAVELESCU

nemira

Coperta: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
Mobilul / Stephen King; trad.. Mihai Dan Pavelescu
București, Nemira & Co, 2006
ISBN (10) 973-569-883-8
ISBN (13) 978-973-569-883-6

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Stephen King
CELL
© 2006 by Stephen King
© Editura Nemira & Co, 2006

Lector: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN (10) 973-569-883-8
ISBN (13) 978-973-569-883-6

Pentru Richard Matheson și George Romero

Chuck Verrill a redactat cartea și a făcut o treabă excepțională. Mulțumesc, Chuck!

Robin Furth a întocmit documentarea despre telefoanele mobile și a oferit diversele teorii despre ceea ce se poate afla în sâmburele psihicului uman. Informațiile bune sunt ale ei; erorile de înțelegere îmi aparțin. Mulțumesc, Robin!

Soția mea a citit prima ciornă a manuscrisului și a spus lucruri încurajatoare. Mulțumesc, Tabby!

Locuitorii din Boston și cei din nordul Noii Anglii își vor da seama că mi-am îngăduit unele libertăți de natură geografică. Ce pot să spun? Ăsta le este teritoriul (ca să fac o glumă nesărată). După știința mea, AFMC n-a alocat nici un fel de fonduri pentru asigurarea de generatoare de avarie pentru turnurile de retransmisie a telefoniei mobile, dar trebuie să amintesc că multe turnuri de retransmisie *au* generatoare de avarie pentru cazurile unor pene de curent.

S.K.

„Id-ul nu va accepta o întârziere a gratificării. El simte permanent tensiunea dorinței neîmplinite."

Sigmund Freud

„Agresiunea umană este instinctivă. Oamenii nu și-au dezvoltat nici un fel de mecanisme rituale de inhibare a agresiunii pentru a asigura supraviețuirea speciei. Din acest motiv, omul este considerat un animal foarte periculos."

Konrad Lorenz

„Acum mă puteți auzi?"

Verizon

Civilizația a lunecat în al doilea Ev Mediu pe o dâră de sânge deloc surprinzătoare, însă cu o viteză pe care n-ar fi putut-o anticipa nici cel mai pesimist futurolog. A fost de parcă abia așteptase să se ducă. Pe 1 octombrie, Dumnezeu era în cerurile Lui, indicele bursier arăta 10 140 și majoritatea avioanelor ajungeau la timp (cu excepția celor care aterizau și decolau în Chicago, iar asta nu constituia o surpriză). După două săptămâni, văzduhul aparținea din nou păsărilor și bursa era o amintire. De Halloween, toate marile orașe ale planetei, de la New York la Moscova, duhneau până în slava cerurilor pustii și lumea așa cum fusese nu mai era decât o amintire.

SEMNALUL

1

Evenimentul care a ajuns să fie cunoscut ca Semnalul s-a declanșat la ora trei și trei minute după-amiaza, Eastern Standard Time, în după-amiaza de 1 octombrie. Termenul „Semnalul" era incorect, bineînțeles, dar, după zece ore de la eveniment, majoritatea savanților capabili să atragă atenția asupra acestei improprietăți erau fie morți, fie nebuni. Oricum, denumirea nu prea mai conta. Tot ce conta era efectul.

La ora trei în după-amiaza aceea, un tânăr lipsit de importanță pentru istorie mergea – aproape *țopăia* – pe strada Boylston din Boston. Numele lui era Clayton Riddell și pe chip i se citea o expresie de neîndoioasă satisfacție, care se potrivea perfect cu elasticitatea mersului. Cu mâna stângă, legăna un portofoliu de artist, genul de mapă care se închide și se încuie, astfel încât rezultă o valijoară de călătorie. Printre degetele mâinii lui drepte se întrețesea șnurul unei pungi de cumpărături din plastic maro pe care fuseseră imprimate cuvintele **micuțe comori** pentru oricine se sinchisea să le citească.

Înăuntrul pungii, pendulând înainte și înapoi, se afla un obiect mic, rotund. Un cadou, ați fi putut ghici și ați fi avut dreptate. Poate că ați fi ghicit în continuare că acest Clayton Riddell era un tânăr care căuta să sărbătorească o micuță (sau poate nici chiar atât de micuță) victorie cu o **micuță comoară** și ați fi avut din nou dreptate. Obiectul din pungă era un prespapier din sticlă destul de costisitor, în mijlocul căruia era încastrat un puf cenușiu de păpădie. Îl cumpărase pe drumul de întoarcere de la Hotelul Copley

Square spre mult mai modestul Atlantic Avenue Inn unde trăsese el, înspăimântat de eticheta cu prețul de nouăzeci de dolari lipită pe baza prespapierului și cumva chiar mai înspăimântat că acum își putea permite asemenea obiecte.

Când i-a întins vânzătoarei cardul de credit a dat dovadă de un curaj deosebit. Se îndoia că ar fi putut face gestul acela dacă ar fi cumpărat prespapierul pentru el; probabil că ar fi mormăit ceva de genul cum că s-a răzgândit și ar fi ieșit cu pași grăbiți din magazin. Era însă pentru Sharon. Lui Sharon îi plăceau astfel de obiecte și ea încă îl mai plăcea pe Clayton – *Îți țin pumnii, scumpule,* îi spusese cu o zi înainte ca el să plece spre Boston. Ținând seama de porcăriile cu care se împroșcaseră reciproc în decursul anului anterior, cuvintele acelea îl mișcaseră. Acum dorea s-o impresioneze, dacă așa ceva ar mai fi fost încă posibil. Prespapierul era un fleac (o **micuță comoară**), dar era convins că ei îi va plăcea puful gri și delicat din mijlocul sticlei, ca un buzunăraș de ceață.

2

Atenția lui Clay fu atrasă de clopoțelul unei furgonete cu înghețată. Staționa vizavi de Hotelul Four Seasons (care era mai măreț decât Copley Square) și lângă Parcul Boston Common ce se întindea în lungul lui Boylston cale de două-trei intersecții de partea aceasta a străzii. Cuvintele MISTER SOFTEE erau tipărite în culori irizate peste două cornete de înghețată ce dansau. Trei pușți se adunaseră lângă ferestruică, cu ghiozdanele lăsate jos, lângă picioare, așteptând să primească bunătățile. Înapoia lor stătea o femeie în costum cu pantaloni, ținând un pudel în lesă, și două adolescente în blugi cu talie joasă, cu iPoduri și căști, care deocamdată le atârnau în jurul gâtului, astfel ca ele să poată șușoti – foarte serioase, fără să chicotească măcar o dată.

Clay se așeză după ele, transformând grupulețul într-o coadă scurtă. Îi cumpărase un cadou soției lui de care se separase; pe drumul spre casă, intenționa să se oprească la Comix Supreme și să-i cumpere fiului său ultimul număr din *Spider-Man;* ar fi putut de asemenea să-și ofere și lui ceva. Ardea de nerăbdare să-i spună vestea lui Sharon, dar îi era imposibil să o contacteze până ajungea ea acasă, pe la patru fără un sfert sau cam așa. Se gândi că avea să mai zăbovească în Inn, cel puțin până vorbea cu Sharon, în principal plimbându-se înainte și înapoi prin cameră și privindu-și mapa încuiată. Până atunci, Mister Softee reprezenta o diversiune acceptabilă.

Vânzătorul din furgonetă îi servi pe cei trei puști cu două Dilly Bar și un monstru de cornet cu ciocolată și vanilie în spirală pentru marele cheltuitor din mijloc, care se părea că va plăti pentru toți. În timp ce băiețelul bâjbâia printr-un ghemotoc de bancnote din buzunarul blugilor lui largi, la modă, femeia cu pudel și costum model Power Suit, popular în anii optzeci în lumea afacerilor, scotoci în poșeta de pe umăr, scoase telefonul mobil – femeile în costume Power Suit nu mai plecau de acasă fără telefoanele lor mobile, tot așa cum nu plecau fără cardurile AmEx – și-i deschise clapeta. În spatele lor, în parc, un câine lătră și cineva strigă. Lui Clay nu i se păru un strigăt vesel, totuși când privi peste umăr nu putu să zărească decât niște amatori de plimbări, un câine care alerga cu o Frisbee în bot (n-ar fi trebuit să fie ținuți în lesă ? se întrebă el într-o doară), pogoane de iarbă verde însorită și umbră ademenitoare. Părea un loc potrivit pentru ca un bărbat care tocmai își vânduse primul album de benzi desenate – *și* urmarea la albumul acela, ambele pentru o sumă incredibilă – să se așeze și să savureze un cornet de înghețată cu ciocolată.

Când reveni către furgoneta MISTER SOFTEE, cei trei puști în blugi largi dispăruseră și femeia în costum Power Suit comanda o înghețată cu sirop. Una dintre cele două fete aflate în spatele ei avea un telefon de culoarea mentei prins la șold, iar femeia în costum

Power Suit îl ținea pe al ei cu casca fixată în ureche. Clay se gândi, așa cum făcea mai mereu în asemenea situații, că un fel de a te purta care, cândva, ar fi fost considerat intolerabil de grosolan – da, da, chiar și atunci când erai implicat într-o măruntă tranzacție comercială cu o persoană complet necunoscută! – devenea parte din conduita cotidiană acceptată.

Introdu-l în Pribeagul Negru, *iubitule,* spuse Sharon. Versiunea ei pe care Clay o păstra în minte îi vorbea frecvent și nu se sfia să spună ce avea de spus. Același lucru era adevărat și în privința lui Sharon din lumea reală, atât înainte, cât și după separarea lor. Deși nu i-o zicea la telefonul lui mobil. Clay nu avea așa ceva.

Telefonul de culoarea mentei cântă primele note ale melodiei de Crazy Frog care-i plăcea lui Johnny... cum se numea... „Axel F" ? Clay nu-și putea reaminti, poate pentru că o blocase mintal. Fata îl trase de la șold și rosti:

– Beth ?

Ascultă, surâse, apoi îi spuse prietenei:

– E Beth.

Cealaltă fată se aplecă spre ea și amândouă ascultară, cu tunsorile stil Pixie aproape identice (lui Clay i se părea că semănau perfect cu niște personaje din desenele animate de sâmbătă dimineață, poate cu Powerpuff Girls) fluturând laolaltă în briza după-amiezii.

– Maddy ? zise exact în aceeași clipă femeia în costum Power Suit.

La capătul lesei (lesa era roșie și presărată cu un fel de paiete scânteietoare), pudelul ei privea contemplativ traficul de pe Boylston. De cealaltă parte a străzii, la Four Seasons, un portar în livrea maro – livrelele păreau întotdeauna să fie maro sau albastre – flutura din mână, probabil după un taxi. O ambarcațiune amfibie Duck Boat ticsită cu turiști trecu pe lângă ei, prea înaltă și parcă nelalocul ei pe uscat, cu șoferul răcnind în portavoce despre obiectivele istorice. Cele două fete care ascultau la telefonul de culoarea mentei se priviră zâmbind, reacționând la ceva ce auzeau, dar fără să chicotească.

– Maddy? M-auzi? *Mă...*

Femeia în costum Power Suit ridică mâna care ținea lesa și înfipse un deget cu o unghie lungă în urechea liberă, iar Clay făcu o grimasă, temându-se pentru timpanul ei. Se imaginä desenând-o: câinele în lesă, costumul Power Suit, părul tuns scurt, modern... și un firicel subțire de sânge în jurul degetului din ureche. Duck Boat tocmai părăsea cadrul și portarul se zărea pe fundal, detalii care, cumva, confereau autenticitate schiței. Așa ar fi fost; erau chestii pe care le-ai fi recunoscut.

– Maddy, nu te mai *aud!* Voiam doar să-ți spun că m-am coafat la noul... m-am *coafat?... M-AM...*

Vânzătorul din furgoneta Mister Softee se aplecă și-i întinse un cornet din care se ridica un Everest alb, pe versanții căruia se revărsau ciocolată și sirop de căpșuni. Chipul lui nebărbierit era impasibil și anunța că mai văzuse asemenea episoade. Clay era convins că și el mai văzuse, și nu doar o dată. În parc, cineva țipă. Clay se uită iarăși peste umăr, spunându-și că trebuia să fi fost un țipăt de bucurie. La ora trei după-amiaza, o după-amiază însorită în Boston Common, ar cam fi *trebuit* să fie un țipăt de bucurie. Nu?

Femeia îi spuse ceva neinteligibil lui Maddy și-și închise telefonul printr-un zvâcnet îndelung exersat al încheieturii. Îi dădu drumul înapoi în poșetă, apoi rămase pur și simplu nemișcată, de parcă uitase ce făcea sau poate chiar unde se găsea.

– Face patru cincizeci, rosti Mister Softee, ținând răbdător înghețata cu sirop.

Clay avu timp să se gândească cât de al dracu' de *scump* era totul în Boston. Probabil că și femeia în costum Power Suit gândea la fel – asta, cel puțin, fusese prima lui ipoteză – deoarece pentru încă o clipă tot nu schiță nici un gest, ci doar privi cornetul cu muntele de înghețată și sirop prelins, ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată așa ceva.

Dinspre Common se auzi alt țipăt, de data aceasta nu unul omenesc, ci ceva între un scheunat de surpriză și un urlet de durere.

Clay se întoarse complet ca să se uite și văzu câinele care alergase cu Frisbee în bot. Era un câine cafeniu destul de mare, poate un labrador, el nu se pricepea la rasele canine și când trebuia să deseneze vreuna făcea rost de o carte și copia o imagine. Un bărbat în costum de afaceri stătea îngenuncheat lângă câine, îl prinsese cu brațul în jurul grumazului și părea – *cu siguranță, nu văd ceea ce cred că văd,* gândi Clay – că-i mestecă urechea. Apoi câinele schelălăi din nou și încercă să fugă. Bărbatul în costum de afaceri îl ținu cu fermitate – și da, aceea din gura bărbatului era urechea câinelui! – și, în vreme ce Clay continua să privească, o smulse cu totul. De data asta câinele zbieră aproape ca un om și mai multe rațe care plutiseră pe un iaz din apropiere își luară zborul, măcăind.

– *Rasd!* urlă cineva din spatele lui Clay.

Se auzise ca *Rasd*. Putuse să fie *basm* sau *rast,* însă cele petrecute ulterior îl făcură pe Clay să încline spre *Rasd:* câtuși de puțin un cuvânt, ci pur și simplu un sunet nearticulat de agresiune.

Clay reveni la furgoneta de înghețată, la timp ca s-o vadă pe Femeia Power Suit năpustindu-se prin ferestruica de servire în tentativa de a-l înșfăca pe Mister Softee. Izbutise să înhațe pliurile largi de pe pieptul vestonului său alb, dar singurul pas de surprindere spre îndărăt al vânzătorului fusese suficient ca să se desprindă. Tocurile înalte ale femeii părăsiră pentru o clipă trotuarul și Clay auzi hârșâitul țesăturii și clinchetul nasturilor când partea din față a jachetei ei trecu mai întâi în sus peste pervazul micuț al ferestruicii, după care coborî înapoi. Cornetul cu înghețată dispăru din raza vizuală. Clay zări o pată de înghețată și sirop pe încheietura stângă și antebrațul Femeii Power Suit, când tocurile ei înalte pocniră, revenind pe trotuar. Ea se clătină, cu genunchii îndoiți. Expresia imperturbabilă, bine crescută, de afișat în public, de pe fața ei – cea pe care Clay o considera fizionomia fundamentală „anonim pe stradă" – fusese înlocuită de un mârâit convulsiv care-i micșora ochii la dimensiunile unor fante și-i dezgolea ambele rânduri de dinți. Buza superioară i se răsfrânsese complet, dezvăluind o gingie roz

catifelată, la fel de intimă, ca o vulvă. Pudelul o luă la fugă pe stradă, trăgând după el lesa roșie cu bucla mânerului în capăt. O limuzină neagră apăru și-l călcă înainte să fi traversat jumătate din stradă. Un ghemotoc de blăniță pufoasă transformat într-o clipită în măruntaie zdrobite.

Amărâtul de el, probabil că lătra în paradisul câinilor înainte să fi știut că murise, gândi Clay. Într-un mod îndepărtat și nepăsător, înțelegea că era în stare de șoc, dar asta nu-i modifica în nici un fel profunzimea uluirii. Încremenise cu mapa de desene atârnând într-o mână și cu punga maro de cumpărături în cealaltă, iar gura îi rămăsese deschisă.

Undeva – ar fi putut să fie dincolo de colț, pe strada Newbury – ceva explodă.

Cele două fete aveau exact aceeași tunsoare deasupra căștilor iPodurilor, totuși cea cu telefonul de culoarea mentei era blondă, pe când prietena ei era brunetă; erau Pixie Albă și Pixie Neagră. Pixie Albă dădu drumul telefonului pe trotuar, unde se sparse, și o prinse pe Femeia Power Suit de talie. Clay presupuse (în măsura în care mai era capabil să presupună ceva în momentele acelea) că intenționa s-o oprească pe Femeia Power Suit fie de a-și relua atacul asupra lui Mister Softee, fie de a fugi pe stradă după câine. Ba chiar un colțișor al minții sale aplaudă prezența de spirit a fetei. Prietena ei, Pixie Neagră, se retrăgea din fața spectacolului, cu mâinile mici și albe încleștate între sâni, cu ochii larg deschiși.

Clay lăsă propriile lui obiecte să-i cadă din mâini, câte unul de fiecare parte, și făcu un pas înainte ca s-o ajute pe Pixie Albă. Vizavi, văzu asta cu coada ochiului, un automobil vira și se năpusti peste trotuarul din fața lui Four Seasons, silindu-l pe portar să sară într-o parte. Dinspre intrarea hotelului răsunară țipete. Și înainte ca el să fi putut începe s-o ajute pe Pixie Albă cu Femeia Power Suit, Pixie Albă își repezise fețișoara frumoasă cu iuțeala unui șarpe, își dezgolise dinții tineri și puternici și-i înfipsese în gâtul Femeii Power Suit. Un jet enorm de sânge țâșni. Fata își adânci gura

în el, părând să se scalde, poate chiar să bea (Clay fu aproape sigur că o făcuse), apoi o zgâlțâi pe Femeia Power Suit înainte și înapoi, ca pe o păpușă. Femeia era mai înaltă și probabil că o depășea în greutate cu cel puțin douăzeci de kilograme, dar fata o scutura îndeajuns de violent pentru ca să-i bălăngăne capul în față și în spate, împrăștiind și mai mult sânge. În același timp, Pixie Albă își ridică propriul chip mânjit de sânge spre cerul albastru senin de octombrie și urlă parcă triumfător.

Este nebună, gândi Clay. *Complet nebună.*

Pixie Neagră țipă:

– Cine ești tu? *Ce se-ntâmplă?*

Auzind glasul prietenei ei, Pixie Albă își roti fulgerător fața însângerată. Sângele picura de pe vârfurile scurte ca niște pumnale ale firelor de păr ce-i atârnau peste frunte. Ochii – lanterne albe – priveau din găvanele pătate de sânge.

Pixie Neagră se uită la Clay cu ochii holbați.

– Cine ești tu? repetă ea... după aceea: Cine sunt *eu?*

Pixie Albă îi dădu drumul Femeii Power Suit, care se nărui pe trotuar cu artera carotidă mușcată și deschisă continuând să pompeze sânge în jur, apoi sări către fata cu care împărțise camaraderește un telefon cu doar câteva clipe mai devreme.

Clay nu stătu să se gândească. Dacă ar fi făcut-o, probabil că Pixie Neagră ar fi avut beregata ferfeniță, ca femeia în costum Power Suit. Nici măcar nu privi. Pur și simplu se aplecă în jos, în dreapta, prinse partea de sus a pungii **micuței comori** și o roti spre ceafa lui Pixie Albă, când ea se repezi la prietena de odinioară cu degetele întinse și răschirate precum cleștii unui crab pe fundalul cerului albastru. Dacă el ar fi ratat...

Nu rată și nici măcar n-o lovi superficial pe față. Prespapierul de sticlă din interiorul pungii izbi exact în ceafa lui Pixie Albă, scoțând un *bonc* înăbușit. Mâinile lui Pixie Albă, una pătată de sânge, cealaltă curată, coborâră pe lângă trup și ea se prăbuși pe trotuar la picioarele prietenei, ca un sac cu cartofi.

– Ce *dracu'?!* strigă Mister Softee.

Glasul îi era incredibil de ascuțit. Poate că șocul îi conferise nota aceea acută de tenor.

– Nu știu, spuse Clay. Inima îi bubuia. Ajută-mă, repede! Femeia va muri din cauza hemoragiei.

Din spatele lor, pe Newbury, se auzi inconfundabila bufnitură seacă dublată de zornăieli a unui accident auto, urmate de țipete. După țipete răsună altă explozie, aceasta mult mai puternică, zguduitoare, vibrând în văzduh. În spatele furgonetei Mister Softee, alt automobil viră pe neașteptate, traversă trei benzi de pe Boylston și pătrunse în intrarea de la Four Seasons, unde călcă doi pietoni și apoi se înfipse în spatele mașinii anterioare, care sfârșise cu botul boțit în ușile rotative. Al doilea automobil îl propulsă și mai departe pe primul prin uși, căscându-le și îndoindu-le. Clay nu putea distinge dacă acolo fusese prins vreun om – jeturi de aburi se ridicau din radiatorul spart al primei mașini – dar gemetele de agonie sugerau lucruri rele. Foarte rele.

Mister Softee, care nu putea vedea nimic în direcția respectivă, se aplecase afară prin ferestruică și se holba la Clay.

– Ce se-ntâmplă acolo?

– Nu știu. Două accidente. Niște oameni răniți. Nu contează. Ajută-mă!

Îngenunche lângă Femeia Power Suit, care zăcea în sânge, alături de fragmentele împrăștiate ale telefonului de culoarea mentei, ce îi aparținuse lui Pixie Albă. Femeia Power Suit abia mai mișca.

– E fum peste Newbury, observă Mister Softee care continua să nu părăsească adăpostul relativ sigur al furgonetei sale. A explodat ceva acolo. Da' ceva mare de tot. Poate că-s teroriști.

De îndată ce cuvântul îi ieși dintre buze, Clay fu convins că avea dreptate.

– Ajută-mă!

– *CINE SUNT EU?* urlă brusc Pixie Neagră.

Clay uitase complet de ea. Înălță ochii la timp pentru a o vedea pe fată izbindu-se în frunte cu podul palmei, după aceea rotindu-se iute de trei ori, stând pe vârfurile tenișilor pentru a face asta. Imaginea îi readuse în minte amintirea unei poezii pe care o citise în colegiu pentru cursul de literatură – *Țese un cerc în juru-i de trei ori.* Coleridge, parcă, nu? Fata se clătină, după care porni în fugă pe trotuar și intră direct în stâlpul unui felinar. Nu făcu nici o încercare de a-l evita ori măcar de a ridica brațele. Se izbi cu fața în el, ricoșă, se bălăbăni și se lansă iar spre stâlp.

– *Termină!* urlă Clay.

Sări în picioare ca să alerge către ea, lunecă în sângele Femeii Power Suit, fu cât pe-aici să cadă, făcu o nouă tentativă, se împiedică de Pixie Albă și fu cât pe-aici să cadă din nou.

Pixie Neagră întoarse capul și-l privi. Își spărsese nasul și sângele i se revărsa în partea de jos a feței. Un cucui îi creștea pe frunte, ca un nor de furtună într-o zi de vară. Un ochi privea zbanghiu din orbită. Deschise gura, etalând ruina unei lucrări ortodontice care fusese probabil costisitoare, și hohoti. Clay nu uită niciodată râsul acela.

Apoi fata începu să alerge pe trotuar, zbierând.

În spatele lui Clay, un motor ambală și clopoțeii amplificați porniră să cânte melodia de generic a emisiunii *Sesame Street.* Bărbatul se întoarse și văzu furgoneta lui Mister Softee desprinzându-se rapid de bordură, exact în clipa în care, de la ultimul etaj al hotelului de vizavi, o fereastră se sparse într-o cascadă scânteietoare de cioburi. Un trup se repezi afară în văzduhul zilei de octombrie. Căzu pe trotuar, unde aproape că explodă. Alte zbierete dinspre intrare. Zbierete de oroare; zbierete de durere.

– *Nu!* urlă Clay, alergând în paralel cu furgoneta lui Mister Softee. *Nu, vino-napoi și-ajută-mă! Am nevoie de-ajutor, nenorocitule!*

Nici un răspuns din partea lui Mister Softee, care poate că nu-l auzea peste muzica lui amplificată. Clay își amintea cuvintele cântecului din zilele când nu avusese nici un motiv să nu creadă în

veșnicia căsătoriei lui. În zilele acelea, Johnny se uita regulat la *Sesame Street,* din scăunelul lui albastru, strângând în mânuțe pahărelul cu pai. Era ceva despre o zi însorită, care alunga norii.

Un bărbat în costum de afaceri se ivi în goană din parc, răcnind puternic, scoțând sunete dezarticulate, cu pulpanele hainei fluturându-i în urmă. Clay îl recunoscu după barbișonul din blană de câine. Bărbatul intră în fugă pe Boylston și automobilele virară în jurul lui, cât pe-aici să-l atingă. El ajunse pe partea opusă a străzii, continuând să strige și să-și agite brațele către cer. Pătrunse în umbra de sub marchiza intrării Four Seasons și dispăru din vedere, dar probabil că se apucase imediat de alte isprăvi, fiindcă un nou val de țipete se ridică dintr-acolo.

Clay renunță să mai urmărească furgoneta lui Mister Softee și rămase cu un picior pe trotuar și celălalt proptit în rigolă, privind-o cum coti pe banda din mijloc a străzii, fără să-și oprească muzica zurgălăilor. Era pe punctul de a reveni la fata leșinată și femeia muribundă, când apăru altă Duck Boat, care însă nu hoinărea leneș, ci vuia la viteza maximă, legănându-se dement de la babord la tribord. Unii pasageri se rostogoleau de-a dreptul dintr-o parte în alta și țipau – *implorau* – spre șofer să oprească. Alții se țineau pur și simplu strâns de traversele metalice de pe laturile deschise ale ambarcațiunii greoaie, care înainta pe Boylston pe contrasens.

Un bărbat în tricou sport îl înhață pe șofer din spate și Clay auzi încă unul dintre răcnetele acelea nearticulate prin sistemul rudimentar de amplificare al Duck Boat, când șoferul se scutură de atacatorul lui, proiectându-l cu putere înapoi. Nu *Rasd!* de data asta, ci ceva mult mai gutural, ceva care sunase ca *Gluh!* După aceea, șoferul lui Duck Boat zări furgoneta Mister Softee – Clay era perfect sigur în privința asta – și-și schimbă cursul, țintind spre ea.

– *Nu, Doamne, nu, te rog!* țipă o femeie aflată în partea din față a amfibiei turistice, pe când se apropia de furgoneta de înghețată cu clopoței care era de vreo șase ori mai mică decât Duck Boat.

Clay își reamintea limpede cum privise la televizor parada de sărbătorire a victoriei în anul în care Red Sox câștigase campionatul. Membrii echipei fuseseră suiți într-un alai lent format exact din aceleași ambarcațiuni amfibii și fluturaseră din brațe către mulțimile în delir, sub picăturile reci ale burei de toamnă.

– *Doamne, te rog, nu!* zbieră încă o dată femeia și de lângă Clay un bărbat rosti, aproape blajin:

– Iisuse Hristoase...

Duck Boat lovi furgoneta de înghețată în lateral și o răsturnă ca pe o jucărie pentru copii. Furgoneta aterizează pe o parte, cu sistemul de amplificare continuând să cânte tema muzicală din *Sesame Street,* și derapă înapoi spre Common, ridicând jerbe de scântei generate de frecare. Două femei care priveau o luară la fugă din calea ei, ținându-se de mâini, și scăpară ca prin urechile acului. Furgoneta Mister Softee se izbi în bordură, se înălță pentru scurtă vreme în aer, apoi lovi gardul din fier forjat care înconjura parcul și se opri. Muzica sughiță de două ori, după care amuți.

Lunaticul care șofa Duck Boat pierduse, între timp, puținul control pe care poate că-l deținuse asupra vehiculului său. Amfibia se întoarse, traversând Boylston cu încărcătura sa de pasageri îngroziți care urlau din răsputeri, ținându-se de laturile deschise, escaladă trotuarul opus celui pe care furgoneta Mister Softee clincănise pentru ultima oară, dar la vreo cincizeci de metri mai departe, și intră în zidul scund de siguranță, din cărămidă, de sub vitrina unui magazin luxos de mobilă numit Citylights. Vitrina se transformă în țăndări cu un bubuit teribil și lipsit de muzicalitate. Pupa lată a Duck Boat (pe ea scria *Harbor Mistress* cu litere roz de mână) se înălță poate doi metri în aer. Inerția dorea ca imensa ambarcațiune amfibie să se rostogolească peste cap, însă masa nu-i permitea asta. Căzu înapoi pe trotuar, cu botul strecurat printre sofalele și scaunele scumpe de living risipite, dar nu înainte ca o duzină de pasageri să nu fi zburat în continuare drept înainte, părăsind Duck Boat și dispărând din vedere.

În Citylights începu să zbârnâie o alarmă antiefracție.

– Iisuse Hristoase, spuse pentru a doua oară vocea blândă de lângă cotul drept al lui Clay.

El se întoarse și văzu un bărbat scund, cu păr negru care prinsese să se rărească, mustăcioară neagră și ochelari cu rame de aur.

– Ce se-ntâmplă?

– Nu știu, răspunse Clay.

Îi era greu să vorbească. Foarte greu. Clay constată că era nevoit aproape să împingă cuvintele afară și bănui că asta se datora șocului. Pe celălalt trotuar, oamenii fugeau, unii îndepărtându-se de Four Seasons, alții de Duck Boat turtită. Sub ochii lui, un individ care alerga de Duck Boat se izbi de unul care evadase din Four Seasons și amândoi căzură violent pe trotuar. Clay avu timp să se întrebe dacă nu cumva înnebunise și halucina toate imaginile acestea într-un sanatoriu. În Spitalul Juniper Hill, din Augusta, poate, între două injecții de Thorazine.

– Cel de la-nghețată zicea că poate-s teroriști.

– Nu văd pe nimeni cu arme, răspunse bărbatul scund cu mustață. Și nici persoane cu bombe prinse în jurul corpului.

Nici Clay nu vedea așa ceva, totuși el *văzuse* punga **micuței comori** și mapa lui de desene pe trotuar și văzuse că sângele din beregata deschisă a Femeii Power Suit – *Dumnezeilor*, gândi el, *cât sânge!* – ajunsese lângă mapă. Toate desenele pentru *Pribeagul Negru*, mai puțin vreo zece, erau acolo și mintea lui se sprijini pe desene. Porni înapoi, cu viteza normală de mers, și bărbatul scund îl însoți. Când o a doua alarmă antiefracție (oricum, *un tip* de alarmă) se declanșă în hotel, alăturându-și răgetele răgușite la vacarmul alarmei Citylights, omulețul tresări.

– Hotelul, arătă Clay.

– Știu, numai că... oh, *Dumnezeule!*

O văzuse pe Femeia Power Suit, care zăcea acum într-un lac din lichidul miraculos care-i pusese în mișcare toate farmecele... când? Până cu patru minute în urmă? Până numai cu două minute în urmă?

– E moartă, spuse Clay. Cel puțin, sunt aproape sigur. Fata aia... O arătă pe Pixie Albă. Ea a omorât-o. Cu dinții.

– Glumești...

– Din păcate, nu.

De undeva mai sus de pe Boylston bubui altă explozie și amândoi bărbații tresăriră. Clay își dădu seama că acum simțea miros de fum. Ridică punga **micuței comori** și mapa de desene, îndepărtându-le de sângele care se întindea.

– Sunt ale mele, zise el întrebându-se de ce simțea nevoia să explice.

Omulețul, care purta un costum de tweed – destul de spilcuit, gândi Clay – continua să se holbeze, îngrozit, la corpul boțit al femeii care se oprise pentru o înghețată cu sirop și-și pierduse mai întâi câinele, apoi viața. În spatele lor, trei tineri trecură iute pe trotuar, hohotind și ovaționând. Doi aveau șepci Red Sox întoarse cu cozorocul la ceafă. Unul purta o cutie de carton, pe care o sprijinea pe piept. Pe o latură a cutiei scria cu litere albastre panasonic. Păși cu piciorul drept în sângele care se lățea al Femeii Power Suit și lăsă înapoia lui urma tot mai slabă a unei singure tălpi, pe când el și tovarășii săi alergau spre capătul parcului și spre Chinatown care se întindea mai departe.

3

Clay se lăsă într-un genunchi și-și folosi mâna care nu strângea mapa de desene (se temea și mai mult să n-o piardă, după ce-l văzuse pe puștiul care alerga cu cutia panasonic) pentru a ridica încheietura lui Pixie Albă. Îi simți pulsul aproape imediat. Bătea lent, dar puternic și regulat. Se simți extrem de ușurat. Indiferent ce făcuse, nu era decât un copil. Nu voia să se gândească la faptul că fusese cât pe-aici s-o ucidă cu prespapierul luat cadou pentru soția lui.

– *Ferea, ferea!* psalmodie omulețul cu mustață.

Clay nu mai avu vreme să se ferească. Din fericire, pericolul nu era nici măcar în apropiere. Mașina – unul dintre SUV-urile mari, prietenoase cu OPEC – ieși de pe Boylston și intră direct în parc la cel puțin douăzeci de metri de locul unde îngenunchease el, purtând pe bot o bucată din gardul de fier forjat și oprindu-se, afundată până la bara de protecție, în iazul rațelor.

Portiera se deschise și un tânăr ieși cu greutate, urlând nearticulat spre cer. Căzu în genunchi în apă, duse la gură palmele făcute căuș și bău (Clay se gândi într-o doară la toate rațele care se căcaseră fericite în iazul acela de-a lungul anilor), apoi se strădui să se ridice în picioare și pleoscăi către malul opus. Dispăru printre copaci, fără să înceteze de a-și agita brațele și de a-și rage predica lipsită de sens.

– Trebuie să chemăm ajutoare pentru fata asta, îi spuse Clay bărbatului cu mustață. Și-a pierdut cunoștința, însă nici vorbă să-i fie viața în pericol.

– Ceea ce *trebuie* să facem este să plecăm de pe stradă până nu suntem călcați, rosti bărbatul cu mustață și, parcă pentru a-i confirma spusele, un taxi se ciocni de o limuzină, nu departe de Duck Boat avariată.

Limuzina mersese pe contrasens, dar taxiul o păți cel mai rău; privind din locul unde rămăsese îngenuncheat pe trotuar, Clay îl văzu pe taximetrist zburând prin parbrizul lui rămas brusc fără geam și aterizând în stradă, ridicând un braț însângerat și zbierând.

Bărbatul cu mustață avea dreptate, bineînțeles. Dramul de raționalitate pe care și-l mai putea apela Clay – numai puțin izbutea să-și găsească drumul prin pătura de șoc care-i înăbușea gândirea – sugera că de departe cursul cel mai înțelept de acțiune ar fi fost s-o șteargă dracului de pe Boylston și să se adăpostească undeva. Dacă acesta era un atac terorist, nu aducea cu nici unul pe care-l văzuse vreodată sau despre care citise. Ceea ce trebuia – *trebuiau* – să facă era să stea cuminți și să rămână cuminți până se clarifica situația.

Probabil că asta avea să necesite găsirea unui televizor. Nu dorea totuși să părăsească fata aceasta leșinată, care zăcea pe o stradă ce se transformase pe neașteptate într-un azil pentru nebuni. Toate instinctele inimii lui, în general bună – și cu siguranță civilizată – se împotriveau din răsputeri la așa ceva.

– Dă-i drumul, îi spuse omulețului cu mustață.

Vorbise cu o imensă lipsă de entuziasm. Habar n-avea cine era omulețul, dar cel puțin nu bolborosea păsărească și nu-și agita brațele prin aer. Și nici nu se repezea cu dinții dezgoliți la beregata lui Clay.

– Intră pe undeva. Eu o să...

Nu știu cum să termine.

– Tu ce-o să faci? întrebă bărbatul cu mustață, apoi își gârbovi umerii și făcu o grimasă când ceva explodă.

Explozia aceasta păru că răsună dinapoia hotelului și un fum negru începu să se ridice acolo, mânjind cerul albastru înainte de a se înălța destul ca să fie împrăștiat de vânt.

– O să telefonez la poliție, vorbi Clay cuprins brusc de inspirație. Ea are un mobil. Arătă cu degetul mare la Femeia Power Suit, care zăcea moartă în băltoaca propriului ei sânge. Îl folosea înainte... știi, imediat înainte să-nceapă...

Amuți, rederulând exact *ce anume* se întâmplase imediat înainte să înceapă dezastrul. Constată că ochii îi trecură de la femeia moartă, la fata leșinată și apoi la țăndările telefonului de culoarea mentei.

Două tonalități clar diferite de sirene cu frecvență variabilă se înălțau în văzduh. Clay bănuia că o tonalitate aparținea echipajelor de poliție, iar cealaltă mașinilor de pompieri. Mai bănuia că ai fi putut preciza diferența dintre ele dacă ai fi locuit în orașul acesta, însă el nu locuia aici, ci în Kent Pond din statul Maine, și-și dorea din toată inima să fi fost acolo, acum.

Imediat înainte să înceapă dezastrul, Femeia Power Suit o sunase pe prietena ei Maddy ca să-i spună că se coafase, iar Pixie Albă primise un telefon de la una dintre prietenele *ei*. Pixie Neagră

ascultase și ea convorbirea respectivă. După aceea toate trei înnebuniseră.

Doar nu crezi...

Din spate, dinspre est, se auzi explozia cea mai puternică de până atunci: o bubuitură teribilă, ca de tun. Clay sări în picioare. El și omulețul în costum de tweed se uitară îngroziți unul la celălalt, apoi priviră către Chinatown și North End din Boston. Nu puteau să vadă ce anume explodase, dar o trâmbă mult mai largă și mai neagră de fum se înălță deasupra clădirilor.

Pe când priveau, un echipaj de la departamentul de poliție Boston și o mașină de pompieri cu scară telescopică opriră în fața lui Four Seasons, pe partea opusă a străzii. Clay se uită într-acolo și văzu un al doilea săritor plonjând de la ultimul etaj al hotelului, urmat de altă pereche de pe acoperiș. I se păru că cei doi care se prăbușiseră de pe acoperiș se luptară între ei pe tot timpul căderii.

– *Iisuse, Maria și Iosif, NU!* țipă o femeie și glasul i se frânse. *NU, nu mai VREAU, nu mai VREAU!*

Primul din trioul de sinucigași izbi spatele mașinii de poliție, împroșcând portbagajul cu păr și sânge și spărgând luneta. Ceilalți doi loviră mașina de pompieri, cu tulumbagiii îmbrăcați în uniforme galben-viu risipindu-se ca niște păsări neverosimile.

– *NU!* zbieră femeia. *Nu mai VREAU! Nu mai VREAU! Doamne Dumnezeule, nu mai VREAU!*

De la etajul al cincilea sau al șaselea, căzu o femeie, rostogolindu-se aidoma unui acrobat nebun, lovind un polițist care tocmai ridica ochii și ucigându-l cu siguranță, în clipa în care se omorî ea însăși.

Dinspre nord bubui încă una dintre exploziile acelea vaste – sunetul diavolilor trăgând cu tunurile în iad – și Clay se uită iarăși la omulețul care-l privea neliniștit. Mai mult fum se înălța pe cer și, în ciuda brizei puternice, azurul din partea aceea era aproape complet acoperit.

– Iar folosesc avioane, rosti omulețul. Nenorociții naibii iar folosesc avioane!

Ca și cum i-ar fi subliniat cuvintele, o a treia explozie monstruoasă se rostogoli spre ei din nord-estul orașului.

– Dar... acolo-i Logan!

Clay constata din nou că-i venea greu să vorbească, ba și mai greu să gândească. I se părea că în minte nu-i mai rămăsese nimic altceva decât un banc nesărat: *L-ai auzit pe-ăla despre teroriștii* [introduceți aici etnia favorită] *care au decis să îngenuncheze America, detonând aeroporturile?*

– Și? întrebă omulețul, aproape agresiv.

– Atunci, de ce nu clădirea Hancock? Sau Pru?

Umerii celuilalt se gârboviră.

– Nu știu. Știu doar că vreau s-o șterg de pe strada asta.

Venind parcă în sprijinul spuselor lor, alți șase tineri trecură în fugă pe lângă ei. Clay observase că Boston era *într-adevăr* un oraș de tineri – existau de altfel multe colegii. Aceștia șase, trei bărbați și trei femei, fugeau însă fără nici o pradă în mâini și în tot cazul nu râdeau. În timp ce alerga, unul dintre bărbați își scoase telefonul mobil și-l duse la ureche.

Clay privi peste stradă și văzu un al doilea echipaj alb-negru care oprise în spatele primului. Nu mai era nevoie să folosească telefonul Femeii Power Suit (ceea ce era bine, fiindcă decisese că de fapt n-ar fi dorit s-o facă). Putea să traverseze pur și simplu strada și să discute cu polițiștii... atât doar că nu era sigur dacă îndrăznea să traverseze Boylston chiar în clipa aceea. Și chiar dacă ar fi făcut-o, oare ei ar fi venit *aici* ca să se uite la o fată leșinată când aveau Dumnezeu știa câte victime *acolo*? Pe când se uita, pompierii începură să se îmbarce în mașina lor cu tulumbă; se părea că se îndreptau altundeva. Probabil către Aeroportul Logan sau...

– Doamne, Dumnezeule, uită-te la ăsta, rosti cu glas scăzut și încordat omulețul cu mustață.

Privea în lungul străzii, spre centru, în direcția din care venise Clay când principalul lui obiectiv în viață fusese de a vorbi cu Sharon la telefon. Știuse până și cum va începe: *Vești bune, scumpo* –

indiferent ce va fi între noi, copilul va avea întotdeauna ce să încalțe. În minte, îi sunase degajat și amuzant... ca în trecut.

Acum însă nu era nimic amuzant. Spre ei venea – nu alerga, dar mergea cu pași mari și apăsați – un bărbat de vreo cincizeci de ani, care purta pantaloni de costum și resturile unei cămăși și cravată. Pantalonii erau gri. Era imposibil de precizat ce culoare avuseseră cămașa și cravata, deoarece ambele erau zdrențuite și pătate de sânge. În mâna dreaptă, bărbatul ținea un cuțit de măcelărie cu lama lungă de treizeci de centimetri. Clay avu senzația că văzuse cuțitul acela, în vitrina unui magazin cu firma Soul Kitchen, când se întorcea de la întâlnirea pe care o avusese în Hotelul Copley Square. Șirul de cuțite din vitrină (OȚEL SUEDEZ! anunța cartonașul ștanțat din fața lor) sclipise atunci în lumina vicleană a spoturilor ascunse, dar lama aceasta făcuse treabă bună de când fusese eliberată – sau treabă rea – și în momentul de față era mată de sânge.

Bărbatul în cămașa ferfeniță agita arma pe măsură ce se apropia de ei cu pași fermi, descriind în aer arce verticale, scurte, cu tăișul. Întrerupse șablonul acela o singură dată, ca să se taie pe sine. Un firicel de sânge proaspăt curse printr-o spintecătură nouă a cămășii distruse. Resturile cravatei se bălăbăneau. Apropiindu-se, li se adresă amenințător ca un predicator sălbatic vorbind în glosolalie în clipa unei revelații de natură divină.

– *Aialah!* urlă el. *Iiiialah-aialah-a-babalah naz! A-babalah* de ce? *A-bunalu* cum? *Kazalah! Kazalah*-POT! *Fai!* CUM-*fai!*

Apoi duse cuțitul spre înapoi pe lângă șoldul drept, iar Clay, al cărui simț vizual era supradezvoltat, zări imediat arcul loviturii ce avea să urmeze. Lovitura spintecătoare, executată în vreme ce-și continua marșul dement către nicăieri, prin după-amiaza de octombrie, cu pașii aceia fermi, declamând.

– *Atenție!* urlă omulețul cu mustață, dar *el* nu era atent, omulețul cu mustață nu era atent; omulețul cu mustață, prima persoană *normală* cu care vorbise Clay Riddell de când se declanșase nebunia asta – care, de fapt, vorbise *cu el*, ceea ce necesitase probabil

destul curaj, ținând seama de circumstanțe – încremenise locului, cu ochii mai mari ca niciodată îndărătul lentilelor ochelarilor săi cu rame din aur.

Și oare dementul se îndrepta spre el pentru că, dintre cei doi bărbați, cel cu mustață era mai mic și părea o pradă mai ușoară? În cazul acesta poate că Domnul Glosolalie nu era *complet* nebun și, brusc, Clay se simți furios și speriat în același timp, furios așa cum poate ar fi fost dacă s-ar fi uitat în curtea unei școli și ar fi văzut un derbedeu voinic pregătindu-se să-l șicaneze pe un elev mai mic și mai firav.

– *ATENȚIE!* scânci omulețul cu mustață, tot fără să se clintească, când moartea șuieră către el, moartea eliberată dintr-un magazin numit Soul Kitchen, unde cardurile Diner's Club și Visa erau fără doar și poate acceptate, alături de Cecul Dumneavoastră Personal Dacă Este Însoțit De Un Card Bancar.

Clay nu gândi. El ridică pur și simplu din nou mapa cu desene, ținând-o de mânerul dublu, și o împinse între cuțitul aflat în mișcare și noua lui cunoștință în costum de tweed. Lama străpunse complet mapa, cu un *thuk* sec, totuși vârful se opri la zece centimetri de abdomenul omulețului. Acesta se trezi în sfârșit și se trase într-o parte, spre parc, zbierând după ajutor cât îl ținea gura.

Bărbatul cu cămașa și cravata sfâșiate – începea să se rotunjească în obraji, iar gâtul îi era masiv, de parcă ecuația sa personală de prânzuri bune și exerciții fizice la fel de bune pornise să se dezechilibreze cu vreo doi ani în urmă – își încetă instantaneu peroratia fără sens. Chipul lui căpătă o perplexitate stupidă, aproape surprinsă, sau chiar uimită.

Clay simțea un soi teribil de furie. Lama aceea străpunsese toate tablourile lui din *Pribeagul Negru* (pentru el erau întotdeauna tablouri, niciodată desene sau ilustrații) și i se păruse că sunetul *thuk* putea la fel de bine să fi fost vârful cuțitului care-i pătrunsese într-o ungher aparte al inimii. Era o prostie, deoarece avea cópii după toate, inclusiv după paginile integral în patru culori, dar asta nu

schimbă cu nimic ceea ce simți. Cuțitul nebunului îi trăsese în frigare pe Magul John (botezat după propriul lui fiu, bineînțeles), Vrăjitorul Flak, Frank și Gașca Băieților, Gene Somnorosul, Sally Venin, Lily Astolet, Vrăjitoarea Albastră și, desigur, pe Ray Damon, Pribeagul Negru. Propriile lui creaturi fantastice, care trăiau în grota imaginației sale și erau pregătite să-l elibereze din monotonia predării artelor plastice într-o duzină de școli rurale din statul Maine, șofând mii de kilometri în fiecare lună și practic trăind în automobil.

Ar fi putut jura că-i auzise gemând când oțelul suedez al dementului îi înjunghiase, pe când dormeau inocenți.

Clocotind de mânie, fără să-i pese de cuțit (cel puțin pentru moment), îl împinse rapid înapoi pe bărbatul în cămașă ferfeniță, folosind mapa ca pe un soi de pavăză și înfuriindu-se tot mai mult când ea se îndoi într-un V larg în jurul mânerului.

– *Blet!* zbieră smintitul și încercă să-și elibereze lama, însă era înțepenită prea tare pentru a izbuti. *Blet ky-yam doe-ram kazalah a-babalah!*

– O să-ți a-babalah kazalahul *tău,* în pizda mă-tii! răcni Clay și-și duse piciorul stâng în spatele nebunului care se retrăgea.

Ulterior avea să înțeleagă că trupul știe cum să lupte atunci când este nevoit s-o facă și acesta este un secret pe care îl păstrează, la fel cum păstrează secretul de a ști cum să fugă, ori să sară peste un pârâu, ori – foarte probabil – să moară atunci când nu există altă opțiune. Că în condiții de stres extrem, corpul preia pur și simplu controlul și face ceea ce trebuie făcut în vreme ce creierul se retrage într-o parte, incapabil de a face altceva decât să fluiere, să bată tactul din picior și să se uite la cer. Ori să contemple sunetul pe care îl scoate un cuțit când străpunge mapa pe care nevastă-ta ți-a dăruit-o la a douăzeci și opta ta aniversare, dacă tot veni vorba.

Smintitul se împiedică de piciorul lui Clay, exact așa cum intenționase trupul înțelept al lui Clay, și căzu pe spate pe trotuar. Clay se opri deasupra lui, gâfâind, continuând să țină mapa cu ambele

mâini, ca pe un scut îndoit în bătălie. Cuțitul de măcelar ieșea din ea cu mânerul dintr-o parte și vârful din partea opusă.

Nebunul încercă să se scoale, dar noul prieten al lui Clay avansă brusc și-l lovi cu vârful pantofului în gât, destul de puternic. Omulețul plângea în hohote, cu lacrimile revărsându-i-se pe obraji și aburindu-i lentilele ochelarilor. Dementul căzu înapoi pe trotuar, cu limba ieșită din gură, scoțând sunete de sufocare ce i se păreau lui Clay că semănau cu glosolalia bolborosită anterior.

– A-ncercat să ne-omoare! hohoti omulețul. A-ncercat să *ne-omoare!*

– Da, da, spuse Clay.

Era conștient că, odată, îi spusese *da, da* lui Johnny exact în același fel, demult, pe vremea când încă îi spuneau Johnny-Gee, și el venise în fugă la ei pe aleea din față, cu coatele julite, sau poate că fuseseră genunchii, plângând: *Am SÂNGE!*

Bărbatul de pe trotuar (plin de sânge) se sprijini în coate, străduindu-se iarăși să se ridice. Clay făcu de data aceasta onorurile casei, izbindu-l cu piciorul într-un cot, dezechilibrându-l și răsturnându-l înapoi pe pavaj. Șuturile acestea păreau în cazul cel mai fericit o soluție temporară și în plus murdară din mai multe puncte de vedere. Clay prinse cuțitul, făcu o grimasă, simțind sângele pe jumătate închegat și lunecos de pe mâner – era ca și cum ți-ai fi frecat palma de untură rece – și trase. Cuțitul ieși puțin, apoi fie că se opri, fie că palma îi alunecă. Își imagină că-și auzi personajele murmurând nefericite în întunericul mapei și scânci el însuși îndurerat. În același timp nu putu să nu se întrebe ce intenționa să facă cu cuțitul după ce-l va scoate. Să-l înjunghie și să-l omoare pe smintit? Credea că ar fi fost în stare s-o facă în furia de moment, totuși probabil nu și acum.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă cu glas slab omulețul și în ciuda propriei sale tulburări, Clay se simți mișcat de grija care se auzea în tonul lui. Te-a lovit? L-ai mascat pentru câteva secunde și n-am putut vedea. Te-a rănit? Ești tăiat?

– Nu, zise Clay. N-am pă...

Altă explozie gigantică răbufni dinspre nord, venind aproape cu certitudine de la Aeroportul Logan aflat de cealaltă parte a Portului Boston. Amândoi strânseră instinctiv din umeri și din ochi.

Smintitul profită de ocazie pentru a se scula în capul oaselor și tocmai se ridica, clătinându-se în picioare, când omulețul în costumul de tweed îi aplică un șut stângaci, dar eficient, din lateral, plantându-și pantoful exact în mijlocul cravatei lui sfâșiate și răsturnându-l înapoi. Dementul scoase un răgnet și-i înșfăcă piciorul. L-ar fi tras peste el, probabil într-o îmbrățișare strivitoare, dacă Clay nu și-ar fi apucat de umăr noua cunoștință și ar fi tras-o într-o parte.

– *Mi-a luat pantoful!* scheună omulețul.

Îndărătul lor, alte două automobile se ciocniră între ele. Mai multe țipete, mai multe alarme. Alarme de mașini, alarme de incendiu, alarme antiefracție pline de viață. În depărtare vuiau sirene.

– *Nenorocitu' mi-a luat pan...*

Brusc, un polițist se ivi alături de ei. Unul dintre cei chemați vizavi, bănui Clay, iar când polițistul se lăsă într-un genunchi cu pantalon albastru lângă nebunul care bolborosea, Clay simți ceva ce aducea foarte mult cu iubirea față de el. Pentru că își făcuse timp să vină aici! Pentru că nu-i trecuse cu vederea!

– Fiți atent cu el, rosti agitat omulețul. Este...

– Știu ce este, replică polițistul și Clay văzu că ținea revolverul în mână.

Nu știa dacă-l scosese după ce îngenunchease, ori dacă-l ținuse în mână din capul locului. Fusese prea ocupat cu recunoștința, ca să fi remarcat detaliul acela.

Polițistul se uită la smintit. Se apropie mai mult de el. Aproape păru că i *se oferă*.

– Salut, amice, ce mai faci? murmură el. Ia zi, ce s-a-ntâmplat?

Smintitul se repezi la el și-și puse mâinile pe gâtul lui. În clipa în care o făcu, polițistul lipi țeava revolverului de adâncitura lină

a tâmplei nebunului și apăsă pe trăgaci. Un jet imens de sânge țâșni prin părul cu fire gri din partea opusă a capului și nebunul căzu pe trotuar, desfăcând melodramatic ambele brațe: *Uite, mami, sunt mort.*

Clay se uită la omulețul cu mustață și omulețul cu mustață se uită la el. După aceea amândoi întoarseră privirile către polițist, care-și vârâse revolverul în toc și scotea un etui de piele din buzunarul de la piept al cămășii de uniformă. Clay fu bucuros să vadă că mâna cu care făcea asta tremura puțin. Era înspăimântat acum de polițist, dar ar fi fost și mai înspăimântat dacă mâinile acestuia ar fi fost perfect sigure pe ele. Iar ceea ce tocmai se întâmplase nu era un caz izolat. Împușcătura păruse să acționeze asupra auzului lui Clay, deblocând un circuit de acolo sau așa ceva. Putea să audă alte împușcături, pocnete izolate ce punctau cacofonia crescătoare a zilei.

Polițistul scoase un cartonaș – Clay crezu că era o carte de vizită – din etuiul subțire de piele, după care-l vârî înapoi în buzunarul de la piept. Ținu cartonașul între primele două degete ale mâinii stângi și coborî mâna dreaptă din nou pe patul armei. Lângă pantofii lui perfect lustruiți, sângele din capul sfărâmat al dementului forma o băltoacă pe trotuar. În apropiere, Femeia Power Suit zăcea în altă băltoacă de sânge, care începuse să se închege și să capete o nuanță mai închisă de roșu.

– Cum vă numiți, domnule? îl întrebă polițistul pe Clay.

– Clayton Riddell.

– Îmi puteți spune cum se numește președintele țării?

Clay îi spuse.

– Îmi puteți spune în ce zi suntem azi, domnule?

– Este 1 octombrie. Știți ce...

Polițistul se uită la omulețul cu mustață.

– Numele dumneavoastră?

– Mă numesc Thomas McCourt și locuiesc pe strada Salem la numărul 140, în Malden. Am...

– Îmi puteți spune cine a candidat împotriva președintelui la ultimele alegeri?

Tom McCourt îi spuse.

– Cu cine este însurat Brad Pitt?

McCourt ridică brațele disperat.

– De unde *naiba* să știu? Cu vreo vedetă de film, probabil.

– Bine. Polițistul îi întinse lui Clay cartonașul pe care-l ținuse între degete. Sunt polițistul Ulrich Ashland. Aceasta este cartea mea de vizită. Domnilor, este posibil să fiți chemați să depuneți mărturie despre ceea ce tocmai s-a întâmplat. Ceea ce s-a întâmplat a fost că aveați nevoie de ajutor, eu vi l-am acordat, am fost atacat și am răspuns.

– Ați vrut să-l omorâți, zise Clay.

– Da, domnule, îi scăpăm pe cât mai mulți de chin, pe cât de repede o putem face, încuviință polițistul Ashland. Iar dacă veți declara în fața oricărei comisii sau tribunal de judecată că am spus cuvintele acestea, voi nega. Trebuie însă s-o facem. Oamenii aceștia apar de peste tot. Unii doar se sinucid. Mulți alții atacă. Șovăi, apoi adăugă: Din câte ne putem da seama, *toți* ceilalți atacă.

Parcă pentru a-i confirma spusele, de peste stradă răsună altă împușcătură, iar după o pauză scurtă, încă trei, în succesiune rapidă dinspre intrarea adumbrită a Hotelului Four Seasons, care era acum un vălmășag de sticlă spartă, trupuri inerte, mașini îndoite și sânge vărsat.

– E ca-n *Noaptea morților vii*[1], în pizda mă-sii! Polițistul Ulrich Ashland porni spre stradă, fără să-și ia mâna de pe patul revolverului. Atât doar că oamenii ăștia nu-s morți. Mai exact, dacă nu-i ajutăm noi.

– Rick! Un polițist de pe trotuarul opus îl striga agitat. Rick, trebuie s-ajungem la Logan! Toate echipajele! Hai repede!

[1] În original, *Night of the Living Dead* (n. tr.).

Polițistul Ashland se uită în stânga și în dreapta înainte de a traversa strada, dar traficul era inexistent. Cu excepția mașinilor avariate, Boylston era momentan pustie. Din împrejurimi însă se auzeau mereu explozii și bubuituri de accidente de automobile. Izul de fum se întețea. El traversă strada, ajunse la jumătate, apoi se întoarse către ei.

– Intrați pe undeva, le spuse. Adăpostiți-vă. O dată ați avut noroc. Este posibil să nu mai aveți noroc din nou.

– Domnule polițist Ashland, vorbi Clay. Poliția nu folosește telefoane mobile, așa-i?

Ashland îl privi din mijlocul străzii Boylston – nu locul cel mai sigur în care să staționezi, după părerea lui Clay. Se gândea la Duck Boat scăpată de sub control.

– Nu, domnule, răspunse polițistul. Noi avem stațiile radio din mașini. Și acestea.

Bătu cu palma peste aparatul de emisie-recepție care-i atârna la centură, în partea opusă față de armă. Devorator de comicsuri din clipa în care putuse să citească, Clay se gândi un moment la minunata centură utilitară a lui Batman.

– Nu le folosiți, zise Clay. Spuneți-le și celorlalți. *Nu folosiți telefoanele mobile.*

– De ce spuneți asta?

– Pentru că *ele* le-au folosit. Arătă femeia moartă și fata leșinată. Imediat înainte de a înnebuni. Și fac prinsoare pe ce doriți că și tipul cu cuțitul...

– *Rick!* strigă iarăși polițistul de vizavi. *Grăbește-te-n pula mea odată!*

– Adăpostiți-vă, repetă polițistul Ashland și porni în fugă spre Four Seasons.

Clay regretă că nu putuse repeta chestia cu telefoanele mobile, dar pe ansamblu era pur și simplu satisfăcut să vadă că polițistul nu mai era în pericol. Nu credea însă că exista cineva din Boston care să nu fie în pericol, în nici un caz în după-amiaza aceasta.

4

– Ce faci? îl întrebă Clay pe Tom McCourt. Nu-l atinge, poate să fie... nu știu... contagios.

– N-o să-l ating, zise Tom, dar îmi vreau pantoful înapoi.

Pantoful, aflat lângă degetele răschirate ale mâinii stângi a smintitului, măcar rămăsese departe de rana însângerată. Tom își îndoi cu delicatețe degetele în călcâiul pantofului și-l trase către el. După aceea se așeză pe bordură – exact în locul în care furgoneta lui Mister Softee fusese parcată cândva demult, lui Clay i se părea că în altă viață – și se încălță.

– S-au rupt șireturile, spuse el. Nenorocitul ăla de nebun a rupt șireturile.

Și se puse din nou pe plâns.

– Fă și tu ce poți, zise Clay.

Începu să extragă cuțitul de măcelar din mapă. Fusese izbit cu o forță uriașă și constată că trebuia să-l hâțâne înainte și înapoi ca să-l elibereze. Ieși cu greu, după o serie de smucituri și cu hârșâituri groaznice, care-l înfiorau. Se întrebă întruna cine dintre cei aflați înăuntru suferise cel mai rău. Era o prostie, nimic altceva decât gânduri provocate de șoc, totuși îi era imposibil să le alunge.

– Nu-l poți lega mai jos, mai spre bot?

– Da, cred c-o...

Clay auzise un bâzâit de țânțar mecanic, care sporea la nivelul unui zumzet, apropiindu-se. Tom ridică ochii din locul unde stătea pe bordură. Clay se întoarse complet. Micuța caravană de echipaje DPB care plecase de la Four Seasons se opri în fața magazinului Citylights și a ambarcațiunii Duck Boat zdrobite, cu girofarurile fulgerând. Polițiștii ieșiră pe jumătate pe geamuri, privind avionul privat – ceva de dimensiuni mijlocii, poate un Cessna sau modelul căruia îi spuneau Twin Bonanza, Clay nu se pricepea deloc la avioane – care se ivi, înaintând lent peste clădiri între port și Parcul Common, dar coborând rapid. Avionul viră, înclinându-se

într-o parte ca un beţiv, deasupra parcului, gata să atingă cu aripa de jos vârful unui copac împodobit în culorile strălucitoare ale toamnei, apoi pătrunse în canionul străzii Charles, ca şi când pilotul ar fi decis că aceea era o pistă. După care, la mai puţin de şapte metri deasupra solului, se aplecă spre stânga şi aripa din partea aceea lovi faţada unei clădiri din piatră sură, poate o bancă, de la colţul dintre Charles şi Beacon. Orice senzaţie că avionul înainta lent, aproape planând, pieri într-o clipă. Avionul se învârti în jurul aripii agăţate cu violenţa unei bile prinse de o sfoară şi rotită, se izbi în clădirea de cărămidă roşie de lângă bancă şi dispăru în petale strălucitoare de foc roşu-portocaliu. Unda de şoc se propulsă peste parc ca un baros şi raţele zburară alarmate din faţa ei.

Clay coborî ochii şi văzu că ţinea în mână cuţitul de măcelar. Îl smulsese din mapă, eliberându-l, pe când el şi Tom McCourt priviseră accidentul avionului. Îl şterse mai întâi pe o parte a lamei, apoi pe cealaltă, de pieptul cămăşii sale, având grijă să nu se taie (acum mâinile *lui* tremurau). După aceea îl vârî – cu foarte multă atenţie – la brâu, complet până la mâner. Când făcu asta, îi reveni în minte una dintre primele lui tentative de album BD... de fapt, o tentativă din adolescenţă.

– Joxer Piratul, la dispoziţia ta, frumuşica mea, murmură el.

– Poftim? făcu Tom.

Venise lângă Clay şi privea infernul clocotitor al avionului de pe latura îndepărtată a Parcului Common. Numai coada îi ieşea din vâlvătăi şi pe ea Clay putea zări seria LN6409B. Deasupra cifrelor se distingea ceva ce părea a fi logoul unei echipe sportive.

Apoi şi coada dispăru.

Clay simţi cum primele valuri de fierbinţeală începură să-i asalteze cu blândeţe faţa.

– Nimic, răspunse el omuleţului în costum de tweed. Hai s-o tăiem.

– Ce?

– Hai să plecăm de-aici.

– Ah! Bine.

Clay porni în lungul laturii sudice a Parcului Common, în direcția către care mersese la ora trei și optsprezece minute, cu o eternitate în urmă. Tom McCourt se grăbi să țină pasul. Era într-adevăr un bărbat *foarte* scund.

– Spune-mi, îl întrebă el, vorbești deseori aiurea?

– Bineînțeles, zise Clay. Ia-ntreab-o pe nevastă-mea.

5

– Unde mergem? întrebă Tom. Eu mă-ndreptam spre metrou.

Arătă intrarea verde a stației, aflată cam la un cvartal în față. Mai mulți oameni se îngrămădeau într-acolo.

– Acum nu mai sunt sigur că subteranul este o idee prea grozavă.

– Nici eu, zise Clay. Am o cameră în Hotelul Atlantic Avenue Inn, cam la cinci intersecții mai sus.

Tom se învioră.

– Cred că-l știu. De fapt este pe strada Louden, imediat *lângă* Atlantic Avenue.

– Exact. Haidem acolo. Putem vedea la televizor ce se-ntâmplă. Și vreau s-o sun și pe nevastă-mea.

– Pe telefonul fix din cameră.

– Pe fix, da. Nici măcar *nu am* un telefon mobil.

– Eu am unul, dar l-am lăsat acasă. S-a stricat. Rafe – motanul meu – l-a trântit de pe masă. Voiam să-mi cumpăr unul nou chiar azi, dar... Domnule Riddell...

– Spune-mi Clay.

– Bine. Clay, ești convins că telefonul din camera ta n-o să facă probleme?

Clay se opri locului. Nici măcar nu se gândise la posibilitatea respectivă. Însă dacă firele terestre nu erau sigure, atunci *ce* mai

rămânea sigur? Tocmai se pregătea să-i spună asta lui Tom, când o încăierare izbucni pe neașteptate la intrarea în stația de metrou din față. Se auziră țipete de panică, zbierete și bolboroselile acelea sălbatice – recunoștea acum ce însemnau, iscălitura demenței. Grupulețul de oameni care se strânsese în jurul construcției din beton cenușiu de deasupra scărilor ce coborau în subteran se împrăștie. Câțiva ieșiră în fugă pe stradă, doi ținându-se cu brațele după mijloc și aruncând priviri speriate în urmă pe când mergeau. Mai mulți – cei mai mulți – alergară în parc, toți în direcții diferite, ceea ce îl îndureră cumva pe Clay. Era oarecum mai mulțumit în privința celor doi care se țineau cu brațele după mijloc.

În intrarea stației de metrou rămăseseră în picioare doi bărbați și două femei. Clay era aproape convins că ei suiseră din subteran și-i determinaseră pe ceilalți să fugă. Clay și Tom se opriră la o jumătate de cvartal depărtare și priviră cum cei patru începură să se bată între ei. Lupta avea brutalitatea isterică, decisă să ucidă, pe care o văzuse deja, dar nu se putea distinge vreun șablon clar. Nu erau trei contra unu, sau doi contra doi, și în nici un caz nu se băteau băieții cu fetele; de fapt, una dintre „fete" era o femeie ce părea trecută binișor de șaizeci de ani, cu trup robust și o coafură sobră care-i amintea lui Clay de câteva profesoare pe care le cunoscuse și care se apropiau de pensionare.

Se luptau cu picioarele, cu pumnii, cu unghiile și cu dinții, mârâind, răcnind și ocolind vreo șase trupuri de oameni care fuseseră doborâți și erau fără cunoștință sau poate uciși. Un bărbat se împiedică de un picior întins și căzu în genunchi. Cea mai tânără dintre femei sări asupra lui. Bărbatul aflat în genunchi ridică ceva din capul scărilor – Clay văzu deloc surprins că era un telefon mobil – și-l izbi în fața ei. Telefonul se sparse, sfâșiind obrazul femeii și revărsându-i un jet de sânge pe umărul jachetei deschise la culoare, totuși urletul ei fu de mânie, nu de durere. Înhăță urechile bărbatului îngenuncheat ca pe două toarte, se trânti cu propriii ei genunchi în poala lui și-l îmbrânci spre înapoi, în penumbra scării

de acces în metrou. Dispărură din vedere, încleștați și zvârcolindu-se împreună aidoma unor pisici în călduri.

– Haide, murmură Tom trăgând de cămașa lui Clay cu o delicatețe stranie. Haide. Pe vizavi. Haide.

Clay își îngădui să fie condus peste Boylston. Presupuse că fie Tom McCourt se uitase încotro se îndreptau, fie era norocos, întrucât traversară strada fără probleme. Se opriră în fața magazinului Colonial Books („Cele mai bune cărți vechi, cele mai bune cărți noi"), privind-o pe improbabila învingătoare din bătălia stației de metrou, care pătrunse cu pași mari în parc, mergând în direcția avionului incendiat, cu sângele picurându-i pe guler din capetele firelor sure de păr ce aveau toate exact aceeași lungime. Clay nu era deloc surprins că ultimul rămas în picioare fusese doamna care semăna cu o bibliotecară sau o profesoară de latină aflată la un an sau doi înaintea pensionării. Avusese parte de suficiente asemenea doamne, iar cele care ajunseseră la vârsta respectivă erau, în majoritatea covârșitoare a cazurilor, aproape indestructibile.

Deschise gura pentru a-i spune ceva de felul acesta lui Tom – în mintea lui, i se păruse destul de spiritual – însă nu emise decât un croncănit fără putere. Și vederea parcă i se încețoșase. Se părea că Tom McCourt, omulețul în costum de tweed, nu era unicul care avea probleme cu lacrimile. Clay își trecu un braț peste ochi, încercă din nou să vorbească și nu izbuti decât încă una dintre orăcăiturile acelea stinse.

– Nu-i nimic, zise Tom. Mai bine, nu te mai împotrivi.

Așa că, stând acolo în fața unei vitrine pline cu cărți vechi ce înconjurau o mașină de scris model Royal care-l saluta dintr-o epocă mult mai veche decât cea a comunicațiilor mobile, Clay nu se mai împotrivi. Plânse pentru Femeia Power Suit, pentru Pixie Albă și Pixie Neagră, și plânse pentru el însuși, fiindcă Boston nu era căminul lui, iar căminul nu-i păruse niciodată atât de departe.

6

Boylston se îngusta dincolo de Parcul Common și devenea așa de ticsită cu mașini – atât distruse în accidente, cât și pur și simplu abandonate – că nu mai trebuiră să-și facă griji în privința unor limuzine kamikaze sau Duck-Boat scăpate de sub control. Ceea ce era o ușurare, pentru că, de jur împrejurul lor, orașul bubuia și vuia ca un revelion în iad. Existau destule zgomote și în imediata apropiere – în majoritate, alarme de mașini și antiefracție – totuși strada în sine era pentru moment nefiresc de pustie. *Adăpostiți-vă,* spusese polițistul Ulrich Ashland. *O dată ați avut noroc. Este posibil să nu mai aveți noroc din nou.*

Dar, la două intersecții spre est de Colonial Books și la încă una depărtare de hotelul nu chiar de mâna a treia la care trăsese Clay, *avură* noroc din nou. Alt smintit, un tânăr de vreo douăzeci și cinci de ani, cu mușchi ce păreau reglați de aparate sportive ca Nautilus și Cybex, țâșni de pe o străduță laterală chiar în fața lor și se năpusti peste stradă, sărind peste barele de protecție suprapuse ale două automobile și revărsând un torent neîncetat de bolboroseli lipsite de sens în timp ce mergea. Ținea câte o antenă de mașină în fiecare mână și le înfigea fulgerător înainte și înapoi prin aer, ca pe niște pumnale, străbătându-și traseul ucigător. Era complet dezbrăcat, cu excepția unei perechi de pantofi Nike ce păreau nou-nouți, cu logouri roșu-strălucitor. Penisul i se legăna dintr-o parte în alta precum pendula unui orologiu vechi dopată cu energizante. Ajunse pe trotuarul opus și viră înapoi către Parcul Common, cu fesele apropiindu-se și depărtându-se într-un ritm fantastic.

Tom McCourt prinse brațul lui Clay și-l strânse cu putere, până ce acel ultim nebun dispăru, apoi își relaxă lent degetele.

– Dacă ne-ar fi văzut..., începu el.

– Da, dar nu ne-a văzut, zise Clay.

Se simți pe neașteptate absurd de fericit. Știa că senzația aceea avea să treacă, însă pe moment era de-a dreptul încântat s-o savureze.

Se simțea ca un om căruia îi intrase o chintă servită și avea potul cel mai mare al serii pe masă în fața lui.

– Vai de ăla pe care-l *vede*, rosti Tom.

– Vai de ăla care-l vede *pe el*, spuse Clay. Haide.

7

Ușile Hotelului Atlantic Avenue Inn erau încuiate.

Clay fu atât de surprins, încât rămase pur și simplu locului, străduindu-se să răsucească mânerul rotund și simțindu-l cum îi lunecă printre degete, încercând să priceapă ideea de „încuiat". Ușile hotelului său erau încuiate pentru el.

Tom veni lângă el, își lipi fruntea de sticlă, ca să umbrească reflecțiile luminii, și privi înăuntru. Dinspre nord – de pe Logan, cu certitudine – răbufni altă explozie monstruoasă și de data aceasta Clay doar se crispă. Credea că Tom McCourt nu reacționase absolut deloc. Tom era prea absorbit de ceea ce vedea.

– Un tip mort pe podea, anunță el în cele din urmă. E-mbrăcat în livrea, totuși pare prea bătrân ca să fie un bagajist.

– Nu vreau să-mi care cineva bagajele, făcu Clay. Vreau doar să urc la mine-n cameră.

Tom scoase un sunet slab și ciudat, ca un pufnet. Clay crezu că poate omulețul reîncepuse să plângă, apoi își dădu seama că sunetul era un râset înăbușit.

Pe un panou de sticlă al ușilor duble scria ATLANTIC AVENUE INN, iar pe celălalt era o minciună sfruntată – CEL MAI BUN DIN BOSTON. Tom lovi cu podul palmei în sticla panoului din stânga, între CEL MAI BUN DIN BOSTON și un șir de decalcuri cu carduri de credit.

Clay privi și el înăuntru. Recepția nu era foarte mare. În stânga se afla tejgheaua. În dreapta, două ascensoare. Pe podea era un

covoraș roșu-viu. Bătrânul în livrea zăcea pe el, cu fața în jos, cu un picior pe o canapea și o litografie înrămată a unei corăbii de Currier & Ives pe fund.

Senzația de bine a lui Clay dispăru instantaneu, iar când Tom porni să bată în sticlă, în loc să lovească doar cu palma, își puse mâna peste pumnul lui.

– Nu te mai obosi, îi spuse. N-o să ne lase să intrăm, chiar dacă sunt vii și cu mințile-ntregi. Se gândi puțin și aprobă din cap. *Mai ales* dacă sunt cu mințile-ntregi.

Tom îl privi mirat.

– Tot nu te-obișnuiești, așa-i?

– Poftim? Cu ce să m-obișnuiesc?

– Lucrurile s-au schimbat. Nu ne mai pot ține afară.

Îndepărtă mâna lui Clay, dar nu reîncepu să ciocănească, ci-și lipi iarăși fruntea de sticlă și strigă. Clay se gândi că avea o voce destul de puternică pentru un omuleț.

– *Alo! Alo, e cineva pe-acolo!*

Pauză. În recepție nu se schimbă nimic. Bătrânul bagajist continua să zacă mort, cu un tablou pe fund.

– *Alo, dacă ești acolo, ar fi mai bine să deschizi ușa! Omu' cu care sunt e cazat în hotelu' ăsta și eu sunt musafirul* lui! *Deschide, că dacă nu, iau o piatră de bordură și sparg geamu'! M-auzi?*

– O piatră de *bordură?* repetă Clay. Izbucni în râs. Ai spus piatră de *bordură?* E *tare* rău de tot.

Hohoti și mai tare. Nu se putea stăpâni. Apoi prinse cu coada ochiului o mișcare și, privind în jur, văzu o adolescentă ceva mai departe pe stradă. Se uita la ei cu ochi albaștri, pierduți în fundul capului ca ai victimei unui dezastru. Purta o rochie albă, pe al cărei piept se lățise o bavetă uriașă de sânge. Alte pete de sânge i se închegaseră sub nas, pe buze și bărbie. Cu excepția nasului însângerat nu părea rănită și nici nu părea defel nebună, ci doar în stare de șoc. Șocată aproape până la moarte.

– Te simți bine? o întrebă Clay.

Făcu un pas spre ea și fata făcu un pas înapoi. Ținând seama de circumstanțe, n-o putea învinui. Se opri, dar ridică un braț spre ea, ca un polițist rutier: *Stai pe loc.*

Tom aruncă o privire peste umăr, după care reîncepu să bubuie în ușă, de data aceasta îndeajuns de tare pentru ca să zăngăne geamul în cercevelele vechi din lemn și să-i tremure reflecția.

– *E ultima somație, după care intrăm!*

Clay se întoarse și deschise gura ca să-i spună că asemenea vrăjeli n-aveau să țină, în nici un caz astăzi, și atunci o țeastă pleșuvă se înălță lent dinapoia tejghelei recepției. Era ca și cum ar fi asistat la ridicarea unui periscop la suprafața apei. Clay recunoscu țeasta aceea chiar înainte să vadă chipul; aparținea recepționerului care-l înregistrase ieri și-i aplicase o ștampilă de validare pe tichetul pentru parcarea aflată la un cvartal depărtare, același recepționer care azi-dimineață îi dăduse indicații despre cum să ajungă la Hotelul Copley Square.

Pentru o clipă, recepționerul zăbovi înapoia tejghelei și Clay își arătă cheia camerei de care spânzura ornamentul din plastic verde Atlantic Avenue Inn. După aceea își flutură și mapa, gândindu-se că recepționerul ar putea s-o recunoască.

Poate că o recunoscu. Mai probabil însă decise pur și simplu că nu avea de ales. În tot cazul, ieși prin portița batantă de la capătul tejghelei și traversă iute recepția spre ușă, ocolind trupul bagajistului. Clay Riddell gândi că era posibil să vadă cea dintâi grăbire lipsită de tragere de inimă din viața lui. Când recepționerul ajunse în spatele ușii, se uită de la Clay la Tom, apoi din nou la Clay. Deși nu părea tocmai liniștit de ceea ce vedea, scoase un inel de chei dintr-un buzunar, le prefiră repede, găsi una și o folosi. Când Tom întinse mâna către clanță, recepționerul chel ridică palma cam la fel cum făcuse Clay spre fata pătată cu sânge din spatele lor. Găsi apoi a doua cheie, o introduse în altă încuietoare și deschise ușa.

– Intrați, rosti el. Repede! După aceea o văzu pe fată, șovăind în apropiere și privindu-i. Nu și *ea*.

– Ba da, spuse Clay, și ea. Haide, dulceață.

Ea însă rămase locului și când Clay înaintă un pas în direcția ei, se răsuci și o luă la fugă, cu faldurile rochiei fâlfâindu-i în urmă.

8

– Poate să moară afară, zise Clay.

– Nu-i problema mea, replică recepționerul. Intrați sau nu, domnule Riddle?

Avea un accent bostonian, nu genul de sudist proletar cu care Clay era foarte familiarizat din Maine, unde se părea că una din trei persoane pe care le întâlneai fusese expatriată din Massachusetts, dar din categoria aferată aș-fi-vrut-să-fiu-britanic.

– Mă numesc Riddell.

Bineînțeles că intra, în nici un caz individul acesta nu avea să-l țină afară acum, când ușa era închisă, totuși mai zăbovi o clipă pe trotuar, uitându-se după fată.

– Haide, spuse încet Tom. Nu se poate face nimic.

Și avea dreptate. Nu se putea face nimic. Asta era exact porcăria cea mare. Îl urmă pe Tom înăuntru și recepționerul încuie iarăși de două ori ușile Hotelului Atlantic Avenue Inn după ei, ca și cum asta ar fi fost tot ce trebuia pentru a-i feri de haosul de pe străzi.

9

– El a fost Franklin, zise recepționerul conducându-i pe lângă bărbatul care zăcea cu fața în jos pe podea.

Pare prea bătrân ca să fie un bagajist, spusese Tom privind înăuntru prin geam și Clay gândi că avusese dreptate. Franklin era un bărbat micuț, cu o coamă deasă de păr alb. Din păcate pentru el, capul pe care părul alb continua probabil să crească (părul și unghiile primeau mai încet vestea morții, sau cel puțin așa citise el pe undeva) era îndoit față de gât sub un unghi teribil de mare, ca al unui spânzurat.

– Lucra în Inn de treizeci și cinci de ani, așa cum sunt sigur că le-a spus tuturor celor care au înnoptat vreodată aici. Celor mai mulți le-a spus-o de câte două ori.

Accentul acela bățos, slab, dar evident, zgâria nervii uzați ai lui Clay. Se gândi că echivalentul pentru un pârț ar fi fost genul care se aude ca o trompetă de petrecere în care a suflat un puști astmatic.

– Un bărbat a coborât din lift, spuse recepționerul folosind portița batantă pentru a trece din nou înapoia tejghelei.

Se părea că acolo era locul unde se simțea ca acasă. Lumina de deasupra îi cădea pe față și Clay văzu că era foarte palid.

– Unul dintre nebuni. Franklin a avut ghinionul să stea chiar acolo, în fața ușii...

– Nu cred că ți-a trecut prin cap să-i fi luat măcar nenorocitul de tablou de pe fund, zise Clay.

Se aplecă, ridică litografia Currier & Ives și o puse pe canapea. Simultan, împinse piciorul bagajistului mort de pe perna pe care ajunsese să se rezeme. Căzu cu un sunet pe care Clay îl cunoștea perfect. Îl reprezentase în multe benzi desenate prin: **CLUMP!**

– Bărbatul din lift l-a lovit numai o dată cu pumnul, urmă recepționerul. L-a trimis pe bietul Franklin până în perete. Cred că i-a rupt gâtul. Oricum, din cauza asta a căzut tabloul... când a izbit el peretele.

În mintea recepționerului, asta părea să justifice totul.

– Și ce s-a întâmplat cu cel care l-a lovit? întrebă Tom. Nebunul... Încotro a luat-o?

– A ieșit, răspunse recepționerul. Atunci m-am gândit că încuierea ușii era de departe acțiunea cea mai înțeleaptă. După ce a ieșit el. Îi privi cu o combinație de teamă și lăcomie lascivă de bârfă, pe care Clay o găsi extrem de neplăcută. Ce se *întâmplă* afară? Cât de rău au ajuns lucrurile?

– Cred că ai deja o idee destul de bună, rosti Clay. Nu din cauza asta ai încuiat ușa?

– Ba da, însă...

– Ce se spune la televizor? întrebă Tom.

– Nimic. Cablul a căzut... Își privi ceasul. De aproape o jumătate de oră.

– Și la radio?

Recepționerul îi aruncă lui Tom o privire afectată de tipul *cred-că-glumești.* Clay începea să se gândească la faptul că individul ar fi putut scrie o carte: *Cum să te faci detestat în cel mai scurt timp.*

– Radio, *aici?* Într-un hotel din *centru?* Cred că glumiți.

De afară se auzi un țipăt ascuțit de spaimă. Fata cu rochia albă pătată de sânge apăru din nou la ușă și începu să bată în ea cu podul palmei, privind în același timp peste umăr. Clay porni spre ea, repede.

– Nu, strigă Tom în urma lui, a-ncuiat-o la loc, ai uitat?

Clay uitase. Se întoarse către recepționer.

– Descuie-o.

– Nu, zise recepționerul și-și încrucișă decis ambele brațe peste pieptul îngust pentru a demonstra cât de ferm intenționa să se opună unei asemenea acțiuni.

Afară, fata în rochie albă privi iarăși peste umăr și ciocăni mai tare. Chipul mânjit de sânge îi era desfigurat de groază.

Clay trase cuțitul de măcelar de la brâu. Aproape că uitase de el și fu cumva surprins cât de iute, cât de firesc îi reveni în minte.

– Deschide-o, nenorocitule, îi spuse recepționerului, dacă nu, îți iau gâtul.

10

– Nu mai e timp! răcni Tom și înșfăcă unul dintre scaunele cu spătar înalt, imitație Queen Anne, ce flancau canapeaua din recepție.

Se repezi spre ușile duble, ațintind scaunul cu picioarele înainte.

Fata îl zări și se feri, ridicând ambele brațe ca să-și protejeze chipul. În aceeași clipă, în fața ușii apăru bărbatul care o urmărise. Era tipul de muncitor voinic, cu abdomen masiv împingând partea frontală a tricoului său galben și o coadă de cal sură și unsuroasă jucându-i în sus și în jos pe spate.

Picioarele scaunului loviră panourile de sticlă din ușile duble, cu cele două din stânga spărgând și trecând prin ATLANTIC AVENUE INN și cele două din dreapta prin CEL MAI BUN DIN BOSTON. Picioarele din dreapta izbiră umărul stâng musculos și îmbrăcat în galben al muncitorului exact în clipa în care o înhățase pe fată de gât. Partea de dedesubt a scaunului propriu-zis se opri în bordura solidă ca o ramă în care se întâlneau cele două uși și Tom McCourt ricoșă înapoi, clătinându-se ametit.

Muncitorul urla în glosolalia bolborosită și sângele începuse să-i curgă pe pielea pistruiată a bicepsului stâng. Fata izbuti să se smulgă din strânsoarea lui, dar picioarele i se împleticiră și căzu grămadă, jumătate pe trotuar și jumătate în rigolă, țipând de durere și frică.

Clay era încadrat într-unul dintre panourile de sticlă spartă ale ușii, fără nici o amintire privind felul în care traversase recepția și doar cu o amintire foarte vagă despre cum smulsese scaunul din cale.

– Bă, pulă belită! răcni el și fu doar marginal încurajat când torentul de bolboroseli lipsite de sens ale bărbatului voinic încetă pentru o clipă și acesta încremeni locului. Da, bă, tu! urlă Clay. Cu tine vorbesc! Și apoi, fiindcă era singurul lucru care-i veni în minte: Am futut-o pe mă-ta și nu-i bună nici de pulă!

Maniacul uriaș în tricou galben zbieră ceva ce suna straniu de asemănător cu strigătul Femeii Power Suit cu o clipă înainte de a-și întâlni sfârșitul – straniu de asemănător cu *Rasd!* – și se roti spre clădirea căreia îi crescuseră pe neașteptate colți și glas și-l atacase. Indiferent ce văzu acolo, nu văzu în nici un caz un bărbat încruntat, cu chipul scăldat de transpirație, care ținea un cuțit în mână și ieșea printr-un panou dreptunghiular care fusese din sticlă puțin mai devreme, deoarece Clay nu trebui să schițeze absolut nici un gest de atac. Bărbatul în tricou galben sări *în* lama întinsă a cuțitului de măcelar. Oțelul suedez lunecă lin în gușa arsă de soare ce-i atârna sub bărbie și eliberă o cascadă roșie. Împroșcă mâna lui Clay, incredibil de fierbinte – parcă la fel de fierbinte ca o ceașcă de cafea abia turnată – și el trebui să-și învingă impulsul de a și-o retrage. În loc să facă asta, o împinse înainte, simțind în sfârșit cum cuțitul întâlnește rezistență. Șovăise, totuși copilașul ăla nu știa ce-nseamnă să dea înapoi. Sfârtecă prin cartilaj, după care ieși prin ceafa bărbatului voinic. Muncitorul căzu moale în față – Clay nu-l putu ține în loc cu un singur braț, în nici un caz, ce dracu', individul avea o sută douăzeci, poate chiar o sută treizeci de kilograme – și pentru o clipă se rezemă de ușă ca un bețiv de stâlpul unui felinar stradal, cu ochii căprui ieșindu-i din orbite, limba pătată de nicotină spânzurând printr-un colț al gurii și vomitând sânge. Apoi balamalele genunchilor săi cedară și el se prăbuși. Clay se ținu de mânerul cuțitului și fu uluit de ușurința cu care ieși. Mult mai ușor decât fusese să-l tragă afară din pielea și blatul de particule ranforsate ale mapei cu desene.

Acum când smintitul căzuse, o putea vedea iarăși pe față, cu un genunchi pe trotuar și celălalt în rigolă, țipând prin perdeaua de păr ce-i atârna peste chip.

– Nu, spuse el. Nu, dulceață.

Dar ea continuă să țipe.

11

Se numea Alice Maxwell. Asta le putuse spune. Și le putuse spune că ea și maică-sa veniseră la Boston cu trenul – de la Boxford, zisese ea – pentru târguieli, așa cum făceau deseori miercurea, când avea „zi scurtă" la liceul pe care-l urma. Coborâseră din tren în Gara South și luaseră un taxi. Taximetristul purta un turban albastru. Turbanul albastru era ultimul lucru pe care și-l putea reaminti înainte ca recepționerul chel să fi descuiat în cele din urmă ușile duble sparte ale Hotelului Atlantic Avenue Inn și să o fi lăsat să intre.

Clay credea că ea își amintea mai multe. Se baza în bănuiala lui pe felul în care fata începuse să tremure când Tom McCourt o întrebase dacă ea sau mama ei avuseseră telefoane mobile. Ea pretindea că nu-și amintește, dar Clay era sigur că una sau chiar amândouă avuseseră mobile. În ultima vreme se părea că toată lumea avea asemenea telefoane. El constituia pur și simplu excepția care confirma regula. Mai era desigur și Tom, care putea să-și datoreze viața motanului care-i trântise telefonul de pe masă.

Stătură de vorbă cu Alice (conversația constă în majoritate din întrebările lui Clay; fata tăcea, cu ochii coborâți spre genunchii ei juliți, și la răstimpuri clătina din cap) în recepția hotelului. Clay și Tom mutaseră trupul lui Franklin îndărătul tejghelei, ignorând protestul sonor și bizar al recepționerului chel cum că „acolo o să fie sub picioarele mele". Recepționerul, care se prezentase simplu drept dl Ricardi, se retrăsese după aceea în oficiul din spatele tejghelei. Clay îl urmase, doar atât cât să se asigure că-i spusese adevărul în privința cablului TV care nu mai funcționa, apoi îl părăsise. Sharon Riddell ar fi spus că dl Ricardi clocotea în bârlogul lui.

Recepționerul nu-l lăsase totuși pe Clay să plece, fără o replică de despărțire.

– Acum suntem deschiși spre lume, rostise el amar. Sper că credeți că ați reușit ceva.

– Domnule Ricardi, zisese Clay pe cât de răbdător putuse, acum nici o oră, am văzut un avion prăbușindu-se de cealaltă parte a Parcului Common. Se pare că alte avioane – dintre cele mari – fac la fel pe Logan. Poate că efectuează chiar curse sinucigașe către terminale. Din tot centrul orașului se aud explozii. Aș zice că-n după-amiaza asta tot Bostonul este deschis spre lume.

Ca o încuviințare, un bubuit teribil răsunase deasupra lor. Dl Ricardi nu ridicase ochii. Fluturase doar *adio* din mână în direcția lui Clay. Fără televizor la care să privească, se așezase în scaunul de la birou și se uitase sever la perete.

12

Clay și Tom mutară cele două scaune imitație Queen Anne și le rezemară de ușă, unde spătarele lor înalte acopereau destul de bine ramele îndoite ce conținuseră cândva sticlă. Deși era sigur că blocarea accesului din stradă oferea o securitate șubredă sau de-a dreptul falsă, Clay se gândea că blocarea *vederii* dinspre stradă putea fi o idee bună, iar Tom fusese de acord. După amplasarea scaunelor, coborâseră jaluzelele peste fereastra principală a recepției, ceea ce adumbrise considerabil încăperea și pusese în mișcare umbre vagi, ca de zăbrele de închisoare, peste covorașul roșu-viu.

După ce lucrurile acelea fuseseră puse la punct și Alice Maxwell își povestise istoria radical prescurtată, Clay se apropie în cele din urmă de telefonul din spatele tejghelei. Își privi ceasul. Era patru și douăzeci și două de minute după-amiaza, o oră cât se poate de normală, atât doar că simțul obișnuit al curgerii timpului părea să fi fost anulat. Avea senzația că trecuseră ore bune de când îl văzuse pe bărbatul acela mușcând câinele în parc și simultan părea că timpul încremenise. Însă timpul, așa cum îl măsurau oamenii, *exista* totuși, iar Sharon revenise de acum cu siguranță în locuința din Kent Pond

pe care el continua, în minte, să o numească „cămin". Trebuia să vorbească cu ea. Să se asigure că nu pățise nimic și să-i spună că nici el nu pățise nimic, dar nu acelea erau lucrurile importante. Să se asigure că Johnny nu pățise nimic, da, asta era important, dar exista ceva chiar mai important decât asta. Ceva de-a dreptul vital.

Clay nu avea telefon mobil și nici Sharon – era pe cât se poate de sigur în privința asta. Bănuia că ar fi fost posibil ca ea să-și fi cumpărat unul după ce se separaseră, în aprilie; continuau la urma urmelor să locuiască în același oraș, Clay o vedea aproape zilnic și se gândea că dacă femeia și-ar fi cumpărat un telefon mobil, el ar fi știut. În primul rând, Sharon i-ar fi dat numărul, este? Este. Dar...

Dar Johnny avea un telefon mobil. Micul Johnny-Gee, care nu mai era chiar așa mic, fiindcă doisprezece ani nu era puțin, își dorise un telefon pentru ultima lui aniversare. Un telefon roșu, care suna cu tema muzicală din serialul TV favorit. Bineînțeles că-i era interzis să-l activeze ori măcar să-l scoată din rucsac atunci când era în școală, însă orele de școală se terminaseră de acum. De asemenea, Clay și Sharon practic îl *încurajaseră* să poarte telefonul cu el, pe de o parte din cauza separării. Era posibil să apară urgențe sau neajunsuri minore, cum ar fi fost ratarea autobuzului care-l ducea la școală. Unica speranță de care se putea agăța Clay erau cuvintele lui Sharon care-i spusese că de cele mai multe ori când intrase în camera lui Johnny îi văzuse mobilul uitat pe masă, ori pe pervazul de lângă pat, fără să fie în priză, cu acumulatorul descărcat și mort ca o bucată de plastic inert.

Totuși gândul la telefonul mobil roșu al lui Johnny îi ticăia în minte ca o bombă.

Clay atinse telefonul fix de pe tejgheaua recepției, apoi își retrase mâna. Afară explodă altceva, dar bubuitura fusese îndepărtată. Era ca și cum ai auzi explozia unui proiectil de artilerie, când te afli hăt departe în spatele liniei frontului.

Să nu faci presupunerea asta, gândi el. *Nici măcar să nu presupui că* există *linii.*

Se uită prin recepție și-l văzu pe Tom ghemuit pe vine, lângă Alice care stătea pe canapea. Îi murmura ceva încetișor, atingând-o pe un pantof și privind în sus, spre fața ei. Era un lucru bun. *El* era bun. Clay era tot mai bucuros că dăduse peste Tom McCourt... sau că Tom McCourt dăduse peste el.

Probabil că liniile telefonice terestre erau sigure, însă rămânea întrebarea dacă „probabil" era suficient. Clay avea o soție care continua să fie, cumva, responsabilitatea lui, iar când venea vorba despre fiul său nu mai exista nici un fel de „cumva". Era periculos până și să se gândească la Johnny. De fiecare dată când mintea îi revenea la băiat, Clay simțea o panică asemănătoare unui șobolan, gata să țâșnească pentru a se elibera din cușca fragilă care îl ținea și să roadă cu colțișorii lui ascuțiți orice lucru la care ar fi ajuns. Dacă se putea asigura că Johnny și Sharon nu pățiseră nimic, putea să mențină șobolanul în cușca lui și să plănuiască ce să facă în continuare. Dar dacă făcea vreo prostie, n-ar mai fi fost în stare să ajute pe nimeni. Ba chiar ar fi înrăutățit situația pentru cei de aici. Se gândi puțin la asta, apoi strigă numele recepționerului.

Când nu primi nici un răspuns dinspre oficiu, strigă iarăși. Când tot nu primi nici un răspuns, rosti:

– Domnule Ricardi, știu că mă auzi. Dacă mă faci să intru acolo și să te scot, o să mă supăr. S-ar putea chiar să mă supăr îndeajuns de rău pentru ca să mă gândesc să te dau afară, pe stradă.

– Nu puteți face asta, rosti dl Ricardi pe un ton acru de dăscăleală. Sunteți *cazat* în *hotel*.

Clay se gândi să-i repete spusele lui Tom când erau încă afară – *lucrurile s-au schimbat*. Ceva îl făcu totuși să-și țină gura.

– Ce? rosti dl Ricardi în cele din urmă.

Păruse mai morocănos ca oricând. De la etaj răsună un bubuit puternic, de parcă cineva ar fi trântit o mobilă grea. Un birou, poate. De data asta, până și fata ridică ochii. Clay crezu că aude și un strigăt înăbușit – sau poate un urlet de durere – dar dacă așa fusese, nu-i urmă nimic altceva. Ce se afla la etaj? Își amintea că i

se spusese (de către dl Ricardi însuși, atunci când Clay se înregistrase la sosire) că hotelul nu avea restaurant, însă că putea să mănânce la Metropolitan Café, care era alături. *Săli de conferințe*, gândi el. *Sunt aproape sigur că acolo-s săli de conferințe cu denumiri indiene.*

– *Ce?* repetă dl Ricardi.

Suna mai ursuz ca niciodată.

– Ai încercat să telefonezi cuiva, când a început totul?

– *Bineînțeles!* spuse dl Ricardi.

Veni la ușa dintre oficiu și zona dindărătul tejghelei de recepție, cu compartimente pentru corespondență, monitoare de securitate și bateria de calculatoare. După aceea, îl privi indignat pe Clay.

– S-au declanșat alarmele de incendiu și le-am *oprit*. Doris a spus că luase foc un coș de hârtii de la etajul doi și am sunat la Departamentul Pompierilor să-i anunț să nu se mai deranjeze. Linia era ocupată! *Ocupată*, dacă vă puteți imagina!

– Probabil că ai fost tare neliniștit, comentă Tom.

Dl Ricardi păru domolit pentru prima dată.

– Am telefonat la poliție, când lucrurile de afară au... știți... au început s-o ia la vale.

– Da, încuviință Clay. (Da, *s-o ia la vale* era un mod de a descrie situația.) Ți-a răspuns cineva?

– Un bărbat mi-a spus că trebuie să las linia liberă, apoi mi-a închis, rosti dl Ricardi și indignarea i se furișă iarăși în voce. Când am sunat din nou – asta a fost după ce nebunul ieșise din lift și-l omorâse pe Franklin – mi-a răspuns o femeie. Ea a spus... Glasul domnului Ricardi începu să tremure și Clay zări primele lacrimi prelingându-se prin defileurile înguste ce marcau nările bărbatului. A spus...

– Ce? întrebă Tom cu același ton de simpatie blândă. Ce a spus femeia, domnule Ricardi?

– A spus că dacă Franklin era mort și ucigașul fugise, atunci nu aveam nici o problemă. Ea m-a sfătuit să mă încui pe dinăuntru.

Tot ea mi-a spus să chem la nivelul recepției toate lifturile hotelului și după aceea să le deconectez, ceea ce am și făcut.

Clay și Tom schimbară o privire care purta un gând fără cuvinte: *Bună idee*. Clay avu brusc imaginea clară a unor muște prinse între geamuri, bâzâind furios, dar incapabile să scape. Imaginea era cumva asociată cu bufniturile pe care le auziseră răzbătând de deasupra lor. Pentru o clipă, se întrebă peste cât timp vor găsi scara cei care bufneau la etaj.

– Apoi și *ea* mi-a închis. După aceea i-am telefonat soției mele, în Milton.

– Ai putut să iei legătura cu ea, rosti Clay dorind să fie clar în privința aceea.

– Era foarte speriată. M-a rugat să vin acasă. I-am spus că fusesem sfătuit să rămân înăuntru, cu ușile încuiate. Sfătuit de poliție. I-am spus să facă și ea la fel. Să se încuie pe dinăuntru și să păstreze, știți... discreția. M-a *implorat* să vin acasă. A spus că auzise împușcături pe stradă și o explozie pe strada vecină. A spus că văzuse un bărbat gol-pușcă alergând prin curtea Benzyck-ilor. Benzyck-ii sunt vecinii noștri de alături.

– Da, încuviință Tom domol.

Ba chiar liniștitor. Clay nu spuse nimic. Era puțin rușinat pentru cât de furios se comportase cu dl Ricardi, dar Tom făcuse la fel.

– Ea a spus că bărbatul cel gol părea – *părea*, a zis doar *părea* – să poarte trupul unui... mmm... copil gol. Probabil însă că era o păpușă. M-a implorat din nou să părăsesc hotelul și să vin acasă.

Clay avea tot ce-i trebuia. Liniile terestre erau sigure. Dl Ricardi era șocat, dar nu nebun. Puse mâna pe telefon. Dl Ricardi așeză mâna sa peste a lui Clay înainte ca el să poată ridica receptorul. Degetele domnului Ricardi erau lungi, albe și foarte reci. Dl Ricardi nu terminase. Dl Ricardi se ambalase.

– Mi-a spus că-s un nenorocit și a închis. Știu că era mânioasă pe mine și, sigur că da, înțeleg și motivul. Dar poliția mi-a spus să

încui totul și să păstrez discreția. Poliția mi-a spus să mă feresc de străzi. Poliția... *Autoritățile...*

Clay aprobă din cap.

– Autoritățile, sigur că da.

– Ați venit cu metroul? întrebă dl Ricardi. Eu folosesc întotdeauna metroul. Stația este la numai două intersecții depărtare. E foarte convenabil.

– În după-amiaza asta n-ar fi fost convenabil, spuse Tom. După toate pe care tocmai le-am văzut, nu m-ai putea convinge să cobor acolo nici plătit.

Dl Ricardi se uită la Clay cu o ardoare tristă.

– Ați văzut?

Clay încuviință iarăși.

– Ești mai în siguranță aici, zise el.

Știa însă că el trebuia să ajungă acasă și să vadă ce se întâmplase cu fiul lui. Și cu Sharon, bineînțeles, dar în principal cu fiul lui. Știa că nu va îngădui să-l oprească nimic, decât numai dacă l-ar fi oprit pentru vecie. Știința aceea semăna cu o apăsare pe mintea lui, care îi proiecta realmente o umbră peste ochi.

– Mult mai în siguranță.

După aceea ridică receptorul și apăsă tasta 9, pentru o legătură interurbană. Nu era convins că va căpăta tonul, totuși îl auzi în receptor. Formă 1, apoi 207, prefixul pentru statul Maine, apoi 692, care era prefixul pentru Kent Pond și orașele din jur. Formă trei din ultimele patru cifre – ajungând aproape până la casa pe care continua să o numească în minte „cămin" – înainte să fie întrerupt de semnalul distinctiv din trei note muzicale. Urmă apoi înregistrarea unui glas de femeie.

– Ne pare rău, dar toate circuitele sunt ocupate. Vă rugăm să reveniți mai târziu.

După care căpătă tonul de apel, fiindcă circuitul automat îl deconectase de Maine... dacă acela fusese locul de unde se auzise glasul de femeie. Clay lăsă receptorul să-i coboare la nivelul

umărului, de parcă ar fi devenit foarte greu. După aceea îl puse în furcă.

13

Tom îi spuse că era nebun să vrea să plece.

În primul rând, îi atrase atenția, se aflau relativ în siguranță aici, în Atlantic Avenue Inn, mai ales cu lifturile deconectate și scara blocată. Făcuseră asta, îngrămădind lăzi și geamantane, pe care le aduseră din camera de bagaje, în fața ușii de la capătul coridorului scurt de după ascensoare. Chiar dacă cineva dotat cu o forță extraordinară ar fi împins ușa aceea din partea opusă, n-ar fi putut decât să turtească obstacolele de peretele din față, creând un interstițiu de maximum cincisprezece centimetri. Insuficient ca să se strecoare pe acolo.

În al doilea rând, tumultul din oraș, în exteriorul micuțului lor liman, păruse chiar să sporească. Era un vacarm constant de alarme, țipete, urlete și motoare ambalate ce se întretăiau, la care se adăuga uneori mirosul alarmant de fum, deși briza energică sufla dinspre ei, ferindu-i de ce era mai rău. *Deocamdată*, gândi Clay, dar n-o spuse cu glas tare, cel puțin nu încă – nu voia să sperie fata mai mult decât era deja. Unele explozii nu păreau să fie izolate, ci răbufneau cumva în rafale. Una dintre ele se auzi atât de aproape, încât toți se lăsară instinctiv în jos, convinși că fereastra din față va detona spre interior. Nu detonă, totuși după aceea se mutară în oficiul domnului Ricardi.

Al treilea motiv pentru care Tom credea despre Clay că era nebun ca măcar să se *gândească* să părăsească siguranța marginală a hotelului era faptul că se făcuse de acum cinci și un sfert. În scurt timp, ziua urma să se sfârșească. Tom susținea că a încerca să părăsească Bostonul pe întuneric ar fi fost curată nebunie.

– Ia uită-te niţel acolo, zise el arătând către ferestruica domnului Ricardi, care dădea pe strada Essex.

Strada era ticsită de maşini abandonate. Se zărea cel puţin un trup, al unei tinere în blugi şi o bluză de trening Red Sox, care zăcea cu faţa în jos pe trotuar, cu ambele braţe întinse de parcă ar fi murit încercând să înoate. VARITEK, anunţa bluza de trening.

– Crezi c-o să-ţi poţi şofa maşina? Dacă da, ar fi bine să te mai gândeşti o dată.

– Are dreptate, zise dl Ricardi. Stătea înapoia biroului, cu braţele încrucişate din nou peste pieptul îngust, ca un studiu al dezolării. Aveţi maşina în garajul subteran de pe strada Tamworth. Mă îndoiesc că aţi reuşi măcar să vă luaţi cheia.

Clay, care renunţase la ideea automobilului ca fiind o cauză pierdută, deschise gura ca să spună că nu intenţiona să şofeze (cel puţin pe porţiunea iniţială), când altă bubuitură se auzi de la etaj, îndeajuns de puternică pentru a cutremura plafonul. Fu însoţită de zornăitul slab, dar distinct, de sticlă spartă. Alice Maxwell, care stătea la birou în scaunul din faţa domnului Ricardi, ridică ochii speriată şi păru că se gârboveşte şi mai mult.

– Ce-i acolo sus? întrebă Tom.

– Chiar deasupra este Sala Irocheză, răspunse dl Ricardi. Cea mai mare dintre cele trei săli de conferinţe ale noastre şi locul unde ţinem toate materialele: scaune, mese, echipamente audiovizuale. Făcu o pauză. Cu toate că nu avem restaurant, la solicitarea clienţilor putem aranja reuniuni cu bufet sau cocteiluri. Ultima bubuitură...

Nu-şi termină propoziţia. Din partea lui Clay, nici nu era nevoie s-o facă. Ultima bubuitură fusese un cărucior plin cu veselă care fusese răsturnat pe podeaua Sălii Irocheze, unde numeroase alte cărucioare şi mese fuseseră deja trântite de un nebun care se agita de colo-colo la etaj. Care bâzâia la etajul întâi ca o muscă prinsă între geamuri, o creatură lipsită de inteligenţa de a găsi o cale de ieşire, o creatură care putea doar să alerge şi să spargă, să alerge şi să spargă.

Alice vorbi pentru prima dată după o jumătate de oră și pentru prima dată de când o întâlniseră fără să fi fost întrebată.

– Spuneați ceva despre cineva pe nume Doris.

– Doris Gutierrez, aprobă din cap dl Ricardi, camerista-șefă. O angajată excelentă. Probabil cea mai bună subordonată a mea. Ultima dată când am auzit-o era la etajul al doilea.

– Avea?...

Alice nu vru să rostească cuvântul. În locul lui folosi un gest care-i devenise lui Clay la fel de familiar ca și degetul arătător ridicat în dreptul buzelor, indicând *Ș-ș-ș*. Alice duse mâna dreaptă lângă obraz, cu degetul mare apropiat de ureche și cu degetul mic în fața gurii.

– Nu, strâmbă din nas dl Ricardi. Angajații trebuie să le lase în dulăpioare în decursul programului de lucru. Încălcarea dispoziției atrage după sine o mustrare. La a doua mustrare pot fi concediați. Le spun asta din clipa când se angajează. Ridică un umăr costeliv, într-o jumătate de gest de scuză. Este politica managementului, nu a mea.

– Ar fi coborât la etajul întâi, ca să investigheze zgomotele acelea? întrebă Alice.

– Posibil, zise dl Ricardi. Nu am cum să știu. Știu doar că n-am mai auzit-o de când a anunțat că a stins focul din coșul de gunoi și nici n-a răspuns la apelurile prin pager. Am apelat-o de două ori.

Clay nu vru să spună imediat și cu voce tare *Vezi? Nici aici nu-i sigur*, așa că privi pe lângă Alice, spre Tom, încercând să-i transmită din ochi ideea respectivă.

– Câți oameni ai zice că mai sunt la etaj? întrebă Tom.

– Nu am cum să știu.

– Dacă ar trebui să faci o estimare?

– Nu prea mulți. Ca personal de curățenie, probabil numai Doris. Echipa de zi pleacă la ora trei și echipa de seară nu vine până la șase. Dl Ricardi strânse din buze. Este o acțiune de economie.

Nu se poate spune *măsură*, întrucât nu dă roade. Cât despre persoanele cazate...

Căzu pe gânduri.

– După-amiaza este un moment inactiv pentru noi, foarte inactiv. Cei care au venit ieri pentru o noapte au plecat, desigur – în Atlantic Inn, camerele se eliberează la ora douăsprezece – iar cei care sosesc azi pentru a sta o noapte apar de obicei după ora patru, într-o după-amiază obișnuită. Ceea ce în mod clar nu este cazul acum. Cei care stau mai multe zile vin de obicei cu afaceri. Așa cum presupun că a fost cazul *dumneavoastră*, domnule Riddle.

Clay încuviință, fără să se mai sinchisească să-l corecteze în privința numelui.

– La mijlocul amiezii, oamenii de afaceri sunt de obicei în oraș, pentru activitățile care i-au adus în Boston. După cum vedeți, tot locul este aproape numai al nostru.

Parcă pentru a-l contrazice, de deasupra se auziră alte bufnituri, alte zornăituri de cioburi și un mârâit sălbatic înăbușit. Toți ridicară ochii.

– Fii atent, Clay, rosti Tom. Dacă tipul de sus găsește scara... nu știu dacă oamenii ăștia sunt capabili de gândire, dar...

– Judecând după cele văzute pe stradă, zise Clay, am greși până și dacă le-am spune „oameni". Ideea mea este că tipul de sus aduce mai degrabă cu o muscă prinsă între geamuri. O muscă astfel prinsă ar putea să scape – dacă ar găsi vreo gaură – iar tipul de sus ar putea găsi scara, însă cred că numai accidental.

– Iar când va coborî și va găsi blocată ușa recepției, va folosi ieșirea de incendiu spre aleea laterală, spuse dl Ricardi cu ceea ce pentru el părea a fi însuflețire. Vom auzi alarma – e reglată să sune când cineva ridică zăvorul – și vom ști că a plecat. Un nebun mai puțin despre care să ne facem griji.

Undeva în sudul lor explodă ceva de dimensiuni mari și toți tresăriră. Clay bănui că acum știa cum fusese să trăiești în Beirut în anii 1980.

– Încerc să subliniez o idee, rosti el răbdător.

– Nu cred asta, zise Tom. O să pleci oricum, fiindcă te îngrijorează soarta soției și fiului tău. Încerci să ne convingi, deoarece vrei să ai tovarăși de drum.

Clay expiră frustrat.

– Bineînțeles că vreau să am tovarăși de drum, dar nu de aceea încerc să vă conving să veniți. Mirosul de fum este mai puternic, totuși când ați auzit ultima dată o sirenă?

Nici unul nu-i răspunse.

– Nici eu n-am mai auzit, urmă Clay. Nu cred că lucrurile vor merge mai bine în Boston, cel puțin pentru o vreme. Vor merge mai rău. Dacă *motivul* îl constituie telefoanele mobile...

– A-ncercat să-i lase un mesaj tatii, spuse Alice. Vorbea repede, parcă dorind să se asigure că rostea toate cuvintele înainte ca amintirile să zboare. Voia doar să se asigure că el o să ia hainele de la curățătorie, pentru că-i trebuia rochia ei galbenă de lână pentru ședința comisiei și mie-mi trebuia echipamentul de rezervă pentru meciul de sâmbătă din deplasare. Asta a fost în taxi. Dup-aia ne-am ciocnit! *Ea l-a strâns pe gât și l-a mușcat și turbanul lui a căzut și era plin de sânge pe obraz și ne-am ciocnit!*

Alice se uită în jur la cele trei chipuri care se holbau la ea, apoi își coborî fața în palme și începu să plângă în hohote. Tom porni s-o liniștească, dar dl Ricardi îl surprinse pe Clay, ocolind biroul și trecând un braț fusiform în jurul fetei înainte ca Tom să fi ajuns la ea.

– Gata-gata, spuse el. Sunt sigur că totul a fost o neînțelegere, domnișoară.

Ea ridică privirea și-l fixă cu ochi largi și îngroziți.

– *Neînțelegere?* Arătă baveta de sânge uscat de pe pieptul rochiei. Asta pare a fi o *neînțelegere?* Am folosit karate învățat la cursul de autoapărare din gimnaziu. Am folosit karate pe propria mea mamă! I-am spart nasul, cred... sunt *sigură*... Alice scutură rapid din cap și părul îi șfichiui dintr-o parte în cealaltă.

Și cu toate astea, dacă n-aș fi izbutit să mă-ntind îndărăt și să deschid portiera...

– Ea te-ar fi ucis, zise Clay sec.

– Ea m-ar fi ucis, aprobă Alice în șoaptă. Nu știa cine eram. Propria mea mamă... Se uită de la Clay la Tom. Telefoanele mobile au fost, urmă în aceeași șoaptă. Telefoanele mobile au fost, așa este!

14

– Și câte blestemății din astea există în Boston? întrebă Clay. Care-i pătrunderea pe piață?

– Ținând seama de numărul mare de studenți, aș zice că trebuie să fie uriașă, replică dl Ricardi. Își reluase locul înapoia biroului și părea nițel mai animat. Poate că la asta contribuise liniștirea fetei sau faptul că i se pusese o întrebare orientată spre afaceri. Deși, bineînțeles, pătrunderea depășește cu mult segmentul de tineri bogați. Acum o lună sau două am citit în *Inc.* un articol care susținea că în China continentală numărul de telefoane mobile este egal cu cel al populației Americii. Vă puteți imagina așa ceva?

Clay nu dorea să-și imagineze.

– Bine, încuviință Tom din cap fără chef. Înțeleg unde vrei să ajungi. Cineva – o organizație teroristă – manipulează cumva semnalele telefoanelor mobile. Dacă faci un apel sau dacă primești unul, recepționezi un fel de... ce anume?... un fel de mesaj subliminal, presupun... care te face să înnebunești. Sună a science-fiction, dar presupun că acum cincisprezece-douăzeci de ani, telefoanele mobile, așa cum sunt ele actualmente, ar fi sunat a science-fiction pentru majoritatea oamenilor.

– Sunt aproape convins că-i ceva de genul ăsta, zise Clay. Mesajul te dă complet peste cap, chiar numai dacă *auzi din întâmplare* o convorbire. Se gândea la Pixie Neagră. Însă nenorocirea cea mare

este faptul că atunci când oamenii văd că împrejurul lor se întâmplă numai dezastre...

– Primul lor impuls este să întindă mâna după telefonul mobil și să încerce să afle care-i cauza, rosti Tom.

– Da, încuviință Clay. Am văzut oameni care au procedat așa.

Tom îl privi mohorât.

– Și eu.

– Nu înțeleg ce legătură are asta cu dorința dumneavoastră de a părăsi siguranța hotelului, mai ales că începe să se lase întunericul, spuse dl Ricardi.

Parcă răspunzându-i, răsună altă explozie, urmată de încă șase, îndepărtându-se către sud-est ca pașii tot mai slab auziți ai unui gigant. De deasupra se auzi un trosnet și un strigăt slab de mânie.

– Nu cred că nebunii vor avea atâta minte încât să părăsească orașul, tot așa cum individul de sus nu-și poate găsi drumul spre scară, zise Clay.

Pentru o clipă i se păru că expresia de pe fața lui Tom era de șoc, apoi își dădu seama că era altceva. Uimire, poate. Și răsărirea speranței.

– Hristoase, făcu Tom și-și trase realmente o palmă peste obraz. *Ei* n-o să plece. Nu m-am gândit nici o clipă la asta!

– S-ar mai putea să fie ceva, spuse Alice. Își mușca buza și privea în jos, spre mâinile ce se frământau într-un ghem febril. Se sili să ridice ochii către Clay: De fapt s-ar putea să fie *mai sigur* de mers după ce se întunecă.

– De ce, Alice?

– Dacă ei nu te pot vedea – dacă te poți ascunde, dacă te poți furișa în spatele unui obiect – uită de tine aproape imediat.

– Ce te face să crezi asta, dulceață? întrebă Tom.

– Eu m-am ascuns de omul care mă urmărea, răspunse cu glas scăzut fata. Bărbatul în tricou galben... Asta s-a-ntâmplat imediat înainte să vă văd pe voi. M-am ascuns într-o fundătură, în spatele unui tomberon. Eram speriată, întrucât mă gândeam că s-ar putea

să nu mai am pe unde să scap dacă venea după mine, dar nu avusesem altă idee. L-am văzut stând în intrarea fundăturii, privind în jur, *învârtindu-se* înainte și înapoi – „în cercul grijilor", așa spunea bunicul meu – și la început am crezut că își bătea joc de mine, știți? Fiindcă *trebuia* să mă fi văzut intrând acolo, eram la nici doi metri în fața lui... la nici doi metri... destul de aproape ca să mă-nhațe... Alice începu să tremure. Însă odată ce am intrat în fundătură, a fost ca și cum... nu știu...

– Pierdut din vedere înseamnă pierdut din minte, completă Tom. Totuși dacă era atât de aproape, de ce te-ai oprit din alergare?

– Pentru că nu mai puteam, spuse Alice. Pur și simplu nu mai puteam! Îmi simțeam picioarele ca de cauciuc și-aveam senzația c-o să mă desfac în bucăți, dinăuntru spre afară. S-a dovedit însă că oricum nu mai trebuia să fug. El s-a mai învârtit de câteva ori în cercul grijilor, bolborosind în graiul acela descreierat, după care a plecat pur și simplu. Nu mi-a venit realmente să-mi cred ochilor. Am crezut că-ncerca să mă păcălească să ies... dar în același timp știam că era prea nebun pentru așa ceva. Privi scurt la Clay, apoi reveni cu ochii asupra mâinilor ei. Problema mea a fost că am dat iarăși peste el. Ar fi trebuit să rămân cu voi de prima dată. Uneori pot fi tare proastă!

– Ai fost spe..., începu Clay și cea mai puternică explozie de până atunci bubui undeva din est, un *KER-WHAM!* asurzitor, care-i făcu pe toți să se gârbovească și să-și acopere urechile.

Auziră spărgându-se fereastra din recepție.

– Doamne... *Dumnezeule,* făcu dl Ricardi. Ochii lui holbați de sub calota pleșuvă a craniului îl făceau să-i pară lui Clay că semăna cu Tătuca Warbucks, mentorul micuței orfane Annie. Poate să fi fost noua benzinărie Shell pe care au construit-o pe Kneeland. Cea pe care o folosesc toate taxiurile și Duck Boat-urile. Asta a fost direcția.

Clay nu știa dacă Ricardi avea dreptate, nu simțea miros de benzină arzând (cel puțin, nu deocamdată), dar imaginația lui educată vizual putea vedea un triunghi de beton citadin arzând acum în amurg ca o lampă cu propan.

– Un oraș modern poate să ardă? îl întrebă el pe Tom. Un oraș construit în majoritate din beton, metal și sticlă? Ar putea să ardă așa cum s-a întâmplat cu Chicago după ce vaca doamnei O'Leary a răsturnat felinarul?

– Chestia aia cu răsturnarea felinarului n-a fost decât o legendă urbană, zise Alice. Își masa ceafa, de parcă ar fi fost încercată de o migrenă păcătoasă. Așa ne-a spus doamna Myers la cursul de „Istorie americană".

– Bineînțeles că poate, răspunse Tom. Uită-te ce s-a-ntâmplat cu World Trade Center, după ce l-au lovit avioanele alea.

– Avioane pline cu combustibil special, rosti apăsat dl Ricardi.

Ca și cum fusese invocat de recepționerul chel, mirosul de benzină care ardea ajunse la ei, plutind prin ferestrele sparte ale recepției și lunecând pe sub ușă spre oficiu, ca un descântec rău.

– Cred c-ai nimerit-o cu benzinăria Shell, remarcă Tom.

Dl Ricardi se duse la ușa dintre oficiu și recepție, o descuie și o deschise. Ceea ce putea distinge Clay din recepție părea pustiu, mohorât și cumva irelevant. Dl Ricardi adulmecă sonor, apoi închise ușa și o încuie.

– Mai slab deja, zise el.

– O iluzie, făcu Clay. Fie asta, fie că nasul ți s-a obișnuit cu parfumul.

– Cred că s-ar putea să aibă dreptate, spuse Tom. Afară bate un vânt puternic dinspre vest – ceea ce-nseamnă că aerul se mișcă spre ocean – și dacă ceea ce tocmai am auzit a fost noua benzinărie construită pe colțul dintre Kneeland și Washington, lângă Centrul Medical New England...

– Aceea este, exact, aprobă dl Ricardi. Chipul lui înregistra o satisfacție sumbră. Oho, ce mai de proteste au fost! Banii negri au aranjat *asta*, cred că ș...

Tom îl întrerupse:

– ...atunci spitalul trebuie să fi luat foc de acum... bineînțeles, cu toți cei care au fost lăsați înăuntru...

– *Nu,* rosti Alice apoi își acoperi gura cu palma.

– Eu cred că da. Următorul la rând este Centrul Wang. Este posibil ca vântul să se oprească până se lasă întunericul, însă dacă n-o să fie așa, atunci tot ce se află la est de Mass Pike are șansa să se transforme în mangal până la zece noaptea.

– Noi suntem la *vest* de incendiu, sublinie dl Ricardi.

– Atunci suntem destul de feriți, spuse Clay. Cel puțin de *acela.*

Se duse la ferestruica domnului Ricardi, se ridică în vârful picioarelor și privi afară pe strada Essex.

– Ce vezi? întrebă Alice. Oameni?

– Nu... ba da. Un bărbat. Pe cealaltă parte a străzii.

– Un nebun? întrebă ea.

– Nu-mi dau seama.

Dar Clay credea că așa era. Credea asta după felul cum alerga și după felul smucit în care privea întruna peste umăr. La un moment dat, chiar înainte de a da colțul și de a intra pe strada Lincoln, bărbatul aproape că lovi o tarabă cu fructe din fața unei băcănii. Și deși Clay nu-l putea auzi, îi vedea buzele mișcându-se.

– Acum a dispărut.

– Nimeni altcineva? întrebă Tom.

– Deocamdată nu, dar văd fum. Clay tăcu o clipă. În plus, funingine și cenușă. Nu-mi dau seama cât de mult. Vântul le răscolește.

– Bine, sunt convins, zise Tom. Dintotdeauna am învățat greu, totuși niciodată nu m-am opus învățatului. Orașul o să ardă și nimeni n-o să rămână locului, cu excepția nebunilor.

– Cred că așa-i, spuse Clay.

Și mai credea că asta nu era valabil doar pentru Boston, însă deocamdată îi era imposibil să ia în calcul și altceva decât Bostonul. Cu timpul poate că ar fi izbutit să-și lărgească unghiul de vedere, dar numai după ce știa că Johnny era în siguranță. Sau poate că tabloul de ansamblu avea să fie întotdeauna prea mult pentru el. La urma urmelor, Clay desena tablouri mici cu care să-și câștige existența. Cu toate acestea, individul egoist care trăia

ca un melc pitit sub partea de dedesubt a minții sale avu vreme să-i expedieze un gând clar, care sosi colorat în albastru și auriu-întunecat, scânteietor. *De ce a trebuit să se întâmple tocmai azi, dintre toate zilele? Exact după ce, în sfârșit, am lovit-o realmente ca la carte?*

– Pot să vin și eu cu voi, dacă plecați? întrebă Alice.

– Sigur că da, zise Clay și se uită către recepționer. Poți să vii și tu, domnule Ricardi.

– Voi rămâne la postul meu, spuse dl Ricardi.

Vorbi cu demnitate, dar, înainte să-și desprindă privirea de pe chipul lui Clay, ochii lui păreau suferinzi.

– Nu cred c-o să ai necazuri cu managementul dacă o să-ncui și-o să pleci, ținând seama de circumstanțe, rosti Tom în maniera blândă pe care Clay ajunsese s-o îndrăgească atât de mult.

– Voi rămâne la postul meu, repetă dl Ricardi. Domnul Donnelly, managerul de zi, a ieșit să depună încasările la bancă și m-a lăsat pe mine responsabil. Dacă se întoarce, poate că atunci...

– Te rog, domnule Ricardi, zise Alice. Nu-i bine să rămâi aici.

Însă dl Ricardi, care-și încrucișase iarăși brațele peste pieptul scofâlcit, se mulțumi să clatine din cap.

15

Traseră într-o parte un scaun Queen Anne și dl Ricardi le descuie ușile din față. Clay privi afară. Nu zărea pe nimeni mergând în nici o direcție, totuși era greu să fie absolut cert, fiindcă văzduhul era acum plin cu scrum fin, negru, care dansa în briză ca o ninsoare neagră.

– Haideți, rosti el.

Pentru început aveau să meargă doar până la clădirea de alături, Metropolitan Café.

– O să încui ușa și o să pun scaunul la loc, spuse dl Ricardi, dar o să ascult cu atenție. Dacă dați de necazuri – dacă, de pildă, în Metropolitan se mai ascund... *oameni*... din aceia – și trebuie să vă retrageți, nu uitați să strigați: „Domnule Ricardi, domnule Ricardi, avem nevoie de tine!" În felul acesta, o să știu că-i sigur să descui ușa. S-a înțeles?

– Da, zise Clay și strânse umărul uscățiv al domnului Ricardi. Recepționerul se crispă, însă nu se clinti (deși nu trădă vreun semn de încântare față de gestul lui). Ești un tip de treabă. Nu crezusem că ești, dar m-am înșelat.

– Sper să fac tot ce pot mai bine, vorbi bățos bărbatul chel. Nu uitați...

– N-o să uităm, spuse Tom. Vom rămâne acolo probabil vreo zece minute. Dacă se-ntâmplă ceva rău aici, să ne strigi.

– Bine.

Clay nu credea însă că avea să-i strige. Nu știa de ce gândea așa, era ilogic să creadă că cineva n-ar fi strigat pentru a se salva dacă se întâmpla ceva rău, dar Clay *așa* gândi.

– *Te rog*, răzgândește-te, domnule Ricardi, zise Alice. Bostonul nu este un loc sigur, bănuiesc că o știi de acum.

Dl Ricardi se mulțumi să-și ferească privirea. Iar Clay gândi, nu fără uimire, *Așa arată un om când decide că preferă să riște moartea decât să riște schimbarea.*

– Haideți, spuse el. Să ne facem niște sandvișuri cât timp mai avem curent electric și ne putem orienta înăuntru.

– N-ar strica nici câteva sticle de apă, zise Tom.

16

Curentul electric se opri exact când ambalau ultimul sandviș în bucătărioara bine rânduită, cu faianță albă, din Metropolitan Café.

Până atunci, Clay mai încercase de trei ori să stabilească legătura cu Maine: o dată cu fosta lui locuință, o dată cu școala elementară Kent Pond, unde preda Sharon, și o dată cu gimnaziul Joshua Chamberlain, la care învăța în prezent Johnny. În nici una dintre tentative nu ajunsese mai departe de prefixul 207 al statului Maine.

Când luminile din Metropolitan se stinseră, Alice țipă în bezna totală, așa cum i se păru inițial lui Clay. După aceea se aprinseră luminile de avarie. Alice nu era cu mult mai liniștită. Se ținea strâns de Tom cu un braț și ținea în mâna cealaltă cuțitul de tăiat pâine pe care-l folosise pentru sandvișuri. Ochii îi erau holbați și cumva fără luciu.

– Alice, spuse Clay ceva mai aspru decât intenționase, lasă cuțitul ăla înainte să rănești pe cineva.

– Sau chiar pe tine, zise Tom cu glasul lui blând și liniștitor.

Ochelarii îi sclipeau în strălucirea luminilor de avarie.

Fata lăsă cuțitul, apoi îl ridică imediat.

– Îl vreau, le spuse. Vreau să-l iau cu mine. Tu ai un cuțit, Clay. Vreau și eu unul.

– Bine, încuviință el, însă tu nu ai o curea sau o cingătoare, așa că trebuie să-ți improvizăm ceva dintr-o față de masă. Deocamdată, fii pur și simplu prudentă.

Jumătate dintre sandvișuri erau cu friptură și brânză, iar jumătate cu șuncă și brânză. Alice le înfășurase în folie de plastic Saran Wrap. Sub casa de marcat, Clay găsi un maldăr de sacoșe pe care scria PENTRU CÂINI pe o parte și PENTRU OAMENI pe partea opusă. El și Tom băgară sandvișurile în două sacoșe. În a treia sacoșă puseră trei sticle cu apă.

Mesele fuseseră pregătite pentru o cină care nu avea să mai aibă loc niciodată. Două sau trei fuseseră răsturnate, însă cele mai multe erau perfecte, cu vesela și tacâmurile scânteind în lumina puternică a spoturilor de avarie de pe pereți. Ceva din ordinea lor calmă îi sfâșie inima lui Clay. Curățenia imaculată a șervetelor împăturite și veiozele micuțe de pe fiecare masă... Nu luminau acum

și el bănuia că s-ar putea să treacă mult timp înainte ca becurile lor să se aprindă din nou.

Îi văzu pe Alice și Tom privind în jur cu expresii la fel de nefericite pe cât se simțea el însuși și fu cuprins de dorința de a-i înveseli – aproape anormală prin caracterul ei imperios. Își aminti o șmecherie pe care obișnuia s-o facă pentru fiul lui. Se întrebă iarăși despre telefonul mobil al lui Johnny și panica-șobolan îl mușcă încă o dată. Clay spera din toată inima că nenorocitul de telefon zăcea uitat sub patul lui Johnny-Gee, printre vălătucii de praf, cu bateria complet, complet descărcată.

– Fiți atenți, zise el punându-și deoparte sacoșa cu sandvișuri, și vă rog să băgați de seamă că mâinile nu mi se desprind nici o clipă de brațe.

Prinse faldul atârnând al unei fețe de masă.

– N-ar prea fi momentul pentru scamatorii de societate, comentă Tom.

– Eu vreau să văd, rosti Alice.

Pentru prima dată de când o întâlniseră, pe fața ei se vedea un surâs. Era micuț, dar vizibil.

– Ne trebuie oricum fața de masă, zise Clay, nu va dura nici o secundă și, în plus, doamna dorește să vadă. Se întoarse către Alice. Va trebui să spui însă un cuvânt magic. *Șazam* e foarte bun.

– *Șazam!* spuse ea și Clay smuci brusc cu ambele mâini.

Nu mai făcuse trucul de doi, poate chiar de trei ani, și fu cât pe-aici să dea greș. În același timp însă eroarea lui – o șovăială mică în smucitură, neîndoios – spori de fapt efectul scamatoriei. În loc să rămână pe locurile unde se găseau pe când fața de masă dispărea ca prin farmec de sub ele, toate obiectele de pe masă se deplasară cam zece centimetri spre dreapta. Paharul cel mai apropiat de Clay ajunse chiar să stea cu baza circulară jumătate pe masă și jumătate în aer.

Alice aplaudă, râzând. Clay făcu o plecăciune și deschise larg brațele.

– Putem pleca acum, o, mărite Vermicelli? întrebă Tom, dar până și el zâmbea. Clay îi zări dinții micuți în luminile de avarie.

– Imediat ce-aranjez asta, zise Clay. Alice poate să poarte cuțitul pe un șold și o sacoșă cu sandvișuri pe celălalt, iar tu poți să duci sticlele.

Plie în triunghi fața de masă, apoi rulă iute triunghiul într-o centură. O băgă prin mânerele unei sacoșe cu sandvișuri, după care cuprinse cu ea talia subțire a fetei, trebuind să o înconjoare o dată și jumătate, și legă nodul la spate, ca să fixeze totul. Termină, vârând cuțitul serat în partea dreaptă a centurii improvizate.

– Ești destul de îndemânatic, observă Tom.

– Îndemânatic înseamnă simpatic, zise Clay apoi altceva explodă afară, îndeajuns de aproape ca să zguduie localul.

Paharul care stătuse jumătate pe masă și jumătate în aer își pierdu echilibrul, căzu pe podea și se sparse. Cei trei îl priviră. Clay se gândi să le spună că el nu credea în semne prevestitoare, dar n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. În plus, credea în asemenea semne.

17

Clay avea motivele lui pentru a dori să se întoarcă la Atlantic Avenue Inn înainte să pornească la drum. Unul dintre motive era de a-și recupera mapa, pe care o lăsase în recepție. Altul era să vadă dacă nu puteau găsi vreo teacă improvizată pentru cuțitul Alicei; aprecia că ar fi mers chiar și o trusă pentru bărbierit, dacă era suficient de lungă. Al treilea motiv era de a-i oferi domnului Ricardi încă o șansă de a li se alătura. Fu surprins să constate că dorea asta chiar mai mult decât mapa de desene pe care o uitase. Recepționerul începuse să-i placă în mod straniu și oarecum șovăielnic.

Când îi mărturisi asta lui Tom, bărbatul îl surprinse, aprobând din cap.

– Exact așa simt eu când văd anșoa pe pizza, rosti el. Îmi spun că o combinație de brânză, sos de roșii și pești morți are ceva dezgustător în ea... totuși uneori imboldul acela reprobabil mă copleșește și nu mă pot împotrivi.

Un viscol de funingine și cenușă neagră spulbera pe stradă și printre clădiri. Alarmele mașinilor scoteau iodlere, alarmele antiefracție răgeau și alarmele de incendiu zăngăneau. În aer nu părea să se simtă căldură, dar Clay auzea pârâitul incendiilor din sudul și estul orașului. Mirosul de ars era de asemenea mai puternic. Auziră strigăte, însă veneau dinspre Parcul Common, unde se lărgea Boylston.

Când ajunseră la Hotelul Atlantic Avenue Inn, Tom îl ajută pe Clay să îndepărteze un scaun Queen Anne dintr-un panou de sticlă spartă al ușii. Recepția era acum o grotă de beznă, în care tejgheaua domnului Ricardi și canapeaua erau forme și mai întunecate; dacă n-ar fi fost mai devreme acolo, Clay n-ar fi avut idee ce reprezentau umbrele acelea. Deasupra lifturilor pâlpâia o singură lumină de avarie; în carcasa de sub ea, acumulatorul zumzăia ca un tăun.

– Domnule Ricardi? strigă Tom. Domnule Ricardi, ne-am întors să vedem dacă te-ai răzgândit!

Nu se auzi nici un răspuns. După o clipă, Alice începu să spargă cu precauție colții de geam care mai ieșeau din rama ferestrei.

– *Domnule Ricardi!* strigă din nou Tom și, când nu primi nici un răspuns, se întoarse către Clay. Intri, nu-i așa?

– Da. Să-mi iau mapa. Am desenele în ea.

– Nu ai cópii?

– Alea sunt originalele, spuse Clay ca și cum asta ar fi explicat totul.

Pentru el, explica totul. În plus, era vorba despre dl Ricardi, care spusese *O să ascult cu atenție*.

– Dacă l-a omorât Tropăitorul de la etaj? întrebă Tom.

– Dacă s-ar fi întâmplat asta, cred că l-am fi auzit tropăind și pe-aici, prin recepție, zise Clay. Sau mai degrabă cred că ar fi venit în goană la auzul vocilor noastre, bolborosind ca tipul care a-ncercat să ne scrijelească lângă parc.

– Nu știi asta, rosti Alice mușcându-și buza inferioară. E mult prea devreme ca să crezi că știi toate regulile.

Bineînțeles că avea dreptate, însă nu puteau să stea aici și să discute despre așa ceva, nici asta nu era bine.

– O să fiu atent, spuse el și trecu un picior peste partea de jos a ferestrei. Spațiul era îngust, dar suficient ca să poată trece. O să-mi bag doar capul în oficiul lui. Dacă nu-i acolo, n-o să plec în căutarea lui, așa cum fac fetele prostuțe în filmele horror. O să-mi iau pur și simplu mapa și o ștergem.

– Strigă întruna, zise Alice. Spune doar „Bine, sunt bine", ceva de genul ăsta. Mereu și mereu.

– Bine, dar dacă nu mai strig, plecați *imediat*. Nu intrați după mine.

– Nu te teme, replică ea fără să zâmbească. Am văzut și eu filmele alea. Avem un mall.

18

– Sunt bine, strigă Clay luându-și mapa și apoi o așeză pe tejgheaua recepției.

Gata de plecare, își spuse. Totuși nu încă, nu tocmai...

Când ocoli tejgheaua, privi peste umăr și văzu lucind slab singura fereastră neblocată, care părea să plutească în amurgul ce sporea, cu două siluete precis conturate pe ultimele licăriri ale zilei.

– Sunt bine, sunt tot bine, acum mă duc s-arunc un ochi în oficiu, sunt bine, sunt...

– Clay?

Vocea lui Tom suna îngrijorată, dar pentru o secundă Clay nu putu să răspundă și să-l liniștească. În mijlocul tavanului înalt al oficiului era o lustră. Dl Ricardi atârna sub ea, de ceva ce semăna cu un șnur de draperie. Avea o pungă albă trasă pe cap. Clay se gândi că era genul de pungă de plastic pe care hotelierii o lăsau în camere pentru rufele murdare.

– Clay, ești bine?

– *Clay?*

Glasul Alicei se auzi ascuțit, aproape isteric.

– Bine, se auzi el rostind. Gura părea să-i funcționeze singură, fără nici un ajutor din partea creierului. Sunt tot aici.

Se gândea la felul în care arătase dl Ricardi când spusese *Voi rămâne la postul meu*. Cuvintele fuseseră nobile, însă ochii fuseseră speriați și cumva jalnici, ochii unui raton micuț încolțit lângă peretele garajului de un câine mare și furios.

– Ies imediat.

Se retrase cu spatele, de parcă dl Ricardi ar fi putut să-și scoată lațul improvizat dintr-un șnur de draperie și să vină după el în clipa în care-i întorcea spatele. Brusc, simți mai mult decât îngrijorare pentru soarta lui Sharon și Johnny; le duse dorul cu o profunzime care-l făcu să se gândească la prima lui zi de școală, când mama îl lăsase lângă poarta terenului de joacă. Ceilalți părinți își duseseră copiii înăuntru. Mama lui spusese însă: *Intră, Clayton, este prima clasă, o să fie bine, băieții trebuie să facă singuri asta.* Înainte de a-i urma spusele, el o privise plecând, întorcându-se pe strada Cedar în pardesiul ei albastru. Acum, stând aici în semiîntuneric, se reîntâlnea cu știința că *dor* semăna cu *doare* pentru un motiv cât se poate de bun.

Tom și Alice erau minunați, dar el îi voia pe cei pe care-i iubea.

După ce ocoli tejgheaua, se întoarse către stradă și traversă recepția. Ajunse suficient de aproape de fereastra lungă și spartă pentru a vedea chipurile înspăimântate ale noilor săi prieteni, apoi își aminti că-și uitase iarăși nenorocita de mapă și trebuia să se

întoarcă. Întinzându-se după ea, fu convins că mâna domnului Ricardi va țâșni din beznă și se va închide în jurul încheieturii sale. Nu se întâmplă așa, însă de deasupra se auzi altă bubuitură. O creatură continua să fie acolo, la etaj, și să se poticnească prin beznă. O creatură care fusese om până la ora trei azi după-amiază.

Când se afla la jumătatea drumului spre ușă, unica lumină de avarie alimentată de acumulator din recepție pâlpâi brusc, după care se stinse. *Asta-i o încălcare a Pazei contra incendiilor,* gândi Clay. *Ar trebui să fac reclamație.*

Întinse mapa prin ușa spartă și Tom o luă.

– Unde-i? întrebă Alice. Nu era acolo?

– E mort, răspunse Clay.

Îi trecuse prin gând să mintă, dar nu credea că ar fi fost în stare. Era prea zguduit de ceea ce văzuse. Cum te spânzuri de unul singur? Nu știa nici măcar cum era posibil.

– S-a sinucis.

Alice începu să plângă și Clay își dădu seama că fata nu știa că ea însăși ar fi fost probabil moartă de acum, dacă ar fi fost după dl Ricardi. Adevărul era că se simțea el însuși încercat de lacrimi. Pentru că dl Ricardi își schimbase opinia. Poate că majoritatea oamenilor o făceau, dacă li se oferea ocazia.

Din stânga lor de pe strada care se întuneca, dinspre Parcul Common, se auzi un urlet care păru prea răsunător ca să fi ieșit din plămânii unui om. Lui Clay îi sună ca trâmbițatul unui elefant – lipsit de orice urmă de durere sau de bucurie. Nimic altceva decât demență. Alice se înfioră și se lipi de el și Clay o cuprinse cu brațul. Îi simțea trupul ca pe un cablu electric prin care trecea un curent de voltaj mare.

– Dacă e să ieșim de-aici, haideți s-o facem, zise Tom. Dacă nu-ntâlnim prea multe necazuri, ar trebui să putem merge spre nord până la Malden și să petrecem noaptea la mine.

– Asta-i o idee a dracu' de bună, spuse Clay.

Tom surâse precaut.

– Chiar crezi așa?

– Chiar cred. Cine știe, poate că polițistul Ashland este deja acolo.

– Cine-i polițistul Ashland? întrebă Alice.

– Un polițist pe care l-am întâlnit lângă parc, răspunse Tom. El... mă rog, el ne-a ajutat să scăpăm.

Mergeau spre est, către Atlantic Avenue, prin cenușa care ningea și sunetele alarmelor.

– Nu cred însă că-l vom vedea. Clay încearcă doar să fie amuzant.

– Ah, făcu ea. Mă bucur că-ncearcă cineva asta.

Pe trotuar, lângă un coș de gunoi, zăcea un telefon mobil albastru cu carcasa crăpată. Alice îl lovi cu piciorul trimițându-l în rigolă fără să se oprească din mers.

– Frumos șut, comentă Clay.

Fata strânse din umeri.

– Joc fotbal de cinci ani, rosti ea și în clipa aceea felinarele stradale se aprinseră, ca o promisiune că nu era încă totul pierdut.

MALDEN

1

Mii de oameni stăteau pe Podul Mystic River și priveau cum Bostonul lua foc și ardea între Comm Ave și port. Vântul dinspre vest rămase energic și cald, chiar și după ce soarele coborî înapoia orizontului, iar flăcările vuiau ca un furnal, acoperind stelele. Luna ce răsărea era plină și, în ultimă instanță, hidoasă. Uneori fumul o camufla, dar de prea multe ori ochiul acela bulbucat de dragon plutea deasupra tuturor, holbându-se și proiectând o lumină portocalie spălăcită. Lui Clay i se părea o lună desprinsă dintr-un comics horror, totuși nu spuse lucrul acesta.

Nimeni nu avea multe de spus. Cei de pe pod se mulțumeau să privească orașul pe care-l părăsiseră în ultima clipă, uitându-se cum văpăile ajunseră la duplexurile scumpe de pe chei și începură să le cuprindă. De peste apă sosea un concert susținut în principal din alarme de incendiu și auto, cu câteva sirene modulate care condimentau ansamblul. O vreme un glas amplificat le spusese cetățenilor PĂRĂSIȚI STRĂZILE, apoi altul îi sfătuise PĂRĂSIȚI ORAȘUL PE JOS PE ARTERELE PRINCIPALE SPRE VEST ȘI NORD. Cele două recomandări contradictorii concuraseră între ele câteva minute, apoi PĂRĂSIȚI STRĂZILE încetase. După alte cinci minute PĂRĂSIȚI ORAȘUL PE JOS abandonase de asemenea. Se auzeau numai urletul flămând al focului împins de vânt și un zgomot constant și slab de pocnete despre care Clay credea că erau produse de geamurile ce făceau implozie din cauza temperaturii uriașe.

Se întrebă câți oameni fuseseră prinși acolo. Prinși între foc și apă.

– Mai ții minte că te-ntrebai cum poate să ardă un oraș modern? rosti Tom McCourt. În lumina incendiilor, chipul lui micuț și inteligent arăta obosit și bolnav. Era mânjit de funingine pe un obraz. Mai ții minte?

– Tăceți și haideți, zise Alice.

În mod clar era foarte tulburată, însă, ca și Tom, vorbea cu glas scăzut. *Parcă am fi într-o bibliotecă*, gândi Clay. Iar după aceea gândi, *Ba nu – într-o capelă, la înmormântare*.

– Haideți, vă rog, nu putem pleca? Chestia asta mă dă peste cap.

– Sigur, încuviință Clay. Bineînțeles. Cât mai este până la tine acasă, Tom?

– De aici nu-s nici doi kilometri. Dar, îmi pare rău s-o spun, n-am lăsat în urmă toate incendiile.

Porniseră acum spre nord și el arătă înainte și către dreapta. Lumina care înflorea acolo ar fi putut să fie produsă de tentele portocalii ale lămpilor stradale cu sodiu într-o seară înnorată, dar seara aceasta era senină și lămpile stradale se stinseseră. Și în tot cazul lămpile stradale nu ridicau fuioare de fum.

Alice gemu, apoi își acoperi gura cu palma, ca și cum s-ar fi așteptat ca vreun om din mulțimea tăcută ce privea Bostonul arzând s-o mustre pentru că făcea prea mult zgomot.

– Nu vă faceți griji, rosti Tom cu calm supranatural. Noi mergem spre Malden, iar acolo pare a fi Revere. După cum suflă vântul, Malden n-ar trebui să aibă probleme.

Nu mai adăuga nici un cuvânt, îl imploră Clay în gând, însă Tom nu-l ascultă.

– Deocamdată, adăugă el.

2

Pe calea inferioară de rulare a podului se aflau câteva zeci de automobile abandonate și o mașină de pompieri pe al cărei flanc

verde-avocado scria EAST BOSTON și care fusese lovită și răsturnată de un camion cu ciment (ambele fuseseră părăsite), dar în general nivelul acesta al podului aparținea pietonilor. *Atât doar că acum ar trebui probabil să le spui refugiați,* gândi Clay și apoi își dădu seama că nu era vorba despre *le* spui, ci despre *ne* spui. *Ne spui refugiați.*

Continua să se vorbească foarte puțin. Majoritatea oamenilor stăteau pur și simplu nemișcați și priveau în tăcere orașul care ardea. Cei care se mișcau *totuși* plecau încet, uitându-se frecvent îndărăt, peste umăr. După aceea, pe măsură ce se apropiară de capătul opus al podului (se putea zări *Old Ironsides* – cel puțin așa credea Clay, că era celebra fregată care-i învinsese pe englezi – ancorată în port, încă ferită de flăcări), Clay observă ceva straniu. Foarte mulți oameni trăgeau cu ochiul frecvent către Alice. La început, el avu ideea vrednică de un paranoic că refugiații credeau că el și Tom o răpiseră pe fată și o purtau Dumnezeu știe în ce scopuri imorale. Apoi își reaminti că spectrele acestea de pe Podul Mystic erau în stare de șoc, fiind chiar mai dezrădăcinate din viețile lor normale decât fuseseră refugiații din fața uraganului Katrina – cel puțin, nefericiții aceia primiseră o avertizare – și probabil incapabile să dezvolte asemenea idei subtile. Cei mai mulți oameni erau prea adânciți în propriile lor gânduri pentru ca să aibă timp de considerente morale. După aceea luna se mai înălță puțin și lumină mai tare și el pricepu: Alice era singura adolescentă pe care o putea zări. Clay însuși era tânăr, prin comparație cu majoritatea tovarășilor de refugiu. Mare parte din cei care se holbau la torța ce fusese Boston sau care își târșâiau picioarele încet spre Malden și Danvers trecuseră de patruzeci de ani și mulți păreau eligibili pentru reducerile adresate pensionarilor din restaurantele familiale Denny's. Văzu câteva persoane cu copii mici și chiar doi prunci în cărucioare, dar cam acela era tot segmentul de tineret.

După ce mai merseră o vreme, remarcă altceva. Pe drum zăceau abandonate telefoane mobile. Aproape la fiecare metru treceau

pe lângă un astfel de aparat și nici unul nu era întreg. Fuseseră fie călcate de mașini, fie realmente strivite cu talpa, până ce nu mai rămăseseră decât sârme și cioburi de plastic, ca niște șerpi periculoși ce fuseseră distruși înainte de a putea mușca din nou.

3

– Cum te numești, scumpo? întrebă o femeie durdulie care traversă pieziș autostrada venind spre ei.

Asta se întâmpla la vreo cinci minute după ce părăsiseră podul. Tom zisese că în alte cincisprezece minute vor ajunge la rampa de ieșire pentru strada Salem și de acolo mai erau doar patru intersecții până la locuința lui. Spusese că motanul lui va fi teribil de fericit să-l vadă, iar asta adusese un surâs searbăd pe fața Alicei. Clay se gândi că searbăd era mai bine decât nimic.

Fata privi cu neîncredere reflexă la femeia durdulie care se detașase de grupurile în general tăcute și șirurile scurte de bărbați și femei – cu puțin mai mult decât niște umbre, unele cu geamantane, altele cu sacoșe pentru cumpărături sau cu rucsacuri – care traversaseră Podul Mystic și mergeau către nord pe Route 1, îndepărtându-se de incendiul uriaș din sud și fiind extrem de conștiente de incendiul nou care punea stăpânire pe Revere, în nord-est.

Femeia durdulie îi întoarse privirea, cu interes mieros. Părul presărat de fire sure îi era aranjat în zulufii perfecți de permanent ce se puteau obține numai la coafor. Purta ochelari cu rame în formă de ochi de pisică și o haină pe care mama lui Clay ar fi numit-o „midi". Într-o mână ținea o sacoșă de plastic, iar în cealaltă mână o carte. Părea perfect inofensivă. Cu siguranță nu făcea parte dintre telnebuni – nu mai văzuseră nici unul de când plecaseră cu pungile de mâncare din Atlantic Avenue Inn – totuși Clay se simți

încordându-se vigilent. Nu părea deloc normal să fie abordați ca și cum s-ar fi aflat la o sindrofie în scopul de a lega prietenii, în nici un caz în toiul refugierii dintr-un oraș în flăcări. Pe de altă parte, ținând seama de circumstanțe, ce anume ar fi părut normal? Probabil că exagera, dar în cazul acesta și despre Tom se putea spune același lucru. Și el o privea cu ochi neprietenoși pe femeia durdulie și mămoasă.

– Alice? rosti Alice, tocmai când Clay decisese că fata n-avea să răspundă deloc. Sunase ca o puștoaică încercând să răspundă la o întrebare despre care se temea că ar putea fi una încuietoare la o materie realmente prea dificilă pentru ea. Mă numesc Alice Maxwell?

– Alice, repetă femeia durdulie și buzele i se curbară într-un zâmbet maternal la fel de dulceag ca și privirea. Nu exista nici un motiv pentru ca zâmbetul să-l alerteze pe Clay și mai mult, totuși o făcu. Este un nume frumos. Înseamnă „binecuvântat de Dumnezeu".

– De fapt, doamnă, înseamnă „de neam regesc" sau „de sânge albastru", interveni Tom. Acum vă rog să ne scuzați. Fata și-a pierdut mama astăzi și...

– Noi *toți* am pierdut pe cineva astăzi, nu-i așa, Alice? spuse femeia durdulie fără să se uite la Tom.

Ținea pasul cu Alice și zulufii ei aranjați la coafor săltau la fiecare călcătură. Alice o privea cu un amestec de stânjeneală și fascinație. În jurul lor, oamenii mergeau, uneori se grăbeau și de cele mai multe ori înaintau încet cu capetele plecate, simple spectre în bezna cu care nu erau obișnuiți, iar Clay tot nu zărea pe nimeni tânăr, cu excepția unor prunci, a câtorva puști și a Alicei. Nu existau adolescenți, pentru că majoritatea adolescenților aveau telefoane mobile, ca Pixie Albă care stătuse lângă furgoneta lui Mister Softee. Sau ca propriul lui fiu, care avea un Nextel roșu cu tonul soneriei din *The Monster Club* și o mămică învățătoare care putea să fie cu el, ori putea să fie pur și simplu oriun...

Termină! Nu lăsa șobolanul să iasă. Șobolanul ăla nu poate să facă nimic altceva decât să alerge, să roadă și să fugă în jurul propriei lui cozi.

Între timp, femeia durdulie continua să încuviințeze din cap. Zulufii i se legănau în ritmul mersului.

– Da, noi toți am pierdut pe cineva, fiindcă aceasta este clipa marii Tribulații. Totul stă scris aici, în Apocalipsă!

Ridică mult cartea pe care o ținea și, desigur, era o Biblie, iar lui Clay i se păru că distinge mai bine scânteia dinapoia ochelarilor cu rame în formă de ochi de pisică ai femeii durdulii. Scânteia aceea nu era de interes blajin, ci de nebunie.

– Ah, asta-i, ieșiți imediat toți din piscină, rosti Tom.

În glasul lui, Clay auzi un amestec de dezgust (în primul rând, mai mult ca sigur, pentru propria sa persoană, deoarece o lăsase pe femeia durdulie să le vorbească și să se apropie) și exasperare.

Femeia durdulie nu-l băgă în seamă, bineînțeles; o fixase pe Alice cu privirea ei și cine din preajmă ar fi îndepărtat-o? Polițiștii erau ocupați altundeva, dacă mai rămăsese vreunul. Aici se găseau doar refugiații șocați și împleticiți, iar pe ei nu-i interesa câtuși de puțin o doamnă în vârstă și nebună cu o Biblie și permanent făcut la coafor.

– Șipul Nebuniei a fost deșertat în mințile nelegiuiților și Orașul Păcatului a fost dat pradă focului de văpaia purificatoare a lui Ie-*ho*-va! strigă femeia durdulie. Avea ruj roșu și dinții îi erau prea regulați ca să fie altceva decât plăci dentare de modă veche. Acum îi vedeți fugind pe cei care nu s-au căit, da, adevăr vă grăiesc, la fel cum viermii fug din pântecele crăpat al...

Alice își acoperi urechile cu palmele.

– Opriți-o! strigă ea, însă formele fantomatice ale locuitorilor recenți ai orașului trecură mai departe și doar câțiva azvârliră o privire posomorâtă și neinteresată, înainte de a se uita iarăși spre bezna în care New Hampshire se întindea undeva în față.

Femeia durdulie începuse să se agite, cu Biblia ridicată, ochii scânteind și cârlionții permanentului legănându-se și săltând pe loc.

– Coboară mâinile, fato, și ascultă Cuvântul Domnului înainte de a-i lăsa pe bărbații aceștia să te ademenească și să păcătuiască trupește cu tine chiar în poarta deschisă a Iadului! „Fiindcă am zărit o stea arzând în cer ca o făclie și se numea Absintos și cei care o urmau îl urmau pe Lucifer și cei care îl urmau pe Lucifer pogorau în cuptorul..."

Clay o lovi. Își oprise pumnul în ultima clipă, totuși îi expediase o directă solidă în falcă și simțise impactul străbătându-i brațul până la umăr. Ochelarii femeii durdulii i se ridicară de pe nasul cârn și apoi căzură la loc. Îndărătul lor, ochii își pierdură strălucirea și se dădură peste cap în orbite. Genunchii i se transformară în gelatină și femeia se înmuie, iar Biblia i se rostogoli din pumnul strâns. Continuând să pară stupefiată și oripilată, Alice își retrase totuși mâinile de pe urechi suficient de repede ca să prindă Biblia, iar Tom McCourt o înhăță pe femeie de subsuori. Lovitura de pumn și gesturile celor doi fură efectuate atât de precis, încât semănară cu o coregrafie îndelung repetată.

Brusc, Clay se simți mai aproape de colaps decât în orice alt moment de când lucrurile porniseră să meargă rău. Nu știa de ce episodul acesta ar fi fost mai teribil decât adolescenta mușcătoare de beregată, decât omul de afaceri care mânuia cuțitul de măcelar sau decât găsirea domnului Ricardi atârnat de o lustră cu o pungă pe cap, dar așa era. El lovise cu piciorul în omul de afaceri care mânuia cuțitul și Tom o făcuse de asemenea, însă bărbatul acela fusese alt tip de nebunie. Bătrâna cu permanent era pur și simplu o...

– Iisuse, rosti el, nu-i decât o țăcănită și eu i-am tras una de am terminat-o.

Începuse să tremure.

– Teroriza o fată care azi și-a pierdut mama, spuse Tom și Clay își dădu seama că în glasul omulețului nu auzea calm, ci o răceală ieșită din comun. Ai făcut exact ce trebuia. În plus, nu poți să scoți mult timp din circulație o iapă bătrână ca asta. A-nceput deja să se trezească. Ajută-mă s-o ducem pe marginea drumului.

4

Ajunseseră în partea din Route 1 – numită uneori „Mila Miraculoasă" și alteori „Strada Soioasă" – în care autostrada cu acces limitat ceda în fața unei mulțimi de angrosiști de băuturi alcoolice, magazine de haine cu preț redus, debușeuri ale producătorilor de articole sportive și localurilor cu nume ca „Prânz cu Burta". Aici, cele șase benzi erau presărate, dacă nu tocmai ticsite, de vehicule care fie că se ciocniseră, fie fuseseră pur și simplu abandonate când șoferii intraseră în panică, își încercaseră telefoanele mobile și înnebuniseră. Refugiații își croiau în tăcere drumurile lor separate printre epave, reamintindu-i lui Clay Riddell mai degrabă de furnicile care evacuau un mușuroi ce fusese distrus de nepăsătoarea lovitură cu piciorul, din mers, a unui om neatent.

Un indicator verde-reflectorizant anunța STR. SALEM MALDEN IEȘIREA 500 M, la marginea unei clădiri roz scunde, în care se intrase cu forța; chiar în geamul din față se vedea o spărtură neregulată, iar o alarmă antiefracție se afla în ultimele faze obosite ale descărcării acumulatorului. O privire aruncată către firma moartă de pe acoperiș fu suficientă pentru a-i comunica lui Clay motivul pentru care locul acela devenise o țintă în continuarea dezastrului zilei: MR. BIG: BĂUTURI ALCOOLICE REDUCERI.

Ținea unul dintre brațele femeii durdulii. Tom îl ținea pe celălalt, iar Alice sprijinea capul femeii care murmura când o instalară în șezut, cu spatele rezemat de unul dintre suporturile indicatorului de ieșire de pe autostradă. Exact în clipa în care îi dădură drumul, femeia durdulie deschise ochii și-i privi ametită.

Tom pocni din degete în fața ochilor ei, de două ori, energic. Femeia clipi, apoi își întoarse privirea la Clay.

– M-ai... lovit, rosti ea.

Degetele i se ridicară și atinseră locul de pe maxilar care se umfla rapid.

– Da, îmi pare rău..., începu Clay.

– Lui i-o părea, dar mie nu-mi pare, îl întrerupse Tom cu aceeași energie rece. Ne terorizai pupila.

Femeia durdulie râse încetișor, însă ochii îi erau înlăcrimați.

– *Pupilă!* Am auzit multe cuvinte pentru așa ceva, dar niciodată pe ăsta. Ca și cum n-aș ști ce vor bărbații ca voi de la o fată fragedă ca ea, mai ales în asemenea clipe. „Ei nu se căiră nici de păcatele lor trupești, nici de sodomii și nici de..."

– Taci, zise Tom, sau îți trag și eu una. Și spre deosebire de prietenul meu, care a fost, cred, îndeajuns de norocos ca să nu crească printre sectantele Hannah și de aceea nu recunoaște ce ești, eu n-o să-mi opresc pumnul. Te avertizez în mod cinstit – ajunge să mai scoți un singur cuvânt.

Își ridică pumnul înaintea ochilor ei și, cu toate că decisese deja că Tom era un bărbat educat, civilizat și probabil nu prea agresiv în condiții obișnuite, lui Clay îi fu imposibil să nu simtă groază la vederea pumnișorului acela încleștat, ca și când ar fi privit semnul de rău augur al epocii care sosea.

Cucoana durdulie se uită și nu spuse nimic. O lacrimă mare se prelinse pe obrazul ei fardat.

– Ajunge, Tom, n-am pățit nimic, spuse Alice.

Tom trânti în poala cucoanei durdulii sacoșa ei cu obiecte. Clay nici măcar nu observase când o recuperase. După aceea, Tom luă Biblia de la Alice, prinse una dintre mâinile pline de inele ale cucoanei durdulii și izbi Biblia în ea, cu cotorul în palmă. Se ridică și dădu să plece, după care se întoarse.

– Ajunge, Tom, rosti Clay, haidem.

Tom îl ignoră. Se aplecă spre femeia care stătea rezemată cu spatele de suportul indicatorului. Se sprijini cu palmele pe genunchi și cei doi – femeia durdulie, cu ochelari, care privea în sus, și bărbatul micuț, cu ochelari, care se apleca, ținându-și mâinile pe genunchi – îi părură lui Clay personaje desprinse dintr-o parodie lunatică a primelor ilustrații din romanele lui Charles Dickens.

– Un sfat, surioară, zise Tom. Polițiștii nu te vor mai apăra așa cum o făceau când tu și prietenii tăi ipocriți pe care-i apucau crizele de tremurici de atâta pioșenie demonstrați în fața centrelor de planning familial sau la Clinica Emily Cathcart din Waltham...

– Moara de-avorturi! scuipă ea, apoi ridică Biblia parcă pentru a bloca o lovitură.

Tom nu o lovi, însă rânji sinistru.

– Nu știu nimic despre Șipul Nebuniei, dar cu siguranță sunt *beaucoup* de nebuni care dau ture-n noaptea asta. Să fiu mai clar? Leii au scăpat din cuști și s-ar putea să descoperi că-i înfulecă mai întâi pe creștinii clănțăi. Cineva ți-a anulat dreptul la liberă exprimare azi după-amiază pe la ora trei. A fost doar un sfat de la-nțelepți. Se uită de la Alice la Clay și Clay văzu că, sub mustață, buza superioară îi tremura. Mergem?

– Da, încuviință Clay.

– Uau! făcu Alice după ce porniseră iarăși spre rampa care ducea la strada Salem, lăsând în urmă depozitul Mr. Big: Băuturi Alcoolice Reduceri. Ai crescut printre astfel de oameni?

– Maică-mea și amândouă surorile ei, spuse Tom. Prima Biserică a lui Hristos Mântuitorul din Noua Anglie. Îl considerau pe Iisus mântuitorul lor personal, iar biserica le considera pe ele papagalii ei personali.

– Unde-i mama ta acum? întrebă Clay.

Tom îl privi scurt.

– În rai. Dacă nu cumva au înșelat-o și-n privința asta. Eu sunt sigur c-așa au făcut – nemernicii.

5

Lângă indicatorul de oprire de la baza rampei, doi bărbați se băteau pentru un butoiaș de bere. Dacă ar fi fost silit să ghicească,

Clay ar fi spus că probabil fusese furat din Mr. Big: Băuturi Alcoolice Reduceri. Acum zăcea uitat lângă balustrada de protecție, cu tabla îndoită și spumegând încetișor, în timp ce bărbații – amândoi musculoși și amândoi însângerați – se loveau devastator cu pumnii. Alice se lipi de el și Clay o cuprinse cu brațul, totuși bătăușii degajau un aer aproape liniștitor. Erau furioși... înrăiți, dar nu nebuni. Nu semănau deloc cu cei rămași în oraș.

Unul dintre ei era chel și purta o jachetă Celtics. Îl trosni pe celălalt cu un croșeu care-i zdrobi buzele și-l trânti la pământ. Când bărbatul în jacheta Celtics avansă către cel căzut, acesta se târî îndepărtându-se, apoi se sculă, continuând să se retragă. Scuipă sânge.

– Ia-l în pizda mă-tii! răcni el cu accent bostonian apăsat, plângăreț. Sta-ți-ar în gât!

Bărbatul chel în jacheta Celtics simulă că se repede la el și celălalt o luă la goană în sus pe rampa ce ducea la Route 1. Jacheta Celtics se aplecă să-și ia trofeul, îi observă pe Clay, Alice și Tom și se îndreptă iarăși. Erau trei împotriva unuia singur, el avea un ochi învinețit și pe obraz i se prelingea sânge dintr-un lob de ureche pe jumătate rupt, însă Clay nu zări pic de teamă pe fața aceea, deși se putea bizui doar pe lumina tot mai slabă dinspre incendiile din Revere. Se gândi că tatăl lui ar fi spus că se umflase rânza irlandeză a individului și cu certitudine asta s-ar fi potrivit cu trifoiul mare și verde de pe spinarea jachetei sale.

– La ce pula mea vă uitați? întrebă chelul.

– La nimic – voiam doar să trecem pe lângă tine, dacă n-ai nimic împotrivă, rosti Tom cu blândețe. Eu locuiesc pe strada Salem.

– Din partea mea vă puteți duce pe strada Salem sau la dracu', spuse bărbatul chel în jachetă Celtics. E tot democrație, nu?

– În seara asta? zise Clay. E prea multă.

Bărbatul chel se gândi la spusele lui, după care emise două hohote de râs lipsite de veselie.

– Ce pula mea s-a-ntâmplat? Știe vreunul din voi?

– Telefoanele mobile, răspunse Alice. Ele i-au înnebunit pe oameni.

Chelul ridică butoiașul de bere și-l mânui cu ușurință, înclinându-l, astfel încât să oprească spumegarea.

– Căcaturile dracu', comentă el. N-am vrut niciodată să am unu'. Minute reportate... Ce pula mea-s alea?

Clay nu știa. Poate că Tom ar fi știut – el avusese un telefon mobil, așa că părea posibil – dar Tom nu zise nimic. Probabil că nu dorea să intre într-o discuție prelungită cu bărbatul chel și probabil că era o idee bună. Clay se gândi că bărbatul chel prezenta unele dintre caracteristicile unei grenade neexplodate.

– Arde orașul? întrebă chelul. Așa-i?

– Da, spuse Clay. Nu cred că Celtics o să mai joace anul ăsta pe Fleet.

– Oricum i-o echipă de căcat, zise bărbatul. Doc Rivers n-ar putea s-antreneze nici în campionatul polițailor. Rămase privindu-i, cu butoiașul pe umăr și sângele curgându-i pe obraz, însă acum părea destul de pașnic, aproape senin. Dați-i drumul, zise el, da-n locu' vostru n-aș mai rămâne mult timp pe lângă oraș. O să se nasolească și mai tare înainte să se-ndrepte. În primu' rând, o să fie mai multe incendii. Credeți că toți care-au șters-o spre nord și-au amintit să-nchidă gazele? Să-mi bag pula dacă eu cred asta.

Cei trei porniră mai departe, apoi Alice se opri. Arătă butoiașul.

– Era al tău?

Bărbatul chel o privi tolerant.

– Păpușel, n-au mai fost zile d-astea. Și nici nu știu dac-o să mai fie altele vreodată. Există doar acu' și poate-mâine. I-al meu acu' și dac-o să mai rămână ceva, o să fie-al meu poate-mâine. Acum, dați-i drumu'. Hai, ușcheala-n pula mea!

– Numai bine, zise Clay și ridică o mână.

– Dacă n-o să dați de mine, replică bărbatul chel fără să zâmbească, dar ridică și el brațul în semn de salut.

Trecuseră de indicatorul de stop și traversau pe cealaltă parte a străzii despre care Clay bănuia că ar fi Salem, când chelul strigă din nou după ei:

– Auzi, frumușelule!

Clay și Tom se întoarseră amândoi să se uite, apoi se priviră între ei, amuzați. Bărbatul chel cu butoiașul de bere era doar o siluetă neagră pe rampa ce suia; putea foarte bine să fie un troglodit cu o ghioagă pe umăr.

– Unde-s țicnițiii acum? întrebă bărbatul chel. N-o să-mi spuneți c-au murit toți, nu? Că nu cred așa ceva-n pula mea.

– Asta-i o întrebare foarte bună, încuviință Clay.

– Să știi că-i bună-n pula mea. Aveți grijă de păpușel de-acolo.

Și fără să-i mai aștepte să răspundă, bărbatul care câștigase bătălia butoiașului de bere se întoarse și se contopi cu umbrele.

6

– Asta-i, spuse Tom peste nici zece minute și luna se ivi din noianul de nori și fum care o ocultase în ultima oră, de parcă omulețul cu ochelari și mustață îi făcuse un semn discret Regizorului Iluminării Celeste.

Razele ei – argintii acum, în locul portocaliului oribil de puroi – luminau o locuință care părea albastru-închis, verde, sau poate chiar gri; fără ajutorul lămpilor stradale, era greu de spus cu certitudine. Ceea ce Clay *putea* spune cu certitudine era că arăta îngrijită și frumoasă, deși poate nu atât de mare pe cât te păcălea inițial ochiul. Lumina lunii contribuia și ea la amăgirea aceea, cauzată în principal de felul în care treptele suiau de pe peluza cochetă a lui Tom McCourt spre singura verandă cu stâlpi de pe toată strada. În stânga se ridica un coș clădit din piatră de râu. De deasupra verandei, o lucarnă ațintea strada de sus.

– Oh, Tom, este *superbă!* rosti Alice cu o voce prea entuziastă.

Lui Clay, fata îi păru epuizată și în pragul isteriei. El unul nu considera casa superbă, dar în tot cazul arăta ca locuința unui om care deținea un telefon mobil și toate celelalte farafastâcuri ale secolului al XXI-lea. La fel arătau de altfel și restul caselor din partea aceasta a străzii Salem și Clay se îndoia că mulți dintre rezidenți avuseseră norocul fantastic al lui Tom. Privi în jur neliniștit. Toate locuințele erau întunecate – alimentarea cu electricitate se oprise deja – și puteau foarte bine să fi fost părăsite, atât doar că el avea senzația că simțea ochi care-i urmăreau.

Ochii nebunilor? Telnebunilor? Se gândi la Femeia Power Suit și la Pixie Albă, la smintitul în pantaloni gri, cu cravată ferfeniță, la bărbatul în costum de afaceri care rupsese cu dinții urechea câinelui. Se gândi la bărbatul gol care lovea înainte și înapoi cu antenele de mașină, în timp ce alerga. Nu, *urmărire* nu era un cuvânt care să facă parte din repertoriul telnebunilor. Ei se repezeau pur și simplu la tine. Dar dacă în casele acestea – oricum, în *unele* dintre ele – se ascundeau oameni normali, *unde* erau telnebunii?

Clay nu știa.

– Nu știu dacă i-aș spune chiar superbă, rosti Tom, totuși încă stă în picioare și asta-i suficient pentru mine. Mă cam resemnasem c-o să ajungem aici și n-o să găsim decât ruine fumegând. Scotoci în buzunar și scoase un inel subțire cu chei. Haideți înăuntru! În modestul meu sălaș... și-așa mai departe.

Porniră pe alee și nu făcură nici șase pași, când Alice strigă:

– *Stați!*

Clay se răsuci iute, simțindu-se simultan alarmat și vlăguit. Se gândi că începea să înțeleagă puțin ce însemna epuizarea specifică soldaților de pe front; până și adrenalina îi era obosită. Îndărătul lor nu era însă nimeni – nici un telnebun, nici un bărbat chel cu sângele curgându-i pe obraz dintr-o ureche zdrențuită, nici măcar o cuconiță bătrână care să delireze despre apocalipsă. Doar Alice, lăsată într-un genunchi în locul de unde aleea lui Tom pornea de pe trotuar.

– Ce-i, dulceață? întrebă Tom.

Ea se ridică și Clay văzu că ținea un pantof sport minuscul.

– Este un Baby Nike, rosti ea. E al...

Tom clătină din cap.

– Eu locuiesc singur. Mai precis, cu Rafe. El se crede regele, da' nu-i decât un motan.

– Atunci cine l-a pierdut?

Se uită de la Tom la Clay cu ochi întrebători, obosiți.

Clay scutură din cap.

– Habar n-am, Alice. N-ai decât să-l arunci.

Clay știa însă că ea n-avea s-o facă; era un déjà-vu cu totul descumpănitor. Fata continua să țină pantofiorul în mână, lipit de abdomen, când înaintă și se opri după aceea în spatele lui Tom, care era pe trepte, examinându-și fără grabă cheile în lumina slabă.

Acum o s-auzim pisica, gândi Clay. *Pe Rafe.* Și într-adevăr, motanul care fusese salvarea lui Tom McCourt apăru dinăuntru, miorlăind a salut.

7

Tom se aplecă și Rafe sau Rafer – un diminutiv de la Rafael – îi sări în brațe, torcând zgomotos și întinzând gâtul ca să adulmece mustața îngrijit tunsă a bărbatului.

– Da, da, zise Tom, și eu ți-am dus dorul. Am dat uitării totul, crede-mă.

Îl purtă pe Rafer prin veranda închisă, mângâindu-l pe cap. Alice îi urmă. Clay veni ultimul, închizând ușa și răsucind cheia în broască înainte de a-i ajunge.

– Mergem în bucătărie, anunță Tom după ce intrară în casa propriu-zisă. (Se simțea un iz plăcut de lac de mobilă și, așa i se păru lui Clay, de piele, un miros pe care îl asocia cu bărbați ce duceau

vieți tihnite ce nu includeau neapărat femei.) A doua ușă pe dreapta. Nu vă îndepărtați de mine. Holul este larg și pe jos nu-s covoare, însă în ambele părți sunt măsuțe și e-ntuneric ca-n pivnița de cărbuni. Așa cum, de altfel, cred că puteți vedea.

– Ca să zic așa, completă Clay.

– Ha-ha.

– Ai lanterne? întrebă Clay.

– Lanterne și un felinar minier Coleman, care ar trebui să fie și mai bun, dar haideți mai întâi să ajungem în bucătărie.

Îl urmară pe hol, cu Alice mergând între cei doi bărbați. Clay o putea auzi pe fată răsuflând iute, încercând să nu-și îngăduie să fie speriată de împrejurimile nefamiliare, dar, desigur, asta era greu. Ce dracu', era greu și pentru el! Dezorientant... Ar fi fost mai bine dacă ar fi existat măcar o luminiță, însă...

Lovi cu genunchiul una dintre măsuțele amintite de Tom și ceva ce păru gata-gata să se spargă scoase un sunet ca un clănțănit de dinți. Clay se încordă pentru zgomotul de cădere și pentru țipătul Alicei. Faptul că ea *avea* să țipe era de la sine înțeles. Apoi obiectul acela necunoscut, un vas ori un bibelou, decise să mai trăiască nițel și redeveni stabil. Clay avu totuși impresia că merseseră foarte mult până ce Tom anunță:

– Gata, am ajuns. Imediat la dreapta.

Bucătăria era tot atât de întunecoasă ca și holul și Clay avu la dispoziție doar o secundă pentru a se gândi la toate lucrurile care-i lipseau lui și care probabil că-i lipseau și mai mult lui Tom: afișajul digital al cuptorului cu microunde, zumzetul frigiderului, poate lumina de la o casă vecină pătrunzând prin fereastra de deasupra chiuvetei și sclipind pe bateria acesteia.

– Aici este masa, anunță Tom. Alice, o să te apuc de mână. Aici este un scaun, da? Îmi cer scuze dacă vorbesc ca și cum am juca baba-oarba.

– Nu-i ni..., începu ea apoi scoase un țipăt sugrumat care-l făcu pe Clay să sară cât colo. Palma i se închise în jurul mânerului

cuțitului său (acum se gândea la el de parcă ar fi fost al său) înainte să-și fi dat măcar seama de gestul făcut.

– Ce-i? întrebă precipitat Tom. *Ce-i?*

– Nimic, răspunse ea. Pur și simplu... nimic. Pisica... Coada ei... mi-a atins picioarele.

– Ah! Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Sunt o *tâmpită,* adăugă ea cu o notă de autodispreț care-i provocă lui Clay o grimasă în beznă.

– Nu, spuse el. Nu te mai acuza, Alice. Azi a fost o zi grea la birou.

– O zi grea la birou! repetă Alice și râse într-un fel care nu-i plăcu lui Clay.

Îi reamintea de glasul ei atunci când spusese despre casa lui Tom că era superbă. *Începe să-și piardă controlul,* își zise, *și atunci ce trebuie să fac? În filme, fata isterică primește o palmă peste obraz și-și revine de fiecare dată, dar în filme poți să vezi* unde *este fata.*

Nu fu nevoit s-o pălmuiască, s-o zgâlțâie sau s-o ia în brațe – ceea ce probabil că ar fi fost primul lucru pe care l-ar fi încercat. Ea își auzi tonul propriului glas, poate, îl prinse bine și-l stăpâni: mai întâi la nivelul unui gâlgâit înecat, apoi al unui icnet, apoi al tăcerii.

– Stai jos, zise Tom. Cred că ești obosită. Stai și tu, Clay. Mă duc să mă ocup de lumină.

Clay bâjbâi până găsi un scaun și se așeză la o masă pe care abia o putea distinge, deși ochii lui ar fi trebuit deja să se fi adaptat complet întunericului. Ceva foșni pe lângă un crac al pantalonului, după care dispăru. Un mieunat slab. Rafe.

– Hei, ia ghici, se adresă el siluetei vagi a fetei în vreme ce pașii lui Tom se îndepărtară. Moș Rafer m-a speriat și pe mine.

Deși nu-l speriase, nu tocmai.

– Trebuie să-l iertăm, zise ea. Fără pisica asta, Tom ar fi fost la fel de nebun ca toți ceilalți. Și ar fi fost păcat.

– Așa-i.

– Mi-e tare frică, spuse Alice. Crezi că va fi mai bine mâine, la lumina zilei? Mă refer la partea cu frica...

– Nu știu.

– Cred că ești foarte îngrijorat pentru soția și băiețelul tău.

Clay suspină și-și frecă fața.

– Cel mai greu este să-ncerci să te obișnuiești cu ideea că nu poți să-i ajuți. Suntem separați, știi, și...

Se opri și scutură din cap. Nu ar fi continuat, dacă ea nu s-ar fi întins și nu l-ar fi prins de mână. Avea degetele ferme și răcoroase.

– Ne-am separat astă-primăvară. Continuăm să locuim în același orășel... maică-mea ar fi numit asta „divorț pur și simplu". Soția mea predă la școala elementară.

Se aplecă în față, căutând să-i zărească chipul în întuneric.

– Vrei să știi care-i chestia cea mai a dracu'? Dacă asta s-ar fi întâmplat cu un an în urmă, Johnny ar fi fost cu ea. Dar acum, în septembrie, el a intrat la gimnaziu, care-i la vreo opt kilometri de Kent Pond. Mă-ntreb întruna dacă era acasă când s-a-ntâmplat nebunia asta. El și cu prietenii lui merg cu autobuzul la școală. *Cred* că ar fi trebuit să fie acasă. Și mai cred că s-ar fi dus direct la maică-sa.

Sau și-a scos telefonul din rucsac și a sunat-o! sugeră vesel șobolanul-panicii... apoi *mușcă*. Clay se simți încleștându-și degetele pe ale Alicei și își impuse să se oprească. Nu putea opri însă transpirația să i se reverse din porii feței și brațelor.

– Dar nu știi sigur, spuse ea.

– Nu.

– Tata are un atelier foto în Newton, zise Alice. Sunt convinsă că n-a pățit nimic – este un tip plin de resurse și sigur pe el – însă o să-și facă griji în privința mea. Eu și ma... Știi tu...

Clay știa.

– Mă tot întreb cum s-a descurcat la cină, spuse ea. Știu că pare o nebunie, dar el e zero în bucătărie.

Clay se gândi s-o întrebe dacă tatăl ei avea un telefon mobil și ceva îi spuse să n-o facă. De aceea o întrebă:

– Tu te simți bine acum?

– Da, încuviință Alice și strânse din umeri. Ce s-a-ntâmplat cu el s-a-ntâmplat, și gata. N-am cum să schimb lucrurile.

Doream să nu-mi fi spus asta, gândi Clay.

– Băiatul meu are un telefon mobil, ți-am zis?

În propriile lui urechi, glasul îi sună spart precum croncănitul unei ciori.

– Da, ai zis. Înainte să fi traversat podul.

– Da, da, așa-i. Își morfolea buza inferioară și se sili să înceteze. Însă nu-l ținea întotdeauna încărcat. Probabil că ți-am zis și asta.

– Da.

– Pur și simplu, n-am cum să știu.

Șobolanul-panicii evadase din cușcă. Alerga și mușca.

Ambele palme ale Alicei se închiseră peste mâinile lui. Clay nu dorea să cedeze în fața alinării oferite de fată – simțea că i-ar fi fost greu să renunțe la autocontrol și să cedeze în fața alinării ei – totuși o făcu, gândindu-se că poate ea avea mai multă nevoie să ofere decât avea el nevoie să primească. Stăteau așa, ținându-se de mâini peste solnița și pipernița din staniu de pe măsuța bucătărioarei lui Tom McCourt, când Tom reveni din beci cu patru lanterne și un felinar Coleman aflat încă în cutia originală.

8

Colemanul oferea destulă lumină pentru ca lanternele să nu fie necesare. Lumina era albă și intensă, dar lui Clay îi plăcea strălucirea ei, felul în care alunga toate umbrele, cu excepția propriilor lor umbre și a pisicii – care escaladau fantastic peretele, aidoma unor podoabe de Halloween decupate din hârtie creponată neagră.

– Cred că ar trebui să tragi draperiile, zise Alice.

Tom deschidea una dintre sacoșele de plastic de la Metropolitan Café, cele pe care scria PENTRU CÂINI pe o parte și PENTRU OAMENI pe cealaltă parte. Se opri și o privi întrebător.

– De ce?

Ea strânse din umeri și zâmbi, iar Clay se gândi că era zâmbetul cel mai straniu pe care-l văzuse vreodată pe chipul unei adolescente. Alice își spălase sângele de pe nas și bărbie, însă avea cearcăne întunecate de oboseală sub ochi, felinarul Coleman îi decolora restul feței la o paloare cadaverică, iar zâmbetul, dezvăluind o scânteiere infinitezimală de dinți între buzele tremurătoare de pe care se șterse acum orice urmă de ruj, era descumpănitor prin artificialitatea lui adultă. I se părea că Alice semăna cu o actriță de film de la sfârșitul anilor 1940 jucând rolul unei femei de lume aflate în pragul unei prăbușiri nervoase. Ținea pantofiorul în fața ei, pe masă și-l învârtea cu un deget. De fiecare dată când făcea asta, șireturile se roteau și capetele lor se loveau, clicăind. Clay începu să spere că fata avea să cedeze nervos în curând. Cu cât se opunea mai mult colapsului, cu atât mai rău avea să fie când ceda în cele din urmă. Eliberase o parte din presiune, dar în nici un caz suficient. Deocamdată el se descărcase cel mai mult.

– Nu cred că oamenii ar trebui să vadă că suntem aici, înăuntru, asta-i tot, zise ea.

Dădu un bobârnac pantofiorului căruia îi spusese Baby Nike. Pantofiorul se învârti. Șireturile se rotiră și capetele lor se loviră, clicăind pe masa foarte lustruită a lui Tom.

– Cred că poate să fie... rău.

Tom se uită la Clay.

– Ar putea să aibă dreptate, încuviință Clay. Nici mie nu-mi place să fim singura casă iluminată de pe stradă, chiar dacă lumina dă spre curtea din spate.

Fără nici un cuvânt, Tom se ridică și trase draperia de deasupra chiuvetei. În bucătărie mai erau două ferestre și el trase draperiile și peste acelea. Reveni către masă, apoi schimbă direcția și

închise ușa dintre bucătărie și hol. Alice învârti Baby Nike în fața ei, pe masă. În lumina puternică, nemiloasă, a felinarului Coleman, Clay văzu că pantofiorul era roz și purpuriu, culori care numai unui copil puteau să-i placă. Se roti o dată. Șireturile șfichiuiră și clicăiră. Tom se uită la pantofior și se încruntă când se așeză, iar Clay gândi: *Spune-i să-l ia de pe masă. Spune-i că nu știi pe unde a călcat și că nu-l vrei pe masa ta. Ar trebui să fie suficient pentru ca ea să izbucnească în plâns și așa putem scăpa de partea asta. Spune-i! Cred că ea vrea să-i spui. Cred că de asta face așa.*

Dar Tom se mulțumi să scoată sandvișuri din sacoșă – friptură și brânză, șuncă și brânză – și să le împartă. Luă din frigider o carafă cu ice tea („S-a păstrat încă rece", anunță el), după care puse pe podea resturile unui pachet cu hamburgeri cruzi pentru motan.

– Îi merită, le spuse aproape pe un ton de scuză. În plus, s-ar strica, dacă nu mai merge curentul electric.

Pe perete era un telefon. Clay îl încercă, dar o făcu realmente ca pe o simplă formalitate și de data aceasta nu obținu nici măcar tonul. Obiectul era la fel de mort ca... da, ca Femeia Power Suit de lângă Parcul Common. Se așeză și începu să-și molfăie sandvișul. Îi era foame, dar nu avea chef să mănânce.

Alice lăsă sandvișul ei după numai trei mușcături.

– Nu pot, spuse ea. Nu acum. Cred că-s prea obosită. Vreau să mă culc. Și vreau să-mi scot rochia asta. Cred că n-o pot spăla – oricum, n-o pot spăla foarte bine – și aș da orice s-arunc rochia asta nenorocită. Pute a transpirație și sânge.

Învârti pantofiorul și acesta se roti lângă șervețelul mototolit pe care se afla sandvișul ei abia atins.

– Simt și mirosul mamei pe ea. Parfumul ei.

Pentru o clipă, nimeni nu spuse nimic. Clay nu-și găsea realmente cuvintele. Pentru o clipă, avu în minte imaginea Alicei extrasă din rochia ei, în sutien și slip albe, cu ochii goi și afundați în orbite, semănând cu o păpușă decupată din hârtie. Fantezia lui de artist, mereu gata și mereu îndatoritoare, adăugă imaginii bucățele

de legătură la umeri și picioare. Era șocant nu fiindcă ar fi fost sexy, ci fiindcă nu era. În depărtare – foarte slab – ceva explodă cu un *fuump* slab.

Tom întrerupse tăcerea și Clay îl binecuvântă pentru asta.

– Pun prinsoare că niște blugi de-ai mei ți s-ar potrivi, dacă i-ai sufleca. Se sculă. Știi ceva – cred chiar că ai arăta drăguț în ei, ca Huck Finn într-o dramatizare după *Big River* jucată de școala de fete. Haide la etaj! O să-ți pregătesc niște haine pe care să le porți mâine dimineață și o să te culci în dormitorul pentru musafiri. Am destule pijamale... am mormane de pijamale. Vrei să iei tu Colemanul?

– Doar... cred că doar o lanternă mi-ar ajunge. Poți să mi-o dai?

– Da, spuse Tom.

Luă o lanternă și-i dădu fetei alta. Fu gata să spună ceva despre pantofior când ea îl ridică de pe masă, apoi păru să se răzgândească. Zise doar:

– Poți să te și speli. Nu cred că mai este multă apă, dar probabil că pe țevi a mai rămas ceva, chiar și fără electricitate și sunt sigur că ne putem permite un lighean. Se uită peste vârful capului ei spre Clay. Țin mereu în beci un bax de apă îmbuteliată, așa că n-o să ducem lipsă.

Clay încuviință din cap.

– Somn ușor, Alice, zise el.

– Și ție, rosti ea vag, după care continuă și mai vag: Mă bucur că te-am cunoscut.

Tom îi deschise ușa. Razele lanternelor lor se legănară, apoi ușa se închise iarăși. Clay le auzi pașii pe trepte și după aceea deasupra capului. Auzi apă curgând. Așteptă să audă horcăitul aerului în țevi, dar jetul de apă se opri înainte ca aerul să fi pătruns. Un lighean, spusese Tom, și exact asta căpătase fata. Clay era de asemenea plin de sânge și praf pe care ar fi dorit să le spele – își imagină că același lucru era valabil pentru Tom – însă bănuia că și la parter trebuia să existe o baie, iar dacă Tom era în toate privințele la fel de îngrijit ca

și cu propria sa persoană, atunci apa din vasul toaletei ar fi fost curată. Desigur, mai exista și apa din bazinul toaletei.

Rafer sări pe scaunul lui Tom și începu să-și spele labele în lumina albă a Colemanului. Clay îi putea auzi torsul, în ciuda fâsâitului slab al felinarului. Din punctul de vedere al lui Rafe, viața continua să fie minunată.

Se gândi la Alice rotind pantofiorul și se întrebă, aproape într-o doară, dacă era posibil ca o fată de cincisprezece ani să aibă o criză nervoasă.

– Nu fi idiot, vorbi el către motan. Bineînțeles că-i posibil. Se-ntâmplă tot timpul. Se toarnă și filme despre asta.

Rafer îl privi cu ochi verzi înțelepți și continuă să-și lingă labele. *Zbune-mi mai multe,* păreau să rostească ochii aceia. *Ai fozd bădud în cobilărie? Aveai fandezii zexuale legade de mama da?*

Simt mirosul mamei pe ea. Parfumul ei.

Alice ca o păpușă decupată din hârtie, cu bucățele de legătură ieșindu-i din umeri și picioare.

Nu fi brozd, păreau să spună ochii verzi ai lui Rafer. *Bucățile de legădură zund be* haine, *nu be* băbușă. *Ce artizd mai eșdi și du?*

– Un artist șomer, spuse Clay. Acum vrei să taci?

Închise ochii, dar era și mai rău. Ochii verzi ai lui Rafer pluteau fără trup în beznă, ca ochii pisicii Cheshire a lui Lewis Carroll: *Alice dragă, aici toți suntem nebuni.* Și înapoia șuieratului constant al felinarului Coleman, putea auzi motanul torcând în continuare.

9

Tom lipsi cincisprezece minute. Când reveni, îl dădu jos pe Rafe fără multă ceremonie de pe scaunul lui și mușcă zdravăn, convingător, din sandviș.

– A adormit, spuse el. A îmbrăcat o pijama de-a mea, pe când eu așteptam pe hol, și după-aia am aruncat amândoi rochia la gunoi. Cred c-a adormit în patruzeci de secunde după ce-a pus capul pe pernă. Descotorosirea de rochie a rupt-o definitiv de trecut, sunt convins de asta. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Puțea rău, într-adevăr.

– Cât timp ai lipsit, zise Clay, l-am propus pe Rafe ca președinte al Statelor Unite. A fost ales în unanimitate.

– Bravo, făcu Tom. Înțeleaptă alegere? Cine a votat?

– Milioane. Toți cei cu mințile încă întregi. Au trimis voturi mentale. Clay holbă mult ochii și-și ciocăni tâmpla. Eu pot citi *miiințile!*

Tom se opri din mestecat, apoi reîncepu... însă mai lent.

– Știi, spuse el, ținând seama de circumstanțe, nu-i chiar așa amuzant.

Clay oftă, bău puțin ice tea și se sili să mai muște din sandviș. Își impuse să se gândească la sandviș ca fiind benzină pentru motorul corpului, dacă asta era necesar ca să-l înghită.

– Nu. Probabil că nu. Scuze.

Tom îl salută cu propriul său pahar înainte de a sorbi.

– E-n regulă. Apreciez efortul. Ia zi, unde ți-e mapa?

– Am lăsat-o pe verandă. Voiam să am ambele mâini libere, în timp ce bâjbâiam prin Coridorul Morții lui Tom McCourt.

– *Asta* e mai amuzant. Uite ce-i, Clay, îmi pare rău ca naiba de-ai tăi...

– Să nu-ți pară încă rău, răspunse Clay ușor tăios. Deocamdată n-are de ce să-ți pară rău.

– ...dar sunt realmente fericit că te-am întâlnit. Asta-i tot ce voiam să spun.

– Reciproca e valabilă, zise Clay. Îți mulțumesc că mi-ai oferit un loc liniștit în care să-mi petrec noaptea și sunt sigur că și Alice gândește la fel.

– Atâta vreme cât Malden nu se-ntețește și ne arde-n flăcările iadului.

Clay încuviință, surâzând ușor.

– Așa-i. I-ai luat pantoful ăla înfiorător?

– Nu. S-a culcat cu el de parcă ar fi fost... nu știu, un ursuleț. Mâine se va simți mult mai bine, dacă doarme neîntoarsă în noaptea asta.

– Nu crezi c-o să doarmă?

– Nu, răspunse Tom. Dar dacă se trezește speriată, o să stau cu ea peste noapte. Dacă va fi nevoie, o să mă bag în pat lângă ea. Știi că nu-s periculos pentru ea, da?

– Da. Clay știa că nici el n-ar fi fost periculos pentru fată, totuși înțelegea la ce se referea Tom. Mâine dimineață de cum se luminează, o să pornesc spre nord. Probabil c-ar fi o idee bună dacă tu și Alice m-ați însoți.

Tom se gândi puțin, apoi întrebă:

– Cum rămâne cu tatăl ei?

– Ea zice că este, citez, „plin de resurse". Cea mai mare grijă pe care și-a declarat-o față de taică-său a fost că n-are ce mânca la cină. Ceea ce am descifrat în spatele cuvintelor astea este că nu-i pregătită să afle adevărul despre el. Sigur că da, va trebui să vedem ce părere are ea în privința asta, dar aș prefera s-o ținem cu noi și *nu vreau* să merg către vest, în orașele alea industrializate.

– Nu vrei să mergi deloc către vest.

– Nu, recunoscu Clay.

Crezu că Tom s-ar putea împotrivi, însă n-o făcu.

– Cum facem la noapte? Crezi c-ar trebui să stăm de pază?

Clay nici măcar nu se gândise la asta până atunci.

– Nu știu dacă ar ajuta prea mult, zise el. Dacă o gloată dementă apare pe strada Salem, agitând arme și torțe, ce am putea *noi* face?

– Să coborâm în beci?

Clay căzu pe gânduri. Adăpostirea în beci i se părea un act teribil, chiar final – Buncărul, Ultima Linie Defensivă – dar exista într-adevăr posibilitatea ca ipotetica gloată dementă despre care vorbeau să creadă că locuința fusese părăsită și să treacă mai

departe, ignorând-o. Bănuia că ar fi fost mai bine, decât să fii măcelărit în bucătărie. Eventual și după ce asistaseși la violul în grup al Alicei.

N-o să se ajungă la asta, își spuse el neliniștit. *Te pierzi printre ipoteze, asta-i tot. Frichineală în beznă. N-o să se ajungă la asta.*

Atât doar că Bostonul ardea din temelii înapoia lor. Magazinele de băuturi erau prădate și oamenii se băteau până la sânge pentru butoiașe din aluminiu cu bere. Se ajunsese deja la așa ceva.

Între timp, Tom îl privea, lăsându-l să ajungă la o concluzie... ceea ce putea să însemne că Tom ajunsese deja la o concluzie. Rafe îi sări în poală. Tom lăsă sandvișul din mână și mângâie motanul pe spinare.

– Fii atent ce-ți propun, zise Clay. Dacă ai vreo două pături cu care să mă-nvelesc, aș putea petrece noaptea pe verandă. Este închisă și-i mai întunecată decât strada, iar asta-nseamnă că aș putea vedea pe oricine se apropie cu mult înainte ca respectivul să-și dea seama de existența mea acolo. Mai ales dacă cei care se apropie sunt telnebuni. Nu m-au impresionat ca fiind niște tipi subtili.

– Nu, în nici un caz nu sunt genul care să se furișeze tiptil. Dar dacă vine cineva prin curtea din spate? Pe-acolo este bulevardul Lynn, la numai o intersecție depărtare.

Clay ridică din umeri, încercând să indice că nu se puteau apăra de toate – și nici chiar foarte mult – totuși fără s-o rostească cu voce tare.

– Bine, încuviință Tom după ce mai mușcă din sandviș și-i dădu o bucățică de șuncă lui Rafe. Poți să mă scoli însă pe la ora trei, ca să te schimb. Dacă Alice nu s-a trezit până atunci, este posibil să doarmă neîntoarsă până dimineață.

– Eu zic să acționăm pur și simplu în funcție de ce se va întâmpla, zise Clay. Auzi – deși cred că știu răspunsul la întrebarea asta – nu ai cumva o armă?

– Nu, răspunse Tom. Nici măcar un spray paralizant rătăcit.

Își examină sandvișul, apoi îl puse pe masă. Când ridică ochii spre Clay, expresia lui era remarcabil de posomorâtă. Vorbi cu glas scăzut, așa cum fac oamenii când discută secrete:

– Mai ții minte ce-a zis polițistul înainte să-l împuște pe nebunul ăla?

Clay încuviință. *Salut, amice, ce mai faci? Ia zi, ce s-a-ntâmplat?* N-avea să uite niciodată.

– Știam că nu era ca-n filme, continuă Tom, dar n-am bănuit niciodată enormitatea *puterii* armei, sau violența... și sunetul când chestiile... chestiile din capul lui...

Se aplecă pe neașteptate în față, cu o mână micuță dusă la gură. Mișcarea îl sperie pe Rafer și motanul sări jos. Tom emise trei icnituri surde și Clay se încordă pentru jetul de vomă care avea să urmeze cu certitudine. Putea doar să spere că nu va începe să vomite el însuși, deși se gândea că era perfect posibil. Știa că era foarte aproape de așa ceva, la depărtare de numai o atingere de fulg. Fiindcă știa despre ce vorbea Tom. Împușcătura și după aceea împroșcătura de materii umede și oribile pe asfalt.

Nu urmă nici un vomitat. Tom își regăsi controlul și ridică privirea cu ochi înlăcrimați.

– Scuză-mă, zise el. N-ar fi trebuit să pomenesc despre asta.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze.

– Cred că dacă intenționăm să trecem cu bine prin ceea ce ne așteaptă, ar fi preferabil să găsim o cale prin care să ne anulăm sensibilitățile. Cred că oamenii care nu pot face asta... Se opri, apoi urmă: Cred că oamenii care nu pot să facă asta... Se opri pentru a doua oară. A treia oară izbuti să termine. Cred că oamenii care nu pot să facă asta pot să moară.

Se priviră unul pe celălalt în lumina albă și puternică a felinarului Coleman.

10

– După ce am ieșit din oraș, n-am văzut pe *nimeni* cu vreo armă, spuse Clay. Inițial, nu m-am uitat cu atenție după așa ceva, dar apoi am făcut-o.

– Știi motivul, nu-i așa? Massachusetts are cea mai dură legislație privind deținerea armelor de foc din Statele Unite, cu excepția poate a Californiei.

Clay își reaminti că, în urmă cu câțiva ani, văzuse panouri publicitare ce anunțau asta la granița statului. După aceea panourile fuseseră înlocuite cu altele ce te înștiințau că dacă erai prins șofând sub influența băuturilor alcoolice urma să petreci o noapte în închisoare.

– Dacă polițiștii găsesc o armă ascunsă în mașina ta, zise Tom, și „ascunsă" înseamnă ținută pur și simplu în torpedo, lângă asigurare și certificatul de înmatriculare, te pot băga la închisoare pentru, mi se pare, șapte ani. Dacă te opresc pe șosea și ai o pușcă încărcată, chiar și în sezonul de vânătoare, te poți alege cu o amendă de zece mii de dolari și doi ani de activități în folosul comunității. Ridică restul sandvișului, îl cercetă, apoi îl puse din nou pe masă. Poți să deții o armă și s-o ții în casă, dacă nu ești un fost pușcăriaș... dar să ai un permis portarmă? Poate dacă semnează pentru tine părintele O'Malley de la Clubul Cercetașilor, însă cred că nici atunci.

– Absența armelor poate că a salvat niște vieți, la plecarea din oraș.

– Sunt absolut de acord cu tine, zise Tom. Indivizii ăia care se băteau pentru butoiașul de bere... Slavă *Domnului* că nici unul nu avea vreun revolver.

Clay aprobă din cap.

Tom se lăsă pe spate în scaun, își încrucișă brațele pe pieptul îngust și privi în jur. Ochelarii îi scânteiară. Cercul de lumină proiectat de felinarul Coleman era strălucitor, dar micuț.

– În clipa asta însă, nu m-ar deranja defel să am un pistol. Chiar și după ce am văzut ce porcărie lasă în urmă. Și ține minte că eu mă consider un tip pacifist.

– De cât timp locuiești aici, Tom?

– De aproape doisprezece ani. Suficient de mult ca să văd cum Malden a avansat serios pe drumul spre Rahatville. Încă n-a ajuns acolo, dar nici nu dă semne că s-ar opri.

– Perfect, atunci ia gândește-te niţel. Dintre vecinii tăi care ar fi cel mai probabil să aibă o armă, sau mai multe, în casă?

Tom răspunse prompt:

– Arnie Nickerson, care stă peste drum, la trei case mai sus. Are pe bara Toyotei Camry un abţibild de la Asociaţia Armelor de Vânătoare... alături de două decalcuri militare și un abţibild vechi Bush-Cheney...

– Nu mai trebuie să spui nimic...

– Plus *două* abţibilduri AAV pe furgonetă, pe care în noiembrie fixează un portbagaj și pleacă să vâneze în statul vostru.

– Iar noi suntem încântaţi să încasăm veniturile oferite de permisul lui de vânătoare, rosti Clay. Haide să intrăm mâine în casa lui și să-i luăm armele.

Tom McCourt îl privi de parcă îl credea nebun.

– Individul nu-i la fel de paranoic ca unii dintre paramilitarii ăia din Utah – ce naiba, doar *trăiește* în Taxachusetts – dar are pe peluză un indicator antiefracţie, care declară în esenţă TE SIMŢI NOROCOS, JIGODIE?, și sunt sigur că eşti familiar cu politica declarată a AAV despre când anume le vor fi luate armele.

– Mi se pare că era ceva cu descleștarea degetelor moarte...

– Aia-i!

Clay se aplecă în faţă și declară ceea ce pentru el fusese evident din clipa în care coborâseră pe rampă de pe Route 1: momentan, Malden era pur și simplu alt oraș futut din Statele Unicelulare ale Americii, iar ţara era momentan scoasă din funcţiune, decuplată,

așa că, ne pare rău, vă rugăm să reveniți mai târziu. Strada Salem era pustie. El simțise asta când se apropiaseră... nu?

Nu. Rahat! Te-ai simțit urmărit cu privirea.

Serios? Și chiar dacă ar fi fost realmente urmărit cu privirea, era oare genul de intuiție pe care să te poți bizui, pe baza căreia să poți *acționa*, după o zi cum fusese asta? Ideea era ridicolă.

– Tom, ascultă-mă. Mâine, după ce se luminează bine, unul dintre noi va merge la casa acestui Nackleson...

– Îl cheamă Nickerson și nu cred că-i o idee prea grozavă, mai ales că Marele Maestru Swami McCourt are o viziune a lui Nickerson îngenunchеat în spatele ferestrei din living, cu o carabină automată pe care a păstrat-o pentru sfârșitul lumii. Care pare să fi început.

– O să mă duc eu, spuse Clay. Și *n-o s-o fac*, dacă auzim împușcături din reședința Nickerson în noaptea asta sau mâine dimineață. În *nici un caz* n-o s-o fac, dacă zăresc pe peluza individului vreun trup cu, sau fără, răni de gloanțe. Am văzut și eu toate episoadele alea vechi din *Zona crepusculară* – cele în care se dovedește că civilizația nu-i cu nimic mai mult decât o poleială subțire.

– Poate nici măcar atât, rosti Tom sumbru. Idi Amin, Pol Pot... acuzarea nu mai are nimic de adăugat.

– O să mă duc cu brațele ridicate. O să sun la ușă. Dacă răspunde cineva, o să spun că vreau doar să stăm de vorbă. Care-i lucrul cel mai rău care mi se poate întâmpla? Să-mi zică s-o șterg de-acolo.

– Nu, lucrul cel mai rău care ți se poate întâmpla este să te-mpuște direct pe prețul lui de la intrare și să mă lase pe mine cu o adolescentă fără mamă, replică Tom prompt. Râzi cât vrei de vechile episoadele din *Zona crepusculară*, dar nu uita de oamenii ăia pe care i-ai văzut azi bătându-se în stația de metrou.

– Aia a fost... nu știu *ce* a fost, însă oamenii aceia erau demenți din punct de vedere clinic. Nu poți pune asta la îndoială, Tom.

– Și Bertha Babornița Bibliei? Și cei doi care se băteau pentru butoiaș? Și ei erau demenți?

Nu, bineînțeles că ei nu fuseseră, dar dacă în locuința de vizavi exista o armă, Clay continua s-o dorească. Iar dacă existau mai multe, atunci dorea ca și Tom și Alice să aibă câte una.

– Eu mă gândesc că am de mers peste o sută cincizeci de kilometri spre nord, zise Clay. Poate c-o să reușim să luăm un automobil și să parcurgem cu el o parte din drum, totuși este posibil să nu putem merge decât pe jos. Vrei s-o facem fiind apărați doar de niște cuțite? Te întreb ca de la bărbat serios la bărbat serios, pentru că unii dintre cei cu care ne vom întâlni *vor avea* arme. Ce naiba, o știi *și tu!*

– Da, rosti Tom și își trecu mâinile prin părul aranjat perfect, ciufulindu-l caraghios. Mai știu și că Arnie și Beth nu sunt probabil acasă. Erau tot atât de înnebuniți după gadgeturi, pe cât erau după arme. El pălăvrăgea mereu la telefonul mobil când pleca în Dodge-ul lui Ram Detroit, mare și-n formă de falus.

– Vezi? Ai început să-nțelegi.

Tom suspină.

– Bine. În funcție de felul în care vor arăta lucrurile mâine dimineață. De acord?

– De acord.

Clay își ridică iarăși sandvișul. Acum avea ceva mai mult chef să mănânce.

– Unde au plecat? întrebă Tom. Mă refer la telnebuni, cum le spui tu... Unde s-au dus?

– Nu știu.

– Să-ți spun ce cred eu. Cred că la asfințit s-au târât în case și-n clădiri și-au murit.

Clay îl privi nesigur.

– Examinează situația rațional și-o să vezi că am dreptate, urmă Tom. A fost mai mult ca sigur un tip de acțiune teroristă, de acord?

– Asta pare explicația cea mai probabilă, deși să fiu al naibii dacă știu cum este posibil ca un semnal, indiferent cât de subversiv, poate fi programat să facă ce-a făcut ăsta...

– Ești cumva om de știință?

– Știi bine că nu. Sunt artist.

– Atunci, dacă guvernul îți spune că poate dirija proiectile inteligente computerizate prin ușile buncărelor de sub deșerturi, lansându-le de pe portavioane aflate la trei mii de kilometri depărtare, nu poți decât să te uiți la fotografii și să accepți că există tehnologia pentru așa ceva.

– Doar nu m-ar minți Tom Clancy, făcu Clay fără să zâmbească.

– Iar dacă tehnologia *aceea* există, de ce să n-o accepți pe asta, cel puțin în mod provizoriu?

– Bine, dă-i drumul. Dar în cuvinte simple, te rog!

– În jurul orei trei după-amiaza, o organizație teroristă, poate chiar un guvern de mâna a doua, a generat un soi de semnal sau impuls. Deocamdată trebuie să presupunem că semnalul acesta a fost receptat de toate telefoanele mobile aflate în funcțiune din toată lumea. Să sperăm că lucrurile n-au stat chiar așa, însă deocamdată *va trebui* să presupunem varianta cea mai rea.

– Semnalul s-a oprit?

– Nu știu, spuse Tom. Vrei să iei un telefon mobil și să afli?

– Mi-ai zis-o, rosti Clay. Așa spune băiatul meu.

Și, te rog, Doamne, dă s-o spună și de-acum încolo.

– Dar dacă acest grup poate să transmită un semnal care să-i înnebunească pe toți cei care-l aud, urmă Tom, nu-i posibil atunci ca semnalul să conțină de asemenea o instrucțiune care le ordonă celor care-l primesc să se sinucidă peste cinci ore? Sau poate pur și simplu să se culce și să nu mai respire?

– Aș zice că așa ceva e imposibil.

– Eu aș fi zis că era imposibil ca un nebun să mă atace cu un cuțit vizavi de Hotelul Four Seasons, spuse Tom. Sau că era imposibil ca Bostonul să ardă din temelii, în vreme ce toată populația

orașului – mă refer la partea îndeajuns de norocoasă să nu aibă telefoane mobile – fugea pe podurile Mystic și Zakim.

Se aplecă înainte, fixându-l cu privirea pe Clay. *Vrea să creadă asta,* gândi Clay. *Nu-ți pierde timpul încercând să-l convingi că nu-i așa, fiindcă dorește cu adevărat s-o creadă.*

– Dintr-un punct de vedere, nu diferă cu nimic de bioterorismul de care guvernul se temea atât de mult după 11 septembrie, continuă Tom. Utilizând telefoane mobile, care au devenit forma dominantă de comunicare în existența noastră cotidiană, transformi într-o clipă toată populația în propria ta armată – care nu se teme realmente de nimic deoarece e nebună – și distrugi infrastructura. Unde-i Garda Națională în noaptea asta?

– În Iraq? se hazardă Clay. În Louisiana?

Nu era cine știe ce glumă și Tom nu zâmbi.

– Nu-i nicăieri. Cum folosești o forță militară națională care depinde acum aproape exclusiv de telefonia mobilă, chiar și pentru *mobilizare?* Cât despre avioane, ultimul pe care l-am văzut zburând era cel care s-a prăbușit la colțul dintre Charles și Beacon. Tăcu câteva clipe, după care urmă, privind drept peste masă în ochii lui Clay. Toate astea le-au făcut ei... indiferent cine ar fi *ei.* Ne-au privit de-acolo de unde trăiesc și de unde-și adulează zeitățile... și ce-au văzut?

Clay clătină din cap, fascinat de ochii lui Tom care străluceau îndărătul lentilelor. Erau aproape ochii unui vizionar.

– Au văzut că noi construisem din nou Turnul Babel... și fără altă temelie decât pânze de păianjen electronice. În numai câteva secunde, au înlăturat pânzele acelea de păianjen și turnul nostru s-a prăbușit. Au făcut asta, iar noi trei suntem ca niște furnici care, din pură întâmplare, au scăpat să fie călcate de talpa unui uriaș. Au făcut toate astea și tu crezi că n-ar fi putut codifica un semnal prin care să le spună celor afectați să se culce și să înceteze pur și simplu să mai respire după cinci ore? Care-i marea diferență, prin comparație cu primul semnal? Eu n-aș zice că-i una prea mare.

– Eu aș zice că-i timpul să ne culcăm, spuse Clay.

Pentru o clipă, Tom rămase nemișcat, ușor ghemuit peste masă, privindu-l de parcă n-ar fi fost în stare să-i înțeleagă spusele. După aceea, izbucni în râs.

– Da, zise el. Da, ai dreptate. M-am ambalat. Scuze.

– N-ai pentru ce să te scuzi, rosti Clay. Sper că ai dreptate și că nebunii sunt morți. Tăcu o clipă și apoi adăugă: Vreau să spun... dacă nu și băiatul meu... Johnny-Gee...

Nu putu să termine. Parțial, sau poate în primul rând, pentru că dacă Johnny ar fi încercat să-și folosească telefonul în după-amiaza aceasta și ar fi căpătat același semnal ca Pixie Albă și Femeia Power Suit, Clay nu era sigur că ar fi dorit ca fiul lui să mai fie în viață.

Tom se întinse spre el peste masă și Clay prinse între palmele lui mâna delicată, cu degete lungi, a celuilalt. Își văzu gestul ca și cum ar fi privit din afara trupului, iar când vorbi nu părea ca el să fie cel care vorbea, deși își simțea buzele mișcându-se și lacrimile începând să i se prelingă din ochi.

– Îmi este tare frică pentru el, spuneau buzele lui. Îmi este frică pentru amândoi, dar mai ales pentru băiatul meu.

– N-a pățit nimic, zise Tom și Clay știa că-i voia binele, totuși cuvintele îi umplură inima de teroare, deoarece nu era decât una dintre frazele acelea pe care le spui când nu ai realmente nimic altceva de spus. La fel ca *O să treci peste asta* sau *Acum e-ntr-un loc mai bun.*

11

Zbieretele Alicei îl deșteptară pe Clay dintr-un vis confuz, dar nu neplăcut, în care afla în cortul de bingo de la Expoziția Statală Akron. În vis avea din nou șase ani – poate chiar mai puțin, dar cu siguranță nu mai mult – și stătea ghemuit sub masa lungă la care

era așezată mama lui, privind o pădure de picioare de doamne și simțind izul dulceag de talaș, în timp ce crainicul anunța:

– B-12, jucători, B-12! Vitamina *soarelui!*

Pentru un moment, subconștientul lui încercă să integreze țipetele fetei în vis, insistând că auzea fluierul ce marca amiaza zilei de sâmbătă, totuși numai pentru un moment. Clay își îngăduise să adoarmă pe veranda lui Tom după o oră de strajă, întrucât avea certitudinea că nimic n-avea să se întâmple afară, cel puțin nu în noaptea aceea. Probabil însă că fusese convins în aceeași măsură că Alice nu va dormi neîntoarsă, deoarece, odată ce mintea lui identifică zbieretele fetei drept ceea ce erau, nu mai există nici un fel de confuzie reală, nu mai bâjbâi deloc, întrebându-se unde se afla, ori ce se întâmpla. Cu o clipă în urmă fusese un băiețel ghemuit sub o masă de bingo din Ohio, iar în clipa imediat următoare cobora de pe canapeaua lungă și confortabilă din veranda închisă a casei lui Tom McCourt, cu pătura încă învelindu-i gambele. Iar undeva în casă, Alice Maxwell țipa într-un registru aproape suficient de acut pentru a sparge cristalul, articulând toate ororile zilei de ieri și insistând cu un strigăt după altul că asemenea lucruri cu certitudine nu se putuseră întâmpla și existența lor trebuia negată.

Clay încercă să-și elibereze picioarele de pătură și inițial nu izbuti. Se pomeni țopăind către ușa dintre verandă și casă și trăgând de pătură cu un soi de panică, pe când privea spre strada Salem, încredințat că luminile se vor aprinde în toate locuințele vecine, deși știa că furnizarea curentului electric încetase, convins că cineva – poate dl Nickerson, deținătorul de arme și iubitorul de gadgeturi de vizavi – avea să iasă pe peluza sa și să urle cuiva să-nchidă gura copilei ăleia, pentru Dumnezeu. *Nu mă face să vin acolo!* ar fi răcnit Arnie Nickerson. *Nu mă face să vin acolo și s-o-mpușc!*

Sau poate că zbieretele ei aveau să-i atragă pe telnebuni la fel cum becurile aprinse atrag insectele. Tom n-avea decât să creadă că ei muriseră, dar Clay nu credea asta, tot așa cum nu credea în fabrica de jucării a lui Moș Crăciun de la Polul Nord.

Dar strada Salem – cel puțin porțiunea în care se aflau ei, la vest de centrul orașului și mai jos de partea din Malden pe care Tom o numise Platoul Granada – rămase întunecată, tăcută și nemișcată. Până și strălucirea incendiilor din Revere părea să se fi diminuat.

Clay se descotorosi în cele din urmă de pătură și intră în casă, se opri la piciorul scării și privi în sus, în beznă. Acum putea să audă glasul lui Tom – nu cuvintele, ci tonul, scăzut, calm și liniștitor. Țipetele înfiorătoare ale fetei începură să fie întrerupte de icnete, momente de pauză în care își trăgea răsuflarea, apoi de suspine și gemete nearticulate ce deveniră cuvinte. Clay prinse unul dintre ele, *coșmar*. Vocea lui Tom continua fără oprire, psalmodind minciuni pe ton liniștitor: totul era în regulă, o să vadă ea, totul va arăta mai bine mâine dimineață. Clay și-i putea imagina, unul lângă celălalt pe patul din dormitorul pentru oaspeți, amândoi îmbrăcați în pijamale cu monograme TM pe buzunarul de la piept. I-ar fi putut desena în felul acela. Ideea îl făcu să zâmbească.

Când fu sigur că fata nu avea să reînceapă să țipe, se întoarse pe verandă, care era destul de răcoroasă, dar nu inconfortabilă odată ce se învelea bine în pătură. Se așeză pe canapea și privi porțiunea din stradă pe care o putea zări. În stânga, la est de casa lui Tom, se întindea o zonă comercială și se gândi că ar fi putut zări semafoarele ce marcau intrarea în piața orașului. În direcția opusă – cea din care veniseră – erau alte case. Toate continuau să fie afundate în tranșeea adâncă a nopții.

– Unde sunteți? murmură el. Unii dintre voi ați pornit către nord sau vest și erați încă în toate mințile. Dar unde s-au dus ceilalți?

Strada nu-i oferi nici un răspuns. Ce dracu', poate că Tom avea dreptate – telefoanele mobile trimiseseră un mesaj prin care să înnebunească la ora trei și să moară la ora opt. Părea prea grozav ca să fie adevărat, dar își reamintea că exact la fel crezuse despre CD-urile înregistrabile.

Liniște pe strada din față; liniște pe strada din spate. După o vreme, Clay se lăsă pe spate și le îngădui ochilor să se închidă. Se

gândea că ar fi putut să moțăie, deși se îndoia că ar mai fi putut readormi cu adevărat. În cele din urmă însă o făcu și de data aceea nu mai visă nimic. O dată, cu puțin înainte de crăpatul zorilor, un câine maidanez se apropie de aleea din față a lui Tom McCourt, îl privi pe Clay care sforăia în coconul lui din pătură, apoi trecu mai departe. Nu se grăbea; ofertele erau generoase în Malden în dimineața aceea și aveau să se mențină ca atare destul timp.

12

– Clay. Trezește-te.

O mână îl scutura. Clay deschise ochii și-l văzu pe Tom, îmbrăcat în blugi și o cămașă cenușie groasă, aplecat peste el. Veranda era scăldată în lumină albicioasă, puternică. Coborându-și picioarele de pe canapea, Clay își privi ceasul de la mână și văzu că era șase și douăzeci.

– Trebuie să vezi asta, rosti Tom.

Arăta palid și agitat, iar ambele părți ale mustății erau presărate de fire argintii. Cămașa nu era băgată în pantaloni într-o parte, iar părul îi rămăsese ciufulit la spate.

Clay se uită pe strada Salem, zări un câine cu ceva în bot, trecând pe lângă două mașini ciocnite cam la o jumătate de cvartal spre vest, și nu mai văzu nimic altceva mișcându-se. În aer se simțea un iz vag și neplăcut de fum și bănui că provenea fie din Boston, fie din Revere. Poate din amândouă, însă cel puțin vântul încetase. Întoarse ochii către Tom.

– Nu aici, spuse Tom cu glas încet. În curtea din spate. Am văzut când m-am dus în bucătărie să pun de cafea, înainte de a-mi aminti că s-a terminat cu cafeaua, cel puțin deocamdată. Poate că nu-i decât o alarmă falsă, dar... nu știu, nu-mi place.

– Alice mai doarme?

Clay bâjbâi pe sub pătură, în căutarea șosetelor.

– Da, și asta-i bine. Dă-le-ncolo de șosete și de pantofi, că doar nu mergi să cinezi la Ritz. Haide!

Îl urmă pe Tom, care purta o pereche de papuci ce păreau confortabili, pe hol, până în bucătărie. Pe masă era un pahar pe jumătate golit de ice tea.

– Știi, spuse Tom, dimineața nu pot să funcționez fără cofeină, așa că mi-am turnat un pahar de ice tea – apropo, servește-te, dacă vrei, e încă bun și rece – și am tras draperia de deasupra chiuvetei, ca să mă uit în grădină. Fără nici un motiv, voiam pur și simplu să reiau contactul cu lumea de-afară. Și am văzut... da' uită-te și singur.

Clay privi afară prin fereastra de deasupra chiuvetei. În spatele casei era un patio micuț și îngrijit de cărămidă pe care se afla un grătar cu gaz. Dincolo de patio se întindea curtea lui Tom, jumătate gazon, jumătate grădină de legume. În spate se vedea un gard înalt din scânduri, cu o poartă. Poarta era deschisă. Zăvorul care o ținea închisă fusese probabil forțat, fiindcă atârna strâmb și lui Clay i se părea că seamănă cu o încheietură ruptă. Se gândi că Tom ar fi putut fierbe cafeaua pe grătarul cu gaz, dacă în grădină nu s-ar fi aflat un bărbat care stătea lângă o roabă ornamentală și mânca dintr-un dovleac despicat, scuipând sâmburii. Purta o salopetă de mecanic și o șapcă plină de unsoare, pe care se deslușea vag litera *B* decolorată. Pe partea stângă a pieptului salopetei scria ***George*** cu litere roșii aproape șterse. Clay putea auzi clefăielile slabe pe care le scotea de fiecare dată când chipul lui se afunda în dovleac.

– Futu-i..., rosti el cu glas scăzut. E unul dintre ei.

– Da. Și-acolo unde-i unul vor fi mai mulți.

– A forțat poarta ca să intre?

– Bineînțeles, spuse Tom. Nu l-am văzut făcând-o, dar ieri când am plecat era încuiată, poți să fii sigur de asta. N-am cea mai bună relație din lume cu Scottoni, vecinul din spate. Lui nu-i plac „tipii ca mine", așa cum mi-a spus în câteva rânduri.

Se opri, apoi continuă pe un ton și mai slab. Vorbise încet din capul locului, însă acum Clay trebui să se aplece spre el ca să-l audă.

– Știi care-i nebunia? Îl *cunosc* pe individul ăsta. Lucrează la Sonny's Texaco, în centru, singura benzinărie din oraș care are și atelier auto. Sau avea... O dată mi-a înlocuit un furtun de la radiator. Mi-a povestit cum el și fratele lui au fost anul trecut pe Yankee Stadium și l-au văzut pe Curt Schilling bătându-l pe Big Unit[1]. Părea un tip la locul lui. Acum – uită-te la el! Stă în grădina mea și mănâncă dovleac crud.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Alice din spatele lor.

Tom se răsuci, părând consternat.

– Nu cred că vrei să vezi asta, rosti el.

– Nu ține, făcu Clay. Trebuie să vadă.

Îi zâmbi Alicei și nu-i era deloc greu s-o facă. Pe buzunarul pijamalei pe care i-o împrumutase Tom nu exista nici o monogramă, dar era albastră, exact cum își închipuise el, iar fata arăta teribil de drăguță așa îmbrăcată, desculță, cu pantalonii suflecați până la mijlocul gambelor și cu părul răvășit de somn. În ciuda coșmarurilor, arăta mai odihnită decât Tom. Clay era gata să pună prinsoare că arăta mai odihnită și decât el.

– Nu-i vreun accident de mașină sau altceva, urmă el, ci pur și simplu un bărbat care mănâncă un dovleac în curtea din spate a lui Tom.

Fata înaintă între ei doi, se sprijini cu mâinile pe marginea chiuvetei și se ridică pe vârfuri ca să privească afară. Brațul ei îl atinse pe al lui Clay și el putu să simtă căldura somnului încă radiind dinspre pielea ei. Alice privi mult timp, apoi se întoarse către Tom.

– Ziceai că s-au sinucis toți, rosti ea și Clay nu putea spune dacă era acuzatoare sau îl certa în glumă.

Probabil că ea însăși nu știe asta, se gândi.

---

[1] Jucători americani de baseball (n. tr.).

– N-am zis c-o știam în mod sigur, replică Tom cu glas jalnic.

– Mie mi s-a părut că erai foarte ferm.

Alice se uită din nou afară. Cel puțin, gândi Clay, nu izbucnea în istericale. De fapt i se părea că arăta remarcabil de calmă – chiar dacă aducea nițel cu Chaplin – în pijamaua aceea cam mare.

– Auziți?...

– Ce-i? întrebară ei simultan.

– Ia uitați-vă la roaba lângă care stă. Uitați-vă la roată.

Clay văzuse deja la ce se referea – maldărul împrăștiat de coji de dovleac, de miez de dovleac și de semințe de dovleac.

– A lovit dovleacul de roată ca să-l spargă și să ajungă la miez, zise Alice. Cred că-i unul dintre ei...

– Ah, e clar că-i unul dintre ei, spuse Clay.

Mecanicul George stătea în grădină cu picioarele depărtate, îngăduindu-i lui Clay să vadă că de ieri după-amiază uitase tot ce-l învățase mama lui despre datul chiloților jos înainte să facă treaba mică.

– ...dar s-a folosit de roată ca de o *unealtă*. Asta nu mi se pare acțiunea unui nebun.

– Ieri, vorbi Tom, unul dintre ei folosea un cuțit. Iar altul lovea prin aer cu două antene auto.

– Da, totuși... asta mi se pare cumva diferit.

– Mai pașnic, vrei să spui? Tom îl privi iarăși pe intrusul din grădina sa. N-aș vrea să ies și să aflu.

– Nu la asta mă refeream. Nu voiam să spun „pașnic". Nu știu exact cum să explic...

Clay se gândi că înțelegea la ce se referea fata. Agresiunile la care asistaseră ieri fuseseră acțiuni orbești, care năvăleau pur și simplu înainte. Ceva de felul orice-iese-în-cale. Da, omul de afaceri mânuise un cuțit și tânărul musculos agitase antenele pe când alerga, însă în același timp bărbatul din parc rupsese cu dinții urechea unui câine. Pixie Albă se folosise tot de dinți. Situația actuală părea mult diferită și nu numai pentru că se referea la hrănire,

în loc de ucidere. Dar ca și Alice, Clay nu putea defini precis *cum* anume diferea.

– Dumnezeule, încă doi, zise Alice.

Prin poarta deschisă din fundul curții intrară o femeie de vreo patruzeci de ani în costum-pantalon cenușiu murdar și un bărbat mai în vârstă, în șort pentru jogging și un tricou pe care scria cu litere mari GRAY POWER. Femeia în costum-pantalon avusese o bluză verde care acum atârna în zdrențe, dezvăluind dedesubt cupele sutienului verde-deschis. Bărbatul mai în vârstă șchiopăta rău, dând puternic din coate la fiecare pas, ca și cum ar fi înotat, pentru a-și menține echilibrul. Piciorul stâng costeliv îi era desculț și acoperit de sânge închegat. Rămășițele unei șosete de sport, murdară de noroi și sânge, îi fluturau în jurul gleznei stângi. Părul alb, destul de lung, îi atârna în jurul feței inexpresive ca un fel de glugă. Femeia în costum-pantalon scoase un sunet repetitiv care se auzi ca *Guum! Guum!*, în vreme ce examina curtea și grădina. Se uită la George Mâncătorul de Dovleac de parcă nici n-ar fi contat, apoi trecu pe lângă el spre restul castraveților. Aici îngenunche, rupse unul de pe coardă și începu să-l rontăie. Bătrânul în tricou GRAY POWER merse până la marginea grădinii și după aceea rămase nemișcat ca un robot căruia i s-a terminat în cele din urmă bateria. Purta ochelari micuți cu ramă din aur – ochelari pentru citit, gândi Clay – ce sclipeau în lumina zorilor. Lui Clay i se părea o persoană care cândva fusese foarte inteligentă și acum era teribil de nătângă.

Cei trei din bucătărie se strânseră laolaltă, uitându-se pe fereastră, aproape ținându-și răsuflarea.

Privirea bătrânului se opri asupra lui George, care azvârli o bucată de coajă de dovleac, examină restul, după care își reafundă fața în el și-și reluă micul dejun. Departe de a se comporta agresiv față de noii-veniți, părea că nici nu-i bagă în seamă.

Bătrânul avansă șchiopătând, se aplecă și porni să tragă de un dovleac de mărimea unei mingi de fotbal. Era la mai puțin de

un metru de George. Amintindu-și bătălia sălbatică de la intrarea în stația de metrou, Clay își ținu răsuflarea și așteptă.

O simți pe Alice strângându-l de braț. Orice căldură a somnului pierise din mâna ei.

– Ce-o să facă? șopti ea.

Clay se mulțumi să clatine din cap.

Bătrânul încercă să muște din dovleac și nu izbuti decât să se lovească cu nasul de coaja lui. Ar fi trebuit să fie amuzant, dar nu era. Ochelarii i se strâmbară și el îi împinse înapoi la locul lor. Era un gest atât de normal, încât, pentru o fracțiune de secundă, Clay avu impresia covârșitoare că *el* era cel nebun.

– *Guum!* țipă femeia în bluză zdrențuită și-și azvârli castravetele pe jumătate mâncat.

Zărise câteva roșii și se târî în patru labe către ele, cu părul atârnându-i peste față. Turul pantalonilor era îngrozitor de murdar.

Bătrânul observase roaba ornamentală. Își duse dovleacul acolo și abia atunci păru să-l remarce pe George, care stătea lângă ea. Îl privi și înclină capul pe un umăr. George gesticulă spre roabă cu un braț mânjit în portocaliu, un gest pe care Clay îl văzuse de o mie de ori.

– Servește-te..., murmură Tom. Să fiu al dracu'!

Bătrânul se lăsă în genunchi, o mișcare ce îi cauză în mod vizibil multă durere, făcu o grimasă, înălță fața ridată spre cerul care se lumina și icni mormăit. După aceea ridică dovleacul deasupra roții. Studie traiectoria de coborâre pentru câteva clipe, cu bicepșii bătrâni tremurând, și coborî dovleacul, despicându-l în două jumătăți cărnoase. Ceea ce se petrecu în continuare se petrecu rapid. George lăsă bucata sa de dovleac, pe jumătate mâncată, să-i cadă în poală, se balansă înainte, prinse capul bătrânului între palmele lui voinice, pătate în portocaliu, și-l răsuci. Pârâitul gâtului rupt al bătrânului se auzi chiar dinapoia geamului. Părul alb și lung fâlfâi în jurul capului. Ochelarii mici dispărură printre niște legume despre care Clay bănuia că ar fi sfecle. Trupul i se zbătu o dată, apoi

se înmuie. George îi dădu drumul. Alice începu să țipe și Tom îi acoperi gura cu mâna, iar ochii fetei, bulbucați de teroare, se holbară peste muchia palmei sale. Afară, în grădină, George luă altă bucată de dovleac și mușcă perfect calm.

Femeia în bluza zdrențuită privi în jur o clipă, nepăsător, după care culese o tomată și mușcă din ea. Zeama roșie îi curse pe bărbie și se prelinse pe cutele murdare ale gâtului. Ea și George stăteau acolo, în grădina din spate a lui Tom McCourt, mâncând legume și, dintr-un motiv necunoscut, în mintea lui Clay apăru numele unuia dintre tablourile sale favorite – *Împărăția păcii* de Edward Hicks.

Nu-și dădu seama că vorbise cu voce tare până ce Tom nu-l privi mohorât și comentă:

– Nu mai e cazul.

13

Stăteau tot acolo, la fereastra bucătăriei, și peste cinci minute, când o alarmă începu să răcnească în depărtare. Părea obosită și răgușită, ca și cum avea să se epuizeze în curând.

– Ai idee ce poate să fie? întrebă Clay.

În grădină, George abandonase dovleacul și dezgropa un cartof mare. Acțiunea lui îl apropiase de femeie, dar nu dovedi nici un interes față de ea. Cel puțin, deocamdată.

– Părerea mea este că tocmai a cedat generatorul de la supermarketul Safeway din centru, spuse Tom. Din cauza produselor perisabile, acolo există probabil o alarmă cu baterii. Este însă numai o bănuială. Ar putea la fel de bine să fie First Malden Bank și T...

– Ia priviți! exclamă Alice.

Femeia se opri din gestul de desprindere a altei roșii, se ridică și porni spre latura estică a casei lui Tom. Când trecu pe lângă el,

George se sculă în picioare și Clay fu sigur că intenționa s-o ucidă așa cum făcuse cu bătrânul. Se crispă, anticipând momentul respectiv, și-l văzu pe Tom întinzându-se către Alice, ca s-o împiedice să se uite. Însă George se mulțumi să plece după femeie și dispăru după colțul casei.

Alice se întoarse și se grăbi spre ușa bucătăriei.

– Nu-i lăsa să te vadă! strigă Tom înăbușit și alarmat și ieși după ea.

– Nu-ți face griji, răspunse fata.

Clay îi urmă, neliniștit pentru toți.

Ajunseră la ușa sufrageriei la timp pentru a vedea femeia în costum-pantalon murdar și pe George în salopeta și mai împuțită trecând prin fața ferestrei sufrageriei, cu trupurile segmentate de jaluzelele orizontale ce fuseseră coborâte, dar nu alipite. Nici unul dintre ei nu privi spre casă, iar George era acum atât de aproape de femeie, încât ar fi putut s-o muște de ceafă. Urmată de Tom și Clay, Alice fugi prin hol spre cabinetul micuț al lui Tom. Aici jaluzelele *erau* închise, însă Clay văzu umbrele proiectate ale celor doi trecând iute peste ele. Alice continuă pe hol, către ușa deschisă a verandei. Pătura era jumătate pe canapea și jumătate pe jos, așa cum o lăsase Clay, și veranda era inundată de lumina strălucitoare a dimineții. Razele soarelui păreau că ard pe scânduri.

– Alice, ai grijă! rosti Clay. Ai...

Fata se oprise. Stătea locului și privea. Tom se opri apoi lângă ea și Clay văzu că aveau exact aceeași înălțime. Văzuți așa, ar fi putut să fie frate și soră. Nici unul dintre ei nu se sinchisea deloc să evite de a fi zărit.

– Să-mi bag picioarele, spuse Tom.

Vorbise pe un ton de parcă i s-ar fi tăiat răsuflarea. Lângă el, Alice izbucni în plâns. Era genul de plânset cu hohote înecate al unui copil obosit. Al unui copil care începe să se obișnuiască cu pedepsele.

Clay li se alătură. Femeia în costum-pantalon traversa peluza și George continua să vină după ea, înaintând în același ritm.

Mergeau practic la unison, ca la defilare. Armonia aceea se strică puțin la bordură, când George veni în stânga femeii, devenindu-i extremă, în loc de fundaș.

Strada Salem era plină de nebuni.

Inițial, Clay aprecie că erau o mie sau mai mulți. După aceea controlul fu preluat de observatorul din el – ochiul detașat al artistului – și-și dădu seama că fusese o supraestimare pripită, determinată pur și simplu de surpriza de a zări pe cineva pe o stradă la care se așteptase să fie pustie și de șocul înțelegerii că toți erau dintre *ei*. Nu se puteau confunda fețele inexpresive, ochii ce păreau să privească în gol, hainele murdare, însângerate, mototolite (în câteva cazuri, nu existau nici un fel de haine), ocazionalele croncăniturisau gesturi smucite. Un bărbat îmbrăcat doar în chiloți albi, mulați, și tricou de polo părea să salute întruna; o femeie masivă a cărei buză inferioară era despicată și atârna în două falduri cărnoase, dezvelindu-i complet dinții de jos; un adolescent înalt în șort de blugi care mergea prin mijlocul străzii ținând într-o mână ceva ce părea a fi un levier acoperit cu sânge închegat; un gentleman indian sau pakistanez care trecu pe lângă locuința lui Tom mișcându-și falca dintr-o parte în alta și în același timp clănțănind din dinți; un băiat – Dumnezeule, un băiat de vârsta lui Johnny! – care mergea fără să trădeze nici cel mai mic semn de durere, deși un braț i se bălăngănea sub proeminența umărului dislocat; o tânără drăguță în fustă scurtă și maiou care părea să mănânce din stomacul roșu al unei ciori. Unii gemeau, unii scoteau sunete care poate că fuseseră cândva cuvinte și toți mergeau spre est. Clay nu știa dacă erau atrași de alarma care urla ori de mirosul mâncării, însă toți mergeau în direcția centrului lui Malden.

– Hristoase, spuse Tom, paradisul morților vii!

Clay nu se obosi să răspundă. Oamenii de afară nu erau tocmai morți vii, totuși Tom folosise o comparație destul de potrivită. *Dacă vreunul dintre ei se uită-ncoace, ne vede și decide să vină după noi, am terminat-o. N-o să avem nici cea mai mică șansă. Nici*

chiar dacă ne-am baricada în beci. Să mai luăm armele de vizavi? Las-o baltă!

Ideea că soția și fiul său puteau fi – foarte probabil *erau* – nevoiți să aibă de-a face cu asemenea creaturi îl umplea de groază. Aceasta nu era însă o bandă desenată și el nu era un erou, ci era neajutorat. Poate că ei trei se aflau în siguranță în casă, dar în privința viitorului imediat nu se părea deloc că el, Tom și Alice aveau să plece undeva.

14

– Sunt ca păsările, zise Alice și-și șterse lacrimile de pe obraji cu podurile palmelor. Un stol de păsări.

Clay înțelese imediat ce voia ea să spună și o strânse în brațe, mânat de un impuls. Fata pusese degetul pe ceva care-l izbise de prima dată când îl zărise pe mecanicul George urmând-o pe femeie în loc s-o ucidă, așa cum făcuse cu bătrânul. În mod clar, cei doi aveau mințile golite, totuși păruseră să iasă în fața casei în urma unui acord nerostit.

– Nu pricep, spuse Tom.

– Probabil că n-ai văzut *Marșul pinguinilor,* comentă Alice.

– Așa-i, încuviință Tom. Când vreau să văd pe cineva legănându-se în frac, mă duc la un restaurant franțuzesc.

– Dar n-ai observat niciodată cum se comportă păsările, întrebă Clay, mai ales primăvara și toamna? Nu pot să cred că n-ai văzut așa ceva. Se adună toate în același copac sau pe aceeași fir de telefon...

– Uneori atât de multe, încât firul se curbează sub greutatea lor, adăugă Alice, dar toate își iau zborul în aceeași clipă. Tata spune că au probabil un conducător de grup, însă domnul Sullivan de la Științele Naturii – asta a fost în gimnaziu – ne-a zis că-i

vorba despre o minte de grup, așa cum au furnicile când ies toate din mușuroi sau ca albinele dintr-un stup.

– Stolul cotește la dreapta sau la stânga, cu toate păsările în același timp și fără să se atingă vreodată între ele, spuse Clay. Uneori cerul e negru de atâtea păsări și fac un zgomot care te poate înnebuni. Tăcu câteva clipe. Cel puțin așa-i la țară, unde locuiesc eu. Făcu iarăși o pauză. Tom, tu... tu recunoști pe cineva dintre oamenii ăștia?

– Pe câțiva. Ăla-i domnul Potowami, de la brutărie, și i-l arătă pe indianul care-și mișca falca și clănțănea din dinți. Tânăra aceea drăguțică... Cred că lucrează la bancă. Și mai ții minte că ți-am pomenit de Scottoni, vecinul meu din spate?

Clay aprobă.

Foarte palid, Tom indică o femeie vizibil însărcinată, îmbrăcată doar într-un șorț pătat de mâncare ce-i cobora până în partea de sus a coapselor. Părul blond era lipit de obrajii ei cu gropițe și un diamant îi sclipea într-o nară.

– Aia-i nora lui, Judy. Ea s-a străduit din răsputeri să fie amabilă cu mine.

Adăugă pe un ton sec, indiferent:

– Mi se rupe inima.

Dinspre centrul orașului se auzi o împușcătură sonoră. Alice țipă, dar acum Tom nu mai fu nevoit să-i acopere gura, pentru că o făcu ea însăși. Oricum, nimeni dintre cei de pe stradă nu privi în direcția lor. De asemenea, nici împușcătura – Clay credea că fusese o armă de vânătoare – nu păruse să-i fi neliniștit. Continuau să meargă, nici mai repede și nici mai încet. Clay așteptă altă împușcătură, însă se auzi doar un țipăt, foarte scurt, care se opri ca și cum fusese retezat.

Stând în penumbră, la intrarea verandei, cei trei rămaseră privind, fără să vorbească. Toți cei de pe stradă se îndreptau către est și deși nu se putea spune că mergeau în formație, dovedeau o ordine indiscutabilă. Pentru Clay, ordinea aceea era exprimată cel mai

bine nu de vederea telnebunilor în sine, care adesea șchiopătau și uneori se împleticeau, bolboroseau și făceau gesturi stranii, ci de defilarea tăcută și ordonată a umbrelor lor pe pavaj. Îl ducea cu gândul la filmele de știri din al Doilea Război Mondial pe care le vizionase, în care valuri după valuri de bombardiere străbăteau cerul. El număra două sute cincizeci de oameni înainte de a renunța s-o mai facă. Bărbați, femei, adolescenți... De asemenea, destui copii de vârsta lui Johnny. Mult mai mulți copii decât bătrâni, deși zărise numai câțiva copii sub zece ani. Nu-i plăcea să se gândească la ce se putuse întâmpla cu micuții și micuțele de care nu avusese cine să aibă grijă când se declanșase Semnalul.

Sau micuții și micuțele care fuseseră în grija unor persoane cu telefoane mobile.

Iar în privința copiilor cu ochi goi pe care-i vedea, Clay se întrebă câți dintre cei care tocmai treceau prin fața lui își sâcâiseră părinții anul trecut pentru telefoane mobile cu tonuri speciale, așa cum făcuse Johnny.

– O singură minte, rosti brusc Tom. Chiar crezi așa ceva?

– *Eu* aproape că o cred, răspunse Alice. Fiindcă... de fapt... ei ce minte proprie au?

– Are dreptate, spuse Clay.

Migrația (odată ce o definiseși așa era greu să gândești că putea fi altceva) se rarefie, dar nu se opri nici după o jumătate de oră; trei bărbați în linie unul lângă celălalt – unul în tricou de bowling, unul în resturile unui costum, unul cu partea inferioară a feței complet ascunsă de o crustă de sânge închegat – apoi doi bărbați și o femeie mergând într-un fel de șir conga, o femeie de vârstă mijlocie care aducea cu o bibliotecară (desigur, dacă ignorai un sân dezvelit ce se bălăbănea în vânt) mergând în tandem cu o fată insuficient dezvoltată, stângace, care putea să fi fost ajutoarea ei. După aceea o pauză și încă o duzină, părând aproape să formeze un careu gol la mijloc, ca o unitate de luptă din războaiele napoleoniene. Iar din depărtare începuseră să se audă zgomote ca de război – un pocnet sporadic de foc

de pușcă sau pistol, iar o dată (și din apropiere, poate din învecinatul Medford sau chiar de aici, din Malden) mugetul prelung, răpăit al unei arme automate de calibru mare. De asemenea, țipete. Cele mai multe răsunau îndepărtat, însă Clay era sigur asupra naturii lor.

Pe aici încă existau și alți oameni întregi la minte, destui, iar unii *izbutiseră* să pună mâna pe arme. Era foarte probabil ca oamenii aceia să tragă în telnebuni. Alții însă nu fuseseră îndeajuns de norocoși pentru a fi în case când răsărise soarele și se iviseră nebunii. Se gândi la George, mecanicul care prinsese capul bătrânului între palmele lui portocalii, răsucitura, pocnitura, și ochelarii mici de lectură care zburaseră în sfecle, unde aveau să rămână. Și să rămână. Și să rămână...

– Vreau să merg în living și să stau jos, rosti Alice. Nu mai vreau să mă uit la ei. Nici să-i aud. Mi se face rău.

– Sigur că da, încuviință Clay. Tom, de ce nu?...

– Nu, spuse Tom. Du-te tu. Eu rămân aici și mă mai uit o vreme. Cred că unul dintre noi *ar trebui* să stea de pază, nu?

Clay aprobă din cap. Așa credea și el.

– Peste vreo oră, sau cam așa, mă poți schimba. O să facem cu rândul.

– Bine. S-a făcut.

Când porniră înapoi pe hol, Clay cu brațul după umerii Alicei, Tom spuse:

– Încă ceva.

Ei întoarseră capetele.

– Cred că azi ar trebui să încercăm și să ne odihnim cât mai mult cu putință. Asta dacă mai intenționăm să mergem spre nord.

Clay se uită atent la el, ca să se asigure că Tom mai era în toate mințile. Părea să fie, dar...

– N-ai văzut ce se-ntâmplă afară? întrebă el. N-ai auzit împușcăturile? N-ai auzit... – nu voia să zică *zbierete* față de Alice, deși Dumnezeu știa că era nițel cam târziu pentru a încerca să-i protejeze sensibilitatea ce-i mai rămăsese – ...strigătele?

– Ba da, răspunse Tom. Dar nebunii au stat înăuntru *azi-noapte,* nu-i așa?

Pentru o clipă, nici Clay, nici Alice nu se clintiră, după care fata porni să lovească ușor din palme, în aplauze moi, aproape silențioase. Și Clay începu să surâdă. Își simțea zâmbetul strâmb și nefamiliar pe chip, iar speranța care-l însoțea era de-a dreptul dureroasă.

– Tom, rosti el, s-ar putea să fii un geniu.

Tom nu-i întoarse zâmbetul.

– Nu te baza pe asta, zise el. N-am obținut niciodată cine știe ce rezultate la testele de inteligență.

15

Simțindu-se în mod clar mai bine – și asta trebuia să fie un lucru bun, aprecie Clay – Alice sui la etaj ca să caute printre hainele lui Tom ceva ce să poată îmbrăca. Clay se așeză pe canapea și se gândi la Sharon și Johnny, încercând să decidă ce ar fi făcut ei și unde s-ar fi dus, presupunând permanent că fuseseră îndeajuns de norocoși pentru a fi împreună. Începu să picotească și-i văzu limpede în școala elementară Kent Pond, acolo unde preda Sharon. Erau baricadați în sala de sport cu alte douăzeci sau treizeci de persoane, mâncând sandvișuri de la bufetul școlii și bând lapte din cutiuțele de carton. Ei...

Alice îl trezi, strigând de la etaj. Clay își privi ceasul și văzu că dormise douăzeci de minute. Din gura întredeschisă, saliva i se prelinsese pe bărbie.

– Alice? Se duse la piciorul treptelor. S-a-ntâmplat ceva?

Văzu că Tom privea de asemenea în direcția scării.

– Nu, dar poți să vii pentru o secundă?

– Sigur că da.

Se uită la Tom, strânse din umeri, apoi sui.

Alice se afla în dormitorul pentru oaspeți, care nu părea să fi avut parte de mulți oaspeți, deși cele două perne sugerau că Tom petrecuse mare parte a nopții alături de fată, iar așternutul mototolit sugera în plus un somn nu tocmai odihnitor. Fata găsise o pereche de pantaloni care aproape că i se potriveau și o bluză de trening pe pieptul căreia scria CANOBIE LAKE PARK, sub conturul unui montagne russe. Pe podea se găsea genul de radiocasetofon cu CD player portabil mare, după care Clay și prietenii lui tânjiseră cândva, tot așa cum Johnny-Gee tânjise după telefonul mobil roșu. Clay și prietenii lui numeau asemenea aparate „ghetou-blastere" sau „bum-boxuri".

– Era în debara și bateriile par noi, zise Alice. M-am gândit să-i dau drumul și să caut un post de radio, însă după aceea m-am temut.

El se uită la ghetou-blasterul de pe podeaua frumos parchetată din dormitorul pentru oaspeți și se temu de asemenea. Putea la fel de bine să fi fost o armă încărcată. Încerca totuși impulsul de a întinde mâna și a răsuci selectorul de mod, îndreptat acum spre CD și FM, și presupunea că Alice simțise același imbold și de aceea îl chemase. Imboldul de a atinge o armă încărcată n-ar fi diferit cu nimic.

– Soră-mea mi l-a dăruit acum doi ani de ziua mea de naștere, rosti Tom din prag și amândoi tresăriră. În iulie, i-am pus baterii și l-am luat la plajă. Când eram puști, mergeam toți la plajă și ascultam la radiouri, deși eu n-am avut niciodată unul atât de mare.

– Nici eu, spuse Clay. Dar mi-am dorit unul.

– M-am dus la plaja Hampton din New Hampshire, cu un teanc de CD-uri cu Van Halen și Madonna, însă n-a mai fost același lucru. Nici pe departe. De atunci nu l-am mai folosit. Bănuiesc că nu emite nici un post, așa-i?

– Eu fac prinsoare că unele mai emit, spuse Alice. (Își mușca buza inferioară și Clay se gândi că dacă n-avea să înceteze în scurt timp, avea să înceapă să sângereze.) Cele pe care prietenii mei le numesc roboptzeci. Au denumiri prietenoase ca BOB și FRANK,

dar toate provin de la un radicomputer gigantic din Colorado și sunt transmise prin satelit. Cel puțin așa zic prietenii mei. Și...

Își umezi cu limba locul pe care-l mușca. Imediat sub pielița străluceа sângele.

– Și tot așa sunt direcționate și semnalele telefoanelor mobile, nu? Prin satelit.

– Nu știu, răspunse Tom. Probabil că așa este în cazul apelurilor interurbane... iar pentru cele transatlantice este absolut sigur... și mai cred că un geniu al informaticii ar putea dirija un semnal incorect de satelit în toate turnurile de microunde pe care le vezi... cele care amplifică semnalul pe parcurs...

Clay știa despre ce turnuri vorbea – schelete din oțel acoperite aproape complet de antene radar rotunde ca niște ventuze cenușii. Se înălțaseră peste tot în ultimii zece ani.

– Dacă am putea recepționa o stație locală, spuse Tom, am putea afla știri. Am avea idee ce să facem, unde să mergem...

– Da, dar dacă semnalul *acela* este și la radio? rosti Alice. *Asta* întreb eu. Dacă auziți ce-a... – își umezi iarăși buzele, apoi reîncepu să le morfolească – ce-a auzit mama? Și tata? Și el, da, da, și el, avea un mobil nou-nouț, cu cele mai recente funcții... video, autoapelare, conexiune Internet... se *topea* după jucăria aia. Scoase un hohot, care era în același timp isteric și îndurerat, într-o combinație amețitoare. Dacă auziți ce-au auzit și *ei*? Părinții mei și ei, cei de-afară? Vreți să riscați asta?

La început Tom nu spuse nimic. După aceea, precaut, ca și cum ar fi testat ideea, vorbi:

– *Unul* dintre noi ar putea s-o rișteе. Ceilalți doi ar putea să iasă și să aștepte până ce...

– Nu, zise Clay.

– *Vă rog,* nu, spuse Alice. Era pe punctul să reizbucnească în lacrimi. Vă vreau pe *amândoi.* Am nevoie de voi *amândoi.*

Stăteau în jurul radioului și se uitau la el. Clay se pomeni gândindu-se la romanele science-fiction pe care le citise în adolescență

(uneori la plajă, ascultând Nirvana în loc de Van Halen la radio). În nu puține dintre ele, lumea se sfârșea, iar apoi eroii o reconstruiau. Nu fără strădanii și obstacole, însă, da, ei foloseau unelte și tehnologie și o reconstruiau. Nu-și putea reaminti vreo carte în care eroii să stea pur și simplu într-un dormitor, uitându-se la un aparat de radio. *Mai devreme sau mai târziu,* gândi el, *cineva o să ridice o unealtă sau o să deschidă un radio, fiindcă cineva trebuie s-o facă.*

Da. Dar nu în dimineața asta.

Simțindu-se ca și când ar fi trădat ceva mai mare decât putea să înțeleagă, ridică ghetou-blasterul lui Tom, îl puse înapoi în debara și închise ușa.

16

Cam după vreo oră, migrația către est începu să-și piardă caracterul ordonat. Clay era de veghe. Alice se afla în bucătărie, mâncând unul dintre sandvișurile pe care le aduseseră din Boston – spusese că trebuiau să termine sandvișurile înainte de a deschide conservele din cămara micuță a lui Tom, pentru că nici unul dintre ei nu știa când vor mai găsi carne proaspătă – iar Tom dormea în living, pe canapea. Clay îl putea auzi sforăind fericit.

Observă câțiva oameni care mergeau împotriva curentului general spre est, apoi percepu un fel de diminuare a ordinii de pe Salem, ceva atât de subtil încât mintea lui înregistra doar ca o intuiție ceea ce zărea ochiul. Inițial o ignoră, ca fiind o impresie falsă cauzată de cei câțiva rătăcitori – chiar mai descreierați decât restul – care se îndreptau spre vest, nu spre est, după care coborî privirea către umbre. Configurațiile ordonate în formă de „V" pe care le observase mai devreme începuseră să se deformeze, iar în scurt timp dispărură complet.

Majoritatea oamenilor se îndreptau acum spre vest și unii dintre ei molfăiau produse pe care le luaseră din magazine, probabil din supermarketul Safeway despre care amintise Tom. Nora domnului Scottoni, Judy, avea o găletușă enormă de înghețată cu ciocolată ce se topea, pe care o ținea în brațe și care o mânjise de la genunchi până la nasul cârn; fața ei acoperită practic de ciocolată o făcea să semene cu o actriță dintr-un spectacol cu albi deghizați în negri. Iar dacă dl Potowami avusese cândva predispoziții vegetariene, acestea dispăruseră demult; el mesteca din ambii pumni plini cu hamburgeri cruzi, chiar în vreme ce mergea. Un bărbat gras, în costum murdar, avea ceva ce semăna cu o pulpă de miel parțial decongelată, iar când Judy Scottoni încercă să i-o tragă din mână, el o pocni cu sălbăticie drept în mijlocul frunții. Femeia căzu fără un sunet, aidoma unei vițele lovite cu maiul, cu pântecele însărcinat în față, strivind găletușa de ciocolată Breyers.

Încăierările erau destule și majoritatea destul de violente, dar nu se revenise la sălbăticia totală din după-amiaza trecută. În tot cazul, nu aici. În centrul Maldenului, alarma, care din capul locului sunase obosit, se oprise de mult. În depărtare răsunau sporadic focuri de armă, totuși nici unul nu fusese aproape, după acea singură împușcătură din centrul orașului. Clay se uită cu atenție dacă vreun nebun încerca să intre într-o casă, însă, deși ocazional suiau pe peluze, ei nu dovedeau în vreun fel că ar trece de la încălcarea ilegală a proprietății la spargere. Principala lor ocupație era să rătăcească de colo-colo, încercând ocazional să înhațe mâncarea altcuiva, uneori lovindu-se sau mușcându-se. Trei sau patru – printre care Judy Scottoni – zăceau pe stradă, fie morți, fie leșinați. Majoritatea celor care trecuseră mai devreme pe lângă casa lui Tom erau tot în piața orașului, bănui Clay, participând la un dans pe stradă sau la Primul Festival Anual de Carne Crudă din Malden, și-i mulțumi proniei pentru asta. Era totuși straniu felul în care concentrarea anterioară – senzația de *cârd* – păruse să se destrame și să dispară.

După amiază, când i se făcu somn în mod serios, Clay se duse în bucătărie și o găsi pe Alice moțăind la masă, cu capul pe brațe. Într-o mână ținea pantofiorul căruia îi spusese Baby Nike. Când o trezi, fata îl privi buimacă și strânse pantofiorul la pieptul bluzei de trening, ca și cum s-ar fi temut că el ar fi încercat să i-l ia.

El o întrebă dacă putea să vegheze o vreme din capul holului, fără să adoarmă din nou, ori să fie văzută, și fata răspunse că putea. Clay o crezu pe cuvânt și-i aduse un scaun. Alice se opri pentru o secundă în ușa livingului.

– Ia fii atent, îi zise.

Clay privi peste umărul ei și-l văzu pe motanul Rafe dormind pe abdomenul lui Tom. Pufni amuzat.

Alice se așeză pe scaunul pe care Clay îl instalase dincolo de ușă, pentru a nu fi văzută de cineva care s-ar fi uitat la casă. După o singură privire aruncată afară, fata spuse:

– Nu mai sunt un cârd. Ce s-a-ntâmplat?

– Nu știu.

– Cât e ora?

El își privi ceasul.

– Douăsprezece și douăzeci.

– La ce oră am remarcat noi că *mergeau* în cârd?

– Nu știu, Alice. Încerca să fie răbdător cu ea, dar abia putea ține ochii deschiși. La șase jumătate? Șapte? Nu știu. Contează?

– Dacă le-am putea întocmi un orar, ar conta mult, nu crezi?

Clay îi spuse că se va gândi la asta după ce avea să doarmă nițel.

– Două ore, după aceea trezește-mă pe mine sau pe Tom, îi zise. Chiar mai devreme, dacă se-ntâmplă ceva anormal.

– E greu să fie mult mai anormal, rosti ea încet. Du-te la etaj. Arăți realmente terminat.

Clay sui în dormitorul de oaspeți de la etaj, își scoase pantofii și se întinse în pat. Se gândi pentru o clipă la cuvintele ei: *Dacă le-am putea întocmi un orar*. S-ar fi putut ca fata să fi avut o idee. Nu mare lucru, însă poate...

Era o încăpere plăcută, foarte plăcută, plină de soare. Când stai întins într-o asemenea odaie, îți vine ușor să uiți că în debara exista un radio pe care n-ai curaj să-l pornești. Nu-ți vine la fel de ușor să uiți că soția, de care te-ai separat, dar pe care încă o iubești, poate să fie moartă și că fiul – pe care nu-l iubești, ci-l adori – poate să fie nebun. În același timp, orice trup are niște imperative, nu? Iar dacă pentru somnul de după-amiază existase vreodată o cameră perfectă, atunci aceasta era. Șobolanul-panicii zvâcni, însă nu mușcă, și Clay adormi imediat ce închise ochii.

17

De data aceasta Alice fu cea care-l scutură, deșteptându-l. Pantofiorul mov se legăna înainte și înapoi, când îl zgâlțâia. Fata legase obiectul în jurul încheieturii stângi, transformându-l într-un talisman destul de macabru. Lumina din odaie se schimbase – se îndrepta spre peretele opus și-și diminuase intensitatea. Clay se întorsese pe o parte și simțea nevoia să urineze, un semn sigur că dormise destul de mult. Se ridică grăbit în capul oaselor și fu surprins – aproape îngrozit – să vadă că era șase fără un sfert. Dormise mai mult de cinci ore. Dar, desigur, noaptea trecută nu fusese prima lui noapte de odihnă imperfectă; și cu o noapte în urmă dormise prost. Fusese agitat înaintea prezentării pe care o susținuse în fața celor de la Editura Dark Horse.

– S-a-ntâmplat ceva? întrebă el, prinzând-o pe fată de încheietură. De ce m-ai lăsat să dorm așa mult?

– Fiindcă aveai nevoie de somn, răspunse Alice. Tom a dormit până la două și eu am dormit până la patru. De atunci, am privit împreună. Vino jos să te uiți. Mi se pare uluitor.

– Iar sunt în cârd?

Ea încuviință din cap.

– Acum însă merg în direcția opusă. Și asta nu-i tot. Vino să vezi.

Clay își goli vezica și se grăbi la parter. Tom și Alice stăteau în pragul verandei, ținându-se după talie unul pe celălalt. Nu se mai punea problema de a fi văzuți; cerul se înnorase și veranda era complet în umbră. Oricum, pe strada Salem mai erau doar câțiva oameni și toți mergeau către vest, nu tocmai alergând, dar cu pas destul de vioi. Un grup de patru umbla chiar pe carosabil, trecând peste trupuri și resturi de alimente, printre care o pulpă de miel, acum roasă până la os, o mulțime de pungi de celofan și cutii de carton rupte și diverse rămășițe de fructe și legume abandonate. După ei venea un grup de șase, în linie, cu cei doi din extremități mergând pe trotuare. Nu se uitau unul la celălalt, însă se mișcau atât de hotărât la unison când trecură pe lângă casa lui Tom, încât, pentru o secundă, părură un singur om și Clay observă că până și brațele li se mișcau în același ritm. Îi urma un puști de vreo paisprezece ani, care șchiopăta, zbierând mugete nearticulate și încercând să țină pasul.

– Nu se ocupă de morți și de cei total lipsiți de cunoștință, zise Tom, dar pe doi care se mai mișcau i-au ajutat.

Clay se uită după femeia însărcinată și n-o mai văzu.

– Doamna Scottoni? întrebă el.

– Era printre cei pe care i-au ajutat, răspunse Tom.

– Așadar se comportă din nou ca niște oameni.

– Nu te grăbi să tragi concluzia asta, spuse Alice. Unul dintre bărbații pe care au încercat să-i ajute nu putea să umble și după ce a căzut de vreo două ori, unul dintre cei care-l ridicau s-a săturat să fie un bun samaritean și, pur și simplu...

– L-a omorât, zise Tom. Dar nu cu mâinile, așa cum a făcut cel din grădină, ci cu dinții. I-a sfâșiat beregata.

– Am văzut ce-o să se-ntâmple și mi-am ferit privirea, rosti Alice, totuși am auzit. El a... *chițăit*.

– Ușurel, spuse Tom și o strânse cu blândețe de braț. Ușurel.

Strada era aproape complet pustie. Apărură alți doi rătăcitori și, cu toate că mergeau mai mult sau mai puțin unul lângă celălalt, amândoi șchiopătau atât de rău, încât nu lăsau deloc impresia de unison.

– Unde merg? întrebă Clay.

– Alice crede că ei intră undeva, răspunse Tom și glasul îi părea surescitat. Înainte de a se înnopta. Poate că are dreptate.

– Unde? *Unde* intră? Ați văzut pe vreunul intrând în case de pe cvartalul ăsta?

– Nu.

Răspunseseră amândoi simultan.

– Nu s-au întors toți, zise Alice. În tot cazul, nu s-au *întors* la fel de mulți pe cât au plecat azi-dimineață. Prin urmare, mulți se află încă în centrul Maldenului sau mai departe. Este posibil să se fi îndreptat spre clădiri publice, de pildă sălile de sport ale școlilor.

Sălile de sport ale școlilor... Lui Clay nu-i plăcea deloc cum suna.

– Ați văzut filmul *Dimineața morții*[1]*?* întrebă ea.

– Da, încuviință Clay. Să nu-mi zici că cineva te-a lăsat *pe tine* să-l vezi.

Fata se uită la el de parcă ar fi fost sărac cu duhul. Sau bătrân.

– O prietenă de-a mea avea DVD-ul. L-am văzut demult, în clasa a opta, într-o noapte când am rămas la ea acasă. (*Hăt pe vremea când mai circula poștalionul și bizonii erau regii preriei,* spunea tonul ei.) În filmul ăla, toți morții – mă rog, nu chiar toți, însă foarte mulți – se duceau la mall după ce se trezeau.

Tom McCourt se holbă la ea o secundă, apoi izbucni în râs. Nu era un râs simplu, de altfel, ci o serie lungă de hohote, atât de puternice, încât fu nevoit să se sprijine de perete și Clay consideră că era mai înțelept să închidă ușa dintre hol și verandă. Nu putea ști cât de bine auzeau creaturile acelea care șontâcăiau pe stradă; în

[1] În original, *Dawn of the Dead* (n. tr.).

clipa aceea nu se putea gândi decât că auzul smintitului povestitor al lui Poe din *Inima care-și spune taina* fusese extrem de ascuțit.

– Da, *așa* au făcut, zise Alice punându-și mâinile în șolduri și pantofiorul făcu o tumbă prin aer. S-au dus drept la mall.

Tom hohoti încă și mai tare. Genunchii îi tremurară și bărbatul se prelinse încet pe podeaua holului, râzând din toți rărunchii și lovindu-se cu palmele peste cămașă.

– Au *murit*..., icni el, ... și s-au *trezit*... ca să meargă la *mall*. Iisuse Hristoase, da' Jerry F-*Falwell*...

Răbufni în altă cascadă de hohote. Lacrimile îi curgeau acum pe obraji în pâraie limpezi. Izbuti să-și regăsească suficient control de sine ca să termine:

– Jerry Falwell[1] știe că raiul este mallul Newcastle?

Clay începu și el să râdă. Râse și Alice, deși lui Clay i se părea că fata era nițel iritată pentru că referirea făcută de ea nu fusese întâmpinată cu interes sau măcar amuzament, ci cu tăvăleli pe jos de râs. Pe de altă parte, când oamenii încep să râdă, e greu să nu li te alături. Chiar și dacă ești iritat.

Aproape că se opriseră, când Clay spuse fără nici o legătură:

– Dacă raiu' nu seamănă mult cu Dixie, eu nu vreau să mă duc.

Asta stârni alte hohote, din partea tuturor. Alice încă râdea, când spuse:

– Dacă merg în cârd, iar noaptea se cuibăresc ca găinile în săli de sport și malluri, oamenii i-ar putea mitralia cu sutele.

Clay se opri cel dintâi din râs. Apoi amuți și Tom. O privi, și-și șterse saliva din mustăcioara lui bine îngrijită.

Alice aprobă din cap. Veselia îi colorase obrajii și continua să zâmbească. Trecuse, cel puțin momentan, dincolo de drăgălășenie și pătrunsese în frumusețea reală.

– Cu miile, poate, dacă merg toți în același loc.

---

[1] Jerry L. Falwell (n. 1933), pastor baptist american, faimos prin predicile televizate și transmise la radio (n. tr.).

– Iisuse, rosti Tom, după care își scoase ochelarii și începu să le lustruiască lentilele. Nu te-ncurci.

– E vorba de supraviețuire, zise Alice sec. Își coborî privirea spre pantofiorul legat de încheietură, apoi ridică ochii spre cei doi bărbați. Dădu iarăși din cap. Ar trebui să întocmim un orar. Să aflăm *dacă* merg în cârd și *când* merg în cârd. *Dacă* se cuibăresc ca găinile pentru culcare și *unde* o fac. Fiindcă dacă pot fi încadrați într-un orar...

18

Clay îi condusese afară din Boston, dar când ei trei părăsiră casa de pe strada Salem după aproape douăzeci și patru de ore, Alice Maxwell, în vârstă de cincisprezece ani, era categoric conducătorul grupului. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât Clay era mai puțin surprins.

Tom McCourt nu ducea lipsă de ceea ce verii lui britanici numeau „dârzenie", însă nu era și n-avea să fie niciodată un conducător înnăscut. Clay avea unele calități de lider, dar în seara asta Alice deținea un avantaj pe lângă inteligența și dorința ei de supraviețuire: fata era pe punctul de a depăși criza provocată de pierderile ei personale. Plecând din locuința de pe strada Salem, amândoi bărbații se confruntau cu probleme noi. Clay începuse să sufere de o deprimare de-a dreptul înfricoșătoare, despre care inițial crezuse că era pur și simplu rezultatul deciziei sale – inevitabile, de altfel – de a-și abandona mapa. Pe măsură însă ce se lăsa noaptea, el își dădu seama că era spaima profundă față de ceea ce putea găsi, dacă și când avea să ajungă, la Kent Pond.

Pentru Tom era mai simplu. El nu putea accepta ideea să-l abandoneze pe Rafe.

– Proptește-i ușa și las-o deschisă, zise Alice – noua și mai puternica Alice, care părea tot mai fermă cu fiecare clipă.

Mai mult ca sigur că nu va păți nimic, Tom. Va găsi destule de mâncat. Va trece mult înainte ca pisicile să flămânzească, ori ca telnebunii să coboare pe lanțul trofic încât să ajungă la carnea de pisică.

– Se va sălbătici, spuse Tom.

Stătea pe canapeaua din living, arătând elegant și nefericit în trenciul cu cordon și purtând pălărie moale de fetru. Rafer îi stătea în poală, torcând și părând plictisit.

– Da, așa se va-ntâmpla cu toate animalele, zise Clay. Gândește-te numai la câini... cei foarte mici și cei foarte mari nici nu vor mai avea timp să se sălbăticească, ci vor muri pur și simplu.

– Îl am de multă vreme. De pe când era doar un pisoiaș. Tom ridică privirea și Clay văzu că era pe punctul de a izbucni în lacrimi. În plus, cred că-l consider norocul meu. Amuleta mea. Nu uitați că el mi-a salvat viața.

– Acum noi suntem amuleta ta, spuse Clay. Nu dorea să-i aducă aminte că el însuși îi salvase, aproape cu siguranță, viața într-o ocazie, dar acela era adevărul. Nu-i așa, Alice?

– Da, încuviință ea.

Tom îi găsise un poncho și fata purta un rucsac în spate, deși deocamdată înăuntru nu se găseau decât baterii pentru lanterne... și, Clay era convins în privința asta, pantofiorul macabru, pe care cel puțin nu-l mai ținea legat de încheietură. Clay avea de asemenea baterii în ranița sa, alături de felinarul Coleman. Nu duceau nimic altceva, la sugestia Alicei. Ea spusese că n-avea rost să care lucruri pe care le puteau obține de pe drum.

– Noi suntem Cei Trei Muschetari, Tom – toți pentru unul și unul pentru toți. Haide acum să traversăm la casa lui Nickleby și să vedem dacă găsim ceva muschete.

– Nickerson.

Tom continua să mângâie motanul.

Alice era îndeajuns de inteligentă – și îndeajuns de compătimitoare, da, poate și asta – ca să nu spună ceva de felul *Nu contează*

numele, dar Clay putea să vadă că era pe punctul de a-și epuiza capitolul răbdare.

– Tom, vorbi el, e timpul să plecăm.

– Da, cred că așa-i.

Dădu să lase motanul din brațe, apoi îl ridică și-l sărută apăsat între urechi. Rafe îl suportă, mijind doar puțin ochii. Tom îl așeză pe canapea și se sculă.

– Ai o porție dublă în bucătărie lângă plită, băiete, îi spuse. Plus un castron mare cu lapte, amestecat juma-juma cu smântână. Ușa din spate e deschisă. Încearcă să-ți amintești unde-i casa și poate... cine știe, poate c-o să ne revedem.

Motanul sări de pe canapea și ieși din odaie, îndreptându-se către bucătărie cu coada ridicată băț. Și, ca toate pisicile, nu aruncă nici o privire îndărăt.

Mapa lui Clay, îndoită și cu o cută orizontală pornind în ambele direcții din punctul central unde fusese străpunsă de cuțit, era rezemată de peretele livingului. Ieșind, Clay o privi și rezistă imboldului de a o atinge. Se gândi pentru o clipă la personajele dinăuntrul ei împreună cu care trăise așa multă vreme, atât în studioul lui micuț, cât și în domeniile mult mai vaste (cel puțin așa își plăcea să se automăgulească) ale imaginației: Vrăjitorul Flak, Gene Somnorosul, Jumping Jack Flash, Sally Venin... Și Pribeagul Negru, bineînțeles. Cu două zile în urmă, crezuse că poate aveau să ajungă staruri. Acum prin ele trecea o gaură și-l aveau drept tovarăș pe motanul lui Tom McCourt.

Se gândi la Gene Somnorosul, părăsind orașul, pe Robbie Robo-poneiul, spunând *Ad-dio, b-băieți! P-poate c-c-o s-s-să m-mai t-trec p-pe-aici!*

– Adio, băieți, rosti el cu glas tare... ușor stânjenit, totuși nu prea mult.

La urma urmelor, era sfârșitul lumii. Ca rămas-bun nu era mare lucru, dar trebuia să se mulțumească cu atât... și, așa cum ar

fi putut spune tot Gene Somnorosul, *Oricum e m-mai b-bine d-decât un f-fier r-roșu-n ochi.*

Îi urmă pe Alice și Tom pe verandă, apoi afară, în sunetul ploii ușoare de toamnă.

19

Tom purta pălăria de fetru moale, poncho-ul Alicei avea glugă și Tom îi găsise lui Clay o șapcă Red Sox care să-i protejeze capul de ploaie, cel puțin o vreme, dacă bura aceea nu se întețea. Iar dacă se-ntețea... ei bine, scotocitul prin alte case n-ar fi trebuit să reprezinte o problemă, așa cum subliniase Alice. Cu certitudine ar fi găsit ceva împotriva ploii. De pe veranda înaltă, puteau zări aproximativ două cvartale din strada Salem. În lumina tot mai slabă, era imposibil să fie absolut siguri, însă strada părea complet pustie, cu excepția câtorva trupuri și a resturilor de mâncare lăsate de nebuni în urma lor.

Toți purtau cuțite, în teci improvizate de Clay. Dacă Tom avea dreptate în privința lui Nickerson, în scurt timp urmau să fie mai bine dotați. Clay o spera din toată inima. El ar fi putut să utilizeze din nou cuțitul de măcelar din Soul Kitchen, dar tot nu era convins că l-ar fi putut folosi cu sânge rece.

Alice ținea o lanternă în mâna stângă. Se uită ca să se asigure dacă și Tom avea o lanternă și după aceea încuviință.

– Gata, zise ea. Ne duci la locuința Nickerson-ilor, da?

– Da, spuse Tom.

– Iar dacă vedem pe cineva în drum, ne oprim imediat și-i băgăm lanternele în ochi.

Îl privi pe Tom, apoi pe Clay, ușor neliniștită. Mai discutaseră o dată despre asta. Clay bănuia că fata se manifesta la fel de

pedant înaintea testelor importante... și desigur acesta era un test foarte important.

– Exact, încuviință Tom. Spunem: „Pe noi ne cheamă Tom, Alice și Clay. Suntem normali. Pe voi cum vă cheamă?"

– Dacă au lanterne ca noi, zise Clay, am putea presupune...

– Nu putem *presupune* nimic, rosti ea agitată, pe un ton nemulțumit. Tata spune că *presupune* te prostește pe tine *și* pe mine. Ai priceput, *pe tine* și...

– Am priceput, spuse Clay.

Alice își trecu palma peste ochi, dar Clay nu fu sigur dacă pentru a se șterge de ploaie ori de lacrimi. Se întrebă, iute și dureros, dacă în chiar clipa aceea Johnny plângea undeva, gândindu-se la el. Clay spera că așa era. Spera că fiul lui era capabil încă de lacrimi. De amintiri.

– Dacă ei ne pot răspunde, dacă își pot spune numele, atunci e bine și probabil că nu ridică probleme, zise Alice. Așa-i?

– Da, spuse Clay.

– Da-da, aprobă Tom ușor neatent.

Examina strada pe care nu se zăreau nici oameni și nici lumini mișcătoare de lanterne, nici aproape și nici departe.

Undeva în depărtare răsunară împușcături și sunetele lor aduceau cu cele de artificii. Aerul duhnea a fum de incendii și tăciuni, la fel cum mirosise toată ziua. Clay se gândi că izul părea mai intens acum, fiindcă tăciunii erau uzi. Se întrebă cât va trece până ce miasma cadavrelor intrate în descompunere va preschimba în duhoare aerul stătut de deasupra Bostonului. Bănuia că asta depindea de căldura din zilele următoare.

– Dacă întâlnim oameni normali și ei ne-ntreabă ce facem sau unde mergem, nu uitați ce-am convenit, zise Alice.

– Căutăm supraviețuitori, rosti Tom.

– Exact. Pentru că sunt prietenii și vecinii noștri de pe stradă. Cei pe care-i vom întâlni sunt pur și simplu în trecere și nu vor dori să se oprească. Mai târziu, probabil că vom intenționa să ne asociem

cu alți oameni normali, deoarece cu cât suntem mai mulți, cu atât suntem mai în siguranță, dar deocamdată...

– Deocamdată vrem să punem mâna pe armele alea, interveni Clay. Dacă există arme pe care să punem mâna. Haide, Alice, să trecem odată la treabă.

Ea îl privi neliniștită.

– Ce s-a-ntâmplat? Am uitat ceva? Poți să-mi spui... știu că nu-s decât o puștoaică.

Răbdător – pe cât de răbdător putea să fie cu nervii pe care-i simțea aidoma unor strune de chitară întinse la maximum – Clay zise:

– Nu s-a-ntâmplat nimic, dulceață. Vreau pur și simplu să trecem odată la treabă. Oricum nu cred că ne vom întâlni cu cineva. Cred că-i prea devreme.

– Sper să ai dreptate, spuse ea. Părul îmi stă ca naiba și mi-am rupt o unghie.

Ei o priviră în tăcere pentru o clipă, apoi izbucniră în râs. După aceea relațiile între ei fură mai bune și deveniră și mai bune până la sfârșit.

20

– Nu, zise Alice și icni. Nu! Nu, nu pot...

Un icnet și mai sonor. După aceea:

– O să vomit. Scuzați-mă.

Ieși din lumina puternică a Colemanului, pătrunzând în întunericul livingului familiei Nickerson, care făcea legătura cu bucătăria prin intermediul unei arcade largi. Clay auzi un bufnet slab, când fata se lăsă în genunchi pe covor, apoi alte icnete. O pauză, o icnitură, după care ea vomită. El se simți aproape ușurat.

– Hristoase, spuse Tom.

Inspiră prelung și șuierat, iar când vorbi o făcu printr-o expirație tremurătoare, care aducea mult cu un urlet:

– Oh, *Hriiiiistoase!*

– Tom, rosti Clay.

Văzu că omulețul se legăna pe picioare și înțelese că era gata să leșine. De ce nu? Rămășițele acestea însângerate fuseseră vecinii lui.

– *Tom!*

Pași între Tom și cele două trupuri de pe podeaua bucătăriei, între Tom și majoritatea sângelui împroșcat, care părea la fel de negru ca tușul în strălucirea albă și neiertătoare a Colemanului. Cu mâna liberă, îl lovi ușor pe obraz.

– *Să nu leșini!* Când văzu că Tom își recăpătase echilibrul, coborî puțin glasul: Du-te-n camera cealaltă și ocupă-te de Alice. Eu o să mă ocup de bucătărie.

– De ce vrei să te mai duci acolo? întrebă Tom. Aia-i Beth Nickerson cu creierii... cu c-creierii peste tot... Înghiți un nod, care se auzi realmente clicăindu-i în gât. Aproape că nu mai are față, totuși îi recunosc sarafanul albastru cu fulgi albi de zăpadă. Iar Heidi este acolo, pe podea, lângă masa din centru. Fata lor... O recunosc *pe ea,* chiar cu... Clătină din cap de parcă ar fi vrut să-l limpezească, apoi repetă: De ce *vrei* s-o faci?

– Sunt sigur că văd lucrul pentru care am venit, spuse Clay și fu uimit cât de calm i se auzi glasul.

– În *bucătărie?*

Tom încercă să se uite pe lângă el, dar Clay îi blocă raza vizuală.

– Ai încredere în mine. Ocupă-te de Alice. Dacă și-a revenit, începeți să căutați alte arme. Strigă, dacă dați peste ceva. Și ai grijă, este posibil ca și domnul Nickerson să fie acolo. Vreau să spun că am putea presupune că lucra, atunci când s-a prăbușit totul, dar, așa cum zice tatăl Alicei...

– Presupune te prostește pe tine *și* pe mine, rosti Tom și izbuti un zâmbet slab. Știu ce vrei să spui. Se întoarse ca să plece, însă după aceea reveni: Nu-mi pasă unde mergem, Clay, dar nu

vreau să rămânem aici mai mult decât este necesar. Nu m-am topit din dragoste pentru Arnie și Beth Nickerson, însă au fost vecinii mei. Și să știi că m-au tratat mult, mult mai bine decât idiotul ăla de Scottoni din spate.

– Am înțeles.

Tom își aprinse lanterna și intră în livingul Nickerson-ilor. Clay îl auzi murmurându-i Alicei, liniștind-o.

Încordându-se, Clay intră în bucătărie cu felinarul Coleman ridicat și ocoli băltoacele de sânge de pe podeaua din lemn de stejar. Sângele se uscase de acum, dar el tot nu voia să calce în el mai mult decât ar fi fost necesar.

Fata care zăcea pe spate lângă masa din centru fusese înaltă, însă ambele ei codițe, cât și liniile ascuțite ale corpului sugerau că fusese cu doi-trei ani mai mică decât Alice. Capul îi era înclinat sub un unghi exagerat, ca o parodie de întrebare, iar ochii morți se bulbucau din orbite. Avusese părul blond-pai, dar pe partea stângă a capului – partea care receptase lovitura ce o ucisese – căpătase aceeași culoare maro-închis ca și petele de pe podea.

Mama ei căzuse în spatele mesei din dreapta aragazului, acolo unde dulăpioarele elegante din lemn de cireș se apropiau, formând un colț. Palmele îi erau alb-spectral din cauza făinii, iar picioarele însângerate și mușcate se rășchirau indecent. Cândva, înainte de a începe să lucreze la o bandă desenată de ediție limitată cu titlul *Bătălia Iadului,* Clay accesase o arhivă Web de fotografii ale unor răni fatale de gloanțe, gândindu-se că ar fi putut găsi ceva care să-i fie de folos. Nu găsise. Rănile de gloanțe vorbeau un limbaj propriu teribil de inexpresiv, pe care-l revedea acum. De la ochiul stâng în sus, Beth Nickerson fusese transformată în cea mai mare parte în fluide și cartilaje. Ochiul drept se rotise înspre partea de sus a găvanului său, ca și cum femeia ar fi murit încercând să privească în propriul ei cap. Părul de la ceafă și cea mai mare parte a materiei cerebrale erau încleiate de dulăpiorul din lemn de cireș de care se rezemase în clipele scurte ale morții. Câteva muște bâzâiau în jurul ei.

Clay icni. Întoarse capul și-și acoperi gura, spunându-și că trebuia să se controleze. În odaia alăturată, Alice se oprise din vomitat – de fapt, o putea auzi vorbind cu Tom, pe măsură ce înaintau prin casă – și nu voia s-o facă să reînceapă.

Gândește-te la ei ca la niște manechine, niște păpuși dintr-un film, își spuse, dar știa că nu va putea face asta niciodată.

Când privi din nou bucătăria, se uită la celelalte obiecte de pe podea și asta îl ajută. Arma o văzuse deja. Bucătăria era spațioasă și pistolul se găsea tocmai în cealaltă parte a ei, între frigider și unul dintre dulăpioare, întoarsă cu țeava spre cameră. Primul lui impuls când văzuse femeia moartă și fata moartă fusese de a-și feri ochii; aceștia căzuseră absolut accidental pe țeava armei.

Dar poate că aș fi știut că trebuia să fie o armă.

Văzuse până și locul unde stătuse: un suport mural, între televizorul incorporat într-un dulăpior și deschizătorul de conserve de dimensiuni industriale. *Erau înnebuniți după gadgeturi, ca și după arme,* spusese Tom, iar un pistol fixat pe perete în bucătăria ta, gata oricând să-ți sară în mână... păi dacă asta nu era cea mai bună dintre lumile posibile, atunci ce naiba era?

– Clay?

Vorbise Alice. Se auzea din depărtare.

– Ce este?

Urmă apoi un sunet de picioare suind iute trepte, după care Alice strigă din living:

– Tom a zis că vrei să te anunțăm dacă găsim ceva. Tocmai am găsit! La subsol trebuie să fie o duzină de arme. Puști, dar și pistoale. Sunt într-un rastel pe care-i lipit abțibildul de alarmă al unei companii de securitate, așa că probabil vom fi arestați... asta a fost o glumă. Vii?

– Imediat, dulceață. Nu intra aici.

– Nu te teme. Mai bine nu mai sta nici *tu* acolo, să nu ți se facă rău.

Clay trecuse însă de posibilitatea de a i se face rău, trecuse cu mult. Pe podeaua însângerată din lemn de stejar a bucătăriei Nickerson-ilor se găseau alte două obiecte. Unul era un făcăleț, ceea ce era logic. Pe masa din centru se aflau o formă din cositor pentru plăcinte, un castron pentru pregătit aluatul și o cutie de tablă galben-vesel pe care scria FĂINĂ. Celălalt obiect de pe podea, destul de apropiat de una dintre mâinile lui Heidi Nickerson, era un telefon mobil care numai unui adolescent ar fi putut să-i placă: albastru, cu decalcuri mari, portocalii, în formă de margarete.

Clay putu *să vadă* ce se întâmplase, deși n-o dorea mai deloc. Beth Nickerson făcea o plăcintă. Știa ea oare că ceva groaznic începuse să se întâmple în Boston, în America, poate în toată lumea? Se transmisese oare la televizor? Dacă da, televiziunea nu-i expediase o nebunogramă, Clay era încredințat în privința asta.

Dar fiica ei primise una. Oh, da! Și Heidi își atacase mama. Oare Beth Nickerson încercase să discute cu fata ei înainte de a o trimite la podea cu o izbitură de făcăleț, sau pur și simplu lovise imediat? Nu de ură, ci de durere și frică? Oricum, nu fusese suficient. Iar Beth nu purta pantaloni. Avea un sarafan și picioarele ei erau goale.

Clay trase în jos fusta femeii moarte. O făcu cu blândețe, acoperind lenjeria intimă banală, de casă, pe care o murdărise în clipa morții.

Heidi, care cu siguranță nu avea mai mult de paisprezece ani și poate avea doar doisprezece, mârâise probabil în limbajul acela sălbatic și lipsit de sens pe care toți păreau să-l fi învățat simultan după ce receptaseră o doză integrală de vitamina A-Dio-Minte din telefoanele lor, rostind *rasd* și *aialah* și *kazalah-POT!* Prima lovitură de făcăleț o doborâse, însă n-o scosese din luptă și fata nebună se repezise la picioarele mamei ei. Nu erau ciupituri mici, câtuși de puțin, ci mușcături adânci, arzătoare, dintre care unele ajunseseră până la os. Clay nu vedea numai urme de dinți, ci și tatuaje spectrale, care fuseseră lăsate probabil de aparatul dentar al lui Heidi.

Așa că – probabil țipând, neîndoios în agonie, mai mult ca sigur fără să-și dea seama ce făcea – Beth Nickerson lovise iarăși, de data aceasta mult mai violent. Clay aproape că putea auzi trosnetul înfundat al frângerii gâtului fetei. Fiica iubită, moartă pe podeaua bucătăriei ultramoderne, cu aparat dentar și telefon mobil ultramodern lângă brațul întins.

Și se oprise oare mama ei ca să se gândească, înainte de a desprinde pistolul din suportul mural aflat între televizor și deschizătorul de conserve, unde așteptase cine știe de cât timp pentru ca un hoț sau un violator să apară în bucătăria aceasta curată și bine luminată? Clay credea că nu. Clay credea că nu existase nici un moment de pauză, că ea dorise să ajungă sufletul îndepărtându-se al fiicei ei câtă vreme explicația pentru ceea ce făcuse îi era încă proaspătă pe buze.

Clay se apropie de armă și o ridică. Din partea unui tip pasionat de gadgeturi ca Arnie Nickerson, s-ar fi așteptat la un pistol automat – poate chiar la unul cu dispozitiv de țintire cu laser – dar acesta era un revolver Colt 0,45 simplu și vechi. Bănui că era firesc. Nevastă-sa se simțea probabil mai în largul ei cu genul acesta de armă; nu mai trebuia să piardă timpul pentru a verifica dacă era încărcată atunci când avea nevoie de ea (ori să piardă timpul scotocind după un încărcător îndărătul spatulelor sau mirodeniilor, dacă era descărcată), apoi să tragă închizătorul pentru a se asigura că avea glonț. Nu, cu vagaboanda asta bătrână, ajungea să smucești brusc din încheietură și butoiașul ieșea în afară, așa cum făcu Clay cu ușurință. El desenase pentru *Pribeagul Negru* o mie de variante ale exact aceluiași revolver. Așa cum se așteptase, numai unul dintre cele șase locașuri era gol. Scutură afară un glonț, știind ce avea să găsească. Coltul 0,45 al lui Beth Nickerson era încărcat cu gloanțe ilegale. Explozive. Nu era de mirare că femeia nu mai avea creștetul capului. De mirare era că-i mai rămăsese ceva din țeastă. Coborî ochii spre resturile femeii care zăcea în colț și începu să plângă.

– Clay? vorbi Tom, care urca scara din beci. Arnie avea *din toate!* Am găsit un automat pentru care fac prinsoare că poliția l-ar fi trimis direct în închisoarea Walpole... Clay? S-a-ntâmplat ceva?

– Vin acum, rosti Clay ștergându-și ochii.

Puse piedica revolverului și-l vârî la brâu. După aceea scoase cuțitul și-l așeză pe masa lui Beth Nickerson, fără să-l scoată din teaca improvizată. Părea ca și cum ar fi făcut un troc.

– Mai lasă-mă două minute.

– Gata, barosane.

Clay îl auzi pe Tom tropăind înapoi către arsenalul din beciul lui Arnie Nickerson și zâmbi în ciuda lacrimilor ce continuau să i se scurgă pe obraji. Asta era ceva ce trebuia să țină minte: dă-i unui homosexual micuț și amabil din Malden o cameră plină de arme cu care să se joace și începe să spună *barosane,* ca Sylvester Stallone.

Începu să cerceteze sertarele. În al treilea pe care-l deschise, găsi o cutie grea și roșie pe care scria AMERICAN DEFENDER CALIBRUL 0,45 AMERICAN DEFENDER 50 GLOANȚE. Era sub ștergarele de vase. Puse cutia în buzunar și se duse să se alăture lui Tom și Alice. Acum dorea să plece de aici, ba cât mai repede cu putință. Problema avea să fie să-i convingă să plece fără să încerce să ia cu ei toată colecția de arme a lui Arnie Nickerson.

După ce trecuse pe jumătate pe sub arcadă, se opri, se uită îndărăt, ridicând felinarul Coleman, și examină trupurile. Tragerea în jos a sarafanului femeii nu ajutase prea mult. Continuau să fie doar cadavre, cu rănile complet dezgolite, ca Noe când fiul lui îl găsise amețit de băutură. Ar fi putut găsi ceva cu care să le acopere, dar odată ce începea să acopere corpuri, unde avea să se oprească? Unde? La Sharon? La fiul lui?

– Doamne ferește, șopti el dar se îndoia că Dumnezeu avea s-o facă doar pentru că îl rugase.

Coborî felinarul și urmă razele de lumină ce dansau, în jos, pe scară, spre Tom și Alice.

21

Amândoi purtau centuri cu pistoale de calibru mare în tocuri, iar acestea *erau* automate. Tom își trecuse peste umăr și o bandulieră cu muniție. Clay nu știa dacă să râdă sau să reînceapă să plângă. O parte din el era gata să le facă pe amândouă simultan. Bineînțeles însă că dacă ar fi făcut-o, ei ar fi crezut că-l apucase o criză de isterie. Și bineînțeles că ar fi avut dreptate.

Televizorul cu plasmă montat pe peretele de la subsol era fratele mai mare – foarte mare! – al celui din bucătărie. Alt televizor, doar puțin mai mic, avea un sistem multibrand de videojocuri pe care Clay, cândva, demult, ar fi fost încântat să-l examineze. Poate să cadă în extaz înaintea lui. Parcă pentru a-l contrabalansa, în colț, lângă masa de ping-pong a Nickerson-ilor, se afla un tonomat vechi Seeberg cu fabuloasele lui culori întunecate și moarte acum. Desigur, tot aici erau rastelele, două la număr, încuiate, însă cu vitrinele din sticlă sparte.

– Aveau bare de înzăvorâre, zise Tom, dar în garaj era o cutie de scule. Alice le-a rupt cu o cheie.

– Erau mai mult de formă, rosti Alice cu modestie. Uite ce-am găsit în garaj, în spatele cutiei de scule, învelită într-o pătură. Să fie oare ce cred eu?

Ridică obiectul de pe masa de ping-pong, ținându-l cu grijă de patul scheletic și-l duse lui Clay.

– Să fiu al naibii, făcu el. Asta-i... Miji ochii la literele ștanțate deasupra gărzii trăgaciului. Cred că-i rusească.

– Eu nu cred, ci sunt sigur, spuse Tom. Crezi că-i un Kalașnikov?

– Aici m-ai încuiat. Ați găsit gloanțe la fel? Vreau să zic, în cutii pe care să scrie la fel ca pe armă?

– Șase cutii, *grele* de tot. Este un pistol-mitralieră, nu-i așa?

– Cred că-i poți spune și așa. Clay ridică o pârghie micuță. Sunt aproape convins că una dintre pozițiile astea este pentru foc cu foc, iar cealaltă pentru foc automat.

– Câte gloanțe trage pe minut? întrebă Alice.

– Nu știu, răspunse Clay, dar cred că-i vorba despre gloanțe pe *secundă*.

– *Uau!* Ochii ei se căscară, rotunjindu-se. Poți să-nțelegi cum se folosește?

– Alice... rușii îi învață pe țărănușii de șaisprezece ani să tragă cu automatele astea. Da, pot să-nțeleg. Poate c-o să consum o cutie de muniție, însă pot să-nțeleg.

Te rog, Doamne, se gândi, *n-o lăsa să-mi explodeze în mâini.*

– Așa ceva este legal în Massachusetts? întrebă fata.

– Acum este, Alice, răspunse Tom fără să zâmbească. E timpul să mergem.

– Da, încuviință ea și apoi – poate fiindcă nu se simțea încă în largul ei să fie cea care lua deciziile – se uită la Clay.

– Da, rosti el. Spre nord.

– Pentru mine, este perfect, zise Alice.

– Bun, spuse Tom. Spre nord. Haide să-i dăm drumul!

Academia Gaiten

1

Când se iviră zorii dimineții ploioase, Clay, Alice și Tom poposiseră în hambarul de lângă o fermă de cabaline abandonată din North Reading. Din ușă, se uitară cum apărură primele grupuri de nebuni, mergând în cârd către sud-vest, pe Route 62, spre Wilmington. Hainele lor arătau uniform de îmbibate de apă și ponosite. Unii erau desculți. Până la amiază dispăruseră. În jurul orei patru după-amiaza, când soarele răzbătu printre nori în raze lungi ca niște spițe, ei începură să se întoarcă, în cârd. Mulți molfăiau în timp ce mergeau. Unii îi ajutau pe cei cărora le era greu să păşească singuri. Dacă și azi fuseseră crime, Clay, Tom și Alice nu văzură nici una.

Vreo șase nebuni purtau obiecte mari ce-i păreau familiare lui Clay. Alice găsise unul similar în debaraua dormitorului pentru oaspeți al lui Tom și ei trei stătuseră în jurul său, temându-se să-l pornească.

– Clay? întrebă Alice. De ce unii dintre ei cară bum-boxuri?

– Nu știu, răspunse el.

– Nu-mi place, zise Tom. Nu-mi place comportamentul de cârd, nu-mi place că se ajută între ei și nu-mi place câtuși de puțin să-i văd cu radiocasetofoanele alea mari.

– Nu-s decât câțiva cu..., începu Clay.

– Ia uitați-vă la aia de-acolo, îl întrerupse Tom arătând o femeie de vârstă mijlocie care șchiopăta pe Autostrada 62, ținând în brațe un radio cu CD player cât o pernă. (Îl ținea lipit de sâni de parcă ar fi fost un prunc care dormea. Cablul de alimentare al aparatului ieșise din compartimentul său micuț din spate și se târa în urma ei pe

drum.) Vedeți pe vreunul ducând veioze sau prăjitoare de pâine? Dacă sunt programați să instaleze radiouri cu baterii, să le deschidă și să înceapă să emită tonul acela, semnalul, mesajul subliminal... ce-o fi el? Dacă ei vor să-i prindă pe cei pe care i-au ratat prima dată?

Ei. Mereu popular paranoicul *ei.* Alice își scosese de undeva pantofiorul și-l strângea în palmă, dar când vorbi glasul îi era destul de calm:

– Nu cred că-i asta.

– De ce nu crezi? întrebă Tom.

Fata clătină din cap.

– Nu pot explica, însă mi se pare că nu asta-i explicația.

– Intuiție feminină?

Tom zâmbi, totuși nu pufni a derâdere.

– Poate că da, încuviință ea, însă un lucru mi se pare evident.

– Care anume? întrebă Clay.

Bănuia ce va răspunde... și avu dreptate.

– Ei devin mai inteligenți. Nu luați în mod individual, ci pentru că gândesc laolaltă. Probabil că vă sună ca o nebunie, dar asta mi se pare mult mai probabil decât ideea că vor să adune un morman de valize FM alimentate cu baterii cu care să ne trimită pe noi în țara sonaților.

– Gândire telepatică de grup, spuse Tom.

Căzu pe gânduri. Alice îl privi în tăcere. Clay, care decisese deja că fata avea dreptate, se uită afară pe ușa hambarului spre rămășițele zilei. Se gândi că ar fi trebuit să se oprească undeva și să facă rost de un atlas rutier.

Tom aprobă din cap.

– De ce nu? La urma urmelor, probabil că tocmai *asta* e deplasarea în cârd: gândire telepatică de grup.

– Chiar crezi asta, sau o spui numai ca să mă faci pe mine...

– Chiar cred asta, zise el. Se întinse și o atinse pe mâna care acum strângea precipitat pantofiorul. Da, chiar cred asta. Mai lasă și adidasul ăsta să răsufle, nu vrei?

Alice îi acordă un surâs scurt, distras. Clay îl zări și se gândi din nou cât de frumoasă era fata, cât de realmente frumoasă. Și cât de aproape de colaps...

– Fânul ăla pare moale și sunt obosită. Cred c-o să trag un somnuleț pe-ndelete.

– Împacă-te cu eul tău cel rău, spuse Clay.

2

Clay visă că el, Sharon și Johnny-Gee erau la picnic în spatele căsuței lor din Kent Pond. Sharon întinsese pe iarbă pătura Navajo. Mâncau sandvișuri și beau ice tea. Brusc, ziua se întunecă. Sharon arătă peste umărul lui Clay și rosti:

– Ia priviți! Telepați!

Dar când el se întoarse într-acolo, nu văzu decât un stol de ciori, un stol atât de uriaș, încât acoperea soarele. După aceea începu să se audă un sunet subțirel. Semăna cu furgoneta Mister Softee care cântase tema muzicală din *Sesame Street*, însă Clay știa că era o sonerie de telefon și în visul său fu îngrozit. Se întoarse către pătură, iar Johnny-Gee dispăruse. Când o întrebă pe Sharon unde era băiatul – deja temându-se, deja știind răspunsul – ea spuse că Johnny se băgase sub pătură ca să răspundă la telefonul mobil. Pătura era într-adevăr bombată. Clay se aruncă sub ea, în mirosul atotpătrunzător de fân dulceag, răcnind la Johnny să nu deschidă telefonul, să nu răspundă, întinzându-se după el, dar nu găsi decât curba rece a unei bile de sticlă: prespapierul pe care-l cumpărase în Mici Comori, cel cu pâcla unui puf de păpădie plutind în interior ca un buzunar de ceață.

Iar apoi Tom îl zgâlțâi, spunându-i că era trecut de ora nouă după ceasul lui, luna răsărise și, dacă intenționau să mai meargă, ar fi fost cazul să-i dea drumul. Clay nu se simțise niciodată

mai fericit să se trezească. Una peste alta, prefera visurile cu Cortul Bingo.

Alice îl privea ciudat.

– Ce-i? întrebă Clay, verificând dacă armele lor automate aveau siguranțele puse – ceva ce devenise o a doua natură pentru el.

– Vorbeai în somn. Spuneai: „Nu răspunde, nu răspunde."

– *Nimeni* n-ar fi trebuit să răspundă, zise Clay. Toți am fi fost atunci într-o situație mult mai bună.

– Cine poate rezista însă țârâitului unui telefon? întrebă Tom. Și uite așa pierzi meciul.

– Așa grăit-a bietu' Zarathustra, spuse Clay și Alice râse până îi dădură lacrimile.

3

Cu luna intrând și ieșind din nori – ca o ilustrație dintr-un roman cu pirați și comori adresat băieților, gândi Clay – lăsară în urmă ferma de cabaline și-și reluară drumul spre nord. În noaptea aceea începură să întâlnească pe alții asemenea lor.

Fiindcă acum e ora noastră, își spuse Clay trecând automatul dintr-o mână în cealaltă. Complet încărcată, arma era a naibii de grea. *Ziua este a telnebunilor; când răsar stelele, apărem noi. Suntem ca vampirii. Am fost surghiuniți în noapte. Din apropiere, ne recunoaștem reciproc, deoarece încă putem vorbi; de la distanță mică, putem fi aproape siguri unii de ceilalți după rănițele pe care le purtăm și după armele pe care tot mai mulți dintre noi le au; dar din depărtare, unicul semn sigur este raza de lumină mișcătoare a lanternei. Cu trei zile în urmă nu numai că noi stăpâneam Pământul, ci dovedeam și vinovăția supraviețuitorilor față de toate celelalte specii pe care le exterminasem în ascensiunea noastră spre*

nirvana ştirilor non-stop prin cablu şi a floricelelor pregătite la microunde. Acum suntem Oamenii-Lanternă.

Se uită la Tom.

– Unde se duc ei? îl întrebă. Unde se duc nebunii după apusul soarelui?

Tom îl privi îndelung.

– La Polul Nord. Toţi elfii au murit de boala renului nebun şi tipii ăştia dau o mână de ajutor până apare noul contingent.

– Iisuse, făcu Clay, s-a trezit cineva cu faţa la fân în seara asta?

Tom tot nu zâmbi.

– Mă gândesc la motanul meu, spuse el. Mă-ntreb dacă n-a păţit ceva. Fără îndoială, crezi că asta-i o prostie.

– Nu, răspunse Clay, deşi, având o soţie şi un fiu despre care să-şi facă griji, într-adevăr cam aşa credea.

4

Găsiră un atlas rutier într-o librărie din localitatea Ballardvale, în care existau doar două semafoare. Mergeau acum spre nord şi erau foarte mulţumiţi că deciseseră să rămână în „V"-ul mai mult sau mai puţin bucolic dintre autostrăzile interstatale 93 şi 95. Ceilalţi călători pe care-i întâlniră – majoritatea mergeau către vest, îndepărtându-se de I-95 – le povestiră despre ambuteiaje îngrozitoare şi accidente teribile. Unul dintre puţinii pelerini care mergeau spre est spuse că o cisternă făcuse accident lângă ieşirea pentru Wakefield de pe I-93 şi incendiul izbucnit cauzase un lanţ de explozii ce incineraseră doi kilometri de trafic care se îndrepta către nord. Duhoarea, spunea el, era de „peşte prăjit în focurile gheenei".

Pe când se târau prin periferia Andoverului, întâlniră mai mulţi Oameni-Lanternă şi auziră un zvon atât de persistent, încât începuse să fie repetat cu convingerea realităţii: graniţa cu statul

New Hampshire era închisă. Poliția Statală New Hampshire și șerifii mai întâi trăgeau și abia după aceea întrebau. Pentru ei nu conta dacă erai nebun sau sănătos la minte.

– Nu-i decât o nouă versiune a căcatului de motto pe care-l aveau de când mă știu pe căcaturile lor de plăcuțe de înmatriculare, rosti un bărbat în vârstă și cu chip aspru, alături de care merseră o vreme. Purta o raniță mică peste pardesiul lui scump și ținea o lanternă lungă. Din buzunarul pardesiului ieșea mânerul unui pistol. Dacă ești *în* New Hampshire, poți să trăiești liber. Dacă vrei *să vii* în New Hampshire, poți să mori în pula mea.

– Asta-i... chiar greu de crezut, zise Alice.

– Don'șoară, spuse tovarășul lor temporar, poți să crezi ce vrei. Eu am întâlnit niște tipi care-ncercau să meargă tot spre nord, ca voi, și s-au întors repede spre sud când au văzut cum i-au împușcat pe unii pe neașteptate, când încercau să intre în New Hampshire la nord de Dunstable.

– Când a fost asta? întrebă Clay.

– Ieri-noapte.

Clay ar fi avut alte câteva întrebări, dar preferă să-și țină gura. La Andover, bărbatul cu chip aspru și majoritatea celor cu care împărțiseră șoseaua blocată de vehicule (însă pe care se putea merge) trecură pe Autostrada 133, îndreptându-se către Lowell și alte destinații din vest. Clay, Tom și Alice rămaseră pe strada principală din Andover – pustie cu excepția câtorva scotocitori care-și legănau lanternele – confruntându-se cu decizia pe care trebuiau s-o ia.

– Tu crezi asta? o întrebă Clay pe Alice.

– Nu, răspunse ea și se uită la Tom.

Tom clătină din cap.

– Nici eu. Mi s-a părut că povestea tipului aducea cu relatările alea despre crocodilii din canalizare.

Alice aprobă încet.

– Știrile nu mai circulă chiar atât de repede. Mai ales în absența telefoanelor.

– Așa-i, zise Tom. În mod clar, este mitul urban al generației următoare, dar în același timp *este vorba* despre statul pe care un prieten de-al meu îi place să-l numească New Hamster. Și de aceea cred că ar trebui să-i trecem granița în locul cel mai îndepărtat și mai sălbatic pe care-l putem găsi.

– Sună ca și cum ar fi un plan, observă Alice, apoi porniră mai departe, folosind trotuarele atâta vreme cât erau în oraș și aveau trotuare pe care să le poată folosi.

5

La periferia Andoverului, un bărbat cu două lanterne prinse într-un fel de harnașament (câte una pe fiecare tâmplă) ieși dintr-o vitrină spartă a unui supermarket IGA. Flutură sociabil brațul înspre ei, apoi porni în direcția lor, strecurându-se printr-un vălmășag de cărucioare de cumpărături; în timp ce mergea, punea conserve într-o geantă ce părea a fi de poștaș. Se opri lângă o camionetă ce zăcea răsturnată pe o latură, se prezentă – era domnul Roscoe Handt din Methuen – și-i întrebă încotro mergeau. Când Clay îi spuse că spre Maine, Handt clătină din cap.

– Granița cu New Hampshire este-nchisă. Acum nici jumătate de oră am întâlnit două persoane care-au fost întoarse din drum. Bărbatul mi-a spus că cei de-acolo încearcă să observe diferența dintre telnebuni și cei ca noi, dar nu se străduiesc foarte tare.

– Aceste două persoane au văzut asta realmente cu ochii lor? întrebă Tom.

Roscoe Handt se uită la Tom de parcă *el* ar fi putut să fie nebun.

– Omule, trebuie să ai încredere în vorba altora, spuse el. Vreau să zic că nu prea poți să dai un telefon și să verifici cum stau lucrurile, nu? Făcu o pauză semnificativă. În Salem și Nashua se ard cadavrele, așa mi-au spus tipii ăia. Și miros ca porumbeii la frigare.

Tot ei mi-au spus-o. Am un grup de cinci pe care-i conduc spre vest și intenționăm să parcurgem niște kilometri până-n zori. Spre vest, drumul este deschis.

– Asta-i vorba pe care-ai auzit-o, nu? întrebă Clay.

Handt îl privi cu dispreț blând.

– Asta-i vorba, așa-i. Și o vorbă-i îndeajuns pentru cine-i înțelept, cum zicea maică-mea. Dacă vreți realmente să mergeți către nord, aveți grijă s-ajungeți la graniță în toiul nopții. Nebunii nu ies după ce se-ntunecă.

– Știm, spuse Tom.

Bărbatul cu lanternele fixate de cap îl ignoră și continuă să-i vorbească lui Clay. Îl etichetase pe Clay ca fiind conducătorul grupului.

– Și n-au lanterne. Mișcați-vă lanternele înainte și-napoi. Vorbiți. *Țipați*. Ei nu fac nici chestiile astea. Mă-ndoiesc că cei de la graniță vă vor lăsa să treceți, însă dacă sunteți norocoși măcar n-o să vă-mpuște.

– Devin mai inteligenți, zise Alice. Știi asta, nu-i așa, domnule Handt?

Handt pufni.

– Merg în haite și nu se mai ucid între ei. Nu știu dacă asta înseamnă că sunt sau nu mai inteligenți. Dar mai știu că încă ne ucid *pe noi*.

Zărise probabil îndoială pe chipul lui Clay, întrucât zâmbi. Lanternele lui transformară zâmbetul într-un rânjet neplăcut.

– Azi-dimineață i-am văzut prinzând o femeie, rosti el. Cu propriii mei ochi, e bine?

Clay încuviință din cap.

– E bine.

– Cred că știu de ce ea se afla pe stradă. Asta se-ntâmpla în Topsfield, la vreo cincisprezece kilometri est de aici. Eu și oamenii mei ne găseam într-un Motel 6, iar ea mergea pe-acolo. De fapt, nu mergea, ci se grăbea. Aproape că fugea. Se uita întruna înapoi

peste umăr. Am văzut-o, deoarece nu puteam să dorm. Clătină din cap. E groaznic până te-nveți să dormi ziua.

Clay se gândi să-i spună lui Handt că aveau să se învețe toți până la urmă, dar nu i-o spuse. Văzu că Alice își ținea din nou talismanul în mână. Nu voia ca fata să audă asta și știa că nu avea cum s-o ferească. Pe de o parte pentru că erau informații legate de supraviețuire (și spre deosebire de poveștile despre granița statului New Hampshire, el era sigur că erau informații reale), pe de altă parte fiindcă lumea urma să fie plină de asemenea istorii pentru o vreme. Dacă ei ascultau destul de multe, unele aveau până la urmă să se alinieze și să formeze șabloane.

– Probabil că pur și simplu era în căutarea unui loc mai bun în care să stea, știți? A văzut Motel 6 și s-a gândit: „Hopa, camere cu paturi! Chiar acolo, lângă benzinăria Exxon. La numai un cvartal depărtare." Dar înainte să fi parcurs măcar jumătate din distanță, o ceată de-a lor a apărut de după colț. Mergeau... știți cum merg acum?

Roscoe Handt merse către ei cu mișcări țepene, aidoma unui soldățel de plumb, bălăngănindu-și geanta de poștaș. Nu așa mergeau telnebunii, totuși ei știau ce încerca să sugereze și încuviințară din capete.

– Și ea... Se rezemă cu spatele de camioneta răsturnată și-și frecă pentru o clipă fața cu palmele. Asta vreau să-nțelegeți, da? De asta nu vă pot lua prin surprindere, de asta nu puteți fi păcăliți că ei devin normali, doar pentru că la răstimpuri unul sau doi din ei a avut bafta să apese butoanele potrivite de pe un bum-box și să pornească un CD...

– Ai văzut așa ceva? întrebă Tom. *Ai auzit* așa ceva?

– Da, de două ori. Al doilea tip pe care l-am văzut umbla legănând aparatul în brațe atât de tare dintr-o parte-n alta, încât CD-ul sărea ca dracu', dar așa-i, cânta. Deci le place muzica și, sigur că da, poate că-ncep să-și mai recapete mințile, însă tocmai de asta trebuie să fiți atenți, înțelegeți?

– Ce s-a-ntâmplat cu femeia? întrebă Alice. Cu femeia aceea care a fost prinsă?

– A-ncercat să se comporte ca unul dintre ei, zise Handt. Stând acolo, la fereastra camerei în care mă aflam, eu mi-am spus: „Da, asta-i, fato, s-ar putea să ai o șansă dacă mai simulezi nițel așa și dup-aia o rupi la fugă și intri undeva." Fiindcă lor nu le place să intre în case, ați observat chestia asta?

Clay, Tom și Alice clătinară din capete.

– Totuși *intră*, urmă bărbatul, i-am văzut intrând, dar nu le place.

– Cum au prins-o? întrebă iarăși Alice.

– Nu știu exact cum anume. Au mirosit-o, sau așa ceva.

– Sau poate că i-au citit gândurile, spuse Tom.

– Sau *n-au putut* să le citească, zise Alice.

– Habar n-am de chestiile astea, făcu Handt, însă știu c-au făcut-o bucăți în stradă. Literalmente – au rupt-o bucăți-bucăți.

– Când s-a-ntâmplat asta? întrebă Clay.

Văzu că Alice se clătina și o cuprinse cu brațul.

– La ora nouă azi-dimineață. În Topsfield. Așa că dacă vedeți o ceată mergând pe Cărarea Galbenă de Cărămidă cu un bum-box care cântă „Haidem să fim prieteni!"... Îi examină cu o expresie sinistră în lumina lanternelor fixate de tâmple. Eu unul n-aș ieși-n fuga mare din ascunzătoare, strigând *prietene credincios,* asta-i tot. Făcu o pauză semnificativă. Și nu m-aș duce nici spre nord. Chiar dacă nu vă-mpușcă la graniță, i-o pierdere de timp.

Dar după o scurtă consultare la marginea parcării IGA, ei plecară oricum către nord.

6

Se opriră lângă North Andover, pe un pasaj pietonal deasupra Route 495. Norii se îndeseau din nou, dar luna răzbătea îndeajuns

de mult pentru ca să le arate șase benzi de trafic silențios. Lângă podul pe care stăteau, în benzile ce mergeau spre sud, un trailer cu șaisprezece roți se răsturnase și zăcea pe o parte ca un elefant mort. În jurul lui fuseseră așezate conuri portocalii, care arătau că cineva răspunsese totuși în urma unui apel, și dincolo de ele se zăreau două mașini de poliție abandonate, dintre care una răsturnată. Jumătatea din spate a trailerului era carbonizată. Nu se vedeau trupuri, cel puțin nu în razele lunii. Câțiva oameni înaintau încet către vest pe banda intermediară, însă și pe acolo se mergea la fel de greu.

– Cumva, asta conferă realitate la tot ce s-a-ntâmplat, nu credeți? întrebă Tom.

– Nu, răspunse Alice pe un ton indiferent. Mie mi se pare ca un efect special dintr-un film de superacțiune. Cumperi o găletușă de floricele și o Coca-Cola și vezi sfârșitul lumii în... cum îi spun ei? Grafică generată pe calculator? GGC? Fundaluri albastre? Un căcat de-ăsta. Ridică pantofiorul, ținându-l de un șiret. Asta-i tot ce-mi trebuie ca să-i confere realitate. Ceva îndeajuns de mic pentru a-l ține în palmă. Haideți, să-i dăm drumul!

7

Pe Autostrada 28 erau destule vehicule abandonate, totuși drumul rămânea larg deschis prin comparație cu 495 și până la ora patru dimineața se apropiau de Methuen, orașul natal al domnului Roscoe Handt, cel cu lanternele stereo. Iar ei credeau destul de mult din povestea lui Handt, pentru a dori să fie la adăpost cu mult înainte de ivirea zorilor. Aleseră un motel la intersecția dintre 28 și 110. În fața diverselor căsuțe erau parcate vreo duzină de automobile, dar pentru Clay ele degajau un aer de abandon. Și de ce n-ar fi făcut-o? Ambele drumuri erau circulabile, însă numai dacă

mergeai pe jos. Clay și Tom se opriră la marginea parcării și agitară lanternele deasupra capetelor.

– Suntem OK! strigă Tom. Oameni normali! Intrăm!

Așteptară. Nu se auzi nici un răspuns din complexul pe care indicatorul îl identifica drept Sweet Valley Inn, Piscină încălzită, HBO, Reduceri pentru grupuri.

– Haideți, spuse Alice. Mă dor picioarele. Și se va lumina în curând, nu?

– Ia uitați-vă aici, zise Clay.

Ridică un CD de pe aleea ce ducea la motel și-l fixă cu raza lanternei. Era *Love Songs* de Michael Bolton.

– Și tu ziceai că devin mai deștepți..., comentă Tom.

– Nu te grăbi cu judecata, spuse Clay când porniră către căsuțe. Cine l-a avut l-a aruncat, nu?

– Mai degrabă cred că l-a scăpat, zise Tom.

Alice lumină CD-ul cu propria ei lanternă.

– Da' *cine* este individul?

– Dulcețica mea, rosti Tom, nici măcar nu vrei s-o știi.

Luă CD-ul și-l aruncă peste umăr.

Forțară ușile a trei căsuțe care se învecinau – pe cât putură de grijuliu, astfel ca măcar să poată trage zăvorul pe dinăuntru – și întrucât acum aveau paturi, dormiră aproape tot restul zilei. Nu fură deranjați, deși Alice zise seara că i se păruse că auzise muzică răsunând în depărtare. Dar, recunoscu ea, putea să fi făcut parte dintr-un vis.

8

În recepția de la Sweet Valley Inn existau hărți de vânzare, care ofereau probabil mai multe detalii decât atlasul lor rutier. Hărțile se găseau într-o vitrină de sticlă, care fusese spartă. Clay luă o hartă

pentru Massachusetts și una pentru New Hampshire, strecurându-și mâna cu grijă, ca să nu se taie, și atunci văzu tânărul care zăcea de cealaltă parte a tejghelei recepției. Ochii lui se holbau fără să vadă. Pentru o secundă, Clay avu impresia că cineva pusese un buchețel de flori de culoare ciudată în gura cadavrului, după care zări vârfurile verzui ce ieșeau prin obrajii mortului și își dădu seama că erau la fel cu cioburile de sticlă care acopereau rafturile vitrinei. Cadavrul purta un ecuson pe care scria MĂ NUMESC HANK OFER DETALII DESPRE TARIFELE PE O SĂPTĂMÂNĂ. Privindu-l pe Hank, Clay se gândi pentru o clipă la dl Ricardi.

Tom și Alice îl așteptau lângă ușa recepției. Era nouă fără un sfert și afară întunericul se lăsase complet.

– Ce-ai găsit? întrebă Alice.

– Astea ne-ar putea ajuta, răspunse el.

Îi dădu fetei hărțile, apoi ridică felinarul Coleman, astfel ca ea și Tom să le poată studia, compara cu atlasul rutier și stabili traseul nopții. El încerca să-și cultive un sentiment de fatalitate în privința lui Johnny și Sharon, străduindu-se să păstreze în centrul minții adevărul gol-goluț al situației sale familiale curente: ce se întâmplase în Kent Pond se întâmplase de acum... și gata! Fiul și soția sa fie că erau bine, fie că nu erau. El fie că avea să-i găsească, fie că nu. Succesul pe care-l înregistra în genul acesta de autoconvingere fermecată nu era constant, ci apărea și dispărea.

Când simțea că-i scapă de sub control, își repeta că era norocos că rămăsese în viață, iar asta era cu certitudine adevărat. Norocul său era însă echilibrat de faptul că fusese în Boston, la o sută șaizeci de kilometri sud de Kent Pond chiar și pe ruta cea mai rapidă (pe care în mod clar, ei *nu* o urmau), când fusese emis Semnalul. Avusese totuși parte să întâlnească oameni buni. Asta era important. Oameni la care se putea gândi ca la niște prieteni. Văzuse destui dintre ceilalți – Butoiașul-de-Bere și Declamatoarea-de-Biblie, sau dl Roscoe Handt din Methuen – care nu erau la fel de norocoși.

Dac-a ajuns la tine, Share, dacă Johnny a ajuns la tine, ar fi bine să ai grijă de el. Și să ai grijă la modul serios.

Dar dacă Johnny avusese telefonul la el? Dacă-și luase telefonul mobil roșu la școală? Nu era posibil ca-n ultima vreme să-l fi luat mai des? Pentru că atât de mulți copii veneau cu ale lor?

Hristoase...

– Clay? Ai pățit ceva? întrebă Tom.

– Nu. De ce?

– Nu știu. Păreai nițel... încruntat.

– Înapoia tejghelei era un mort. Nu arăta deloc bine.

– Uitați aici, spuse Alice urmărind pe hartă o linie care șerpuia peste granița statului și părea apoi să se unească cu Route 38 New Hampshire, la est de Pelham. Drumul ăsta mi se pare destul de bun. Dacă mergem pe autostrada aceea spre vest cel mult cincisprezece kilometri – arătă către 110, unde atât mașinile, cât și asfaltul străluceau stins sub bura cețoasă – ar trebui s-ajungem. Ce ziceți?

– Eu zic că sună bine, încuviință Tom.

Fata își mută privirea de la el la Clay. Pantofiorul nu se vedea – probabil că era în rucsacul ei – dar Clay o simțea că ar fi dorit să-l strângă în palmă. Bănuia că era bine că Alice nu fuma, fiindcă ar fi dat gata patru pachete pe zi.

– Dacă drumul peste graniță este păzit..., începu ea.

– Despre asta ne vom face griji dacă va fi nevoie, spuse Clay însă el unul nu-și făcea griji.

Într-un fel sau altul, ajungea în Maine. Dacă pentru asta ar fi trebuit să se târască prin mărăcini, ca un culegător ilegal de mere care traversa frontiera canadiană în octombrie, avea s-o facă. Dacă Tom și Alice decideau să rămână de partea asta, i-ar fi părut rău. Ar fi regretat despărțirea de ei... dar avea să meargă până la capăt. Pentru că trebuia să știe.

Liniuța roșie și șerpuită pe care Alice o găsise pe hărțile din Sweet Valley avea un nume – Dostie Stream Road – și era aproape complet pustie. Până la granița statului erau șapte kilometri și, pe toată

distanța respectivă, nu găsiră mai mult de cinci-șase vehicule abandonate și nici măcar un accident auto. Trecură de asemenea pe lângă două case în care zăriră lumini și auziră vuiet de generatoare. Se întrebară dacă să poposească acolo, dar deciseră repede.

– Probabil c-o să ajungem la un schimb de focuri cu vreun tip care-și apără vatra și căminul, spuse Clay. Asta presupunând că înăuntru se află cineva. Este posibil ca generatoarele acelea să fi fost programate să intre în acțiune în cazul unei pene de curent și vor funcționa până-și termină combustibilul.

– Și chiar dacă înăuntru s-ar afla oameni întregi la minte, care ne-ar lăsa să intrăm, ceea ce n-ar fi deloc un gest de oameni întregi la minte, ce vom face? întrebă Tom. O să-i rugăm să ne permită să folosim telefonul?

Discutară dacă ar fi fost cazul să se oprească undeva și să încerce să-și însușească un vehicul *(să-și însușească* fusese expresia lui Tom), însă până la urmă deciseră împotrivă și în cazul acesta. Dacă granița statală era apărată de șerifi sau de miliții cetățenești, apariția lor într-un Chevrolet Tahoe n-ar fi fost mișcarea cea mai inteligentă.

Așa că merseră pe jos și, bineînțeles, la granița statului nu era nimic, decât o pancartă (una mică, potrivită unui drum cu două benzi care șerpuia printr-un ținut rural) pe care scria ACUM INTRAȚI ÎN NEW HAMPSHIRE și BIENVENUE! Nu se auzea nici un sunet, doar picuratul umezelii în pădurile printre care treceau și câte un oftat ocazional de vânt. Poate foșnetul vreunui animal. Se opriră puțin, ca să citească pancarta, și-și continuară drumul, lăsând Massachusetts în urmă.

9

Sentimentul de singurătate dispăru complet odată cu Dostie Stream Road, la un indicator pe care scria NH ROUTE 38 și

MANCHESTER 30 KM. Pe 38 erau tot puțini călători, dar când trecură pe 128 – o șosea largă, presărată de accidente auto, care mergea aproape drept spre nord – după o jumătate de oră, firicelul acela deveni un șuvoi constant de refugiați. Aceștia mergeau în general în grupulețe de trei și patru, cu o jalnică lipsă de interes față de altcineva decât propriile lor persoane, care-l frapă pe Clay.

Întâlniră o femeie de vreo patruzeci de ani și un bărbat poate cu douăzeci de ani mai vârstnic, împingând cărucioare pentru cumpărături în care se aflau doi copii. Bărbatul împingea un băiat, și încă destul de mare pentru vehiculul acela, care găsise totuși un mod să se ghemuiască înăuntru și să adoarmă. Când Clay și grupul său trecură pe lângă familia aceea incompetentă, o roată se desprinse de la căruciorul bărbatului, căruciorul se înclină pe o parte și băiatul, care părea de vreo șapte ani, căzu afară. Tom îl prinse de umăr și atenuă mare parte din șoc, dar puștiul își juli un genunchi. Și, bineînțeles, se sperie teribil. Tom încercă să-l ajute să se ridice, însă băiatul nu-l cunoștea și se zbătu să-i scape din mâini, plângând și mai tare.

– Gata, mulțumesc, l-am prins, rosti bărbatul.

Îl luă pe puști și se așeză alături de el pe marginea drumului, unde făcu mare caz de ceea ce el numea „buba", un termen despre care Clay credea că nu-l mai auzise de când avusese *el* șapte ani.

– Gata, spuse bărbatul, pupă Gregory și trece.

Sărută julitura copilului și acesta își lăsă capul pe umărul lui. Deja era pe punctul de a aținpi la loc. Gregory surâse către Tom și Clay și încuviință din cap. Arăta mort de oboseală – un bărbat care poate că săptămâna trecută fusese un om de șaizeci de ani zvelt și antrenat la sala de forță, dar acum arăta ca un evreu de șaptezeci și cinci de ani care încerca s-o șteargă din Polonia cât mai era încă timp.

– Ne descurcăm noi, le zise. Mulțumim, puteți să vă vedeți de drum.

Clay deschise gura ca să spună: *De ce n-am putea merge împreună? De ce să nu ne asociem? Ce zici, Greg?* Era genul de replică

pe care o spuneau mereu eroii din romanele de science-fiction pe care le citise în adolescență: *De ce să nu ne asociem?*

– Da, dați-i drumul, ce-așteptați? întrebă femeia, înainte ca el să fi putut rosti cuvintele acelea sau altele.

În căruciorul ei de cumpărături, o fetiță de cinci ani continua să doarmă. Femeia stătea protector lângă cărucior, de parcă ar fi pus mâna pe cine știe ce obiect fabulos scos la vânzare și se temea ca nu cumva Clay sau unul dintre prietenii lui să încerce să i-l smulgă.

– Credeți c-avem ceva ce doriți?

– Natalie, termină, zise Gregory pe un ton de răbdare obosită.

Natalie nu termină însă și Clay înțelese ce anume era atât de demoralizant în episodul acesta mărunt. Nu faptul că-și încasa porția – porția de la *miezul nopții* – de la o femeie ale cărei epuizare și teroare o duseseră la paranoia, pentru că așa ceva era de înțeles și de iertat. Ceea ce-l deprima complet, înmuindu-l parcă din tot trupul, era felul în care ceilalți oameni continuau să meargă, legănându-și lanternele și vorbind în șoaptă între ei în propriile lor grupulețe, trecând dintr-o mână în cealaltă valizele ocazionale. O pușlama pe o motoretă se strecura pe șosea printre mașini și peste gunoaie, iar oamenii îi făceau loc, mormăind iritați. Clay gândi că lucrurile s-ar fi petrecut la fel și dacă băiețelul căzut din cărucior și-ar fi rupt gâtul, în loc doar să-și julească genunchiul. Gândi că lucrurile s-ar fi petrecut la fel și dacă bărbatul masiv care înainta gâfâind pe marginea șoselei, purtând o geantă de umăr supraîncărcată, s-ar fi prăbușit cu un infarct răsunător. Nimeni n-ar fi încercat să-l resusciteze și, desigur, zilele apelului la 911 se terminaseră.

Nimeni nu se sinchisi nici măcar să răcnească *Zi-i-o, cucoană!* sau *Băi, gagiule, de ce nu-i zici, băi, să-și țină fleanca?* Toți își vedeau de mers.

– ...fiindcă noi n-avem altceva decât *copiii* ăștia, o responsabilitate pe care n-am cerut-o noi, când abia putem avea grijă de *noi înș'ne*, el are stimulator cardiac și vreau să știu ce-o să ne facem când

se termină *baderia?* Și-acum copiii ăștia! Nu vreți un copil? Privi frenetic în jur. *Alo! Nu vrea cineva un copil?*

Fetița începu să se foiască.

– Natalie, o scoli pe Portia, rosti Gregory.

Femeia pe care o chema Natalie izbucni în râs.

– Mare *căcat!* Și-așa i-o lume ca un cur!

În jurul lor, oamenii continuau să execute Mersul Refugiaților. Nimeni nu-i băga în seamă și Clay gândi: *Va să zică așa reacționăm. Așa se-ntâmplă când se rupe totul. Când nu filmează videocamere, când nu ard clădiri, când nici un crainic nu spune: „Revenim acum în studioul CNN din Atlanta." Așa se-ntâmplă când Legea securității naționale a fost abrogată din cauza demenței.*

– Dă-mi voie să-l iau pe băiat, spuse Clay. Îl duc eu până găsiți ceva mai bun în care să-l puneți. Cărucior ul ăla este distrus.

Se uită spre Tom, care strânse din umeri și încuviință din cap.

– Plecați de lângă noi, zise Natalie și în aceeași clipă în mâna ei apăru un pistol. Nu unul mare, probabil doar de calibrul 0,22, dar chiar și el și-ar fi făcut treaba, dacă glonțul nimerea în locul cuvenit.

Clay auzi sunetul armelor scoase de o parte și cealaltă a lui și știu că Tom și Alice ațintea pistoalele pe care le luaseră din casa Nickerson-ilor asupra femeii pe care o chema Natalie. Se părea că acesta era altul dintre modurile în care se desfășurau lucrurile.

– Lasă arma, Natalie, spuse el. O să plecăm.

– Normal c-o să plecați în puii mei, zise ea și-și îndepărtă o șuviță de păr din ochi, folosindu-se de dosul palmei.

Nu părea să-și dea seama că bărbatul tânăr și femeia și mai tânără care-l însoțeau pe Clay îndreptaseră armele către ea. Oamenii care treceau pe lângă ei îi priveau *acum,* însă unica lor reacție era să treacă ceva mai repede pe lângă locul confruntării și al potențialei vărsări de sânge.

– Haide, Clay, rosti încet Alice și-și puse mâna liberă pe încheietura lui. Până nu-i împușcat cineva.

Porniră mai departe. Alice mergea cu mâna pe încheietura lui Clay, aproape ca și cum ar fi fost prietenul ei. *O mică plimbare în miez de noapte,* gândi Clay deși habar n-avea cât era ceasul și nici nu-i păsa. Inima îi bubuia puternic. Tom umbla alături de ei, atât doar că, până ajunseră la următorul viraj, el merse cu spatele, fără să lase arma din mână. Clay presupuse că Tom dorea să fie pregătit să tragă în cazul în care Natalie decidea totuși să-și folosească pistolașul. Asta pentru că răspunsul la focurile de armă era de asemenea alt mod în care se desfășurau lucrurile, acum când serviciile telefonice fuseseră întrerupte până la o dată ce avea să fie anunțată ulterior.

10

În orele dinaintea zorilor, după ce trecură pe Route 102 la est de Manchester, începură să audă muzică, foarte slab.

– Hristoase, făcu Tom și se opri. Asta-i „Mersul puiului de elefant"[1].

– *Ce* anume? întrebă Alice, părând amuzată.

– O piesă instrumentală pentru big banduri din vremea când benzina costa un sfert de dolar. O cântau Les Brown & His Band of Renown, chiar așa îi chema. Maică-mea avea discul.

Doi bărbați ajunseseră în dreptul lor și se opriră să-și tragă sufletul. Erau vârstnici, însă arătau amândoi în formă fizică bună. *Ca doi poștași recent pensionați care fac o excursie prin dealurile Cotswold,* gândi Clay. *Indiferent de unde ar fi* ei. Unul avea un rucsac – și nu era un rucsăcel de școală, ci unul dintre rucsacurile acelea lungi până la șale și cu cadru metalic – iar celălalt o raniță care-i spânzura de umărul drept. Pe umărul stâng îi atârna o armă care părea a fi model 0,30-0,30.

[1] În original, „Baby Elephant Walk" (n. tr.).

Rucsac își șterse cu antebrațul transpirația de pe fruntea ridată și rosti:

– Fiule, este posibil ca mama ta să fi avut o versiune cântată de Les Brown, dar mai probabil o cântau Don Costa sau Henry Mancini. Variantele alea au fost cele mai populare. Asta – și înclină din cap în direcția notelor spectrale – e cântată de Lawrence Welk, cum te văd și cum te-aud.

– Lawrence Welk, murmură Tom aproape cu venerație.

– *Cine?* întrebă Alice.

– I-auzi cum merg elefanții, rosti Clay și râse.

Era obosit și se simțea cretin. Se gândi că lui Johnny i-ar fi plăcut *mult* muzica aceea.

Rucsac îi aruncă în treacăt o privire disprețuitoare, apoi reveni spre Tom.

– Da, ăla-i Lawrence Welk, fără discuții, spuse el. Văzul meu nu mai e nici pe jumătate din ce-a fost cândva, dar auzul e perfect. Nevastă-mea și cu mine ne uitam la emisiunea lui în fiecare sâmbătă seara, să-mi bag picioarele.

– Și Dodge se distra mișto, zise Raniță.

Fusese singura lui contribuție la conversație și Clay nu avea nici cea mai mică idee la ce se referise.

– Lawrence Welk și Champagne Band, făcu Tom. Ia gândește-te...

– Lawrence Welk și Champagne *Music Makers*, precizează Rucsac. Iisuse *Hristoase!*

– Ca să nu uităm de Lennon Sisters și frumoasa Alice Lon, continuă Tom.

În depărtare, muzica fantomatică se schimbă.

– Asta-i „Calcutta", zise Rucsac și oftă. Ei bine, noi îi dăm drumul. Ne-a plăcut să ne petrecem ziua cu voi.

– Noaptea, spuse Clay.

– Nț, făcu Rucsac, de-acum astea-s zilele noastre. N-ai observat? Drum bun, băieți. Și ție, domniță.

– Mulțumesc, rosti încet domnița care stătea între Clay și Tom.

Rucsac porni mai departe. Raniță i se alătură hotărât. În jurul lor, o defilare constantă de raze legănătoare de lanterne îi ducea pe oameni și mai adânc în New Hampshire. După aceea, Rucsac se opri și întoarse capul pentru o ultimă replică.

– N-ar fi recomandabil să stați pe drum mai mult de o oră, spuse el. Găsiți o casă sau un motel și intrați. Știți chestia cu pantofii, nu?

– Care-i chestia cu pantofii? se interesă Tom.

Rucsac îl privi răbdător, probabil în felul în care se uita la oricine care era prost fără să-și dea seama. Hăt departe, „Calcutta" – dacă aceea fusese melodia – lăsă locul unei polci. Suna de-a dreptul nebunesc în noaptea cețoasă, sub ploaia fină. Iar acum bătrânul cu rucsacul mare pe spate le vorbea despre pantofi.

– Când intrați undeva, lăsați-vă pantofii la intrare, zise Rucsac. Nebunii n-o să vi-i ia, nu vă temeți de asta, și-n felul ăsta îi anunțați pe alții că locu-i ocupat și trebuie să caute altceva mai departe. Se evită... – coborî ochii spre automatul greu pe care-l purta Clay – ...se evită accidentele.

– Au fost accidente? întrebă Tom.

– Oh, da, răspunse Rucsac cu o indiferență care le dădu fiori. Accidente sunt întotdeauna, fiindcă oamenii sunt așa cum sunt. Există totuși multe case, așa că nu-i nevoie ca *voi* să aveți parte de un accident. E suficient să vă lăsați pantofii în față.

– De unde știi asta? întrebă Alice.

El îi oferi un zâmbet, care-i îmbunătăți în mod cu totul neașteptat chipul. Nu era însă greu să-i surâzi Alicei; era tânără și, chiar la ora trei noaptea, era drăguță.

– Când oamenii vorbesc, eu ascult. Când eu vorbesc, *uneori* alții ascultă. Tu ai ascultat?

– Da, zise Alice. Ascultatul este unul dintre lucrurile la care mă pricep cel mai bine.

– Atunci spune mai departe ce-ai auzit. Și-așa-i rău că trebuie să ne înfruntăm cu *ei*. (Nu trebuia să fie mai specific.) Peste toate astea, ar fi păcat să mai avem și accidente între noi.

Clay se gândi la Natalie care ridicase pistolul 0,22.

– Ai dreptate, rosti el. Mulțumim.

– Aia este „Beer Barrel Polka", nu-i așa? întrebă Tom.

– Exact, fiule, încuviință Rucsac. La acordeon cântă Myron Floren, odihnească-l Dumnezeu. Poate că n-ar fi rău să vă opriți în Gaiten. Este un sătuc drăguț, la vreo trei kilometri mai încolo.

– Acolo veți sta și voi? întrebă Alice.

– Nu, eu și Rolfe ar putea s-o-mpingem nițeluș mai departe.

– De ce?

– Pentru că putem, domniță, asta-i tot. S-aveți o zi bună.

De data aceasta nu-l mai contraziseră și deși cei doi bărbați se apropiau cu certitudine de șaptezeci de ani, dispărură repede din raza lor vizuală, urmând fasciculul lanternei pe care o ținea Raniță-Rolfe.

– Lawrence Welk și Champagne Music Makers, se minună Tom.

– „Mersul puiului de elefant", rosti Clay și izbucni în râs.

– De ce s-a distrat mișto și Dodge? dori Alice să știe.

– Fiindcă putea, cred eu, spuse Tom și izbucni în râs la vederea expresiei ei perplexe.

11

Muzica venea din Gaiten, sătucul drăguț pe care Rucsac îl recomandase ca loc de popas. Nu era nici pe departe atât de asurzitoare precum concertul AC/DC la care Clay participase în Boston în adolescență – și după care urechile îi țiuiseră zile întregi – totuși era suficient de puternică pentru a-l face să-și amintească de concertele de fanfară la care mergea vara cu părinții în South Berwick. De fapt chiar se gândea că vor descoperi sursa muzicii în parcul așezării Gaiten – probabil era cineva mai în mai vârstă, nu un telnebun, ci un șocat de dezastru, care decisese să facă serenadă

exodului ce se scurgea neîntrerupt, redând niște vechituri fără pretenții printr-un set de difuzoare alimentate de baterii.

Într-adevăr, în Gaiten *exista* un parc, însă era pustiu cu excepția câtorva persoane care mâncau fie o cină târzie, fie un mic dejun timpuriu, la lumina lanternelor și felinarelor Coleman. Sursa muzicii era mai spre nord. Lawrence Welk lăsase locul cuiva care cânta atât de discret la un instrument de suflat, încât era de-a dreptul soporific.

– Ăsta-i Wynton Marsalis, nu? întrebă Clay.

Era gata să se oprească pentru noaptea asta și Alice arăta trasă la față ca moartea.

– El sau Kenny G, răspunse Tom. Știi, nu-i așa, ce-a zis Kenny G când s-a dat jos din lift?

– Nu, zise Clay, dar sunt sigur c-o să-mi spui tu.

– „Frate, ce ritm nebun!"

– I-așa amuzant, zise Clay, că am impresia că simțul umorului meu tocmai a făcut implozie.

– Nu mă prind, rosti Alice.

– Nu merită să fie explicat, spuse Tom. Auziți, ce-ar fi să ne-oprim aici pentru azi? Sunt frânt.

– Și eu, aprobă Alice. Crezusem că eram în formă după antrenamentele de fotbal, dar sunt realmente obosită.

– Da, încuviință Clay. Mă-nscriu al treilea pe listă.

Trecuseră deja prin zona comercială din Gaiten și, potrivit indicatoarelor, strada principală – care era de asemenea Route 102 – devenise acum Academy Avenue. Nu era însă o surpriză pentru Clay, deoarece pancarta de la periferia așezării proclama că în Gaiten se afla Istorica Academie Gaiten, o instituție despre care auzise zvonuri vagi. Credea că era una dintre școlile din Noua Anglie care-i pregătea pentru colegiu pe puștii care nu izbutiseră să intre la Exeter sau Milton. Bănuise că, în scurt timp, ei trei aveau să revină în tărâmul localurilor Burger Kings, atelierelor auto pentru reparat tobe de eșapament și lanțurilor de moteluri, însă

partea aceasta din New Hampshire 102 era mărginită de case frumușele. Problema era că în fața majorității ușilor existau pantofi – uneori chiar câte patru perechi.

Circulația pedestră se rarefiase considerabil, pe măsură ce alți călători găsiseră adăpost pentru ziua care se apropia, dar, după ce trecură pe lângă benzinăria Academy Grove Citgo și se apropiară de stâlpii din piatră de râu ce flancau drumul de acces spre Academia Gaiten, ajunseră din urmă un trio: doi bărbați și o femeie, trecuți toți binișor de vârsta mijlocie. Mergând încet pe trotuar, cei trei inspectau fiecare casă, căutând una fără pantofi în fața ușii. Femeia șchiopăta rău și un bărbat o ținea cu brațul după mijloc.

Academia Gaiten era în stânga și Clay își dădu seama că dintr-acolo se auzea muzica (actualmente era o versiune monotonă, ticsită de viori, a „Fly Me to the Moon"). Observă și alte două lucruri. În primul rând că gunoaiele din zona aceasta – ambalaje rupte, legume pe jumătate mâncate, oase morfolite – erau mult mai numeroase și cele mai multe dintre ele continuau pe pietrișul drumului către Academie. În al doilea rând, în locul unde drumul acela intra în Academy Avenue stăteau doi oameni. Unul era un bătrân gârbovit peste un baston. Celălalt era un băiat care ținea între pantofi o lanternă cu baterii. Nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani și moțăia rezemat de un stâlp. Purta haine care păreau a fi fost o uniformă de școală: pantaloni gri, pulover gri și jachetă maro cu o emblemă.

Când trioul din fața lui Clay și a prietenilor săi trecu pe lângă drumul de acces spre Academie, bătrânul – îmbrăcat în jachetă de tweed cu petice în coate – li se adresă cu un glas pătrunzător de genul voi-fi-auzit-până-n-fundul-amfiteatrului:

– Vă salut! Vă salut, am zis! Nu vreți să veniți aici? Vă putem oferi adăpost, dar, mai important, trebuie să...

– Nu „trebuie să" nimic, domnule, replică femeia. Am patru bășici sparte, câte două pe fiecare picior și abia mai pot umbla.

– Avem o mulțime de camere..., începu bătrânul.

Bărbatul care o ajuta pe femeie îi aruncă o privire probabil neplăcută, deoarece bătrânul se opri. Cei trei depășiră drumul, stâlpii și indicatorul de pe cârligele din fier de modă veche, în formă de S pe care scria: ACADEMIA GAITEN EST. 1846 – *O minte tânără este un felinar în beznă.*

Bătrânul se gârbovi din nou peste bastonul lui, apoi îi văzu pe Clay, Tom și Alice apropiindu-se și-și îndreptă iarăși ținuta. Păru gata să li se adreseze, după care decise probabil că abordarea profesorală nu avea succes. De aceea, preferă să-și înghiontească tovarășul în coaste cu vârful bastonului. Băiatul tresări și privi speriat în spatele lor, unde clădirile de cărămidă se ridicau în întuneric pe panta unei coline scunde. „Fly Me to the Moon" lăsă locul unei interpretări la fel de lente a ceva care ar fi putut să fie cândva „I Get a Kick out of You".

– Jordan! rosti bătrânul. E rândul tău! Invită-i!

Băiatul numit Jordan se cutremură din tot trupul, clipi spre bătrân și după aceea se uită la noul trio de străini ce se apropiau cu neîncredere posacă. Clay se gândi la Iepurele de Martie și Șoarecele din *Alice în Țara Minunilor*. Poate că greșea – ba chiar era sigur de asta – dar se simțea foarte obosit.

– Domnule, rosti băiatul, *ei* nu vor fi altfel. Nu vor intra. Nimeni nu va intra. Vom încerca din nou, mâine noapte. Mi-e *somn*.

Și Clay știu că, obosiți sau nu, ei aveau să afle ce dorea bătrânul... bineînțeles, dacă nu cumva Tom și Alice refuzau asta cu hotărâre. Pe de o parte pentru că tovarășul bătrânului îi reamintea de Johnny, da, însă mai ales pentru că puștiul ajunsese la concluzia că nimeni nu avea să întindă o mână de ajutor în această nu-tocmai-bravă lume nouă – el și cel căruia îi spunea *domnule* rămâneau pe cont propriu deoarece așa mergeau lucrurile. Iar dacă asta ar fi fost adevărat, atunci în curând n-ar mai fi existat nimic care să merite să fie salvat.

– Haide, îl încurajă bătrânul și-l îmboldi încă o dată pe Jordan cu vârful toiagului, totuși nu brutal, nu dureros. Spune-le că le

putem oferi adăpost, că avem o mulțime de camere, dar că mai întâi ei trebuie să vadă. Cineva trebuie să vadă. Dacă vor refuza și ei, atunci sunt de acord să renunțăm pentru noaptea aceasta.

– Bine, domnule.

Bătrânul surâse și-și arătă gura plină de dinți cabalini.

– Mulțumesc, Jordan.

Băiatul veni spre ei lipsit de orice entuziasm, târșâindu-și pantofii prăfuiți, cu poalele cămășii atârnând de sub marginea puloverului. Luase în mână lanterna, care sfârâia încetișor. Sub ochi avea cearcăne întunecate, de nesomn, iar părul lui avea neapărată nevoie să fie spălat.

– Tom? rosti Clay.

– O să vedem ce vrea, zise Tom, fiindcă-mi dau seama că asta vrei *tu*, dar...

– Domnilor? Mă scuzați, domnilor?

– O secundă, se adresă Tom băiatului, apoi reveni către Clay cu o expresie gravă pe față. Pe de altă parte, în vreo oră o să se lumineze. Poate chiar mai repede. Așa c-ar fi bine dacă bătrânul ar avea dreptate și am putea poposi în locul ăsta.

– Oh, da, domnule, spuse Jordan arătând ca și cum n-ar fi dorit să spere, însă nu se putea controla. Sunt o mulțime de locuri. Sute de dormitoare, ca să nu mai amintesc de Corpul Cheatham. Tobias Wolff ne-a vizitat anul trecut și a stat acolo. A ținut o conferință despre romanul lui, *Școala veche*.

– L-am citit, rosti Alice părând derutată.

– Toți băieți care nu aveau telefoane mobile au fugit. Cei care aveau...

– Știm despre ei, zise Alice.

– Eu sunt bursier. Locuiam în Holloway. N-aveam mobil. Când sunam acasă, trebuia să-l folosesc pe al șefului de dormitor și ceilalți băieți râdeau de mine.

– Mi se pare că tu ai râs până la urmă și-ai râs mai bine, Jordan, spuse Tom.

– Da, domnule, încuviință el îndatoritor, însă, în lumina lanternei sale sfârâitoare, Clay nu distingea amuzament, ci doar oboseală și îngrijorare. Nu vreți, vă rog, să veniți și să faceți cunoștință cu Rectorul?

Și cu toate că el însuși era probabil foarte obosit, Tom răspunse perfect politicos, de parcă ei ar fi stat pe o verandă însorită – poate la o ședință cu părinții – nu pe marginea acoperită de gunoaie a Academy Avenue la ora patru și un sfert dimineața.

– Plăcerea va fi de partea noastră, Jordan, rosti el.

12

– Interfoanele diavolului, așa le spuneam eu, zise Charles Ardai, care era de douăzeci și cinci de ani șeful Catedrei de engleză al Academiei Gaiten și fusese rectorul în exercițiu al întregii Academii la momentul Semnalului.

Acum șchiopăta cu rapiditate surprinzătoare, suind dealul cu ajutorul bastonului, rămânând pe trotuar și evitând râul de gunoaie care acopereau drumul de acces spre Academie. Jordan mergea atent lângă el, iar ceilalți trei îl urmau. Jordan se temea ca bătrânul să nu-și piardă echilibrul. Clay se temea să nu suferea un atac de cord, încercând să vorbească și în același timp să suie un deal – chiar cu o pantă relativ lină ca aceasta.

– Bineînțeles, n-am gândit-o niciodată în mod serios, ci era doar o glumă, un spirit, o exagerare amuzantă, dar, realmente, nu mi-au plăcut niciodată obiectele acestea, mai ales într-un mediu universitar. Poate că aș fi acționat în direcția interzicerii lor în școală, dar cu siguranță moțiunea mi-ar fi fost respinsă. La fel de bine am putea încerca să interzicem fluxul și refluxul, nu? Gâfâi rapid de câteva ori. Fratele meu mi-a dăruit unul la a șaizeci și cincea aniversare. L-am lăsat să se descarce... Gâfâit, pufăitură. Și pur și simplu nu

l-am mai reîncărcat niciodată. Ele emit radiații, știați asta? Doze minuscule, este adevărat, dar... o sursă de radiații atât de apropiată de cap... de creier...

– Domnule, ar trebui să așteptați până ajungem la Tonney, spuse Jordan.

Îl redresă pe Ardai, când bastonul Rectorului lunecă pe o coajă putredă de fruct și bătrânul se înclinase pentru un moment (însă sub un unghi alarmant) într-o parte.

– Probabil că ar fi o idee bună, rosti Clay.

– Da, încuviință Rectorul. Atât doar că... eu nu m-am încrezut niciodată în ele, asta-i ideea mea. Uite, față de calculator n-am simțit la fel. M-am repezit la el, ca rățoiul la apă.

În vârful dealului, drumul principal al campusului se ramifica într-un Y. În stânga șerpuia spre clădirile ce erau aproape cu certitudine căminele cu dormitoare, iar în dreapta mergea către amfiteatre, un grup de clădiri administrative și o arcadă care sclipea albă în întuneric. Fluviul de gunoaie și ambalaje azvârlite cu nepăsare trecea pe sub arcadă. Rectorul Ardai îi conduse într-acolo, ocolind pe cât putea resturile de pe jos, cu Jordan ținându-l de cot. Muzica – Bette Midler cânta acum „Wind Beneath My Wings" – răsuna dinapoia arcadei și Clay zări zeci de compact discuri printre oase și pungile goale în care fuseseră chipsuri de cartofi. Începea să aibă un presentiment neplăcut despre ceea ce îi aștepta.

– Ă-ă-ă, domnule? Domnule rector? Poate c-ar trebui să...

– N-o să se întâmple nimic, replică Rectorul. Ați jucat în copilărie scaunele muzicale? Bineînțeles că da. Ei bine, atâta vreme cât muzica nu se oprește, nu avem de ce să ne temem. O să aruncăm o privire rapidă, apoi o să ne ducem la Corpul Cheatham. Acolo este reședința Rectorului. La nici două sute de metri de Stadionul Tonney. Vă promit.

Clay se uită la Tom, care strânse din umeri. Alice aprobă din cap.

Jordan tocmai privea îndărăt (destul de neliniștit) și surprinse schimbul acela colegial de replici.

– Ar trebui să vedeți, le spuse el. Rectorul are dreptate în privința asta. Până n-o să vedeți, n-o să vă dați seama.

– Ce să vedem, Jordan? întrebă Alice.

Dar Jordan se mulțumi să se uite la ea – ochi mari și tineri, în beznă.

– Așteptați, zise el.

13

– Să-mi bag picioarele, rosti Clay.

În mintea lui, cuvintele sunară ca un răget nestăvilit de surpriză și oroare – poate și cu o măsură de furie – dar de fapt dintre buzele lui ieși mai degrabă un scâncet de câine bătut. Pe de o parte, asta se putuse datora faptului că, auzită atât de aproape, muzica răsuna *cu adevărat* la fel de tare ca la concertul acela AC/DC de demult (deși Debby Boone, cântând ca o școlăriță cuminte „You Light Up My Life", nu se putea compara defel cu „Hell's Bells", nici chiar la volumul acela asurzitor), totuși în majoritate fusese vorba despre șoc pur. Clay crezuse că după Semnal și plecarea lor din Boston ar fi fost pregătit pentru orice, însă se înșelase.

Bănuia că școlile pregătitoare ca aceasta n-ar fi îngăduit ceva atât de plebeu (și de violent) ca fotbalul american, dar se părea că fotbalul european, soccerul, fusese un sport la mare vogă aici. Tribunele aflate de o parte și cealaltă a terenului Stadionului Tonney ar fi putut cuprinde o mie de spectatori și erau acoperite cu ghirlande de hârtie, care abia recent începuseră să arate jalnic, după ploile din ultima vreme. În partea opusă a terenului se afla o tabelă de marcaj modernă, deasupra căreia scria ceva cu litere mari. În întuneric, Clay nu putea citi mesajul și probabil că nu l-ar fi citit chiar

dacă ar fi fost în plină zi. Lumina era suficientă pentru a vedea terenul în sine și altceva nu conta.

Fiecare centimetru de iarbă era acoperit cu telnebuni. Zăceau pe spate ca sardelele într-o conservă, picior lângă picior, șold lângă șold și umăr lângă umăr. Fețele lor priveau drept în sus, la cerul negru de dinaintea zorilor.

– Doamne Dumnezeule și Iisuse Hristoase, spuse Tom.

Glasul îi era înăbușit, fiindcă își apăsase pumnul unei mâini peste gură.

– Prinde fata! rosti iute Rectorul. O să leșine!

– Nu, nu... sunt bine, zise Alice, dar când Clay o cuprinse cu brațul, se rezemă de el, respirând iute.

Ținea ochii deschiși, însă aveau o privire fixă, ca drogată.

– Sunt și sub gradene, vorbi Jordan cu un calm studiat, aproape demonstrativ, în care Clay nu crezu nici măcar un minut. Era glasul unui băiat care-și asigura prietenii că nu-l scârbeau viermii ce colcăiau în gâvanele unei pisici moarte... cu o clipă înainte de a se apleca și a da la boboci. Rectorul și cu mine credem că acolo îi pun pe răniții care n-o să se mai însănătoșească.

– Rectorul și *eu*, Jordan.

– Mă scuzați, domnule.

Debby Boone atinse catharsisul poetic și amuți. Urmă o pauză, apoi Champagne Music Makers ai lui Lawrence Welk reîncepură să cânte „Mersul puiului de elefant". *Și Dodge se distra mișto,* gândi Clay.

– Câte bum-boxuri din acelea au conectat laolaltă? îl întrebă pe rectorul Ardai. Și cum au făcut-o? Ei *nu au creiere,* pentru numele lui Dumnezeu, sunt morți umblători! O idee teribilă îi apăru în minte, ilogică și simultan convingătoare. *Voi* ați făcut-o? Ca să-i mențineți liniștiți, sau... nu știu...

– N-au făcut-o ei, rosti Alice încetișor din locul ei ferit, în cercul protector al brațului lui Clay.

– Nu, iar ambele tale premise sunt greșite, spuse Rectorul.

– Ambele? N-am...

– Trebuie să fie mari iubitori de muzică, reflectă Tom, deoarece nu le place să intre în clădiri. Pe de altă parte, acolo sunt CD-urile, nu?

– Ca să nu mai zic de bum-boxuri, completă Clay.

– Nu avem timp acum pentru explicații. A început deja să se lumineze și... spune-le, Jordan!

Jordan vorbi prompt, cu aerul cuiva care recită o lecție pe care n-o înțelege.

– Toți vampirii buni trebuie să fie înăuntru înainte de cântatul cocoșului, domnule.

– Exact – înainte de cântatul cocoșului. Deocamdată, mulțumiți-vă să priviți. Asta-i tot ce trebuie să faceți. Nu știați că există asemenea locuri, așa-i?

– Alice știa, răspunse Clay.

Se uitară în tăcere. Și pentru că noaptea începuse *într-adevăr* să se risipească, Clay își dădu seama că ochii din toate fețele acelea erau deschiși. Era sigur că ochii nu vedeau nimic, ci că erau pur și simplu... deschiși.

Aici se-ntâmplă ceva rău, gândi el. *Deplasarea în cârd a fost doar începutul.*

Imaginea trupurilor înghesuite unul în altul și a fețelor inexpresive (majoritatea albe; la urma urmelor, aici erau în Noua Anglie) era oribilă, însă ochii goi întorși în sus, spre cerul nopții, îl umpleau de o oroare irațională. Undeva, nu prea departe, prima pasăre a dimineții începu să cânte. Nu era un cocoș, totuși Rectorul tresări, după care se clătină. De data acesta, Tom fu acela care-l redresă.

– Haideți, le spuse Rectorul. Corpul Cheatham nu-i departe, dar ar trebui să-i dăm drumul. Umezeala asta mă înțepenește mai rău ca oricând. Ține-mă de cot, Jordan.

Alice se desprinse de lângă Clay și trecu în cealaltă parte a bătrânului. El îi oferi un zâmbet destul de prohibitiv și scuturâ din cap.

– Jordan poate să aibă grijă de mine. Acum avem grijă unul de celălalt – nu-i așa, Jordan?

– Da, domnule.

– Jordan? întrebă Tom.

Se apropiau de o clădire în stil Tudor, mare (și destul de ostentativă), despre care Clay presupunea că era Corpul Cheatham.

– Da, domnule?

– Anunțul acela de deasupra tabelei de marcaj... nu l-am putut citi. Ce scria?

– BUN VENIT LA WEEKENDUL ANIVERSAR AL ABSOLVENȚILOR.

Jordan fu cât pe-aici să zâmbească, apoi își aminti că anul acesta nu avea să mai fie un Weekend Aniversar – ghirlandele și ornamentele din hârtie de deasupra tribunelor se sfâșiau deja – și strălucirea îi dispăru de pe chip. Dacă n-ar fi fost atât de obosit, probabil că și-ar fi păstrat calmul, dar era foarte târziu, aproape în zori, și, pe când mergeau pe aleea către reședința Rectorului, ultimul elev al Academiei Gaiten, care-i purta și acum culorile maro și gri, izbucni în plâns.

14

– A fost incredibil, domnule, zise Clay, care adoptase în mod foarte natural felul de a vorbi al lui Jordan, la fel ca Tom și Alice. Vă mulțumim.

– Da, spuse Alice. Mulțumim. În viața mea n-am mâncat doi hamburgeri... cel puțin nu așa mari.

Era ora trei în după-amiaza zilei următoare și stăteau pe veranda din spate a Corpului Cheatham. Charles Ardai – Rectorul, cum îi zicea Jordan – fripsese hamburgerii pe un grătar mic cu gaz. Le spusese că nu trebuiau să-și facă griji în privința cărnii – era perfect

sigură, întrucât generatorul care alimenta congelatorul cantinei funcționase până ieri la amiază (și într-adevăr, porțiile pe care le luase din lada frigorifică pe care Tom și Jordan o aduseseră din oficiu fuseseră albe de înghețate și dure ca pucurile de hochei). Mai spusese că *frigerea* cărnii avea să fie probabil sigură până la ora cinci, deși prudența dicta o masă timpurie.

– Ei pot simți mirosul de carne friptă? întrebă Clay.

– Să zicem doar că nu dorim să aflăm, replică Rectorul. Nu-i așa, Jordan?

– Da, domnule, încuviință Jordan și mușcă din al doilea lui hamburger. (Încetinise, dar Clay gândea că va izbuti să-și ducă sarcina până la capăt.) Noi vrem să fim înăuntru când se trezesc ei și tot înăuntru când revin din oraș. Acolo se duc ei, în oraș. Îl ciugulesc complet, așa cum fac păsările cu un ogor abia semănat. Așa zice Rectorul.

– Ceva mai devreme, pe când eram în Malden, reveneau acasă în cârd, zise Alice. Desigur, noi nu știam ce-nsemna acasă pentru ei. Examina o tavă pe care erau farfurioare cu budincă. Aș putea să iau una?

– Da, te rog. Rectorul împinse tava spre ea. Și încă un hamburger, dacă dorești. Tot ce nu vom mânca în scurt timp se va strica pur și simplu.

Alice gemu și scutură din cap, totuși luă o farfurioară cu budincă. Tom o imită.

– Ei par să plece în fiecare dimineață la aceeași oră, însă comportamentul de revenire acasă în cârd a apărut *într-adevăr* mai târziu, rosti Ardai gânditor. De ce oare?

– S-a redus prada? întrebă Alice.

– Poate... Mușcă pentru ultima dată din propriul său hamburger, apoi înveli atent restul într-un șervețel din hârtie. Să știți că există mai multe cârduri. Pe o rază de optzeci de kilometri, s-ar putea să fie chiar o duzină. De la persoane care mergeau spre sud, știm că există cârduri în Sandown, Fremont și Candia. În

timpul zilei, ele spoliază aproape la întâmplare, poate căutând și muzică, nu numai mâncare, după care revin în locul de unde au plecat.

– Știți asta în mod sigur, zise Tom.

Termină o porție de budincă și se întinse după altă farfurioară.

Ardai clătină din cap.

– Nimic nu este sigur, domnule McCourt.

Părul lui, o încâlceală de șuvițe albe și lungi (în mod clar, părul unui profesor englez, gândi Clay), undui ușor în briza blândă a după-amiezii. Norii dispăruseră. De pe veranda din spate aveau o panoramă bună asupra campusului, care, deocamdată, era părăsit. Jordan ocolea clădirea la intervale regulate, pentru a cerceta panta ce cobora spre Academy Avenue și anunța că și acolo totul era liniștit.

– N-ați văzut nici unul dintre celelalte cuibare? întrebă Ardai.

– Nu, răspunse Tom.

– Dar am călătorit pe întuneric, îi reaminti Clay, iar acum întunericul este *cu adevărat* sumbru.

– Da, aprobă Rectorul pe un ton aproape visător. Ca în *le moyen âge*. Traducere, Jordan?

– Evul Mediu, domnule.

– Bravo.

Îl bătu pe Jordan pe umăr.

– Până și cârdurile mari ar fi ușor de scăpat din vedere, spuse Clay. Ei n-ar avea motive să se-ascundă.

– Nu, nu se ascund, încuviință rectorul Ardai unindu-și vârfurile degetelor. Cel puțin, nu deocamdată. Se deplasează în cârd... spoliază... și este posibil ca mintea lor de grup să se destrame nițel *în timp* ce spoliază... dar destul de puțin. În fiecare zi, poate mai puțin.

– Manchester a ars până la pământ, rosti brusc Jordan. Puteam vedea focul de aici, nu, domnule?

– Da, încuviință Rectorul. A fost foarte trist și înspăimântător.

– Este adevărat că cei care încearcă să intre în Massachusetts sunt împușcați la graniță? întrebă Jordan. Așa zice lumea. Se zice că trebuie să mergi prin Vermont, că numai drumul acela este sigur.

– I-o minciună, spuse Clay. Noi am auzit același lucru despre granița cu New Hampshire.

Jordan se holbă pentru o clipă la el, după care izbucni în râs și sunetele răsunară limpede și frumos în aerul nemișcat. Apoi, în depărtare, detună o armă. Și ceva mai aproape, cineva răcni, fie de furie, fie de oroare.

Jordan se opri din râs.

– Povestiți-ne despre starea aceea stranie în care erau azi-noapte, zise Alice încetișor. Și despre muzică... Toate celelalte cârduri ascultă de asemenea muzică noaptea?

Rectorul îl privi pe Jordan.

– Da, răspunse băiatul. Este numai muzică de genul acesta, mai lentă, fără rock sau country...

– Pe de altă parte, interveni Rectorul, cred că nu este nici muzică clasică. Oricum nimic care să prezinte dificultăți de receptare.

– Sunt cântecele lor de leagăn, spuse Jordan. Așa credem Rectorul și cu mine, nu, domnule?

– Rectorul și *eu*, Jordan.

– Rectorul și eu, da, domnule.

– Într-adevăr asta credem noi, aprobă Rectorul. Deși eu suspectez că s-ar putea să fie mai mult decât atât. Da, chiar destul mai mult.

Clay era buimăcit. Habar n-avea cum să continue. Se uită la prietenii lui și citi pe chipurile lor ceea ce simțea el – nu doar derută, ci cumplita rezervă de a afla mai multe.

Aplecându-se în față, rectorul Ardai rosti:

– Pot să fiu sincer? *Trebuie* să fiu sincer, fiindcă este un obicei de o viață. Vreau să ne ajutați să facem aici ceva teribil. Cred că timpul care ne-a mai rămas la dispoziție pentru a acționa este scurt și deși un asemenea act poate să nu ducă la nimic dacă este izolat, nu poți să știi niciodată, așa-i? Nu poți să știi niciodată ce mod de

comunicație poate exista între aceste... cârduri. Oricum, eu nu voi sta nepăsător, în vreme ce aceste... *creaturi*... îmi fură nu numai școala mea, ci și lumina zilei în sine. Aș fi încercat să acționez deja, dar sunt bătrân, iar Jordan este foarte tânăr. Prea tânăr... Indiferent ce anume sunt ei acum, au fost oameni, nu cu mult timp în urmă. Nu-l voi lăsa pe el să devină parte din asta.

– Eu îmi pot îndeplini rolul, domnule! zise Jordan.

Vorbise cu la fel de mult curaj, gândi Clay, ca orice adolescent musulman care-și strânsese vreodată în jurul trupului centura de sinucigaș ticsită cu explozivi.

– Îți salut curajul, Jordan, spuse Rectorul, totuși cred că răspunsul este „nu". Se uită cu drag la băiat, dar, când întoarse privirea spre ceilalți, ochii lui se înăspriseră considerabil. Voi aveți arme – bune – pe când eu nu am decât o pușcă veche calibrul 0,22, care trebuie încărcată glonț cu glonț, și care poate că nici nu mai funcționează, deși țeava este curată – m-am uitat. Și chiar dacă ar funcționa, este posibil să nu mai amorseze cartușele pe care le am pentru ea. Avem însă în micul nostru garaj auto o pompă de benzină, iar benzina poate sluji pentru a le pune capăt vieților.

Văzuse probabil oroarea de pe fețele lor, întrucât încuviință din cap. Pentru Clay, el nu mai semăna de-acum cu bunul și vechiul Mr. Chips, ci mai degrabă cu un bătrân puritan dintr-o pictură în ulei. Unul care ar fi putut condamna un om la cazne fără să clipească. Sau o femeie la arderea pe rug, ca vrăjitoare.

Rectorul încuviința mai ales către Clay. Clay era încredințat de asta.

– Știu ce spun. Știu cum sună. Totuși n-ar fi o crimă, nu tocmai, ci exterminare. Și nu am puterea să vă silesc să faceți ceva. În tot cazul... indiferent dacă mă veți ajuta sau nu să-i ard, trebuie să transmiteți un mesaj.

– Cui? întrebă Alice în șoaptă.

– Tuturor celor pe care-i întâlniți, domnișoară Maxwell. Se aplecă peste resturile mesei lor, iar ochii aceia de judecător care

trimite la eșafod erau pătrunzători, mici și arzător de fierbinți. Trebuie să spuneți ce li se întâmplă *lor* – tuturor celor care au auzit mesajul infernal pe interfoanele diavolului. Trebuie să transmiteți mesajul mai departe. Toți cei cărora le-a fost furată lumina zilei trebuie să-l audă... și înainte de a fi prea târziu.

Își trecu o mână peste partea inferioară a feței și Clay văzu că degetele îi tremurau ușor. Ar fi fost simplu să ignore detaliul acela, punându-l pe seama vârstei bărbatului, dar până atunci nu mai văzuse vreun tremurat.

– Noi ne temem că în curând va fi prea târziu. Nu-i așa, Jordan?

– Da, domnule.

Cu siguranță, Jordan credea că Rectorul știa ceva; părea înspăimântat.

– Ce? Ce li se-ntâmplă? întrebă Clay. Are vreo legătură cu muzica și cu bum-boxurile acelea conectate laolaltă, nu-i așa?

Rectorul se gârbovi și arătă brusc obosit.

– Aparatele *nu sunt conectate* laolaltă, răspunse el. Nu-ți amintești că ți-am spus că amândouă premisele tale erau greșite?

– Ba da, dar nu înțeleg ce...

– Există un sistem stereo cu un CD în el, în privința asta ai neîndoios dreptate. Un singur disc – compilație, spune Jordan – și acesta este motivul pentru care cântă mereu aceleași cântece.

– Ce norocoși suntem, murmură Tom, însă Clay abia îl auzi.

Încerca să priceapă ceea ce tocmai spusese Ardai – *aparatele nu sunt conectate laolaltă*. Cum era posibil așa ceva? Nu se putea!

– Sistemele stereo – bum-boxurile, dacă preferați – sunt plasate de jur împrejurul terenului, continuă Rectorul, și funcționează. Noaptea le puteți vedea ledurile roșii care anunță că sunt active...

– Da, încuviință Alice. Am observat niște luminițe roșii, însă nu mă gândisem ce ar putea să însemne.

– ...dar în ele nu există nimic – nici compact discuri, nici casete audio – și ele nu sunt legate unul de celălalt prin fire. Nu sunt

decât sisteme secundare care preiau semnalul audio de la sistemul principal și-l redifuzează.

– Dacă țin gurile deschise, muzica se aude și din ele, zise Jordan. Foarte încet... ca o șoaptă... dar se poate auzi.

– Nu, spuse Clay. Asta-i imaginația ta, puștiule. Nu poate fi adevărat.

– Eu unul n-am auzit, rosti Ardai, dar, desigur, urechile mele nu mai sunt ca pe vremea când eram fan Gene Vincent and the Blue Caps. „Acu' o mie de ani", ar spune Jordan și prietenii lui.

– Sunteți de școală *foarte* veche, domnule, rosti Jordan cu solemnitate blândă și afecțiune incontestabilă.

– Da, Jordan, așa sunt, încuviință Rectorul. Îl bătu pe băiat pe umăr, apoi reveni cu atenția la ceilalți. Dacă Jordan spune că el a auzit... eu îl cred.

– Nu-i posibil, zise Clay. Nu se poate fără un transmițător.

– *Ei* transmit, replică Rectorul. Este un talent pe care par să-l fi dobândit după Semnal.

– Stați așa, făcu Tom.

Ridică un braț aidoma unui polițist rutier, îl coborî, începu să vorbească, îl ridică iarăși. Din locul său de adăpost nesigur de lângă rectorul Ardai, Jordan îl privea cu atenție. În cele din urmă, Tom spuse:

– Vorbim aici despre telepatie?

– Bănuiesc că nu este exact *le mot juste* pentru acest fenomen particular, răspunse Rectorul, însă de ce să ne împiedicăm în aspecte tehnice? Aș fi gata să pun la bătaie toți hamburgerii înghețați care au mai rămas în frigiderul meu că acest cuvânt a mai fost utilizat de voi zilele trecute.

– Ați câștiga hamburgeri dubli, zise Clay.

– Bun, de acord, spuse Tom, dar povestea cu deplasarea în cârd este altceva.

– Pentru că?... înălță Rectorul sprâncenele sale stufoase.

– Pentru că...

Tom nu putu să termine și Clay știa motivul. *Nu era* altceva. Deplasarea în cârd nu era un comportament uman și ei o știuseră din clipa în care-l văzuseră pe mecanicul George urmând-o pe femeia în costum-pantalon murdar peste peluza din fața casei lui Tom, pe strada Salem. George mersese atât de aproape în urma ei, încât ar fi putut s-o muște de gât... totuși n-o făcuse. De ce? Fiindcă pentru telnebuni se terminase cu violențele și începuse deplasarea în cârd.

Cel puțin se terminase cu violențele asupra celor la fel ca ei. Până ce...

– Domnule Ardai, inițial ei i-au ucis pe toți...

– Da, încuviință Rectorul. Am fost foarte norocoși să scăpăm, nu-i așa, Jordan?

Jordan se înfioră și încuviință.

– Băieții alergau peste tot. Chiar și unii profesori. Ucideau... mușcau... bolboroseau cuvinte fără sens... Pentru o vreme, eu m-am ascuns într-o seră.

– Iar eu chiar în podul acestei clădiri, adăugă Rectorul. M-am uitat pe ferestruica de acolo cum campusul – campusul pe care-l iubesc – se ducea literalmente naibii.

– Cei care n-au murit, urmă Jordan, au fugit în majoritate spre centrul orașului. Acum mulți dintre ei s-au întors. Acolo.

Arătă din cap în direcția generală a stadionului de fotbal.

– Și unde ne conduc toate acestea? întrebă Clay.

– Cred că știi, domnule Riddell.

– Clay.

– Clay, perfect. Eu cred că ceea ce se întâmplă în prezent este mai mult decât anarhie temporară. Eu cred că este începutul unui război. Va fi un război scurt, însă extrem de neplăcut.

– Nu credeți că exagerați...

– Nu. Deși nu mă bizui decât pe propriile mele observații – ale mele și ale lui Jordan – am avut la dispoziție un cârd foarte mare pe care să-l spionăm și i-am văzut venind și plecând, dar

și... *odihnindu-se*, să spunem. Au încetat să se mai ucidă între ei, totuși continuă să-i ucidă pe oamenii pe care noi i-am clasifica drept normali. Acest comportament el îl numesc „de tip război".

– I-ați văzut cu ochii dumneavoastră ucigând normali? întrebă Tom.

Lângă el, Alice își deschise ranița, scoase Baby Nike și-l ținu în mână.

Rectorul îl privi grav.

– Da. Îmi pare rău s-o spun, dar și Jordan i-a văzut.

– A fost imposibil să nu-i vedem, zise Jordan și ochii lui lăcrimau. Erau prea mulți. Au fost un bărbat și o femeie, știți? Nu știu ce căutau în campus atât de aproape de căderea întunericului, însă în mod cert nu știau despre Stadionul Tonney. Ea era rănită și el o ajuta. Au dat peste vreo douăzeci dintre *ei*, care reveneau din oraș. Bărbatul a încercat s-o poarte în brațe. Glasul lui Jordan începu să tremure. Poate că de unul singur ar fi reușit să scape, dar cu ea... a ajuns doar până la Corpul Horton. Ăla-i un cămin cu dormitoare. Acolo a căzut și ei i-au ajuns din urmă. *Ei*...

Jordan își îngropă brusc capul în haina bătrânului – în după-amiaza aceasta, purta un sacou gri-închis. Palma mare a Rectorului mângâie ceafa netedă a băiatului.

– Se pare că ei își cunosc inamicii, medită Rectorul. S-ar putea ca asta să fi făcut parte din mesajul original, nu credeți?

– Poate, zise Clay.

Părea logic, într-un mod foarte neplăcut.

– Cât despre ceea ce fac noaptea când zac aici, nemișcați și cu ochii deschiși, ascultându-și muzica...

Rectorul oftă, scoase o batistă dintr-un buzunar al hainei și, cu un gest firesc, șterse cu ea ochii lui Jordan. Clay văzu că era atât înfricoșat, cât și foarte sigur de concluzia la care ajunsese.

– Cred că ei reinițializează, spuse Rectorul.

15

– Vedeți ledurile roșii, nu-i așa? întrebă Rectorul cu glasul său voi-fi-auzit-până-n-fundul-amfiteatrului. Eu am numărat cel puțin șaizeci și tr...

– *Gura!* șuieră Tom.

Mai că nu-i trântise palma peste gură. Rectorul îl privi calm.

– Ai uitat ce-am spus azi-noapte despre scaunele muzicale?

Tom, Clay și Ardai stăteau imediat dincolo de turnichete, având în spate arcada Stadionului Tonney. În urma unei înțelegeri mutuale, Alice rămăsese cu Jordan în Corpul Cheatham. Melodia care se prelingea dinspre terenul de fotbal al școlii pregătitoare era o versiune de jazz instrumental a cântecului „The Girl from Ipanema". Clay gândi că era probabil cea mai la modă, dacă erai telnebun.

– Nu, răspunse Tom. Cât timp cât muzica nu se oprește, nu avem de ce ne teme. Atât doar că nu vreau să-mi fie sfâșiată beregata de un insomniac care este faimoasa excepție de la regula asta.

– Nu se va întâmpla așa.

– Cum puteți fi atât de sigur, domnule? întrebă Tom.

– Fiindcă starea lor nu poate fi numită „somn". Haideți!

Porni pe rampa de beton pe care jucătorii o folosiseră cândva pentru a ajunge la teren, văzu că Tom și Clay rămăseseră în urmă și-i privi răbdător.

– Fără risc se câștigă prea puțină cunoaștere, rosti el, iar în punctul în care ne aflăm acum aș spune că cunoașterea este esențială, nu credeți? Haideți!

Urmară păcăniturile bastonului, pe rampă, spre teren, cu Clay puțin înaintea lui Tom. Da, putea să vadă ledurile roșii de funcționare ale bum-boxurilor din jurul terenului. Păreau să fie șaizeci sau șaptezeci. Sisteme stereo zdravene, plasate la intervale de patru-cinci metri, fiecare înconjurat de trupuri. Sub lumina stelelor, corpurile acelea erau o imagine care te făcea să holbezi ochii. Nu se suprapuneau – fiecare avea propriul său spațiu – dar în același

timp nu se irosea nici măcar un centimetru. Până și brațele fuseseră întreținute, astfel că lăsau impresia de păpuși decupate din hârtie care acopereau terenul, rând după rând, în vreme ce muzica aceea – *Ceva de genul pe care l-ai auzi într-un supermarket,* gândi Clay – se înălța în beznă. Se mai înălța și altceva: un iz vag de murdărie și legume putrede, îndărătul căruia exista o miasmă mult mai grea de urină, excremente umane și putrefacție.

Rectorul ocoli poarta, care fusese împinsă într-o parte și răsturnată, cu plasa ferfenițită. Aici, unde începea lacul de corpuri, zăcea un tânăr de vreo treizeci de ani cu urme neregulate de mușcături suindu-i pe braț până la mâneca tricoului său NASCAR. Mușcăturile păreau infectate. Tânărul ținea într-o mână o șapcă roșie, care-l duse pe Clay cu gândul la pantofiorul-amuletă al Alicei. Privea inexpresiv stelele, când Bette Midler reîncepu să cânte despre vântul de sub aripile ei.

– Salut! strigă Rectorul cu glasul lui răgușit și pătrunzător și îl împunse energic pe tânăr în burtă cu vârful bastonului, apăsând până ce acesta își goli intestinele de gaze. Am zis, salut!

– Terminați! aproape că gemu Tom.

Rectorul îl privi disprețuitor și strânse din buze, apoi deplasă vârful bastonului în șapca pe care o ținea tânărul. Șfichiui scurt din încheietură și o azvârli cât-colo. Șapca zbură vreo trei metri și ateriză pe fața unei femei de vârstă mijlocie. Clay privi, fascinat, cum șapca lunecă parțial pe un obraz, dezvăluind un ochi holbat, care nu clipea.

Tânărul ridică brațul încet, ca prin vis, și strânse în pumn mâna care ținuse șapca. După aceea coborî brațul.

– Crede că o ține iarăși, șopti Clay fascinat.

– Poate, replică Rectorul fără prea mult interes.

Scormoni cu vârful bastonului în una dintre mușcăturile infectate ale tânărului. Ar fi trebuit să stârnească o durere teribilă, însă tânărul nu reacționă, ci continuă să fixeze cerul cu privirea, în vreme ce Bette Midler îi lăsă locul lui Dean Martin.

– I-aș putea înfige bastonul prin gât și n-ar încerca să mă oprească. Și nici cei din jur nu i-ar sări în apărare, deși în timpul zilei nu mă îndoiesc că m-ar face bucățele.

Tom se ghemuise lângă un ghetou-blaster.

– Are baterii înăuntru, anunță el. Îmi dau seama după cât este de greu.

– Da, toate au. Se pare că nu pot funcționa fără baterii. Rectorul tăcu câteva clipe, apoi adăugă ceva de care Clay s-ar fi putut lipsi: Cel puțin deocamdată.

– Am putea pătrunde printre ei, nu? întrebă Clay. I-am putea ucide, așa cum în anii 1880 au fost exterminați porumbeii călători din America.

Rectorul aprobă din cap.

– Vânătorii le-au zdrobit creierașii cu bâtele când stăteau pe pământ, nu-i așa? Analogia este destul de bună, totuși eu aș avansa destul de greu cu bastonul meu. Mă tem că ai avansa destul de greu până și cu arma ta automată.

– Oricum, n-am destule gloanțe. Aici trebuie să fie... Clay privi din nou trupurile strâns lipite între ele și simți că imaginea lor îi stârnea dureri de cap. Trebuie să fie șase-șapte sute. Fără să-i pun la socoteală pe cei de sub gradene.

– Domnule? Domnule Ardai? vorbi Tom. Când ați... prima dată cum ați?...

– Cum am determinat profunzimea acestei stări de transă? Asta vrei să mă întrebi?

Tom încuviință.

– În prima noapte, am ieșit ca să observ. Cârdul era mult mai mic pe atunci, bineînțeles. Am fost atras spre ei din simpla, dar covârșitoarea, curiozitate. Jordan nu era cu mine. Mă tem că lui îi vine destul de greu să comute la o existență nocturnă.

– Vă dați seama că v-ați riscat viața, rosti Clay.

– Nu prea am avut de ales, replică Rectorul. Parcă eram hipnotizat. Mi-am dat seama repede că erau inconștienți deși țineau

ochii deschiși, iar câteva experimente simple cu vârful bastonului au confirmat profunzimea stării.

Clay își aminti șchiopătatul Rectorului și se gândi să-l întrebe dacă ținuse seama de ce i s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi înșelat și telnebunii ar fi pornit după el, însă își ținu limba. Neîndoios, Rectorul ar fi repetat afirmația lui anterioară: fără risc se câștigă prea puțină cunoaștere. Jordan avusese dreptate – era un tip de școală *foarte* veche. Cu siguranță, lui Clay nu i-ar fi plăcut să aibă paisprezece ani și să fie adus înaintea lui pentru încălcarea disciplinei.

Între timp, Ardai clătina din cap înspre el:

– Șase-șapte sute este o estimare foarte departe de adevăr, Clay. Acesta este un teren de fotbal cu dimensiuni regulamentare, ceea ce înseamnă o suprafață de o jumătate de hectar.

– Câți sunt?

– Așa cum stau înghesuiți, unul lângă celălalt? Aș zice minimum o mie.

– Și ei nu au de fapt minți, așa este? Sunteți sigur?

– Sunt sigur. Iar ceea ce le revine – ceva mai mult în fiecare zi, Jordan spune la fel și el este un observator cu ochi ascuțiți, puteți avea încredere în mine în privința asta – nu este ceea ce au fost ei. Altfel spus, nu este ceva omenesc.

– Ne putem întoarce acum? întrebă Tom.

Părea că i se făcuse rău.

– Desigur, aprobă Rectorul.

– O clipă, ceru Clay.

Îngenunche lângă tânărul cu tricoul NASCAR. N-ar fi dorit s-o facă – nu putea să nu se gândească la faptul că mâna care se încleștase în căutarea șepcii roșii s-ar fi putut încleșta *pe el* – totuși se sili. Aici jos, la nivelul solului, duhoarea era mult mai puternică. El crezuse că se obișnuise cu mirosul, însă se înșelase.

– Clay, începu Tom, ce...

– Taci!

Clay se aplecă spre gura tânărului, care era parțial deschisă. Șovăi, după care își impuse să se apropie mai mult, până ce îi putu zări sclipirea ștearsă a salivei de pe buza inferioară. Inițial crezu că putea fi doar imaginația lui, dar alți cinci centimetri – acum se afla îndeajuns de aproape pentru a săruta creatura care nu dormea și care-l afișa pe Ricky Craven pe piept – înlăturară orice dubii.

Este foarte încet, spusese Jordan. *Abia ca o șoaptă... dar se poate auzi.*

Clay auzi, iar partea vocală se distingea, dintr-un motiv necunoscut, cu o silabă sau două înaintea celei care răsuna din bum-boxurile conectate: Dean Martin cânta „Everybody Loves Somebody Sometime".

Se sculă și fu gata să țipe de sperietură la pocnetul ca de pistol al genunchilor săi care trosniră. Tom își ridică lanterna și se holbă la el cu ochii căscați.

– Ce-i? *Ce-i?* Doar n-o să zici că puștiul avea...

Clay încuviință din cap.

– Haideți să ne-ntoarcem.

La jumătatea rampei, îl prinse brusc și brutal pe Rector de umăr. Ardai se întoarse către el, aparent netulburat de tratamentul acela.

– Ați avut dreptate, domnule. Trebuie să scăpăm de ei. De cât mai mulți putem și cât mai repede putem. Este posibil ca asta să fie singura noastră șansă. Sau credeți că mă înșel?

– Nu, răspunse Rectorul. Din păcate, nu cred asta. După cum am spus, acesta este un război – cel puțin, așa consider eu – și în război trebuie să-ți ucizi inamicii. Haide să discutăm asta când ajungem acasă. Putem bea o ciocolată fierbinte. Mie-mi place să-mi pun și un strop de bourbon în ea, ca un barbar ce sunt.

Din capătul rampei, Clay aruncă o ultimă privire îndărăt. Terenul Stadionului Tonney era întunecat, însă, sub lumina puternică a stelelor nordului, nu chiar atât de întunecat pentru a nu putea distinge covorul de trupuri ce-l acopereau de la o tușă la cealaltă, pe lungime și pe lățime. Se gândi că era posibil să nu-ți fi dat seama

ce priveai, în cazul în care călcai din întâmplare pe el, dar odată ce o făceai... odată ce o făceai...

Ochii îi jucară o festă și pentru o clipă aproape că i se păru că-i poate vedea respirând – pe toți opt sute, sau o mie – ca un singur organism. Asta îl sperie rău, se întoarse și o luă la fugă, ca să-i ajungă din urmă pe Tom și rectorul Ardai.

16

Rectorul prepară ciocolată caldă în bucătărie și o băură în salonul oficial, la lumina a două felinare cu gaz. Clay credea că bătrânul va sugera ca mai târziu să coboare spre Academy Avenue, ca să înroleze mai mulți voluntari în Oastea lui Ardai, însă el părea satisfăcut cu ceea ce avea.

Pompa de benzină din garaj, le spuse Rectorul, trăgea dintr-un rezervor suspendat cu capacitatea de 1 500 de litri – nu trebuiau decât să scoată un dop. În seră existau dispozitive de stropit de câte o sută de litri fiecare. Cel puțin o duzină. Le puteau încărca într-o camionetă, poate, pe care s-o coboare cu spatele pe una dintre rampe...

– Stați, îi opri Clay. Înainte de a discuta strategia, mi-ar plăcea să aud dacă aveți o teorie despre ceea ce se întâmplă.

– Nu există nimic atât de oficial, răspunse bătrânul, totuși Jordan și eu am făcut observații, avem intuiție și, laolaltă, beneficiem de destulă experiență...

– Eu sunt obsedat de calculatoare, vorbi Jordan peste cana sa cu ciocolată fierbinte și Clay găsi ciudat de fermecătoare asigurarea aceea posacă a puștiului. Sunt chiar fanatic. M-am ocupat de ele toată viața mea... aproape. Creaturile alea reinițializează, așa este. Pe frunțile lor ar putea să clipească la fel de bine cu litere luminoase INSTALARE SOFTWARE, VĂ RUGĂM AȘTEPTAȚI.

– Nu te-nțeleg, spuse Tom.

– Eu am înțeles, zise Alice. Jordan, tu crezi că Semnalul a fost *într-adevăr* un Semnal, nu? Toți cei care l-au auzit... s-au ales cu hard discurile șterse.

– Ei bine, *da*, încuviință Jordan.

Era prea politicos ca să spună: Ei bine, *văd că te-ai prins*.

Tom privi perplex către Alice. Clay știa însă că Tom nu era mărginit și nici nu credea că mintea îi funcționa încet.

– Aveai un calculator, spuse Alice. L-am văzut în cabinetul tău.

– Da...

– Și ai instalat software, nu?

– Da, dar... Tom se opri și se uită fix la Alice, iar ea îi întoarse privirea. *Creierele* lor? Te referi la *creierele* lor?

– Ce credeți că este un creier? întrebă Jordan. Un hard disc mare și vechi. Circuite organice... Nimeni nu știe câți octeți. Să zicem, un giga la puterea zece la puterea o sută. O infinitate de octeți. Își ridică mâinile spre urechile lui mici și perfect desenate. Chiar aici – între ele.

– Nu cred, zise Tom, dar vorbi cu glas slab și pe chipul lui se zărea o expresie de oroare.

Clay gândi că *el* credea. Reamintindu-și nebunia care zguduise Bostonul, Clay trebuia să admită că teoria era convingătoare. În același timp, era teribilă: milioane, poate chiar miliarde de creiere șterse toate, complet și simultan, așa cum poți să ștergi hard discul vechi al unui calculator, utilizând un magnet puternic.

Se pomeni amintindu-și de Pixie Neagră, prietena fetei cu telefon mobil de culoarea mentei. *Cine ești tu? Ce se-ntâmplă?* strigase Pixie Neagră. *Cine ești tu? Cine sunt eu?* Apoi se lovise în mod repetat în frunte cu podul palmei și o luase la fugă, intrând drept într-un felinar stradal, nu o dată, ci de două ori, sfărâmându-și în fragmente neregulate costisitoarea lucrare ortodontică.

Cine ești tu? Cine sunt eu?

Nu fusese telefonul *ei* mobil. Ea doar ascultase ce vorbea altcineva și nu receptase doza întreagă.

Clay, care în mare parte a timpului gândea mai degrabă în imagini, decât în cuvinte, zări în mod clar în minte reprezentarea unui monitor de calculator, al cărui ecran se umplea treptat de cuvintele: CINE EȘTI TU CINE SUNT EU CINE EȘTI TU CINE SUNT EU CINE EȘTI TU CINE SUNT EU CINE EȘTI TU CINE SUNT EU, și în cele din urmă, la sfârșit, sumbru și incontestabil ca soarta lui Pixie Neagră:

EROARE DE SISTEM

Pixie Neagră ca un hard disc parțial șters ? Era oribil, totuși simțea că acesta era adevărul.

– Mi-am luat diploma în engleză, spuse Rectorul, dar în tinerețe am citit multă psihologie. Am început cu Freud, bineînțeles, toți încep cu Freud... apoi Jung... Adler... și de acolo am trecut treptat prin toți. Pitită în umbră înapoia tuturor teoriilor despre felul în care funcționează mintea umană există o teorie și mai mare: cea formulată de Darwin. Folosind terminologia lui Freud, ideea de supraviețuire ca primă directivă este exprimată prin conceptul de id. La Jung, este exprimată prin ideea, evident mai vastă, de conștiință colectivă. Cred că nici unul dintre ei nu s-ar împotrivi ipotezei că dacă *toată* gândirea conștientă, *toate* amintirile, *toate* capacitățile de raționare ar fi șterse dintr-o minte umană într-o singură clipă, ceea ce ar rămâne ar fi genuin și teribil.

Tăcu și privi în jur, așteptând comentarii. Nici unul dintre ei nu rosti nimic. Rectorul încuviință parcă satisfăcut și urmă:

– Deși nici freudienii, nici jungienii n-o afirmă în mod direct, ei sugerează în mod răspicat că *s-ar putea* ca oamenii să aibă un nucleu, o singură undă purtătoare de bază, sau – ca să folosesc limbajul cu care Jordan este în largul lui – o singură linie de cod scris ce nu poate fi ștearsă.

– DP, zise Jordan. Directiva Primară.

– Da, aprobă Rectorul. Vedeți voi, în esență noi nu suntem defel *Homo sapiens*. Nucleul, miezul nostru este nebunia. Directiva Primară este omorul. Ceea ce Darwin a fost prea politicos să spună, prieteni, este că noi am ajuns să stăpânim Pământul nu pentru că am fost cei mai inteligenți, și nici chiar cei mai răi, ci pentru că am fost mereu cei mai dementi, cei mai ucigași ticăloși din junglă. Și exact asta a dat în vileag Semnalul acum cinci zile.

17

– Refuz să cred că am fost lunatici și ucigași înainte de a fi fost orice altceva, spuse Tom. Dumnezeule, oameni buni, dar cum rămâne cu Partenonul? Cum rămâne cu *David* de Michelangelo? Sau cu placa de pe Lună pe care scrie „Am venit animați de spirit pașnic, în folosul întregii omeniri"?

– Placa aceea poartă de asemenea numele lui Richard Nixon, comentă sec Ardai. Un quaker, însă nici pe departe un spirit pașnic. Domnule McCourt – Tom – nu am nici un interes să pronunț o condamnare a omenirii. Dacă aș face-o, aș atrage atenția că pentru fiecare Michelangelo există un marchiz de Sade, pentru fiecare Gandhi un Eichmann, pentru fiecare Martin Luther King un Osama bin Laden. Mă opresc la afirmația următoare: omul a ajuns să domine planeta, mulțumită a două trăsături esențiale. Una dintre ele este inteligența. Cealaltă a fost predispoziția absolută de a ucide pe oricine și orice îi stă în cale.

Se aplecă în față, privindu-i cu ochii lui scânteietori.

– Inteligența omenirii a dejucat în cele din urmă instinctul ucigaș al omenirii și rațiunea a ajuns să domine impulsurile cele mai demente ale oamenilor. Asta a însemnat de asemenea supraviețuire. Eu consider că înfruntarea finală dintre cele două ar fi avut

loc în octombrie 1963, în criza rachetelor nucleare din Cuba, totuși aceasta este o discuție care rămâne pentru altă dată. Realitatea este că cei mai mulți dintre noi ne-am sublimat răul absolut până a sosit Semnalul, care a șters totul, mai puțin miezul acela roșu-aprins.

– Cineva a eliberat diavolul tasmanian din cușca lui, murmură Alice. Cine?

– Nici asta n-ar trebui să fie grija noastră, replică Rectorul. Bănuiesc că ei nu știau ce făceau... sau *în ce măsură*. Bazându-se pe niște experimente probabil pripite derulate pe parcursul câtorva ani – poate chiar luni – ei trebuie să fi crezut că vor dezlănțui o furtună distructivă de terorism. În loc de așa ceva, au dezlănțuit un tsunami de violență incalculabilă, care suferă un proces de mutație. Oribile așa cum ni se pot părea zilele acestea, s-ar putea ca ulterior să le vedem ca pe o perioadă de acalmie între o furtună și cea următoare. Zilele acestea pot fi de asemenea singura noastră șansă de a schimba situația.

– Ce vreți să spuneți prin „suferă un proces de mutație"? întrebă Clay.

Dar Rectorul nu-i răspunse, ci se întoarse către Jordan, puștiul de doisprezece ani.

– Te rog, tinere domn.

– Da. Bine. Jordan tăcu, adunându-și gândurile, apoi rosti: Mintea noastră conștientă folosește doar un procentaj minuscul din capacitatea creierului. Știați asta, nu-i așa?

– Da, spuse Tom cu un ton vag de superioritate. Așa am citit și eu.

Jordan aprobă din cap.

– Chiar după ce adunăm toate funcțiile autonome pe care le controlează, plus chestiile subconștiente – vise, frânturi de gânduri, impulsuri sexuale, toate flecușteţele – creierul nostru este în majoritate inactiv.

– Holmes, mă uluiești, făcu Tom.

– Termină cu spiritele, Tom! zise Alice și Jordan îi surâse larg, cu ochi scânteietori.

– Nu-l luam peste picior, protestă Tom. Puștiul este inteligent.

– Așa este, interveni Rectorul sec. Poate că Jordan are ocazional probleme cu engleza literară, însă nu și-a căpătat bursa fiindcă ar fi excelat la jocul de capace. Observă stinghereala băiatului și-i ciufuli afectuos părul cu degetele lui osoase. Continuă, te rog!

– Păi..., șovăi Jordan – Clay își dădu seama de asta – apoi păru să-și regăsească ritmul. Dacă *într-adevăr* creierul nostru ar fi fost un hard disc, atunci sectoarele lui ar fi fost în cea mai mare parte goale. (Văzu că numai Alice îi înțelesese cuvintele.) Altfel spus, o bandă de teletext ar anunța ceva de felul: 2% ocupat, 98% disponibil. Nimeni nu are o idee reală despre scopul celor nouăzeci și opt la sută, totuși potențialul este impresionant. De pildă, victimele accidentelor cerebrale... uneori, ele accesează zone anterior latente ale creierului lor pentru ca să poată merge și vorbi din nou. Este ca și cum creierul lor ar stabili conexiuni *în jurul* zonei vătămate. Luminile continuă să ardă într-o zonă similară a creierului, dar de cealaltă parte.

– Ai studiat chestiile astea? întrebă Clay.

– Este un rezultat natural al interesului meu față de calculatoare și cibernetică, strânse din umeri Jordan. De asemenea, citesc multă literatură science-fiction cyberpunk. William Gibson, Bruce Sterling, John Shirley...

– Neal Stephenson? întrebă Alice.

Jordan rânji cu gura până la urechi.

– Neal Stephenson este un *zeu*.

– Să revenim la mesaj, îl îmboldi Rectorul... dar blând.

– Dacă ștergi hard discul unui calculator, spuse Jordan, el nu se poate regenera spontan... decât poate într-un roman de Greg Bear.

Surâse iarăși larg, însă acum o făcu iute și, așa i se păru lui Clay, destul de nervos. Pe de o parte asta se datora Alicei, care-l vrăjise în mod clar pe puști.

– Oamenii sunt altfel, adăugă el.

– Este totuși un salt uriaș între a reînvăța să mergi după ce ai suferit un accident cerebral și a fi în stare să conectezi mai multe bum-boxuri prin telepatie, zise Tom. Un salt spectaculos.

Privi în jur stânjenit când pronunță cuvântul *telepatie*, de parcă se aștepta ca ei să râdă. N-o făcu însă nimeni.

– Da, răspunse Jordan, însă victima unui accident cerebral, chiar o persoană care a suferit unul grav, se află la depărtare de ani-lumină de ceea ce s-a întâmplat cu oamenii care au vorbit la telefoanele mobile în timpul Semnalului. Rectorul și cu mine... Rectorul și *eu* credem că pe lângă golirea completă a creierelor umane până la acea ultimă linie de cod ce nu poate fi ștearsă, Semnalul a mai și activat ceva. Ceva care probabil că zăcea în interiorul nostru de milioane de ani, îngropat în cei nouăzeci și opt la sută de hard disc latent.

Mâna lui Clay se furișă spre patul revolverului pe care-l luase de pe podeaua bucătăriei lui Beth Nickerson.

– Un trăgaci, rosti el.

Chipul lui Jordan se lumină.

– Da, exact! Un trăgaci care declanșează o *mutație*. El nu ar fi putut acționa niciodată în lipsa Semnalului... n-ar fi putut declanșa o ștergere totală la asemenea scară. Fiindcă ceea ce iese, ceea ce se acumulează în oamenii de acolo... atât doar că de acum ei nu mai sunt oameni, ceea ce se acumulează este...

– Este un singur organism, îl întrerupse Rectorul. Asta credem noi.

– Da, totuși mai mult decât un simplu *cârd*, precizează Jordan, întrucât ceea ce pot ei face cu playerele de CD-uri poate fi abia începutul, la fel ca un copil care învață să-și pună pantofii. Gândiți-vă ce ar fi ei în stare să facă peste o săptămână. Sau o lună... Sau un an...

– Poate te-nșeli, zise Tom însă vocea îi era la fel de seacă precum trosnetul unei crengi uscate.

– Dar în același timp s-ar putea să aibă dreptate, spuse Alice.

– Ah, eu sunt sigur că are dreptate, rosti Rectorul și sorbi din ciocolata fierbinte în care își picurase brandy. Desigur, eu sunt bătrân și oricum zilele aproape că mi s-au scurs. Mă voi supune oricărei decizii veți adopta.

O pauză scurtă. Ochii îi trecură iute de la Clay, la Alice și la Tom.

– Atât timp cât este cea corectă, bineînțeles.

– Cârdurile vor încerca să se reunească, spuse Jordan, să știți. Dacă nu se aud deja unul pe celălalt, o vor face în foarte scurtă vreme.

– Rahat, mormăi Tom ușor neliniștit. Poveștí cu stafii.

– Poate că da, încuviință Clay, dar gândiți-vă la ceva la ce merită să ne întrebăm. În momentul de față, nopțile ne aparțin, însă dacă ei decid că au nevoie de mai puțin somn? Sau că nu se tem de întuneric?

Pentru câteva momente, nimeni nu scoase o vorbă. Afară vântul începuse să se întețească. Clay sorbi din ciocolata lui fierbinte, care nu fusese nicicând mai mult decât călduță, iar acum se răcise complet. Când ridică iarăși ochii, Alice își lăsase pe masă ceașca și ținea în mână talismanul Nike.

– Vreau să-i ștergem de pe fața Pământului, rosti ea. Pe cei de pe terenul de fotbal... vreau să-i nimicim. Nu spun să-i ucidem, deoarece cred că Jordan are dreptate și nu vreau s-o fac pentru rasa umană. Vreau s-o fac pentru mama și pentru tatăl meu, fiindcă și el este dus. Știu asta, o simt. Vreau s-o fac pentru prietenele mele Vickie și Tess. Au fost prietene bune, dar aveau telefoane mobile, nu se despărțeau niciodată de ele și știu cum sunt ele acum și unde dorm: într-un loc cum e căcatul ăla de teren de fotbal. Se uită spre Rector și se învăpăie la față: Scuzați-mă, domnule.

Rectorul flutură nepăsător din mână, făcându-i semn să continue.

– Putem face asta? îl întrebă ea. Îi putem nimici?

Charles Ardai, care-și încheia cariera ca Rector interim al Academiei Gaiten când lumea luase sfârșit, își dezgoli dinții într-un

rânjet pe care Clay ar fi dat mult pentru a-l putea captura cu tocul sau cu pensula; în el nu exista nici măcar un dram de milă.

– Domnișoară Maxwell, rosti Rectorul, putem încerca.

18

La ora patru în noaptea următoare, Tom McCourt stătea pe o masă de picnic între cele două sere ale Academiei Gaiten, care cunoscuseră ambele avarii serioase după declanșarea Semnalului. Picioarele lui, încălțate acum în pantofii Reebok pe care-i luase din Malden, erau pe una dintre bănci, iar capul pe brațele ce se odihneau pe genunchi. Vântul îi suflă părul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Alice stătea vizavi de el, cu bărbia proptită în mâini și fasciculele câtorva lanterne îi trimiteau lumini și umbre peste chip. Razele puternice o făceau să arate drăguță, în ciuda oboselii evidente; la vârsta ei, orice fel de iluminare era încă măgulitoare. Lângă ea, Rectorul arăta pur și simplu epuizat. În sera cea mai apropiată, două felinare Coleman cu benzină pluteau aidoma unor spirite neliniștitoare.

Felinarele își uneau spoturile de lumină spre capătul apropiat al serei. Clay și Jordan foloseau ușa, deși în panourile de sticlă din ambele părți fuseseră deschise găuri uriașe. Peste o clipă, Clay se așează lângă Tom, iar Jordan își ocupă locul obișnuit alături de Rector. Băiatul degaja miros de benzină și îngrășăminte, dar radia și mai puternic descurajare. Clay aruncă câteva seturi de chei pe masă, printre lanterne. Din punctul lui de vedere, puteau rămâne acolo până ce vreun arheolog le descoperea peste patru milenii.

– Îmi pare rău, vorbi încet rectorul Ardai. Părea atât de simplu...

– Mda, încuviință Clay.

Păruse *cu adevărat* simplu: umpleau cu benzină stropitorile din seră, încărcau stropitorile pe platforma unei camionete, traversau

terenul Stadionului Tonney, udând în ambele părți pe măsură ce mergeau, iar după aceea aruncau un chibrit. Se gândi să-i spună lui Ardai că aventura lui George Bush în Iraq păruse probabil la fel de simplă – încarcă stropitorile, aruncă un chibrit – dar nu fusese așa. Ar fi fost însă o cruzime inutilă.

– Tom? rosti Clay. Te simți bine?

Își dăduse deja seama că Tom nu avea rezerve impresionante de energie.

– Da, sunt numai obosit. Ridică fruntea și-i surâse. Nu-s obișnuit cu schimbul de noapte. Ce facem acum?

– Păi, cred că mergem să ne culcăm, zise Clay. În vreo patruzeci de minute, răsar zorile.

Cerul începuse să se lumineze spre est.

– Nu-i cinstit, spuse Alice și se frecă cu furie pe obraji. Nu-i cinstit, ne-am străduit atât de *mult!*

Se străduiseră, era adevărat, dar nimic nu mersese ușor. Fiecare victorie măruntă (și în cele din urmă inutilă) fusese genul de strădanie înnebunitoare pe care maică-sa obișnuia s-o numească „abureală bolșevică". O parte din Clay *dorea* să dea vina pe Rector... dar și pe sine însuși, pentru că înghițise pe nerăsuflate ideea lui Ardai cu stropitorile. O parte din el se gândea că planul unui profesor bătrân de engleză de a folosi bombe incendiare asupra unui teren de fotbal aducea de fapt cu ideea de a te înarma cu un cuțit pentru un duel cu pistoale. Și totuși... da, păruse o idee excelentă.

Asta până ce descoperiseră că rezervorul de depozitare a benzinei din atelierul auto era încuiat într-o magazie. Petrecuseră aproape o jumătate de oră în biroul alăturat, scotocind la lumina felinarului printre cheile înnebunitor de neetichetate de pe avizierul dinapoia mesei superintendentului. Jordan fusese cel care găsise până la urmă cheia de la ușa magaziei.

După care descoperiseră că *nu trebuia decât să scoată un dop* nu era tocmai așa. Era vorba despre un capac, nu despre un dop. Și precum magazia în care se afla rezervorul, capacul era încuiat.

Înapoi în birou; altă scotocire la lumina felinarelor; în cele din urmă, dăduseră peste o cheie ce părea într-adevăr să se potrivească la capac. Alice le atrăsese însă atenția că, deoarece capacul se găsea în partea inferioară a rezervorului, asigurând alimentarea gravitațională în cazul unei pene de curent, urmau să fie inundați de o cascadă, dacă nu aveau un furtun sau un sifon deversor. Petrecuseră o oră, căutând un furtun care s-ar fi putut potrivi și nu găsiseră nimic care să fie măcar adecvat. Tom găsi o pâlnioară care-i făcu pe toți să izbucnească în hohote moderat isterice.

Și fiindcă nici una dintre cheile de mașini nu era etichetată (cel puțin în moduri care să poată fi înțelese și de alte persoane decât de angajații atelierului auto), găsirea cheii potrivite fusese alt proces de eliminare prin încercare. Cel puțin acesta se desfășurase mai repede, deoarece în spatele garajului erau parcate doar opt camionete.

În cele din urmă, serele. Acolo găsiră numai opt stropitori, nu o duzină, cu capacitatea nu de o sută de litri fiecare, ci numai de treizeci. Poate că ar fi reușit să le umple cu benzină din rezervorul de stocare, dar aveau să se ude leoarcă din cap până în picioare, iar rezultatul ar fi fost două sute patruzeci de litri de benzină folosibilă, ce putea fi pulverizată. Ideea de a nimici o mie de telnebuni cu două sute patruzeci de litri de benzină îi scosese pe Tom, Alice și Rector afară, pe băncile pentru picnic. Clay și Jordan mai întârziaseră o vreme, căutând stropitori mai mari, dar nu găsiseră nici una.

– Am găsit însă câteva dintre cele mici pentru ghivece, rosti Clay. Noi obișnuiam să le spunem „pompe de flit".

– În plus, spuse Jordan, stropitorile mari dinăuntru sunt pline cu erbicide sau îngrășăminte... sau altceva. Ar trebui să începem prin a le goli, ceea ce ar însemna să ne punem măști de gaze doar pentru a ne asigura că n-o să murim intoxicați, ori ceva de felul acesta.

– Revenirea cu picioarele pe Pământ, murmură Alice posac.

Privi o clipă pantofiorul, apoi îl vârî în buzunar.

Jordan luă cheile pe care le identificaseră ca fiind de la o furgonetă de întreținere.

– Am putea merge în oraș, zise el. Există un magazin de fierărie unde *trebuie* să fie și stropitori.

Tom clătină din cap.

– Sunt vreo doi kilometri și șoseaua principală este plină de vehicule abandonate și accidentate. Le-am putea ocoli pe unele, dar în nici un caz nu pe toate. Și nu se pune problema să mergem peste peluze, întrucât casele sunt pur și simplu prea apropiate. Există destule motive pentru care toți merg pe jos.

Văzuseră și câțiva oameni pe biciclete, însă nu mulți; până și cele echipate cu faruri deveneau periculoase, dacă erau conduse cu viteză.

– N-ar fi posibil ca o camionetă ușoară să meargă pe străduțele laterale? întrebă Rectorul.

– Am putea explora posibilitatea asta mâine noapte, răspunse Clay. Să mergem mai întâi pe jos, pentru a găsi un traseu accesibil și după aceea să revenim pentru camionetă. Căzu pe gânduri. Probabil că într-un asemenea magazin ar fi și tot felul de furtunuri.

– Nu pari tocmai incitat, comentă Alice.

– Străduțele mici se blochează cel mai ușor, oftă Clay. Vom sfârși prin a trudi la greu, chiar dacă vom avea mai mult noroc decât am avut în noaptea asta. Pur și simplu, nu știu... Poate că după ce mă voi odihni nițel, situația îmi va părea mai roz.

– Sunt sigur că așa va fi, încuviință Rectorul, dar vocea îi suna găunos. Așa va fi pentru noi toți.

– Ce părere aveți despre benzinăria de vizavi de școală? întrebă Jordan fără multe speranțe.

– Care benzinărie? făcu Alice.

– Se referă la Citgo, răspunse Rectorul. Aceeași problemă, Jordan – în rezervoarele de sub pompe există suficientă benzină, totuși nu avem energie electrică pentru a le folosi. Și mă îndoiesc că acolo ar fi cine știe ce recipiente, cu excepția unor canistre între cinci și douăzeci de litri. Cred realmente.... Nu spuse însă ce credea realmente, ci se întrerupse. Ce s-a-ntâmplat, Clay?

Clay își reamintea de trioul din fața lor care șchiopăta pe lângă benzinăria aceea; un bărbat o ținea cu brațul pe femeie după mijloc.

– Academy Grove Citgo, spuse el. Așa se numește, nu?

– Da...

– Dar mi se pare că nu vinde numai benzină.

Nu era însă doar o părere, ci *știa* asta. O știa din cauza celor două cisterne care erau parcate în lateral. Le văzuse și trecuse cu privirea peste ele. Nu se gândise atunci la ele. Nu avusese nici un motiv.

– Nu știu ce..., începu Rectorul, apoi se opri. Ochii săi îi întâlniră pe ai lui Clay și dinții săi tociți reapărură în surâsul acela aparte, nemilos. Ah..., rosti el. *Ah!* Ah, vai... Ah, vai, *da!*

Tom privea de la unul la celălalt cu o perplexitate care sporea întruna. La fel și Alice. Jordan se mulțumi să aștepte.

– V-ar deranja dacă ne-ați spune și nouă despre ce anume dialogați voi? întrebă Tom.

Clay se pregătea s-o facă – el vedea deja în mod clar cum vor proceda și era prea grozav ca să nu le împărtășească și altora – când muzica de pe Stadionul Tonney se stinse. Nu se opri brusc, așa cum făcea de obicei când telnebunii se trezeau dimineața; ci se stinse lin și parcă îndepărtându-se, ca și cum cineva ar fi dat pur și simplu un șut sursei, trimițând-o într-un puț de ascensor.

– S-au sculat devreme, rosti Jordan cu glas încet.

Tom îl strânse pe Clay de antebraț.

– Nu-s la fel, zise el. Iar unul din nenorocitele alea de ghetou-blastere continuă să cânte... îl pot auzi, foarte slab.

Vântul bătea puternic și Clay știa că sufla din direcția terenului de fotbal, din cauza mirosurilor grele pe care le purta: mâncare putrezită, carne vie putrezită, sute de trupuri nespălate. Purta de asemenea sunetul fantomatic al lui Lawrence Welk și Champagne Music Makers, cântând „Mersul puiului de elefant".

Apoi, de undeva dinspre nord-vest – poate de la cincisprezece kilometri depărtare, poate de la cincizeci, era greu de spus cât de departe l-ar fi putut purta vântul – se auzi un geamăt spectral, ca

un fâlfâit de aripi de molie. După aceea, tăcere... tăcere... după care creaturile nici treze, nici adormite de pe Stadionul Tonney răspunseră în același fel. Geamătul lor era mult mai puternic, un vaier găunos ca fantasma unei răbufniri care se înalță spre cerul negru și înstelat.

Alice își acoperise gura. Pantofiorul îi răsărea în sus dintre palme și ochii i se bulbucau de o parte și cealaltă a sa. Jordan își trecuse brațele în jurul mijlocului Rectorului și-și îngropă fața în trupul bătrânului.

– Ia uită-te, Clay! spuse Tom. Se sculă în picioare și se împletici către aleea ierboasă dintre cele două sere cu geamurile sparte, arătând spre cer în timp ce mergea. Vezi? Doamne Dumnezeule, vezi?

Spre nord-vest, de unde se înălțase geamătul îndepărtat, pe orizont înflorise o strălucire portocaliu-roșcată. Se înteți pe când privea, vântul purtă iarăși sunetul acela teribil... și răspunse din nou un suspin similar, dar mult mai puternic de pe Stadionul Tonney.

Alice li se alătură, apoi Rectorul, care mergea cu brațul în jurul umerilor lui Jordan.

– Ce-i acolo? întrebă Clay, arătând lumina care reîncepuse să scadă în intensitate.

– Ar putea fi Glen's Falls, zise Rectorul. Ori s-ar putea să fie Littleton.

– Indiferent ce ar fi, acolo-s creveți la grătar, spuse Tom. Ei ard. Și gloata noastră de aici știe. Au auzit.

– Sau au *simțit*, rosti Alice. Se cutremură, după care își îndreptă ținuta și-și dezgoli dinții. Sper c-așa a fost!

Parcă răspunzându-i, dinspre Stadionul Tonney se auzi alt geamăt: multe glasuri ridicate ca unul singur într-un strigăt de compasiune și – poate – agonie împărtășită. Singurul bum-box – cel principal, bănui Clay, cel în care se afla compact discul – continuă să cânte. După zece minute, celelalte i se realăturară. Muzica – The Carpenters cântau „Close to You" – crescu în intensitate, la fel

cum mai devreme se diminuase. Până atunci însă, rectorul Ardai, șchiopătând vizibil în ciuda toiagului, îi condusese înapoi în Corpul Cheatham. La scurt timp după aceea, muzica se opri din nou... dar acum încetă pur și simplu, ca în dimineața anterioară. Din depărtare, purtat de vânt peste numai Dumnezeu știa câți kilometri, se auzi pocnetul slab al unui foc de armă. Apoi lumea deveni în mod straniu complet tăcută și așteptă ca bezna să lase loc zilei.

19

Pe măsură ce soarele începuse să-și strecoare primele raze roșii printre copacii de pe orizontul estic, ei se uitară cum telnebunii părăsiră terenul de fotbal în configurații ordonate, îndreptându-se către centrul Gaitenului și cartierele vecine din jur. Se împrăștiau în evantai în vreme ce mergeau, coborând panta către Academy Avenue ca și când nimic anormal nu s-ar fi întâmplat spre sfârșitul nopții. Clay nu avea însă încredere în purtarea lor. Se gândi că ar fi fost bine să-și termine rapid treaba de la benzinăria Citgo, azi, dacă mai intenționau s-o facă. Dacă ieșeau la lumina zilei, ar fi însemnat că puteau fi nevoiți să-i împuște pe unii dintre *ei,* dar atât timp cât telnebunii se deplasau în masă doar la începutul și la sfârșitul zilei, el era gata să-și asume riscul acela.

Priviseră din sufragerie „zorii morților", așa cum îi numise Alice, după care Tom și Rectorul trecuseră în bucătărie. Clay îi găsi stând la masă în mijlocul unui dreptunghi de soare și bând cafea călduță. Clay nici nu apucase să explice ce dorea să facă mai târziu în cursul zilei, când Jordan îl atinse pe încheietura mâinii.

– Unii nebuni sunt tot acolo, spuse el și continuă cu voce scăzută: Unii dintre ei mi-au fost colegi.

– Crezusem că de acum vor fi toți în Kmart, zise Tom, căutând anunțurile cu Blue Light Specials.

– Ar fi bine să verifici, rosti Alice din prag. Nu sunt convinsă că-i alt... cum i-ai spune tu, pas de dezvoltare, dar s-ar putea. Probabil că este.

– În mod sigur este, vorbi Jordan posac.

Telnebunii care rămăseseră – Clay aprecia că era un grup de vreo sută – îi scoteau pe morți de sub gradene. Inițial îi duseră pur și simplu în parcarea din sudul stadionului, în spatele unei clădiri lungi și scunde din cărămidă. Se întorceau de acolo cu mâinile goale.

– Acolo este pista de atletism indoor, le spuse Rectorul. Tot acolo sunt depozitate și echipamentele sportive. Dincolo de clădire este o râpă adâncă. Bănuiesc că aruncă trupurile peste margine.

– Sunt gata să pun prinsoare, încuviință Jordan cu glas pierit. Acolo jos este o mlaștină. O să putrezească.

– Putrezeau oricum, Jordan, rosti Tom blând.

– Știu, zise el mai pierit ca oricând, însă vor putrezi chiar mai repede la soare. Tăcu puțin, apoi adăugă: Domnule?

– Da, Jordan?

– L-am văzut pe Noah Chutsky, din clubul de teatru.

Rectorul îl bătu pe băiat pe umăr. Era foarte palid.

– Nu te mai gândi la asta.

– E greu să n-o fac, șopti Jordan. Mi-a făcut cândva o fotografie. Cu... cu știți dumneavoastră cu ce...

După aceea, se încruntă iarăși. Douăzeci de lucrători-albinuțe se despărțiră de grupul principal, fără să încetinească pentru a discuta între ei, și se îndreptară către serele sparte, deplasându-se într-o formație în „V" care le reamintea de gâștele migratoare. Printre ei se număra și cel pe care Jordan îl identificase ca Noah Chutsky. Restul echipei de înlăturare a cadavrelor îi privi o clipă, după care coborî din nou rampele, câte trei în linie, și reîncepu să pescuiască corpuri de sub gradene.

Peste douăzeci de minute, grupul din sere reveni, desfășurat acum sub forma unui singur șir. Unii erau tot cu mâinile goale, dar cei mai mulți aveau roabe sau cărucioare dintre cele utilizate pentru

transportul sacilor mari de var sau îngrășăminte. Unii telnebuni folosiră roabele și cărucioarele pentru a încărca trupurile și munca lor merse mai repede.

– Este un pas înainte, fără doar și poate, încuviință Tom.

– Nu numai un pas, adăugă Rectorul. Fac curățenie, iar pentru asta folosesc unelte.

– Nu-mi place, rosti Clay.

Jordan ridică ochii spre el; chipul îi era palid, obosit și mult mai bătrân decât vârsta lui reală.

– Nu sunteți singurul, zise el.

20

Dormiră până la ora unu după-amiază. Apoi, după ce verificară dacă echipa de ciocli își terminase treaba și mersese să se alăture celorlalți căutători de hrană, coborâră până la stâlpii de piatră care marcau intrarea în Academia Gaiten. Alice pufnise disprețuitor la propunerea lui Clay ca el și Tom să lucreze singuri.

– Mai termină cu rahatul ăsta de Batman și Robin! spuse ea.

– Of, of, dintotdeauna mi-am dorit să fiu Boy Wonder, zise Tom cu o urmă de sâsâit, dar când ea îl privi fără amuzament, cu pantofiorul (care începuse de acum să arate nițel uzat) strâns ferm într-o mână, bătu în retragere. Scuză-mă...

– Puteți traversa la benzinărie pe cont propriu, rosti ea. Asta măcar este logic. Însă noi ceilalți vom sta de veghe de partea cealaltă.

Rectorul sugerase ca Jordan să rămână în Corpul Cheatham. Înainte ca băiatul să fi putut răspunde – și păruse gata s-o facă în mod violent – Alice întrebase:

– Ai ochi buni, Jordan?

El îi zâmbise, însoțindu-și din nou surâsul cu privirea aceea naiv idealistă.

– Buni. Perfecți.

– Și ai jucat jocuri video? Din cele în care se trage cu diverse arme?

– Sigur că da, cu tona.

Alice îi întinsese pistolul ei și Clay îl văzuse pe băiat cutremurându-se ușor, ca un diapazon ciupit, când degetele lor se atinseseră.

– Dacă eu îți zic să ținteșți și să tragi – sau dacă ți-o spune rectorul Ardai – o vei face?

– Sigur că da.

Fata îl privise pe Ardai cu o combinație de sfidare și dezvinovățire.

– Avem nevoie de toate brațele disponibile.

Rectorul cedase, iar acum ei se aflau aici, iar Academy Grove Citgo se afla acolo, de cealaltă parte a străzii și ceva mai spre oraș. De aici, celălalt indicator, doar puțin mai mic, era lesne de citit: PROPAN LICHID. Singura mașină de la pompe, cu portiera șoferului deja deschisă, avea un aspect prăfuit, de vehicul de mult abandonat. Fereastra mare din sticlă a benzinăriei fusese spartă. În dreapta, parcate în umbra unuia dintre puținii ulmi supraviețuitori din nordul Noii Anglii, se găseau două cisterne de forma unor gigantice butelii de propan. Pe latura fiecăruia scria PROPAN LICHID și SERVIM SOUTHERN NEW HAMPSHIRE DIN 1982.

În partea aceasta din Academy Avenue nu se zărea nici un semn al telnebunilor căutători de hrană și, cu toate că multe dintre casele pe care le putea zări Clay aveau pantofi în fața ușilor, câteva nu aveau așa ceva. Talazul de refugiați părea să secе. *E prea devreme s-o spui,* se avertiză el.

– Domnule? Clay? Ce-i asta? întrebă Jordan.

Arăta către mijlocul drumului – care, desigur, continua să fie Route 102, deși asta era ușor de uitat în după-amiaza însorită și tăcută, în care sunetele cele mai apropiate erau ciripelile păsărilor și foșnetul vântului în frunze. Pe asfalt scria ceva cu cretă

roz-fosforescent, dar Clay nu putea distinge nimic din locul în care se afla. Clătină din cap.

– Ești gata? îl întrebă pe Tom.

– Sigur că da, răspunse Tom. Încerca să pară nepăsător, dar pulsul îi zvâcnea rapid într-o parte a gâtului nebărbierit. Tu – Batman, eu – Boy Wonder.

Traversară repede strada, cu pistoalele în mâini. Clay își lăsase automatul rusesc Alicei, mai mult sau mai puțin convins că arma avea s-o-nvârtă pe fată ca un titirez, dacă ar fi trebuit realmente s-o utilizeze.

Mesajul mâzgălit cu cretă roz pe macadam era

KASHWAK = NU-TEL

– Înțelegi ceva din asta? întrebă Tom.

Clay scutură din cap. Nu înțelegea și nici nu-i păsa în clipa aceea. Nu-și dorea decât să plece din mijlocul Academy Avenue, unde se simțea la fel de expus ca o furnică în mijlocul unui castron de orez. Brusc, dar nu pentru prima dată, se gândi că ar fi fost gata să-și vândă și sufletul doar ca să știe că fiul lui nu pățise nimic și că se găsea acum într-un loc unde oamenii nu puneau arme în mâinile copiilor pricepuți la jocuri video. Era straniu. El crezuse că-și stabilise prioritățile, că se ocupa de problemele lui personale una câte una, pe rând, însă gândurile acestea soseau și erau toate la fel de proaspete și de tulburătoare ca o suferință încă deschisă.

Pleacă de-aici, Johnny. Ăsta nu-i locul tău. Nici locul, nici timpul tău.

Cisternele de propan erau goale și încuiate, dar era lipsit de importanță; astăzi, norocul lor se derula în direcția cea bună. Cheile atârnau pe un avizier în birou, sub indicatorul care anunța FĂRĂ REMORCĂRI ÎNTRE MIEZUL NOPȚII ȘI ȘASE DIM. FĂRĂ ECSCEPȚII. De inelul fiecărei chei atârna o butelie mică de propan.

La întoarcere, la jumătatea drumului spre ușă, Tom îl atinse pe Clay pe umăr.

Doi telnebuni mergeau pe mijlocul străzii, unul lângă celălalt, însă fără să păşească la unison. Unul mânca batoane Twinkie dintr-o cutie de carton plină; fața îi era mânjită de cremă, firimituri şi glazură. Celălalt era o femeie care ținea în fața ei un album de mărimea unei măsuțe. Lui Clay i se păru că semăna cu membra unui cor bisericesc, ținând un ceaslov supradimensionat. Pe coperta din față a albumului se vedea fotografia unui collie care sărea printr-o anvelopă suspendată de un lanț. Faptul că femeia ținea cartea răsturnată îl încurajă puțin pe Clay. Expresiile goale, pustii, de pe fețele lor – şi faptul că rătăceau pe cont propriu, ceea ce însemna că amiaza continua să fie o perioadă non-cârd a zilei – îi crescu şi mai mult moralul.

Nu-i plăcea totuşi cartea aceea.

Nu, nu-i plăcea deloc cartea aceea.

Trecură de stâlpii de piatră şi Clay îi putu zări pe Alice, Jordan şi Rector privind cu ochi larg căscați. Cei doi nebuni păşiră peste mesajul criptic scris cu creta pe stradă – KASHWAK = NU–TEL – şi femeia se întinse către batoanele tovarăşului ei. Bărbatul îşi feri cutia. Femeia azvârli albumul cât colo (aterizâ cu fața în sus şi Clay văzu că era *Cele mai iubite 100 de rase de câini din lume)* şi se întinse din nou. Bărbatul îi trase o palmă peste față, îndeajuns de tare pentru ca părul ei murdar să-i şfichiuiască obrajii, iar sunetul se auzi puternic în tăcerea nemişcată a zilei. În tot acest timp, nu se opriseră din mers.

– *Au!* făcu femeia.

Bărbatul replică (lui Clay i se păruse că sunase ca o replică):

– *Iiiin!*

Femeia se întinse spre cutia de Twinkie. Tocmai treceau de Citgo. Bărbatul o izbi de data aceasta în gât, o lovitură de sus, cu brațul ridicat deasupra umărului, după care vârî mâna în cutie după alt baton. Femeia se opri. Îl privi. Peste o clipă, bărbatul

se opri și el. O depășise nițel, așa că era aproape complet cu spatele la ea.

Clay simți ceva în nemișcarea încălzită de soare a biroului din benzinărie. *Nu,* gândi el, *nu în birou, în mine. Ca o respirație întretăiată, după ce urci prea repede o scară.*

Atât doar că poate asta se simțea și în birou, fiindcă...

Tom se ridică în vârful picioarelor și-i șopti la ureche:

– Simți?

Clay încuviință din cap și arătă masa. Nu era vânt, nici un curent oricât de slab, dar hârtiile de acolo fâlfâiau. Iar în scrumieră, scrumul începuse să se rotească leneș, ca apa ce se scurge prin orificiul de golire al unei căzi de baie. Înăuntru erau două mucuri – ba nu, trei – și scrumul care se mișca părea să le împingă spre centru.

Bărbatul se întoarse către femeie și o privi la rândul lui. Ea îl privi. Se uitau unul la celălalt. Clay nu putea descifra nici o expresie pe nici unul dintre chipuri, însă simțea cum firișoarele de păr de pe brațe i se zbârliră și auzi un zornăit slab. Erau cheile de pe avizier de sub semnul FĂRĂ REMORCĂRI. Și ele se clătinau, atingându-se foarte ușor între ele.

– *Au!* zise femeia.

Întinse mâna.

– *Iiiin!* spuse bărbatul.

Purta resturile unui costum ce începuseră să se decoloreze. În picioare avea pantofi negri, colbuiți. Cu șase zile în urmă putea să fi fost un middle manager, un comis-voiajor sau administratorul unui bloc de apartamente. Acum nu-i mai păsa decât de cutia lui cu batoane Twinkie. O strânse la piept, mestecând din gura mânjită și lipicioasă.

– *Au!* insistă femeia.

Întinse ambele mâini, nu doar una, în gestul imemorial care semnifica *dă-mi,* iar cheile zornăiră mai tare. Deasupra capetelor se auzi *bzzzzt,* când un tub fluorescent pentru care nu exista curent

electric pâlpâi, apoi se stinse din nou. Afară, la pompa din mijloc, ajutajul căzu și lovi betonul cu un zăngănit metalic surd.

– *Au!* spuse bărbatul.

Umerii i se gârboviră și toată încordarea îl părăsi. Tensiunea dispăru din aer. Cheile de pe avizier amuțiră. Scrumul făcu un ultim circuit, lent, al relicvariului său metalic zgâriat și se opri. N-ai fi știut că se întâmplase ceva, gândi Clay, dacă n-ar fi fost ajutajul căzut de afară și mucurile de țigară strânse laolaltă în scrumiera de pe masă.

– *Au!* zise femeia.

Rămăsese cu mâinile întinse. Tovarășul ei înaintă, până ajunse lângă ele. Ea luă câte un baton Twinkie în fiecare mână și începu să le mănânce, cu ambalaj cu tot. Clay se simți iarăși liniștit, dar numai puțin. Ei își reluară târșâitul lent spre oraș, cu femeia oprindu-se doar atât cât să scuipe prin colțul gurii o bucată de umplutură amestecată cu celofan. Nu arătă nici un fel de interes pentru *Cele mai iubite 100 de rase de câini din lume*.

– Ce-a fost *asta?* întrebă Tom cu glas scăzut și zguduit, când cei doi aproape că dispăruseră din vedere.

– Nu știu, dar nu-mi place, răspunse Clay.

Ținea în mână cheile de la cisternele cu propan. Întinse un set lui Tom.

– Știi să conduci cu schimbător de viteze manual?

– Am *învățat* să conduc cu schimbător de viteze manual. Tu știi?

Clay surâse răbdător.

– Eu sunt heterosexual, Tom. Heterosexualii știu să folosească schimbătorul de viteze manual fără să aibă nevoie de instrucțiuni. Pentru noi este instinctiv.

– Foarte amuzant. Tom nu-l asculta de fapt, ci se uita după cuplul straniu care se îndepărtase, iar pulsul de pe gât îi bătea mai rapid ca oricând. Sfârșitul lumii, deschiderea sezonului de vânătoare a pederaștilor, așa-i?

– Așa-i. O să se deschidă sezonul de vânătoare și pentru heterosexuali, dacă *ei* o să poată controla chestiile astea. Haide, să-i dăm drumul.

Porni către ușă, însă Tom îl mai reținu o clipă.

– Fii atent! Ceilalți poate c-au simțit chestia asta sau poate că nu. Dacă n-au simțit-o, poate c-ar trebui s-o ținem doar pentru noi deocamdată. Ce crezi?

Clay se gândi la felul în care Jordan nu-l lăsa pe Rector să-i scape din vedere și la Alice care ținea permanent pantofiorul acela macabru undeva la îndemână. Se gândi la cearcănele de sub ochii lor și apoi la ceea ce plănuiau să facă la noapte. Poate că Armagedon era un cuvânt prea tare pentru acțiunea lor, totuși nu cu mult. Indiferent ce anume erau acum, telnebunii fuseseră cândva oameni și arderea a o mie de oameni vii era îndeajuns de împovărătoare. Ajungea să se gândească la asta și simțea cum îl sfâșie imaginația.

– N-am nimic împotrivă, încuviință el. Să sui dealul în treapta mică de viteză, da?

– Cea mai mică pe care-o pot găsi, spuse Tom. Se îndreptau spre cisternele mari în formă de butelie. Câte viteze crezi că are un camion ca ăsta?

– Una înainte ar trebui să fie suficient, răspunse Clay.

– După cum sunt parcate, cred că va trebui să începi prin a găsi marșarierul.

– Rahat! rosti Clay. La ce mai e bun sfârșitul lumii, dacă nu poți trece printr-un nenorocit de gard din scânduri?

Și asta și făcură.

21

Costișa Academiei era numele pe care rectorul Ardai și ultimul lui elev îl foloseau pentru panta lungă și ondulată a dealului

ce cobora de la campus până la șoseaua principală. Iarba era încă verde-strălucitor și abia începuseră să apară primele frunze uscate. Când după-amiaza lăsă loc amurgului și Costișa Academiei era tot pustie – nu se vedea nici urmă de telnebuni revenind acasă – Alice începu să se plimbe pe holul principal din Corpul Cheatham, oprindu-se la fiecare circuit doar atât cât să privească pe bovindoul livingului. Oferea o panoramă perfectă a Costișei, a celor două amfiteatre principale și a Stadionului Tonney. Pantofiorul îi era din nou legat de încheietură.

Ceilalți stăteau în bucătărie și sorbeau Coca-Cola din cutii.

– Nu se mai întorc, le spuse fata după ce încheie un circuit. Și-au dat seama ce plănuim – ne-au citit gândurile sau așa ceva – și nu mai vin.

Încă două ture ale holului lung de la parter, fiecare cu câte o pauză pentru a privi afară pe fereastra livingului mare, apoi reveni la ei.

– Sau poate că-i o migrație generală – voi v-ați gândit vreodată la asta? Poate că iarna migrează spre sud, ca blestemații ăia de măcălendri.

Plecă fără să aștepte un răspuns. În sus pe hol și-n jos pe hol. În sus și-n jos pe hol.

– Parcă ar fi Ahab urmărind-o pe Moby, remarcă Rectorul.

– Eminem o fi el un lăbar, dar avea dreptate în privința tipului, comentă Tom morocănos.

– Pardon, ce ai spus? întrebă Rectorul.

Tom flutură din mână, arătând că era lipsit de importanță.

Jordan își privi ceasul.

– Aseară s-au întors cu aproape cu o jumătate de oră mai târziu decât arată ceasul acum, rosti el. Dacă vreți, mă duc să-i spun asta.

– Nu cred că ar ajuta cu ceva, zise Clay. Trebuie să-și descarce agitația, asta-i tot.

– Este destul de speriată, nu-i așa, domnule?

– Tu nu ești, Jordan?

– Ba da, recunoscu Jordan cu glas slab. Sunt în Orașul Terorii.

Data următoare când veni în pragul bucătăriei, Alice rosti:

– Poate că-i mai bine dacă ei *nu se mai întorc*. Nu știu dacă-și reinițializează creierii în alt mod, însă în tot cazul se-ntâmplă ceva rău. Am simțit-o azi după-amiază la cei doi – femeia cu cartea și bărbatul cu Twinkie... Clătină din cap. Ceva rău...

Se repezi iarăși în patrularea de pe hol înainte să-i fi putut răspunde cineva, cu pantofiorul legănându-se la încheietură.

Rectorul se uită la Jordan.

– Tu ai simțit ceva, fiule?

Jordan șovăi, apoi răspunse:

– *Ceva* am simțit. Mi s-a zbârlit tot părul de pe ceafă.

Rectorul își întoarse după aceea privirea către bărbații care stăteau de cealaltă parte a mesei.

– Și voi doi? Voi ați fost mult mai aproape.

Alice îi salvă de la necesitatea unui răspuns. Intră în goană în bucătărie, cu obrajii îmbujorați, cu ochii larg deschiși, cu tălpile pantofilor de sport scârțâind pe gresie.

– Vin, rosti ea.

22

De la bovindou, îi priviră pe telnebuni suind Costișa Academiei în linii convergente, cu umbrele lor alungite alcătuind pe iarba verde o gigantică formă de roată cu știfturi. Pe măsură ce se apropiară de ceea ce Jordan și Rectorul numeau Arcada Tonney, liniile se îndesiră și roata păru să se învârtă în ultimele raze aurii de soare, contractându-se și compactându-se.

De acum, Alice nu mai putea să stea fără să țină pantofiorul în mână. Îl smulsese de la încheietură și-l strângea obsedant între degete.

– Vor vedea ce am făcut și se vor întoarce, spuse ea repede și pe ton scăzut. Măcar *atât* de inteligenți au devenit, trebuie să fi devenit, dacă iau din nou cărți.

– Vom vedea, răspunse Clay.

Era convins că telnebunii *se vor duce* pe terenul Tonney, chiar dacă ceea ce zăreau acolo le neliniștea strania lor minte de grup; în curând se întuneca și ei nu aveau alt loc unde să se ducă. Un fragment dintr-un cântecel de leagăn pe care mama lui obișnuia să i-l cânte îi pluti prin minte: *Ziua ți-a fost plină, co-pi-laș.*

– Sper c-o să se ducă și sper c-o să rămână, vorbi Alice mai încet ca oricând. Mă simt de parcă-mi vine să explodez. Hohoti scurt și sălbatic. Atât doar că *ei* ar trebui să explodeze, nu-i așa? *Ei.*

Tom se întoarse s-o privească și fata spuse:

– N-am pățit nimic. Mă simt bine, așa că ține-ți gura.

– Nu voiam să spun decât că va fi ceea ce este, rosti el.

– Rahaturi New Age! Vorbești ca taică-meu. Regele Ramelor de Tablouri.

O lacrimă i se rostogoli pe un obraz și ea o șterse nervoasă, îndepărtând-o cu podul palmei.

– Calmează-te, Alice. Ne uităm afară, da?

– O să-ncerc, bine? O să-ncerc.

– Și oprește-te cu adidasul ăla, vorbi Jordan – pe un ton iritat, pentru el. Scârțâitul ăla mă scoate din minți.

Ea privi pantofiorul, parcă surprinsă, apoi îi trecu din nou șiretul în jurul încheieturii. Se uitară cum telnebunii converseră la Arcada Tonney și trecură pe sub ea, cu mai puține îmbrânceli și confuzie decât orice mulțime de spectatori care ar fi venit vreodată la meciul de fotbal din weekendul aniversar – Clay era încredințat în privința asta. Se uitară cum nebunii se răspândiră iarăși în evantai de cealaltă parte a arcadei, traversând spațiul deschis dinafara stadionului și coborând după aceea pe rampe. Așteptară să vadă cum marșul lor va încetini și se va opri înainte de a pătrunde pe teren, dar asta nu se întâmplă. Ultimii – în majoritate răniți și ajutându-se

reciproc, dar continuând să meargă în grupuri strânse – păşiră pe teren cu mult înainte ca soarele înroşit să fi coborât mai jos de căminele cu dormitoare de pe latura vestică a campusului Academiei Gaiten. Reveniseră şi acum ca nişte porumbei călători la cuiburile lor, sau ca rândunelele la Capistrano. La nici cinci minute după ce luceafărul de seară deveni vizibil pe cerul care se întuneca iute, Dean Martin începu să cânte „Everybody Loves Somebody Sometime".

– M-am îngrijorat degeaba, nu-i aşa ? zise Alice. Uneori sunt o tâmpită. Aşa-mi zice tata.

– Nu, replică Rectorul. Tâmpiţii aveau telefoane mobile, scumpo. De aceea ei sunt acolo, afară, iar tu eşti aici, înăuntru, împreună cu noi.

– Mă-ntreb dacă Rafe n-are probleme, rosti Tom.

– Eu mă întreb acelaşi lucru despre Johnny, spuse Clay. Despre Johnny şi Sharon.

23

La ora zece în seara aceea vântoasă de toamnă, sub o lună care intra în ultimul ei pătrar, Clay şi Tom stăteau în fosa pentru fanfară de la peluza cu tabelă a stadionului de fotbal Tonney. Drept în faţa lor se afla un parapet din ciment înalt până la piept, care fusese capitonat zdravăn în partea dinspre teren. Dincoace de parapet erau câteva pupitre ruginite pentru portative şi un strat de gunoaie şi resturi ce le îngropa picioarele până la glezne; vântul aducea aici pungile rupte şi bucăţile de ambalaj să-şi găsească odihna. În spatele lor şi mai sus, la turnichete, Alice şi Jordan îl flancau pe Rector – o siluetă înaltă, sprijinită în bâtul subţire al toiagului.

Vocea lui Debby Boone se rostogolea peste teren în valuri amplificate de demnitate comică. În mod normal, ar fi urmat-o Lee Ann Womack cântând „I Hope You Dance", după care ar fi

revenit Lawrence Welk și Champagne Music Makers, dar poate că nu și în noaptea aceasta.

Vântul sporea în intensitate, aducând miasma trupurilor ce putrezeau în mlaștina de după clădirea cu pista de atletism indoor, ca și mirosurile de murdărie și sudoare ale celor vii, lipiți unul de celălalt pe terenul de după fosa pentru fanfară. *Dacă îi poți numi vii*, gândi Clay și-și îngădui un scurt și amar surâs interior. Procesul de rațională era un minunat joc al oamenilor, poate *cel mai de seamă* joc al oamenilor, însă în noaptea asta Clay nu avea să se autoamăgească: bineînțeles că ei se considerau vii. Indiferent ce ar fi fost sau ar fi devenit, ei se considerau vii, exact așa cum făcea și el.

– Ce aștepți? murmură Tom.

– Nimic, răspunse Clay tot în șoaptă. Absolut... nimic.

Din tocul de armă pe care Alice îl găsise în subsolul Nickerson-ilor, scoase vechiul revolver Colt 0,45 al lui Beth Nickerson, acum încărcat complet. Alice îi oferise automatul rusesc – pe care încă nici măcar nu-l testaseră – dar o refuzase, spunând că dacă pistolul nu făcea treaba, probabil că nimic n-ar fi reușit s-o facă.

– Nu știu de ce n-ar fi mai bună arma automată, zisese ea, dacă poate să tragă treizeci-patruzeci de gloanțe pe secundă. Ai putea face șvaițer din cisternele alea.

Clay fusese de acord că așa putea să fie, dar îi reaminti fetei că în noaptea asta obiectivul lor nu era distrugerea în sine, ci aprinderea. După aceea îi explicase natura foarte ilegală a muniției pe care Arnie Nickerson o obținuse pentru revolverul soției sale. Gloanțe dintre cele care, cândva, erau numite „dum-dum".

– Bine, încuviințase ea, însă dacă dai greș o poți folosi imediat pe Doamna Mitralieră. Decât dacă nu cumva tipii o să... știi tu... Nu dorise să rostească cuvântul *atace*, dar efectuase mișcări ca de pășire din degetele mâinii care nu ținea pantofiorul. În cazul ăla, ștergeți-o cât puteți de repede.

Vântul smulse o fâșie zdrențuită din decorațiunea weekendului aniversar de pe tabela de marcaj și o trimise, dansând, peste

adormiții strânși laolaltă ca sardelele. În jurul terenului, părând să plutească în beznă, se vedeau ochii roșii ai bum-boxurilor, toate, cu o excepție, cântând fără să aibă nevoie de CD-uri. Decorațiunea lovi bara de protecție a unei cisterne cu propan, fâlfâi acolo câteva secunde, apoi se eliberă și dispăru, zburând în noapte. Cisternele erau parcate una lângă cealaltă în mijlocul terenului, înălțându-se din masa de forme lipite între ele aidoma unor stranii terase metalice. Telnebunii dormeau sub ele și atât de apropiați în jurul lor, încât unii fuseseră împinși în roți. Clay se gândi iarăși la porumbeii călători și la felul în care vânătorii din secolul al XIX-lea îi măceliriseră cu bâtele la sol. Întreaga specie fusese exterminată până la începutul secolului XX... însă, desigur, fuseseră doar păsări, cu creierașe de pasăre, incapabile să reinițializeze.

– Clay? întrebă Tom încet. Ești sigur că vrei s-o faci?

– Nu, răspunse Clay.

Acum, când se confrunta cu momentul respectiv, prea multe întrebări rămâneau fără răspuns. Ce vor face dacă va merge prost? era numai una dintre ele. Ce vor face dacă va merge bine? era alta. Deoarece porumbeii călători erau incapabili de răzbunare, pe când creaturile de acolo...

– Dar o s-o fac.

– Atunci fă-o, spuse Tom. Fiindcă, lăsând deoparte orice altceva, „You Light Up My Fire" mă face să mă sui pe pereți.

Clay ridică revolverul calibrul 0,45 și-și susținu ferm încheietura dreaptă, ținând-o cu stânga. Centră cătarea pe cisterna din stânga. Avea să tragă două gloanțe în ea, apoi două în cealaltă. În felul acela avea să-i mai rămână câte un glonț pentru fiecare, dacă ar fi fost necesar. Dacă nu reușea, putea să încerce cu arma automată căreia Alice îi spusese „Doamna Mitralieră".

– Să te-apleci dacă sare-n aer, îi zise lui Tom.

– Nu-ți face griji, rosti Tom.

Chipul îi era încordat într-o grimasă, anticipând bubuitura pistolului și ceea ce avea să urmeze.

Debby Boone își sporea intensitatea glasului, apropiindu-se de un final apoteotic. Brusc, pentru Clay deveni foarte important ca el să i-o ia înainte. *Dacă ratezi de la distanța asta, ești un pămpălău,* gândi și apăsă pe trăgaci.

Nu mai avu ocazia și nici nevoia unui al doilea glonț. O floare roșu-strălucitor înflori în centrul cisternei și la lumina ei zări o adâncitură mare în suprafața metalică până atunci netedă. În interior părea că se află iadul, care se extindea. După aceea, floarea fu un torent roșu care se transforma în alb-portocaliu.

– *Jos!* urlă el și-l trase pe Tom de umăr.

Căzu peste bărbatul mai scund chiar în clipa în care noaptea deveni toiul amiezii într-un deșert. Se auzi un vuiet colosal, ca o răbufnitură, urmat de un *BANG* zguduitor, pe care Clay îl resimți în fiecare oscior din trup. Șrapnele vâjâiră pe deasupra. I se păru că Tom zbierase, dar nu era sigur, pentru că urmă altă răbufnitură bubuitoare și brusc aerul deveni foarte, foarte, foarte fierbinte.

Îl înhăță pe Tom pe jumătate de ceafă și pe jumătate de gulerul cămășii și începu să-l târască înapoi, suind rampa de beton care ducea la turnichete, cu ochii semiînchiși în fața strălucirii enorme care creștea din centrul terenului de fotbal. Ceva uriaș ateriză în tribuna din dreapta sa și se gândi că putea să fie un bloc motor. Era convins că bucățile și fragmentele de metal contorsionat de sub tălpile lui fuseseră cândva pupitrele pentru portative ale Academiei Gaiten.

Tom răcnea și ochelarii îi erau strâmbi pe nas, însă stătea în picioare și părea intact. Porniră în fugă pe rampă, ca și cum ar fi scăpat din Gomora. Clay putea zări în față umbrele lor, lungi și filiforme, și-și dădu seama că în jur cădeau obiecte: brațe, picioare, o bucată dintr-o bară de protecție, capul unei femei cu părul care ardea ca o torță. Din spate se auzi un al doilea *BANG* teribil – sau poate era al treilea – și de data aceasta *el* fu acela care răcni. Picioarele i se împiedicară și căzu, răschirându-se. Lumea întreagă își sporea rapid fierbințeala și lumina incredibil de puternică: avea

impresia că se afla în studioul de sonorizări și efecte speciale al lui Dumnezeu.

Nu știam ce facem, gândi Clay privind un cocoloș de gumă de mestecat, o cutiuță Junior Mints călcată în picioare și un capac albastru de Pepsi-Cola. *Habar n-aveam și-o să plătim cu viața, băga-mi-aș picioarele.*

– Scoală!

Fusese Tom, și i se părea că urlase, deși vocea lui părea să vină de la un kilometru depărtare. Simți mâinile cu degete lungi și delicate ale lui Tom smucindu-l de braț, apoi Alice fu și ea acolo. Alice îl trăgea de celălalt braț și ea *strălucea orbitor* în lumină. Îi zărea pantofiorul dansând și legănându-se la capătul șiretului prins de încheietură. Fata era împroșcată cu sânge, petice de haine și fărâme de carne ce fumega.

Clay se târî pe brânci, după care reuși să se ridice într-un genunchi și Alice îl trase mai departe în sus, cu toată forța. Îndărătul lor, propanul mugi ca un dragon. După aceea îl văzu pe Jordan, cu Rectorul șchiopătând imediat în urma lui, trandafiriu la față și șiroind de sudoare prin toate cutele feței.

– Nu, Jordan, nu, ocupă-te de el! zbieră Tom și Jordan îl prinse cu putere de mijloc pe bătrân, când acesta se împletici.

Un trunchi în flăcări cu un inel în buric ateriză la picioarele Alicei și ea îi trase instantaneu un șut, îndepărtându-l de pe rampă. *Joc fotbal de cinci ani,* își aminti Clay. O bucată de cămașă care ardea îi căzu pe ceafă și o scutură, înainte să fi reușit să-i încendieze părul.

În vârful rampei, rezemată de ultimul rând de scaune, ardea o roată de camion care avea încă atașată jumătate de osie retezată. Dacă ar fi căzut astfel încât să le blocheze ieșirea, probabil că ar fi fost prăjiți de vii... Cu siguranță, Rectorul n-ar fi putut scăpa. Izbutiră însă să se strecoare pe lângă ea, ținându-și răsuflarea în vălătucii de fum unsuros. Peste încă o clipă, se clătinară prin turnichet, cu Jordan de o parte a Rectorului și Clay de cealaltă parte, aproape purtându-l pe sus pe bătrân. Clay primi două lovituri în

ureche de la bastonul pe care Rectorul îl agita prin aer, dar, la treizeci de secunde după ce trecuseră de roata de camion, stăteau sub Arcada Tonney, privind îndărăt la uriașa coloană de foc care se ridica deasupra gradenelor și lojii presei, cu expresii identice de neîncredere stupefiată.

Un fragment arzător din decorațiunea weekendului aniversar pluti încet spre pavaj lângă principalul ghișeu de bilete și ridică o jerbă scurtă de scântei înainte de a se opri.

– Știai ce-o să se-ntâmple? întrebă Tom.

Pielea feței îi era albă în jurul ochilor și roșie peste frunte și obraji. Jumătate din mustață părea să-i fi fost pârlită. Clay îi distingea glasul, dar suna îndepărtat. Totul se auzea îndepărtat. Era ca și cum urechile i-ar fi fost înfundate cu vată, sau cu dopurile antifonice pe care Arnie, soțul lui Beth Nickerson, o obliga fără îndoială să le poarte atunci când o ducea la poligonul lor favorit. Acolo unde probabil că trăgeau la țintă, cu telefoanele mobile prinse la un șold și cu pagerele agățate la celălalt.

– *Știai?*

Tom încercă să-l zgâlțâie, nu izbuti decât să prindă în pumn o bucată din pieptul cămășii lui și o rupse complet până jos.

– Nu, ce pizda mă-sii, ești nebun? Vocea lui Clay trecuse de etapa răgușelii, de etapa scorojirii; suna de parcă ar fi fost *coaptă*. Crezi că dac-aș fi știut, aș fi stat acolo cu pistolul? Dacă n-ar fi fost parapetul de beton, am fi fost retezați în două. Sau vaporizați.

În mod incredibil, Tom începu să rânjească.

– Ți-am rupt cămașa, Batman.

Lui Clay îi venea să-i tragă una de să-i zboare capul de pe umeri. În același timp îi venea să-l strângă în brațe și să-l sărute, pur și simplu pentru că rămăsese în viață.

– Vreau înapoi la Cheatham, rosti Jordan.

Spaima din glasul lui era inconfundabilă.

– Așa este, să ne îndepărtăm la o distanță sigură, încuviință Rectorul, care tremura nestăpânit, cu ochii ațintiți asupra infernului

ce se ridica peste Arcadă și tribune. Slavă cerului că vântul bate spre Costișa Academiei!

– Puteți merge, domnule? întrebă Tom.

– Da, mulțumesc. Dacă Jordan mă va ajuta, sunt sigur că pot să ajung la Corpul Cheatham.

– I-am făcut, spuse Alice.

Își ștergea, cu gesturi aproape absente, fragmente de țesut organic de pe față, lăsând în urmă dâre de sânge. Ochii ei nu semănau cu nimic din ce văzuse Clay vreodată, decât poate în unele fotografii și benzi desenate din anii cincizeci și șaizeci. Își aminti că participase odată la o convenție dedicată comicsurilor, pe când nu era decât un puști, și-l ascultase pe Wallace Wood vorbind despre încercarea de a desena ceva ce el numise „Ochii Panicați". Acum Clay vedea Ochii Panicați pe chipul unei școlărițe de cincisprezece ani dintr-o suburbie a Bostonului.

– Haide, Alice, rosti el. Trebuie să ne-ntoarcem în Cheatham și să ne strângem bagajele. Trebuie să plecăm de-aici.

De îndată ce cuvintele îi ieșiră din gură, trebui să le repete și să audă dacă sunau a adevăr. A doua oară i se părură mai mult decât adevărate; i se părură speriate.

Era posibil ca fata să nu-l fi auzit. Părea triumfătoare și deborda pur și simplu de satisfacția reușitei. Dădea pe dinafară, ca un copil care mâncase prea multe dulciuri primite de Halloween pe drumul de întoarcere acasă. Pupilele ochilor îi scăpărau.

– Nimic n-ar fi putut supraviețui la așa ceva.

Tom îl strânse pe Clay de braț și strânsoarea duru, așa cum doare o arsură de soare.

– Ce-i cu tine?

– Cred c-am făcut o greșeală, spuse Clay.

– E ca-n benzinărie? întrebă Tom. Îndărătul ochelarilor strâmbi, ochii lui erau pătrunzători. Când bărbatul și femeia aia se băteau pentru nenorocitele de Tw...

– Nu, ci cred pur și simplu c-am făcut o greșeală, repetă Clay. (De fapt, era vorba despre o senzație mult mai puternică. *Știa* că făcuseră o greșeală.) Haideți. În noaptea asta, trebuie să plecăm.

– Bine, dacă zici tu asta, rosti Tom. Haide, Alice!

Fata îi însoți pe o distanță mică pe aleea către Cheatham, în bovindoul căreia lăsaseră aprinse două felinare cu gaz, apoi se întoarse să mai privească o dată. Loja presei ardea acum, la fel ca gradenele. Stelele de deasupra terenului de fotbal dispăruseră, iar luna nu era decât o fantomă care dansa sălbatic în pâcla de căldură de deasupra jetului arzător de gaz.

– Sunt *morți,* sunt *duși,* sunt *crocanți,* spuse ea. Ardeți, copilași, ar...

În clipa aceea se înălță strigătul, atât doar că nu mai venea dinspre Glen's Falls sau din Littleton, de la o depărtare de cincisprezece kilometri, ci chiar din spatele lor. De asemenea, nu mai părea spectral sau fantomatic, ci era un zbieret de agonie, urletul a ceva – o singură entitate, și *conștientă,* Clay era încredințat în privința asta – care se deșteptase dintr-un somn adânc și descoperise că ardea de viu.

Alice țipă și-și acoperi urechile, cu ochii holbați în lumina focului.

– Să-l stingem! făcu Jordan, strângând încheietura Rectorului. Domnule, trebuie să-l stingem!

– E prea târziu, Jordan, spuse Ardai.

24

Ranițele lor erau ceva mai pline, când le rezemară de ușa din față a Corpului Cheatham, o oră mai târziu. În fiecare se găseau câte două tricouri, plus pungi cu hrană deshidratată pentru drumeți, alune, fructe uscate și semințe, cutii cu sucuri și pachete de Slim Jim,

ca și baterii și lanterne de rezervă. Clay îi zorise pe Tom și Alice să-și adune lucrurile cât mai repede cu putință și acum el era cel care se repezea întruna în living, ca să tragă cu ochiul pe fereastra mare.

Jetul de gaz de pe stadion începuse, în sfârșit, să ardă mocnit, dar gradenele continuau să fie în vâlvătăi, ca și loja presei. Arcada Tonney luase foc și strălucea în noapte ca o potcoavă într-o fierărie. Nimic din ce fusese pe terenul acela nu putea să fi supraviețuit – Alice avusese dreptate în privința asta, cu siguranță – însă de două ori pe drumul de întoarcere în Cheatham (cu Rectorul clătinându-se ca un bețiv bătrân, în ciuda eforturilor lor susținute de a-l sprijini), ei auziseră țipete spectrale purtate de vânt dinspre alte cârduri. Clay își repetă că nu auzea mânie în strigătele acelea, că nu era decât imaginația lui – imaginația lui vinovată, imaginația lui de ucigaș, imaginația lui de ucigaș *în masă* – dar nu credea asta pe de-a întregul.

Fusese o greșeală, însă ce altceva ar fi putut face? El și Tom le simțiseră chiar în după-amiaza aceea puterea care se cumula, o *văzuseră*, și nu fuseseră decât doi telnebuni, doar doi. Cum ar fi putut îngădui să continue așa ceva? Cum ar fi putut îngădui s-o lase să sporească?

– Blestemat dac-o faci, blestemat dacă n-o faci, șopti el în barbă și întoarse spatele ferestrei.

Nici măcar nu știa cât timp privise stadionul care ardea și rezistă impulsului de a-și privi ceasul. Era la un pas să intre în panică, exact ca un șobolan, și dacă ar fi cedat, imediat ar fi fost toți cuprinși de panică. Începând cu Alice. Alice izbutise cât de cât să-și recapete stăpânirea de sine, însă doar superficial, subțire, ca o foiță de ziar, ar fi spus mama lui, o jucătoare de bingo. Deși doar o biată puștoaică, Alice reușise să-și afișeze surâsul voios, mai mult în folosul celuilalt puști, astfel ca el să nu cedeze complet.

Celălalt puști. Jordan.

Clay se grăbi înapoi în holul din față, văzu că lângă ușă tot nu apăruse al patrulea rucsac și-l zări pe Tom coborând scara. Singur.

– Unde-i puștiul? întrebă Clay. Urechile i se mai destupaseră puțin, dar continua să-și audă vocea sosind prea de departe, ca a unui străin, și presupunea că starea aceea va mai dura o vreme. Trebuia să-l ajuți să-și strângă niște lucruri... Ardai spunea că și-a adus un pachet din dormitorul lui...

– Nu vrea să vină.

Tom își frecă obrazul. Arăta obosit, trist, distras. Fără jumătate de mustață, arăta de asemenea grotesc.

– *Poftim?*

– Mai încet, Clay. Nu sunt eu autorul știrilor. Eu doar le anunț.

– Atunci spune-mi despre ce vorbești, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu vrea să plece fără Rector. A zis: „Nu mă puteți sili." Și dacă vrei realmente să plecăm în noaptea asta, cred c-are dreptate.

Alice ieși brusc din bucătărie. Se spălase, își strânsese părul la spate și îmbrăcase un tricou nou care îi atârna până la genunchi, dar pielea ei strălucea de același pârjol pe care Clay îl simțea pe propria lui piele. Bănuia că ar fi trebuit să se considere norocoși că nu se umpluseră de bășici.

– Alice, rosti bărbatul, aș dori să-ți exerciți puterile feminine asupra lui Jordan. Este...

Fata trecu în goană pe lângă el, de parcă nici nu l-ar fi auzit, se lăsă în genunchi, își apucă rănița și o deschise cu un gest sălbatic. Clay privi, perplex, cum începu să smulgă lucrurile dinăuntru. Se uită la Tom și zări o expresie de înțelegere și compătimire ivindu-se pe chipul lui.

– Ce-i? întrebă Clay. *Ce-i*, pentru Dumnezeu?

Simțise o iritare exasperată foarte similară față de Sharon în ultimul an în care trăiseră realmente împreună – o simțise des – și se ura pe sine fiindcă își amintise asta tocmai acum, în cel mai nepotrivit moment cu putință. *La dracu'*, altă complicație era exact ultimul lucru de care aveau nevoie.

– *Ce-i?*

– Uită-te la încheietura ei, spuse Tom.

Clay se uită. Bucata murdară de șiret era acolo, însă pantofiorul dispăruse. Simți un gol absurd în stomac. Sau poate că nu era chiar așa absurd. Dacă pentru Alice era important, atunci era *într-adevăr* important. Ce conta că nu fusese decât un pantofior?

Tricoul și bluza de trening pe care le împachetase fata (pe piept scria GAITEN BOOSTERS' CLUB) zburară în lături. Bateriile se rostogoliră. Lanterna ei de rezervă lovi gresia pardoselii și lentila se crăpă, iar asta fu suficient ca să-l convingă pe Clay. Aceasta nu era o criză de isterie marca Sharon Riddell, cauzată de faptul că li se terminase cafeaua cu aromă de alune sau înghețata Chunky Monkey; aici era teroare nepoleită.

Se duse către Alice, îngenunche lângă ea și-i prinse încheieturile mâinilor. Simțea secundele cum zboară, cum se transformă în minutele pe care ei ar fi trebuit să le folosească pentru a lăsa orașul acesta în urmă, dar în același timp îi simțea fuga nebună a pulsului sub buricele degetelor. Și-i putea vedea ochii. În ei nu citea acum panică, ci agonie, și înțelese că Alice înglobase totul în pantofiorul acela: mama și tatăl ei, prietenele ei, Beth Nickerson și fiica ei, infernul de pe Stadionul Tonney... totul.

– Nu-i aici! strigă fata. Am crezut că poate l-am împachetat, dar n-am făcut-o! *Nu-l pot găsi nicăieri!*

– Nu, dulceață, știu. Clay nu-i dăduse drumul încheieturilor și i-o ridică pe cea cu șiretul în jurul ei. Vezi?

Așteptă până se convinse că ochii ei focalizaseră, apoi trase căpețelele de după nod, acolo unde existase un al doilea nod.

– E prea lung acum, spuse Alice. Înainte nu era așa lung.

Clay încercă să-și amintească ultima dată când văzuse pantofiorul. Își spuse că era imposibil să-și reamintească așa ceva, ținând seama de toate cele ce se petrecuseră, dar după aceea își dădu seama că putea. Ba chiar foarte clar. Atunci când ea îl ajutase pe Tom să-l ridice după explozia celei de-a doua cisterne. Pantofiorul dansase atunci la capătul șiretului său. Alice fusese acoperită cu sânge,

petice de haine și frânturi de carne, însă pantofiorul fusese încă la încheietura ei. Încercă să-și amintească dacă mai era acolo când fata șutase trunchiul arzând de pe rampă. Nu credea. Poate că era un fel de autoconvingere ulterioară, totuși nu credea.

– S-a dezlegat, dulceață, rosti el. S-a dezlegat și a căzut.

– L-am *pierdut?* Ochii ei se căscară neîncrezători, după care licăriră primele lacrimi. Ești *sigur?*

– Da, destul de sigur.

– Era norocul meu, șopti ea și lacrimile se revărsară.

– Nu, spuse Tom și o înconjură cu brațul. *Noi suntem* norocul tău.

Fata îl privi.

– De unde știi?

– Pentru că mai întâi ne-ai găsit pe noi, răspunse Tom. Și noi suntem tot aici.

Ea îi cuprinse cu brațele pe amândoi și rămaseră așa o vreme, toți trei, îmbrățișându-se în hol, cu puținele obiecte ale Alicei împrăștiate în jurul picioarelor lor.

25

Incendiul se răspândi la o clădire de amfiteatre pe care Rectorul o identifică drept Corpul Hackery. Apoi, pe la patru dimineața, vântul încetă și focul nu se mai întinse. Când răsări soarele, campusul Gaiten duhnea a propan, lemn ars și trupuri carbonizate. Cerul senin al unei dimineți perfecte de octombrie în Noua Anglie era mânjit de o coloană înaltă de fum negru-cenușiu. Iar Corpul Cheatham continua să fie ocupat. Până la urmă, totul fusese ca prăbușirea în lanț a unor piese de domino: Rectorul nu putea călători decât cu automobilul, călătoria cu automobilul era imposibilă și Jordan nu voia să meargă fără Rector. Ardai însuși nu fusese în stare

să-l convingă. Deși resemnată cu pierderea talismanului ei, Alice refuza să plece fără Jordan. Tom nu pleca fără Alice. Și Clay detesta să pornească fără ei doi, deși era îngrozit să constate că acești nou-sosiți în viața lui păreau, cel puțin temporar, mai importanți decât propriul său fiu și deși continua să aibă certitudinea că dacă mai rămâneau în Gaiten, și cu atât mai mult la locul crimei, vor plăti din plin pentru ce făcuseră pe Stadionul Tonney.

Sperase că în această ultimă privință s-ar putea simți ceva mai optimist odată cu venirea zorilor, dar nu se întâmplă așa.

Priviră și așteptară la fereastra livingului, însă, desigur, nimic nu se ivi din ruinele care fumegau și nu se auzi nici un zgomot, doar trosnetul încet al focului care pătrundea adânc în birourile și vestiarele Departamentului Sportiv, în timp ce termina cu grădenele. Cei o mie sau cam așa de telnebuni care arseseră acolo deveniseră, după cum spusese Alice, *crocanți*. Mirosul lor era greu și oribil de înecăcios. Clay vomitase o dată și știa că și ceilalți o făcuseră... până și Rectorul.

Am făcut o greșeală, gândi el din nou.

– Voi ar fi trebuit să plecați, spuse Jordan. Noi ne-am fi descurcat perfect... ne-am descurcat și înainte, nu-i așa, domnule?

Rectorul Ardai ignoră întrebarea. Îl cerceta cu privirea pe Clay.

– Ce s-a întâmplat ieri, când tu și Tom ați fost în clădirea benzinăriei? Cred că s-a întâmplat ceva, pentru ca să arăți așa cum arăți acum.

– Ah, da? Și cum anume arăt?

– Ca un animal care adulmecă o cursă. V-au zărit cei doi de pe stradă?

– N-a fost exact asta, zise Clay.

Nu-i plăcea să fie numit animal, dar nu putea tăgădui că exact asta era: bagi oxigen și mâncare, scoți bioxid de carbon și rahat, și-alta-n loc.

Rectorul se masa tot mai des cu palma lui mare în stânga abdomenului și, ca multe dintre gesturile lui, Clay credea că și acesta

avea un rol bine definit – nu era tocmai fals, dar avea intenția de a fi văzut clar până în fundul amfiteatrului.

– Atunci ce a fost *exact?*

Și pentru că protejarea celorlalți nu mai părea de acum o opțiune, Clay îi povesti Rectorului exact ce anume văzuseră din biroul benzinăriei Citgo – o înfruntare fizică pentru o cutie de batoane expirate, care se transformase pe neașteptate în altceva. Îi povesti despre hârtiile fâlfâitoare, scrumul care începuse să se rotească în scrumieră ca apa care se scurge din cadă, cheile zornăind pe avizier, știutul care sărise de pe pompa de benzină.

– Știutul l-am văzut și eu, spuse Jordan și Alice încuviință din cap.

Tom menționă că simțise că i se tăiase răsuflarea și Clay fu de acord. Amândoi încercară să explice senzația unei acumulări de forțe în atmosferă. Clay spuse că așa simțea înaintea furtunilor. Tom spuse că aerul părea, cumva, *încărcat*. Excesiv de apăsător.

– Dup-aia, el a lăsat-o să ia două mizerii din alea și totul a încetat, zise Tom. Scrumul nu s-a mai învârtit, cheile n-au mai zornăit, senzația de apăsare turbată a dispărut din aer.

Privi către Clay pentru confirmare și el încuviință din cap.

– De ce nu ne-ați spus asta până acum? întrebă Alice.

– Pentru că n-ar fi schimbat nimic, zise Clay. Dacă puteam, aveam să ardem oricum cuibul.

– Da, întări Tom.

Jordan vorbi brusc:

– Credeți că telnebunii se transformă în psionici, așa-i?

– Jordan, răspunse Tom, nu știu ce-nseamnă cuvântul ăsta.

– Oameni care, de pildă, pot mișca obiecte de colo-colo, doar gândindu-se la ele. Sau le pot mișca accidental, dacă emoțiile le scapă de sub control. Efectele psionice ca telechinezia și levitația...

– *Levitația?* aproape lătră Alice.

Jordan n-o băgă în seamă.

– ...sunt doar simple produse secundare. Trunchiul arborelui psionic este telepatia și de ea vă este frică, nu? De chestia cu telepatia.

Degetele lui Tom se ridicară spre locul de deasupra gurii sale de unde dispăruse jumătate din mustață și atinseră pielea înroșită.

– Ei bine, ideea mi-a trecut prin minte. Făcu o pauză, cu capul lăsat pe un umăr, după care continuă: Am încercat o glumă. Nu sunt sigur c-am reușit.

Jordan ignoră și replica aceea.

– Să zicem că ei sunt pe cale de a deveni telepați adevărați și nu doar morți umblători cu instinct de cârd. Și ce dacă? Cârdul din Academia Gaiten este *mort* și a murit fără nici un indiciu despre cei care i-au dat foc, fiindcă a murit în așa-zisul lui somn, așa că dacă vă îngrijorați că au transmis un fax telepatic cu numele și descrierile noastre către alți amici de-ai lor din statele vecine cu Noua Anglie, vă puteți relaxa.

– Jordan..., începu Rectorul, apoi făcu o grimasă.

Continua să-și maseze abdomenul.

– Nu vă simțiți bine, domnule?

– Ba da. Vrei să-mi aduci flaconul de Zantac din baia de la parter? Și o sticlă de apă Poland Spring. Ești un flăcău de treabă.

Jordan se grăbi să-și îndeplinească misiunea.

– Nu-i vreun ulcer, nu? întrebă Tom.

– Nu, răspunse Rectorul. E stresul. O veche... nu-i pot spune prietenă... cunoștință?

– Aveți probleme cu inima? întrebă Alice cu glas scăzut.

– Cred că nu, zise Rectorul și-și dezveli dinții într-un surâs de jovialitate deconcertantă. Dacă Zantacul nu are efect, am putea reformula presupunerea... dar până acum a avut mereu efect și parcă nu-ți vine să mai cumperi niște necazuri, când oferta este atât de mare. Aha, Jordan, mulțumesc!

– Cu plăcere, domnule.

Băiatul îi întinse paharul și pilula cu surâsul lui obișnuit.

– Cred c-ar trebui să mergi cu ei, rosti Ardai după ce înghiți se Zantacul.

– Cu tot respectul, domnule, vă spun că nu există nici un *mod* prin care ei să poată şti, nici un *mod*.

Rectorul privi întrebător spre Tom şi Clay. Tom ridică mâinile. Clay se mulţumi să strângă din umeri. Ar fi putut să spună ce simţea, imediat şi cu glas tare, ar fi putut să articuleze ceea ce ei ştiau probabil cu siguranţă că simţea el – *am făcut o greşeală, iar rămânerea aici o amplifică şi mai mult* – însă nu vedea ce rost ar fi avut. Chipul lui Jordan era încordat şi încăpăţânat la suprafaţă, speriat de moarte imediat dedesubt. Nu ar fi reuşit să-l convingă. În plus, se făcuse iarăşi ziuă. Ziua era timpul *celorlalţi*.

Ciufuli părul băiatului.

– Aşa să fie, dacă o spui tu, Jordan. Mă duc să trag nişte aghioase.

Jordan păru aproape euforic de uşurat.

– Pare o idee excelentă. Cred c-o să mă culc şi eu.

– Eu o să beau mai întâi o ceaşcă din cacaua călduţă Corpul Cheatham, faimoasă în toată lumea, spuse Tom. Şi cred c-o să rad şi restul mustăţii. Bocetele şi tânguirile pe care-o să le-auziţi vor fi ale mele.

– Pot să asist şi eu? întrebă Alice. Dintotdeauna mi-am dorit să văd un adult bocind şi tânguindu-se.

26

Clay şi Tom împărţeau un dormitor mic la etajul al doilea, în vreme ce Alice îl căpătase pe celălalt. În timp ce Clay se descălţa, la uşă se auzi o ciocănitură grăbită, după care Rectorul intră fără să aştepte răspunsul. Două pete vii de culoare îi ardeau sus pe pomeţi. În rest, faţa lui avea paloarea morţii.

– Nu vă simţiţi bine? întrebă Clay, sculându-se. Aveţi totuşi probleme cu inima, nu?

– Mă bucur că m-ai întrebat asta, replică Rectorul. N-am fost complet sigur dacă am plantat sămânța, dar se pare că am reușit. Privi peste umăr, înapoi, pe hol, apoi închise ușa cu vârful bastonului. Ascultă-mă cu atenție, domnule Riddell – Clay – și nu pune întrebări decât dacă ți se pare că sunt absolut vitale. Voi fi găsit mort în patul meu, după-amiază sau spre seară, și tu vei spune, desigur, că avusesem totuși probleme cu inima, că infarctul a fost probabil declanșat de ceea ce am făcut noi azi-noapte. Înțelegi?

Clay încuviință din cap. Înțelesese și-și opri pe buze protestul reflex. Poate că protestul ar fi avut vreun rol în lumea cea veche, dar aici nu avea nici unul. Știa motivul pentru care Rectorul propunea ceea ce propunea.

– Dacă Jordan măcar bănuiește că este posibil să-mi fi luat singur viața pentru a-l elibera de ceea ce, în modul lui admirabil de băiețesc, el privește ca fiind o obligație sacră, este posibil să procedeze în același fel. În cazul cel mai fericit, se va prăbuși în ceea ce bătrânii copilăriei mele numeau o „pasă neagră". Mă va jeli din tot sufletul, dar asta este permis. Nu este însă permis gândul că eu m-am sinucis pentru a-l scoate pe el din Gaiten. Înțelegi *asta?*

– Da, spuse Clay, totuși vă propun să mai așteptați o zi. Lucrul la care vă gândiți... poate să nu fie necesar. S-ar putea să scăpăm cu fața curată.

Nu-și credea propriile cuvinte și oricum Ardai era decis să facă ceea ce spusese; tot adevărul de care avea nevoie Clay se zărea în chipul supt al bătrânului, în buzele strâns lipite și în ochii lucitori. Cu toate acestea, el mai încercă o dată.

– Mai așteptați o zi. Poate să nu vină nimeni.

– Ai auzit strigătele acelea, replică Rectorul. Aceea a fost mânie. Ei vor veni.

– Poate, dar...

Rectorul ridică bastonul, pentru a i-o lua înainte.

– Și dacă vin, dacă ne pot citi mințile la fel de ușor cum își pot citi mințile lor, ce vor citi în mintea ta, dacă ea va mai exista ca să fie citită?

Clay nu răspunse, ci se mulțumi să-l privească.

– Chiar dacă nu pot citi mințile, urmă Rectorul, ce propui? Să stăm aici, zi după zi și săptămână după săptămână? Până începe ninsoarea? Până mă voi stinge, în cele din urmă, de bătrânețe? Tatăl meu a trăit până la nouăzeci și șapte de ani. Iar tu ai o soție și un copil.

– Soția și băiatul meu fie au scăpat, fie nu. M-am împăcat deja cu gândul ăsta.

Era o minciună și poate că Ardai o văzu pe chipul lui Clay, pentru că-i flutură surâsul lui tulburător.

– Și crezi că fiul tău s-a împăcat cu gândul de a nu ști dacă tatăl lui este viu, mort sau nebun? După numai o săptămână?

– Asta a fost o lovitură sub centură, zise Clay.

Vocea nu-i era tocmai stăpânită.

– Serios? N-am știut că ne luptam. În tot cazul, nu văd nici un arbitru. Nu-i nimeni aici, doar noi, lașii, cum se zice. Rectorul se uită către ușa închisă, apoi reveni la Clay. Ecuația este foarte simplă. Voi nu puteți rămâne, iar eu nu pot pleca. Este preferabil ca Jordan să meargă cu voi.

– Dar să sfârșiți ca un cal care și-a rupt piciorul...

– Nici vorbă de așa ceva, îl întrerupse Rectorul. Spre deosebire de cai, oamenii practică eutanasia.

Ușa se deschise, Tom păși în dormitor și, fără măcar o pauză pentru a-și trage răsuflarea, Rectorul continuă:

– Dar la ilustrațiile comerciale te-ai gândit vreodată, Clay? Mă refer la cele pentru cărți?

– Stilul meu este prea flamboaiant pentru majoritatea editurilor, răspunse Clay. Este *adevărat*, am făcut coperte pentru niște edituri mici care publică fantasy, ca Grant și Eulalia. Cărți din seria marțiană a lui Edgar Rice Burroughs.

– Barsoom! strigă Rectorul și-și agită bastonul cu vigoare prin aer, după care își masă plexul solar și se strâmbă. Ale naibii arsuri! Scuză-mă, Tom... venisem doar să mai flecăresc nițel înainte de a mă culca și eu.

– Nici o problemă, rosti Tom și-l privi ieșind.

Când sunetul bastonului Rectorului se îndepărtase binișor pe hol, Tom se întoarse către Clay și întrebă:

– Se simte bine? Mi se pare *foarte* palid.

– Cred că n-are mai nimic. Arătă spre chipul lui Tom. Parcă ziceai că vrei să-ți razi cealaltă jumătate, nu?

– Am decis să n-o mai fac, cu Alice învârtindu-se pe lângă mine. Țin la ea, însă în anumite privințe poate fi de-a dreptul afurisită.

– Asta-i pur și simplu paranoia.

– Mulțumesc, Clay, aveam nevoie de observația asta. N-a trecut decât o săptămână și deja îi duceam dorul psihiatrului meu.

– Combinată cu un complex de persecuție și iluzia grandorii.

Clay își sui picioarele pe unul dintre cele două paturi înguste din încăpere, își încrucișă mâinile la ceafă și studie tavanul.

– Ai vrea s-o fi șters de aici, așa-i? întrebă Tom.

– Bineînțeles, răspunse el cu glas sec și monoton.

– O să fie-n regulă, Clay. Vorbesc serios.

– Asta o spui tu, dar tu ai un complex de persecuție și iluzia grandorii.

– Este adevărat, încuviință Tom, însă sunt echilibrate de părerea proastă despre sine și menstruația eului la intervale de aproximativ șase săptămâni. Și-n tot cazul...

– ...acum e prea târziu, cel puțin pentru azi, termină Clay.

– Exact.

Confirmarea aceea transmitea chiar un fel de pace senină. Tom mai spuse ceva, însă Clay adormi auzind doar:

– Jordan crede...

27

Clay se trezi urlând, sau cel puțin așa crezu inițial; o simplă uitătură alarmată spre celălalt pat, în care Tom continua să doarmă pașnic, cu ceva – poate un prosop – peste ochi, îl convinse că urletul fusese în interiorul minții sale. Poate că scosese și vreun țipăt, dar în cazul acela nu fusese îndeajuns de puternic pentru a-l trezi pe colegul său de dormitor.

Odaia nu era nici pe departe întunecată – era pe la mijlocul după-amiezii – însă Tom trăsese jaluzelele înainte de a se culca, așa că era măcar semiîntuneric. Clay rămase locului pentru o clipă, întins pe spate, cu gura uscată ca iasca, cu bubuiturile inimii răsunând rapid în piept și în urechi, acolo unde se auzeau ca pașii înăbușiți în catifea a unei alergări. Clădirea era altfel cufundată într-o tăcere ca de moarte. Poate că ei nu comutaseră încă total de la existența diurnă la cea nocturnă, totuși noaptea trecută fusese extraordinar de epuizantă și în momentul acela nu auzea pe nimeni clintindu-se în Cheatham. O pasăre țipă afară, iar undeva destul de departe – nu în Gaiten, gândi Clay – o alarmă încăpățânată continua să zbiere răgușit.

Oare avusese vreodată un coșmar mai îngrozitor? Poate o dată. La o lună, sau cam așa, după nașterea lui Johnny, Clay visase că-și ridicase pruncul din leagăn pentru a-i schimba scutecele și trupușorul dolofan al lui Johnny i se descompusese pur și simplu în mâini aidoma unei păpuși prost închegate. Coșmarul acela îl putuse înțelege – fusese teama de a fi părinte, teama de a n-o da în bară. O teamă cu care continua să conviețuiască, așa cum simțise rectorul Ardai, însă ce ar fi trebuit să înțeleagă din coșmarul prezent?

Indiferent care îi fusese înțelesul, nu dorea să-l uite și din experiență știa că trebuia să acționezi rapid pentru a împiedica asta.

În dormitor exista un birou, iar un pix era îndesat în unul dintre buzunarele blugilor pe care Clay îi lăsase mototoliți la piciorul patului. Luă pixul, merse desculț la birou, se așeză și-i trase sertarul

central. Găsi ceea ce spera, un teanc mic de coli nescrise, care purtau toate antetul ACADEMIA GAITEN și *O minte tânără este un felinar în beznă*. Luă una dintre ele și o puse pe birou. Lumina era slabă, dar suficientă. Apăsă butonul pixului și se opri numai o clipă, reamintindu-și visul pe cât de limpede putea.

El, Tom, Alice și Jordan erau înșiruiți în mijlocul unui teren de sport. Nu era un teren pentru soccer, ca Tonney, totuși putea să fi fost pentru fotbal american. În depărtare exista un fel de construcție scheletică, pe care clipea o lumină roșie. Habar n-avea ce putuse fi, însă știa că terenul fusese plin de oameni care-i priveau, indivizi cu chipuri distruse și haine sfâșiate pe care-i recunoscuse mult prea bine. El și prietenii lui fuseseră... în cuști? Nu, ci pe niște platforme, dar care în același timp *erau* cuști, deși nu existau zăbrele. Clay nu știa cum era posibil asta, însă așa fusese. Deja începea să piardă detaliile visului.

Tom se aflase la o extremitate a șirului. Un bărbat se apropiase de el, un bărbat anume, și-și pusese mâna pe capul lui. Clay nu-și amintea cum putuse bărbatul să facă asta, deoarece Tom – ca Alice, Jordan și Clay însuși – fusese pe o platformă, dar o făcuse. Și rostise:

– *Ecce homo – alienatus.*

Iar mulțimea – mii de oameni – răcnise într-un singur glas, ca un răspuns:

– *NU ATINGE!*

Bărbatul trecuse la Clay și repetase cuvintele. Când pusese mâna deasupra capului Alicei, spusese:

– *Ecce femina – alienata.*

Deasupra lui Jordan:

– *Ecce puer – alienatus.*

De fiecare dată, răspunsul fusese același:

– *NU ATINGE!*

Nici bărbatul – gazda? crainicul? – nici oamenii din mulțime nu deschiseseră gurile în decursul acelui ritual. Înștiințarea și răspunsul fuseseră pur telepatice.

Lăsându-și mâna dreaptă să gândească (mâna și colțișorul special al creierului său care o dirija), Clay porni să schițeze o imagine pe hârtie. Întregul vis fusese teribil – caracterul lui acuzator, senzația de *captivitate* – totuși nimic nu fusese atât de groaznic ca bărbatul care venise la fiecare dintre ei, punându-și mâna deschisă, cu palma în jos, peste capetele lor, precum crainicul unei licitații pregătindu-se să vândă vite la oborul rural. Clay simțea că dacă ar fi putut captura imaginea bărbatului acela pe hârtie, ar fi capturat și teroarea.

Bărbatul fusese un negru cu cap nobil și chip de ascet deasupra trupului deșirat, aproape sfrijit. Părul era o calotă compactă de zulufi întunecați, căscată într-o parte de un gol triunghiular hâd. Umerii erau înguști, șoldurile ca și inexistente. Sub calota de bucle, Clay schiță iute fruntea lată și arătoasă – de cărturar. După aceea o desfigură cu altă spintecătură și hașură cu umbre bucata de piele ce atârna acoperind o sprânceană. Obrazul stâng al bărbatului fusese sfârtecat, posibil de o mușcătură, și buza inferioară era de asemenea ruptă în partea aceea, astfel că atârna într-un rânjet obosit. Ochii erau o problemă. Clay nu-i putea reprezenta corect. În vis, fuseseră alerți, dar în același timp cumva morți. După două tentative, îi abandonă și coborî la bluza de trening până nu o uita: era dintre cele cu glugă pe care le purtau puștii (ROȘU, scrise el lângă o săgeată ce o indica), cu verzale albe pe piept. Fusese prea mare pentru trupul uscățiv și un pliu de material acoperea jumătatea de sus a literelor, totuși Clay era destul de sigur că formau cuvântul HARVARD. Pornise să le scrie, când începu plânsetul, încet și înăbușit, de undeva de jos.

28

Era Jordan, Clay o știu imediat. Mai privi o dată înapoi peste umăr spre Tom, când își trase blugii, dar Tom nu se clintise.

Numărat la podea, gândi Clay. Deschise ușa, se strecură afară și o închise în urma lui.

Alice, purtând drept cămașă de noapte un tricou Academia Gaiten, stătea pe palierul de la etajul întâi și-l ținea pe băiat în brațe. Fața lui Jordan era lipită de umărul ei. La sunetul tălpilor desculțe ale lui Clay pe trepte, ea ridică ochii și vorbi înainte ca bărbatul să fi rostit ceva ce ar fi putut regreta mai târziu: *S-a-ntâmplat ceva cu Rectorul?*

– A avut un coșmar.

Clay spuse primul lucru care-i veni în minte. În clipa aceea îi părea de o importanță vitală.

– Și *tu?*

Fruntea ei se încruntă. Desculță, cu părul legat la spate în coadă și cu pielea feței arsă de soare de parcă ar fi stat toată ziua la plajă, Alice semăna cu sora de unsprezece ani a lui Jordan.

– Poftim? Nu. L-am auzit plângând pe hol. Cred că oricum eram pe punctul de a mă trezi, și...

– O clipă, zise Clay. Să nu te miști de aici.

Reveni în dormitorul lui de la etajul al doilea și-și luă schița de pe birou. De data aceasta, ochii lui Tom se deschiseră. Privi în jur cu un amestec de spaimă și dezorientare, după aceea îl zări pe Clay și se destinse.

– Înapoi la realitate, spuse el apoi își trecu o mână peste față și se propti într-un cot. Slavă Domnului! Iisuse... Cât e ceasul?

– Tom, ai avut un vis? Un coșmar?

Tom încuviință din cap.

– Așa cred, da. Am auzit plânsete. Era Jordan?

– Da. Ce-ai visat? Mai ții minte?

– Cineva ne spunea nebuni, răspunse Tom și Clay simți un gol în stomac. Ceea ce probabil că și suntem. Restul l-am uitat. De ce? Tu...

Clay nu mai așteptă. Ieși grăbit din odaie și coborî scara. Jordan se întoarse și-l privi cu un soi de sfiiciune buimăcită când se așeză.

Expertul în calculatoare nu se mai zărea pe nicăieri; dacă Alice arăta de unsprezece ani cu coada aceea de cal și pielea arsă de soare, Jordan regresase la nouă ani.

– Jordan, vorbi Clay. Visul tău... coșmarul... Ți-l mai amintești?

– În mare parte l-am cam uitat, răspunse Jordan. Ne suiseră pe niște suporturi... Se uitau la noi ca și cum am fi fost... nu știu, animale sălbatice... numai că ei ziceau...

– Că eram nebuni.

Ochii băiatului se căscară.

– Da!

Clay auzi pași în spatele lui; Tom cobora treptele. Nu se întoarse, ci-i arătă lui Jordan schița sa.

– Ăsta era cel care conducea totul?

Jordan nu rosti nici un cuvânt. Nu fu nevoie s-o facă. Se crispă, trăgându-se din fața desenului, o prinse pe Alice și-și lipi iarăși fața de pieptul ei.

– Ce este? întrebă Alice, tulburată.

Se întinse după schiță, însă Tom o apucă înaintea ei.

– Hristoase, spuse el și i-o restitui. Aproape c-am uitat visul, dar îmi amintesc obrazul sfâșiat.

– Și buza, zise Jordan, iar cuvintele se auziră înăbușit în pieptul Alicei. Cum îi atârna buza de jos... El ne arăta lor. *Lor.*

Se înfioră. Alice îl frecă pe spate, apoi își încrucișă mâinile peste omoplații lui, ca să-l poată strânge mai tare.

Clay așeză desenul în fața ei.

– Îți amintește ceva? Este bărbatul viselor tale?

Ea clătină din cap și începu să spună „nu". Înainte de a o putea face, un zăngănit puternic și prelungit și o serie neregulată de bufnituri se auziră din exteriorul ușii din față a Corpului Cheatham. Alice țipă. Jordan o strânse și mai puternic, ca și când ar fi vrut să intre în ea, și strigă. Tom îl apucă pe Clay de umăr.

– Hei, ce *pizda*...

Încă un bubuit zăngăni dincolo de ușă, prelung și sonor. Alice țipă din nou.

– Armele! urlă Clay. *Armele!*

Pentru o clipă, toți rămaseră paralizați acolo, pe palierul însorit, după care urmă altă serie prelungă de zăngănituri sonore, ca un zornăit de oase. Tom se repezi spre etajul al doilea și Clay îl urmă, lunecând, deoarece era numai în ciorapi, și prinzându-se de balustradă pentru a-și regăsi echilibrul. Alice îl împinse pe Jordan de lângă ea și sprintă către propria ei cameră, cu poalele tricoului fluturându-i în jurul picioarelor, lăsându-l pe Jordan să se agațe de stâlpul scării în spirală, privind în jos și spre holul de la intrare cu ochi largi și umezi.

29

– Ușurel, spuse Clay. S-o luăm ușurel, da?

Stăteau toți trei la piciorul scării, la nici două minute după ce primul dintre zgomotele prelungi și zuruite răsunase dinapoia ușii din față. Tom avea automatul rusesc încă netestat, căruia începuseră să-i spună Doamna Mitralieră, Alice ținea în fiecare mână câte un pistol de 9 mm, iar Clay avea revolverul 0,45 al lui Beth Nickerson pe care izbutise cumva să nu-l piardă în noaptea trecută (deși nu-și mai amintea când îl vârâse înapoi la brâu, unde-l găsise mai târziu). Jordan rămăsese ghemuit pe palier. De acolo, de sus, el nu putea să vadă ferestrele de la parter și Clay gândi că asta era probabil bine. În Corpul Cheatham, lumina după-amiezii era mult mai slabă decât ar fi trebuit, iar asta nu era în nici un caz bine.

Lumina era mai slabă, fiindcă telnebunii se găseau la toate ferestrele pe care le puteau vedea, lipiți de geamuri și holbându-se înăuntru: zeci, poate sute de chipuri straniu de inexpresive, cele mai

multe însemnate de bătăliile prin care trecuseră și de rănile pe care le suferiseră în ultima săptămână de anarhie. Clay zări ochi și dinți lipsă, urechi sfâșiate, vânătăi, arsuri, piele scorojită și crâmpeie de piele înnegrită ce atârnau. Erau tăcuți. Degajau un soi de voracitate sinistră, iar în atmosferă revenise senzația aceea fără suflare a unei puteri enorme și rotitoare, abia stăpânită. Clay se aștepta întruna să vadă cum propriile lor arme aveau să le zboare din mâini și să înceapă să tragă singure.

În noi, gândi el.

– Acum știu cum se simt homarii din acvariul restaurantului Harbor Seafood, murmură Tom cu glas stins.

– Ușurel, repetă Clay. Să-i lăsăm pe ei să facă prima mișcare.

Nu *exista* însă nici o primă mișcare, ci o altă serie prelungă de bufnituri zornăite – lui Clay i se părea că ceva se descărca pe veranda din față – după care creaturile de la ferestre se retraseră, parcă la un semnal pe care îl puteau auzi numai ele. O făcură în rânduri disciplinate. Nu era momentul din zi în care obișnuiau să se deplaseze în cârd, dar lucrurile se schimbaseră. Asta părea evident.

Clay se îndreptă spre bovindoul din living, ținând revolverul pe lângă coapsă, urmat de Tom și Alice. Îi priviră pe telnebuni (care deja nu i se mai păreau deloc nebuni lui Clay, cel puțin nu în vreun fel pe care l-ar fi înțeles) retrăgându-se, mergând cu spatele cu o ușurință bizară, mlădioasă, fără ca vreunul dintre ei să-și piardă vreodată spațiul restrâns din jurul său. Se opriră între Corpul Cheatham și resturile fumegânde ale Stadionului Tonney, aidoma unui batalion de soldați cu uniforme zdrențuite pe un teren de paradă presărat cu frunze. Toți ochii, nu tocmai goi, erau îndreptați către reședința Rectorului.

– De ce au toți mâinile și picioarele mânjite? întrebă un glas sfios.

Se întoarseră. Era Jordan. Clay nici măcar nu sesizase funinginea și negreala de pe mâinile sutelor tăcute de afară, dar înainte s-o fi putut recunoaște, Jordan răspunse singur întrebării sale:

– S-au dus să vadă, nu-i așa? Sigur că da. S-au dus să vadă ce le-am făcut prietenilor lor. Și sunt furioși. O simt. Voi o simțiți?

Clay nu dorea să spună „da", însă bineînțeles că o simțea. Apăsarea tensionată din aer, senzația declanșării unei furtuni de tunete abia reținută într-o plasă de electricitate: aceea era furie. Se gândi la Pixie Albă agățată cu dinții de gâtul Femeii Power Suit și la doamna în vârstă care învinsese în Bătălia de la Stația de Metrou Boylston, cea care intrase în Parcul Common cu sângele picurând din părul gri-fer tuns scurt. Bărbatul tânăr, complet gol cu excepția adidașilor, care agita câte o antenă auto în fiecare mână în timp ce alerga. Toată furia aceea – crezuse că dispăruse pur și simplu când ei începuseră să aibă comportamentul de cârd? Ia mai gândește-te o dată!

– O simt, încuviință Tom. Jordan, dacă ei au puteri psihice, de ce nu ne silesc pur și simplu să ne sinucidem, ori să ne omorâm între noi?

– Sau să ne explodeze craniile, zise Alice cu glas tremurat. Am văzut asta odată, într-un film vechi.

– Nu știu, răspunse Jordan și îl privi pe Clay. Unde-i Sfârtecatul?

– Așa-i spui?

Clay își coborî ochii la schița pe care continua s-o țină – pielea spintecată, mâneca spintecată a bluzei de trening, blugii bufanți. Aprecie că „Sfârtecatul" nu era deloc un nume nepotrivit pentru individul în trening cu glugă Harvard.

– Îi spun „pericol", așa-i spun, rosti Jordan cu glas subțire. Privi din nou afară spre nou-sosiți – cel puțin trei, poate patru sute, recent sosiți din Dumnezeu-știe-care așezare din jur – apoi către Clay. L-ați văzut?

– Doar în coșmar.

Tom clătină din cap.

– Pentru mine nu-i decât un desen pe hârtie, spuse Alice. Eu nu l-am visat și nu văd acolo pe nimeni în trening cu glugă. Ce-au făcut pe terenul de fotbal? Credeți că-ncercau să-și identifice

morții? (Nu părea convinsă.) Și nu-i încă foarte fierbinte acolo? Așa ar trebui...

– Ce așteaptă? întrebă Tom. Dacă nu ne atacă sau nu ne fac să băgăm cuțite unul în celălalt, ce așteaptă?

Brusc, Clay știu ce așteptau și de asemenea unde era Sfârtecatul lui Jordan; domnul Devane, profesorul lui de algebră din liceu, ar fi zis că era un moment *evrika!* Se întoarse și porni spre holul din față.

– Unde te duci? întrebă Tom.

– Să văd ce ne-au lăsat, zise Clay.

Se grăbiră după el. Tom îl ajunse primul, pe când mâna lui Clay era încă pe clanță.

– Nu știu dacă-i ideea cea mai bună, spuse Tom.

– Poate că nu-i, dar ei asta așteaptă, răspunse Clay. Și știi ceva? Cred că dac-ar fi vrut să ne omoare, am fi deja morți.

– Probabil că are dreptate, murmură Jordan aproape neauzit.

Clay deschise ușa. Veranda lungă din față a Corpului Cheatham, cu mobilierul confortabil din răchită și de pe care se vedea panorama Costișei Academiei coborând către Academy Avenue, fusese construită pentru după-amiezi însorite de toamnă ca aceasta, însă în clipa aceea ambianța era lucrul cel mai îndepărtat de mintea lui Clay. La piciorul scării se afla un triunghi alcătuit din telnebuni: unul în față, doi în spatele lui, trei în spatele lor, apoi patru, cinci și șase. Cu totul, douăzeci și unu. Cel din față era Sfârtecatul din visul lui, schița lui trezită la viață. Literele de pe pieptul bluzei de trening roșie zdrențuite alcătuiau într-adevăr cuvântul HARVARD. Bucata ruptă din obrazul stâng fusese ridicată și prinsă de flancul nasului cu două copci albe grosolane, care lăsaseră urme ca de lacrimi în pielea neagră reparată cu indiferență, înainte de a prinde. În locurile unde a treia și a patra copcă se desprinseseră, se zăreau sfâșieturi. Clay gândi că era posibil ca pentru copci să fi fost folosită guta. Buza lăsată în jos dezvelea dinți ce arătau ca și cum

fuseseră îngrijiți de un stomatolog bun nu cu mult timp în urmă, când lumea fusese un loc mai blând.

În fața ușii, îngropând ștergătorul de picioare și lăbărțându-se în ambele direcții, se ridica un maldăr de obiecte înnegrite și deformate, ca ideea despre o operă de artă a unui sculptor pe jumătate dement. Clay avu nevoie de numai o clipă pentru a-și da seama că privea resturile topite ale ghetou-blasterelor cârdului de pe Stadionul Tonney.

Apoi Alice începu să țipe. Câteva bum-boxuri contorsionate de căldură căzuseră atunci când Clay deschisese ușa și ceva care probabil se balansase în vârful grămezii se prăbușise odată cu ele, îngropându-se pe jumătate. Fata făcu un pas în față, înainte să poată fi oprită de Clay, dădu drumul unuia dintre pistoale și înhăță obiectul pe care-l văzuse. Era pantofiorul. Îl strânse la piept, între sâni.

Clay se uită pe lângă ea, spre Tom. Tom îi întoarse privirea. Ei doi nu erau telepați, dar în clipa aceea ar fi putut să fie. *Și acum?* întrebau ochii lui Tom.

Clay își întoarse atenția spre Sfârtecat. Se întrebă dacă puteai simți când cineva îți citea mintea și dacă a lui era citită chiar atunci. Întinse mâinile către Sfârtecat. Arma îi rămăsese în una dintre ele, totuși nici Sfârtecatul, nici altcineva din formația lui nu păreau să se simtă amenințați de ea. Clay răsuci palmele în sus: *Ce vrei?*

Sfârtecatul zâmbi. În zâmbetul acela nu exista nici pic de amuzament. Clay crezu că putea distinge furie în ochii căprui-închis, însă bănuia că era ceva superficial. Dedesubt nu exista absolut nici o scânteie, cel puțin pe care s-o poată discerne el. Era aproape ca și când ar fi văzut o păpușă zâmbind.

Sfârtecatul înclină capul pe un umăr și ridică un deget – *Așteaptă.* Iar dinapoia lor, de pe Academy Avenue, ca la un semnal, se auziră o mulțime de zbierete. Zbierete de oameni aflați în agonia morții. Le însoțeau câteva răcnete guturale, de prădători. Nu multe.

– Ce faci? țipă Alice.

Înaintă, strângând convulsiv pantofiorul în palmă. Venele din antebrațul ei se reliefau îndeajuns de puternic pentru ca să proiecteze umbre prelungi și drepte aidoma unor linii trase cu creionul.

– *Ce le faci celor de-acolo?*

De parcă, își spuse Clay, ar fi putut exista vreo îndoială.

Ea ridică mâna care încă ținea o armă, dar Tom o prinse și-i smulse pistolul înainte să fi putut apăsa trăgaciul. Alice se răsuci spre el, repezindu-și mâna liberă ca pe o gheară.

– *Fă-i și tu la fel – tu n-auzi? Tu n-auzi?*

Clay o desprinse de Tom. În tot acest timp, Jordan privea din prag cu ochi holbați, îngroziți, iar Sfârtecatul stătea în vârful triunghiului, zâmbind cu un chip pe care furia se afla îndărătul amuzamentului și îndărătul furiei se afla... nimic, din câte își putea da seama Clay. Absolut nimic.

– Oricum, piedica era pusă, rosti Tom după ce aruncă o privire iute. Slavă cerului pentru micile favoruri! Vorbi după aceea spre Alice: Vrei să fim uciși?

– Crezi c-o să ne lase pur și simplu *să plecăm?*

Plângea atât de tare, încât o înțelegeau tot mai greu. Secrețiile nazale îi atârnau din nări în două firicele străvezii. De la poalele colinei, de pe bulevardul mărginit de arbori care trecea pe lângă Academia Gaiten, răsunau țipete și urlete. O femeie zbieră *Nu, vă rog, nu, vă rog, nu,* apoi cuvintele i se pierdură într-un răcnet teribil de durere.

– Nu știu ce vor face cu noi, spuse Tom pe un ton care se străduia să fie calm, dar dacă intenționau să ne ucidă, n-ar fi făcut asta. Uită-te la el, Alice – ceea ce se întâmplă acolo, jos, este o demonstrație care ni se adresează.

Se auziră câteva focuri de armă – oameni care încercau să se apere – totuși nu prea multe. În general, se deslușeau doar țipete de durere și uimire teribilă, toate dinspre zona imediat învecinată cu Academia Gaiten, unde fusese carbonizat cârdul. Cu siguranță

nu durară mai mult de zece minute, însă uneori, gândi Clay, timpul realmente *era* relativ.

Păruseră ore întregi.

30

Când zbieretele încetară finalmente, Alice rămase tăcută între Clay și Tom, cu capul plecat. Pusese ambele pistoale pe un corp de mobilier destinat servietelor și pălăriilor, aflat imediat în spatele ușii din față. Jordan o ținea de mână și se uita la Sfârtecat și tovarășii lui care stăteau în capătul aleii. Deocamdată băiatul nu remarcase absența Rectorului. Clay știa că o va observa în curând și atunci avea să înceapă următoarea scenă a acestei zile teribile.

Sfârtecatul înaintă un pas și făcu o plecăciune scurtă, cu mâinile de o parte și cealaltă a trupului, ca și cum ar fi spus *La dispoziția voastră*. După aceea se îndreptă și întinse un braț spre Costișa Academiei și bulevardul de la baza ei. În timp ce făcea asta, fixa cu privirea grupul mic adunat în ușa deschisă îndărătul sculpturii din bum-boxuri topite. Lui Clay înțelesul îi păru clar: *Drumul vă aparține. Puteți pleca.*

– Poate, rosti el. Până atunci, să fim clari într-o privință. Sunt convins că ne puteți rade, dacă alegeți s-o faceți – în mod evident, ne sunteți superior numeric – dar, dacă nu cumva intenționezi să rămâi în Cartierul General al Statului-Major, altcineva va fi mâine la conducere. Pentru că o să mă asigur personal că tu vei dispărea primul.

Sfârtecatul își duse palmele pe obraji și căscă ochii: *Vai de mine!* Cei dinapoia lui erau la fel de inexpresivi ca niște roboți. Clay mai privi o clipă, după care închise încet ușa.

– Îmi pare rău, rosti Alice monoton. Pur și simplu, n-am putut sta locului auzindu-i cum țipau.

– Nu-i nimic, zise Tom. Nu s-a-ntâmplat nimic rău. Și, ai văzut, l-au adus înapoi pe domnul Pantofior.

Fata își privi amuleta.

– Așa au descoperit c-a fost mâna noastră? Ne-au adulmecat, la fel cum copoii adulmecă o urmă?

– Nu, spuse Jordan. Se așezase într-un scaun cu spătar înalt de lângă standul pentru umbrele și părea micuț, descompus și la capătul puterilor. Acesta este doar modul lor de a anunța că *te* cunosc. Cel puțin așa cred eu.

– Da, încuviință Clay. Pun prinsoare că ei știau că noi am fost, chiar înainte să fi ajuns aici. Au cules informația din visele noastre, așa cum noi i-am cules chipul din visele noastre.

– Eu n-am..., începu Alice.

– Fiindcă te trezeai, zise Tom. Bănuiesc că-l vei auzi la timpul potrivit. Tăcu puțin, apoi urmă: Bineînțeles, dacă are altceva de spus. Eu nu-nțeleg asta, Clay. *Noi* am făcut-o. Noi am făcut-o, iar ei *știu* că noi am făcut-o, sunt sigur în privința asta.

– Da, spuse Clay.

– De ce atunci să ucidă niște călători nevinovați, când ar fi fost la fel de ușor – mă rog, *aproape* la fel de ușor – să intre aici și să ne omoare? Vreau să spun că înțeleg conceptul de represiune, însă nu-nțeleg ideea din...

În clipa aceea Jordan se sculă de pe scaun și, privind în jur cu o expresie de îngrijorare ce înflorise pe neașteptate, întrebă:

– Unde-i Rectorul?

31

Clay îl prinse din urmă, dar abia după ce băiatul ajunsese deja pe palierul de la etajul întâi.

– Stai așa, rosti el.

– *Nu,* zise Jordan. Chipul îi era mai palid și mai șocat ca oricând. (Părul i se ridicase vâlvoi în jurul capului și Clay bănui că asta se datora exclusiv faptului că băiatul ar fi trebuit să se tundă, totuși părea că părul ar fi încercat să se zbârlească complet.) Cu atâta gălăgie, el ar fi trebuit să fie cu noi! *Ar fi fost* cu noi, dacă s-ar fi simțit bine. Buzele începură să-i tremure. Mai țineți minte cum se freca pe abdomen? Dacă a fost și altceva decât chestia lui cu regurgitarea de acid?

– Jordan...

Jordan nu-l băgă în seamă și Clay ar fi fost gata să pună prinsoare că uitase totul despre Sfârtecat și cohortele sale, cel puțin deocamdată. Se smulse din mâna lui Clay, eliberându-se, și porni în fugă pe coridor, țipând:

– Domnule! *Domnule!*

Din înaltul pereților, rectori a căror istorie începea în secolul al XIX-lea se încruntară spre el.

Clay se uită în jos pe scară. Alice n-avea să-i fie de nici un ajutor – stătea la piciorul treptelor, cu capul plecat, privind idioțenia de pantofior de parcă ar fi fost țeasta lui Yorick – dar Tom porni fără tragere de inimă către etajul întâi.

– Cât de rău va fi? îl întrebă pe Clay.

– Păi... Jordan crede că Rectorul ni s-ar fi alăturat dacă ar fi fost în toate puterile și eu tind să cred că...

Jordan începu să zbiere. Era un sunet pătrunzător de soprană, care trecu prin capul lui Clay ca o suliță. În cele din urmă, Tom fu cel care se puse primul în mișcare; Clay încremenise în capătul dinspre scară al coridorului vreme de cel puțin trei secunde, și poate chiar de două ori mai mult, fixat acolo de un singur gând: *Nu așa țipă cineva când găsește un om care pare să fi suferit un infarct. Probabil că bătrânul a greșit cumva lucrurile. Poate că a folosit pastilele care nu trebuia.* Se afla la jumătatea coridorului, când Tom răcni șocat:

– Doamne, Jordan, nu te uita!

Rostise vorbele atât de iute, încât păruseră un singur cuvânt.

– Stai! strigă Alice dinapoia lui, însă Clay nu mai stătu.

Ușa micului apartament de la etaj al Rectorului era deschisă – cabinetul cu cărțile și reșoul devenit inutil, apoi dormitorul, cu ușa deschisă, astfel că lumina pătrundea înăuntru. Tom stătea în fața biroului, lipind capul lui Jordan de pieptul său. Rectorul stătea îndărătul biroului. Greutatea lui lăsase scaunul pivotant pe spate, astfel că părea că fixează plafonul cu unicul ochi care-i mai rămăsese. Părul alb și încâlcit îi atârna peste spătarul scaunului. Lui Clay i se părea că seamănă cu un pianist de concert, care tocmai cântase ultimul acord al unei piese dificile.

O auzi pe Alice icnind un țipăt înăbușit de oroare, însă abia dacă îl băgă în seamă. Simțindu-se ca un pasager în interiorul propriului său trup, Clay merse la birou și privi foaia de hârtie sprijinită de tamponul sugativei. Deși era pătată de sânge, putea distinge cuvintele de pe ea; caligrafia Rectorului fusese fină și clară. Școală veche până în ultima clipă, ar fi putut spune Jordan.

aliene *geisteskrank*
insano
elnebajos *vansinnig* *fou*
atamagaokashii *gek* *dolzinnig*
hullu
gila
meschuge *nebun*
dement

Clay nu cunoștea altă limbă decât engleza, deși făcuse și puțină franceză în liceu, dar știu prea bine ce scria acolo și ce însemna. Sfârtecatul dorea ca ei să plece și, cumva, știa că rectorul Ardai era prea bătrân și prea artritic pentru ca să meargă cu ei. De aceea îl siliseră să se așeze la birou și să scrie cuvântul pentru *alienat* în paisprezece limbi diferite. Iar după ce terminase, îl siliseră să-și înfigă

penița stiloului masiv cu care scrisese în ochiul drept și de acolo în creierul bătrân și inteligent dinapoia lui.

– L-au împins să se sinucidă, nu-i așa? întrebă Alice cu glas tremurat. De ce pe el și nu pe noi? *De ce pe el și nu pe noi? Ce vor?*

Clay se gândi la gestul pe care Sfârtecatul îl făcuse spre Academy Avenue – Academy Avenue, care era de asemenea Route 102 New Hampshire. Telnebunii care nu mai erau tocmai nebuni – sau erau nebuni într-un mod complet nou – doreau ca ei să plece mai departe. Dincolo de asta el nu avea altă idee și poate că asta era bine. Poate că era cel mai bine. Poate că era o clemență.

Trandafirii se veștejesc, grădina asta-i terminată

1

Într-un dulap din capătul holului din spate erau vreo șase fețe de masă din olandă fină și una dintre ele sluji ca lințoliu rectorului Ardai. Alice se oferi să-l coasă, pentru a-l închide, după care suferi un colaps nervos și izbucni în lacrimi, când fie abilitatea ei de croitoreasă, fie sângele rece nu se dovediră pe măsura sarcinii. Tom preluă el inițiativa, întinzând bine fețele de masă, suprapunând tivurile și cosându-le cu gesturi iuți, aproape profesioniste. Clay se gândi că era ca și cum ar fi privit un boxer care își antrena dreapta cu o minge „pară" invizibilă.

– Să nu faci glume, rosti Tom fără să ridice ochii. Apreciez ce ai făcut sus... eu n-aș fi putut s-o fac niciodată... dar n-aș înghiți nici măcar o singură glumă în clipa asta, nici chiar din genul inofensiv *Will și Grace*. Abia mai îmi țin cumpătul.

– Bine, încuviință Clay.

O glumă era lucrul cel mai îndepărtat de mintea sa, cât despre ceea ce făcuse sus... ei bine, stiloul trebuia scos din ochiul Rectorului. În nici un caz n-aveau să-l lase acolo. De aceea, Clay se îngrijise de stilou, ferindu-și privirea, uitându-se într-un colț al camerei, când îl smucise afară, încercând să nu se gândească la ce făcea sau de ce dracu' era atât de înfipt acolo, și în general izbutise să nu se gândească, totuși stiloul scrâșnise, frecându-se de osul orbitei bătrânului, când ieșise în cele din urmă, apoi se auzise un pleoscăit vâscos, când ceva căzuse pe sugativă de pe vârful îndoit al peniței din oțel. Clay își spusese că-și va aminti sunetele acelea de-a pururi, însă izbutise să scoată porcăria de-acolo și acela fusese lucrul important.

Vreo mie de telnebuni stăteau afară pe peluza dintre ruina fumegătoare a stadionului de fotbal și Corpul Cheatham. Stătuseră acolo aproape toată după-amiaza, apoi, pe la ora cinci, porniseră în cârd, tăcuți, în direcția centrului Gaitenului. Clay și Tom purtaseră trupul învelit în lințoliu al Rectorului pe scara din spate și-l lăsaseră pe veranda de acolo. Cei patru supraviețuitori se strânseseră după aceea în bucătărie și luară masa pe care o numeau mic dejun, în vreme ce umbrele începuseră să se lungească afară.

Jordan mâncă surprinzător de bine. Culoarea îi revenise în obraji și vorbea animat, în general despre reminiscențe ale vieții sale în Academia Gaiten și despre influența pe care rectorul Ardai o avusese asupra inimii și minții unui puști introvertit și nesociabil, fanatic al calculatoarelor, din Madison, statul Wisconsin. Luciditatea sclipitoare a amintirilor băiatului îl făcea pe Clay să se simtă tot mai inconfortabil, iar când zări mai întâi ochii Alicei, apoi pe ai lui Tom, înțelese că și ei simțeau la fel. Mintea lui Jordan se clătina nesigur, dar era greu de știut ce se putea face în privința asta; nu prea puteau să-l trimită la un psihiatru.

La un moment dat, după ce întunericul se lăsase pe deplin, Tom sugeră că Jordan ar trebui să se odihnească. Jordan spuse că așa avea să facă, însă numai după ce-l îngropau pe Rector. Le spuse că o puteau face în grădina din spatele Corpului Cheatham. Le spuse că Rectorul numise peticul cultivat cu legume și zarzavaturi „grădinița de vreme rea", deși nu-i explicase niciodată lui Jordan numele acela.

– Ăla-i locul, zise Jordan zâmbind. Obrajii îi ardeau acum de roșeață și ochii, afundați în orbitele încercănate, sclipeau a ceva ce putea fi inspirație, voioșie, demență sau toate trei. Pământul este moale și-n același timp e locul pe care el l-a iubit cel mai mult... din exterior, vreau să spun. Ce ziceți? *Ei* au plecat, tot nu umblă noaptea, asta nu s-a schimbat, și putem săpa la lumina felinarelor cu gaz. Ce ziceți?

După ce se gândi puțin, Tom întrebă:

– Există hârlețe?

– Normal, în șopronul pentru grădinărit. Nici măcar nu mai trebuie să ne ducem la sere.

Și Jordan izbucni realmente în râs.

– Hai s-o facem, spuse Alice. Să-l îngropăm și să terminăm.

– Iar tu să te-odihnești dup-aia, spuse Clay uitându-se la Jordan.

– Sigur, sigur! strigă Jordan nerăbdător. Se sculă din scaun și porni să se plimbe agitat prin încăpere. Haideți odată!

Se purta de parcă ar fi vrut să joace leapșa.

Așa că săpară mormântul în grădina Rectorului din spatele Corpului Cheatham și-l îngropară printre fasole și tomate. Tom și Clay coborâră trupul învelit cu giulgiu în groapă, care era adâncă de vreun metru. Efortul îi încălzi și doar când se opriră observară că noaptea devenise rece, aproape friguroasă. Stelele sclipeau puternic deasupra, însă o ceață deasă se rostogolea peste pământ, suind Costișa. Academy Avenue era deja înecat în valul acela de alb crescător; deasupra sa răsăreau doar acoperișurile cu pante abrupte ale celor mai mari dintre clădirile vechi de acolo.

– Mi-ar fi plăcut să știm niște versuri bune, rosti Jordan. Obrajii îi erau mai roșii ca oricând, dar ochii i se afundaseră în grote circulare și băiatul tremura în ciuda celor două pulovere pe care le purta. Răsuflarea îi ieșea în norișori mici de aburi. Rectorului îi plăcea poezia, zicea că ea-i cea mai beton. Era... Glasul lui Jordan, care fusese straniu de vesel pe toată durata serii, se frânse în cele din urmă. Era *total* de școală veche.

Alice îl prinse de umeri și-l lipi de ea. Jordan se zbătu puțin, apoi cedă.

– Uite ce-ți propun, spuse Tom, haide să-l acoperim bine... să-l acoperim de frig... și după aceea o să-i recit eu câteva versuri. De acord?

– Chiar știi așa ceva?

– Chiar știu, răspunse Tom.

– Ești foarte inteligent, Tom. Mulțumesc.

Și Jordan îi surâse cu o recunoștință obosită, oribilă.

Astuparea mormântului se desfășură repede, deși în cele din urmă trebuiră să aducă pământ din partea de jos a grădinii, pentru a-l putea nivela. Până ce terminară, Clay transpira și-și putea simți mirosul. Trecuse mult de când făcuse ultimul duș.

Alice se străduise să-l oprească pe Jordan de a-i ajuta, dar el se smulsese din brațele fetei și se apucase zdravăn de treabă, folosindu-se de mâinile goale pentru a arunca pământ în groapă. Până ce Clay termină de bătătorit solul cu dosul lopeții, băiatului îi străluceau ochii de epuizare și se clătina pe picioare ca un bețiv.

Cu toate acestea, se uită la Tom.

– Haide! Ai promis.

Clay aproape că se aștepta să-l audă adăugând: *Și să fie frumos, señor, altfel bag glonțu-n tine,* ca un *bandido* criminal dintr-un western regizat de Sam Peckinpah.

Tom se apropie de un capăt al mormântului – Clay credea că ar fi fost căpătâiul, dar, în oboseala lui, realmente nu-și mai amintea. De fapt nici nu-și mai putea aminti exact dacă pe Rector îl chemase Charles sau Robert. Fuioare de ceață se încolăciră în jurul picioarelor și gleznelor lui Tom, învolburându-se printre aracii de fasole uscată. Tom își scoase șapca de baseball, iar Alice îl imită. Clay duse mâna spre cap, după care își aminti că el nu purta așa ceva.

– Așa-i! strigă Jordan și zâmbi larg și fericit că înțelesese. Jos pălăria! Jos pălăria înaintea Rectorului! El însuși nu purta nimic pe cap, totuși simulă gestul scoaterii unei pălării – luarea ei și azvârlirea în văzduh – și Clay se pomeni temându-se din nou pentru sănătatea mentală a băiatului. Acum poezia! Haide, Tom!

– Bine, spuse Tom, dar trebuie să păstrezi tăcere. Să arăți respect.

Jordan duse un deget la buze, ca să arate că înțelesese, și Clay văzu din ochii sfâșiați de durere de deasupra degetului acela ridicat că băiatul nu-și pierduse încă mințile. Își pierduse prietenul, însă nu și mințile.

Clay aștepta, curios să vadă cum avea să continue Tom. Se aștepta la ceva din Frost, poate la un fragment din Shakespeare (cu

certitudine, Rectorul ar fi aprobat Shakespeare, chiar dacă ar fi fost doar *Când ne vom strânge iarăși împreună),* poate chiar o improvizație marca Tom McCourt. În nici un caz nu se aștepta la ce auzi din gura lui Tom în versuri precis măsurate, rostite încet:

– Iar Tu, Doamne, să nu depărtezi îndurările Tale de la noi, mila Ta și adevărul Tău pururi să ne sprijine. Că ne-au împresurat rele fără de număr; ajunsu-ne-au fărădelegile noastre și n-am putut să vedem. Înmulțitu-s-au mai mult decât perii capetelor noastre și inimile noastre ne-au părăsit. Binevoiește, Doamne, ca să ne izbăvești; Doamne, spre ajutorul nostru ia aminte.

Alice strângea în mână pantofiorul și plângea lângă mormânt. Capul îi era plecat. Suspina repede și înăbușit.

Tom continuă, ridicând un braț către mormântul nou, cu palma întinsă și degetele ușor îndoite:

– Să fie rușinați și înfruntați deodată cei ce caută să ia sufletele noastre. Să se întoarcă înapoi și să se rușineze cei ce ne vor nouă rele; să fie rușinați îndată cei ce ne zic nouă: „Bine, bine." Aici zac morții, în țărâna pământului...

– Îmi pare rău, Rectore! izbucni Jordan cu glas tremurător și nesigur. Îmi pare rău, nu-i cinstit, domnule, îmi pare tare rău că ați murit...

Ochii i se dădură peste cap și se nărui spre mormânt. Ceața își repezi degetele albe și lacome peste el.

Clay îl ridică și-i pipăi pulsul de pe gât, puternic și regulat.

– Doar a leșinat. Ce reciți, Tom?

Tom păru ușor agitat, stânjenit.

– O adaptare destul de liberă a Psalmului 40. Haide să-l ducem înăuntru...

– Nu, zise Clay. Dacă nu-i prea lung, termină.

– Da, te rog, zise Alice. Termină. Este frumos. Ca un balsam pe o tăietură.

Tom se întoarse și privi din nou mormântul. Părea să se adune sau poate că doar își reamintea unde rămăsese.

– Aici zac morții, în țărâna pământului, iar aici suntem noi, viii, săraci și sărmani; Domnul se va îngriji de noi. Ajutorul nostru și apărătorul nostru ești Tu; Dumnezeul meu, nu zăbovi. Amin!

– Amin, spuseră Clay și Alice împreună.

– Hai să-l ducem pe puști înăuntru, zise Tom. S-a făcut al dracu' de frig afară.

– Ai învățat asta de la sectantele Hannah din Prima Biserică a lui Hristos Mântuitorul din Noua Anglie? întrebă Clay.

– Ah, da, răspunse Tom. Știu mulți psalmi, fiindcă erau buni pentru deserturile suplimentare. Am învățat și cum să cerșesc la colțul străzii, și să împart pliante într-o ditamai parcare de la Sears în numai douăzeci de minute cu *Un milion de ani în iad, fără nici o gură de apă*. Hai să-l punem pe puști în pat. Pun prinsoare c-o să doarmă cel puțin până mâine după-amiază la patru și-o să se trezească simțindu-se mult, mult mai bine.

– Și dacă bărbatul cu obraz sfârtecat vine și constată că noi suntem tot aici, după ce ne-a zis să plecăm? întrebă Alice.

Clay își spuse că era o întrebare bună, totuși nu una la care el ar fi trebuit să piardă multă vreme gândindu-se. Sfârtecatul fie că avea să le mai acorde o zi în plus, fie că nu. Și ducându-l pe Jordan la etaj, spre patul lui, Clay descoperi că era prea obosit ca să-i mai pese de ce avea să se întâmple.

2

Pe la ora patru dimineața, Alice le mormăi noapte bună lui Tom și Clay și se împletici către pat. Cei doi bărbați rămaseră în bucătărie, bând ice tea și nevorbind prea mult. Nu păreau să aibă ceva de spus. Apoi, chiar înainte de ivitul zorilor, un alt geamăt uriaș, pe care depărtarea îl făcea să sune cu adevărat fantomatic, pluti prin văzduhul încețoșat dinspre nord-est. Undui ca țipătul

unui teremin, acel prim instrument electronic folosit în coloanele muzicale ale filmelor horror vechi, iar pe când începuse să se stingă, un alt strigăt, de răspuns, mult mai puternic, veni dinspre Gaiten, unde Sfârtecatul își dusese cârdul cel nou, mai mare.

Clay și Tom ieșiră afară, împingând în lături bariera de bum-boxuri topite, ca să ajungă la treptele verandei. Nu putură zări nimic; totul în jur era alb. Rămaseră locului o vreme, după aceea reveniră înăuntru.

Nici țipătul de moarte și nici răspunsul din Gaiten nu-i deșteptară pe Alice și Jordan; măcar pentru asta trebuiau să fie recunoscători. Atlasul lor rutier, acum îndoit și boțit la colțuri, se afla pe masa din bucătărie. Tom îl răsfoi și spuse:

– Este posibil să fi venit dinspre Hooksett sau Suncook. Amândouă sunt așezări destul de mari în nord-estul nostru – mari pentru New Hampshire, vreau să spun. Mă-ntreb câți au ucis? Și cum au făcut-o.

Clay scutură din cap.

– Sper c-au fost mulți, continuă Tom cu un zâmbet crud și lipsit de farmec. Sper c-au fost cel puțin o mie și că i-au pârlit la foc mic. Mă trezesc gândindu-mă întruna la nu mai știu ce lanț de restaurante care-și făcea reclamă la „pui la ceaunotisor". Mâine noapte plecăm?

– Dacă Sfârtecatul ne lasă în viață azi, cred c-ar trebui să plecăm. Tu ce zici?

– Nu văd s-avem de ales, încuviință Tom, totuși vreau să-ți spun ceva, Clay... mă simt ca o vită împinsă prin jgheabul de tablă galvanizată în abator. Aproape că pot simți mirosul sângelui frățiorilor mei de cireadă.

Clay simțea la fel, însă în minte îi revenea întruna aceeași întrebare: Dacă mintea de grup a telnebunilor se gândea la măcel, de ce n-o făcuseră aici? Ar fi putut s-o facă ieri după-amiază, în loc să lase pe verandă bum-boxurile topite și pantofiorul mascotă al Alicei.

Tom căscă.

– M-am dus. Mai reziști două ore?

– S-ar putea, zise Clay.

De fapt, parcă niciodată nu avusese mai puțin chef de somn. Trupul îi era epuizat, dar gândurile i se roteau fără încetare. Încetineau puțintel, după care își reamintea sunetul stiloului când ieșise din gâvanul Rectorului: scrâșnetul surd al metalului frecându-se de os.

– De ce?

– Fiindcă dacă ei decid să ne ucidă azi, aș prefera să urmez calea mea, nu pe a lor, spuse Tom. Pe a lor am văzut-o. De acord?

Clay gândi că dacă mintea colectivă pe care o reprezenta Sfârtecatul îl silise realmente pe Rector să-și înfigă un stilou în ochi, cei patru locatari rămași în viață ai Corpului Cheatham ar fi putut constata că sinuciderea nu mai făcea parte dintre opțiunile lor viabile. Nu era totuși o idee cu care să-l trimită pe Tom la culcare și de aceea se mulțumi să aprobe din cap.

– O să duc toate armele sus. Tu ai 0,45-ul ăla mare și vechi, da?

– Modelul special Beth Nickerson... Da.

– Atunci, noapte bună. Și dacă-i vezi venind – sau dacă-i *simți* venind – strigă-mă. Tom tăcu câteva clipe, apoi adăugă: Bineînțeles, dacă mai ai timp. Și dacă ei te lasă.

Clay îl privi părăsind bucătăria și se gândi că Tom fusese mereu înaintea lui. Se gândi cât de mult îl plăcea. Se gândi că i-ar fi plăcut să-l cunoască mai bine. Se gândi că șansele nu erau prea mari în privința asta. Cât despre Johnny și Sharon, ei nu păruseră niciodată atât de îndepărtați.

3

La ora opt în dimineața aceea, Clay se așeză pe o bancă la un capăt al grădiniței de refugiu a Rectorului, spunându-și că dacă n-ar fi fost atât de obosit, s-ar fi ridicat de pe fundul amorțit și ar fi improvizat un semn pentru mormântul bătrânului. Semnul n-ar fi

rezistat mult, dar îl merita, fiindcă se îngrijise de ultimul lui elev, dacă pentru nimic altceva. Chestia era că nu știa nici măcar dacă putea să se scoale, să se împleticească în casă și să-l trezească pe Tom pentru a sta de veghe.

În curând urma să înceapă o zi frumoasă și rece de toamnă – făcută pentru a culege mere, a produce cidru și a juca fotbal în curtea din spate. Deocamdată ceața continua să fie deasă, însă soarele dimineții strălucea puternic dinapoia ei, preschimbând într-un alb orbitor lumea micuță în care se afla Clay. Picuri fini de apă erau suspendați în aer și sute de curcubeie minuscule se mișcau în fața ochilor lui cu pleoape îngreunate.

Ceva roșu se materializă din albul acela arzător. Pentru o clipă bluza de trening a Sfârtecatului păru să plutească de una singură, pentru ca apoi, pe măsură ce străbătea grădina spre Clay, fața și mâinile cafeniu-închis ale ocupantului ei să se concretizeze deasupra și dedesubt. În dimineața aceasta, gluga era ridicată și încadra desfigurarea zâmbitoare a feței și ochii aceia vii-morți.

Frunte lată de profesor, ruinată de o spintecătură.

Blugi murdari, informi, rupți la buzunare și purtați neîntrerupt de peste o săptămână de acum.

HARVARD peste pieptul îngust.

Revolverul 0,45 al lui Beth Nickerson era în tocul lateral de la brâu, dar Clay nici măcar nu-l atinse. Sfârtecatul se opri la vreo trei metri de el. Stătea pe mormântul Rectorului și Clay credea că nu era o întâmplare.

– Ce vrei? îl întrebă el pe Sfârtecat și tot el își replică imediat:

– Să-ți. Spun.

Rămase holbându-se la Sfârtecat, mut de surpriză. Se așteptase ori la telepatie, ori la nimic. Sfârtecatul rânji – în măsura în care o putea face, cu buza inferioară rău sfâșiată – și desfăcu brațele, parcă pentru a spune: *Un fleac, n-a fost mare scofală.*

– Spune atunci ce ai de spus, rosti Clay și încercă să fie gata când glasul avea să-i fie răpit a doua oară.

Descoperi că era ceva pentru care nu te puteai pregăti. Era ca și cum ar fi fost preschimbat într-o marionetă surâzătoare, așezată pe genunchiul unui ventriloc.

– Plecați. Diseară.

Clay se concentră și zise:

– Taci, termină!

Sfârtecatul aștepta, ca o întrupare a răbdării.

– Cred că te pot ține afară, dacă mă străduiesc, zise Clay. Nu sunt sigur, totuși cred că pot.

Sfârtecatul aștepta și fața lui spunea: *Ai terminat?*

– Dă-i drumul, zise Clay, apoi spuse:

– Aș fi putut aduce. Mai mulți. Am venit. Singur.

Clay se gândi la ideea voinței Sfârtecatului alăturată celei a unui cârd întreg și cedă.

– Plecați. La noapte. Spre nord.

Clay aștepta și, când fu convins că Sfârtecatul terminase deocamdată cu vocea lui, întrebă:

– Unde? De ce?

De data aceasta nu primi cuvinte, ci o imagine i se ivi brusc în față. Era atât de clară, încât Clay nu știu dacă era în mintea sa, ori dacă Sfârtecatul o invocase pe ecranul scânteietor al ceții. Era ceea ce văzuseră mâzgălit în mijlocul lui Academy Avenue, cu cretă roz:

KASHWAK=NU-TEL

– Nu-nțeleg, rosti el.

Însă Sfârtecatul se îndepărta. Clay îi văzu pentru o clipă bluza de trening roșie, părând încă o dată să plutească de una singură pe fundalul ceții sclipitoare, după care dispăru și ea. Clay rămase doar cu consolarea superficială de a ști că ei mergeau oricum către nord și că mai căpătaseră o zi de păsuire. Asta însemna că nu mai trebuia să stea de strajă. Decise să se ducă la culcare și să-i lase și pe ceilalți să doarmă liniștiți.

4

Jordan se trezi cu mințile întregi, dar surescitarea nervoasă îi pierise. Ciuguli dintr-o jumătate de covrig tare ca piatra și-l ascultă parcă neinteresat pe Clay povestind întâlnirea cu Sfârtecatul din cursul dimineții. După ce Clay termină, Jordan luă atlasul rutier, consultă indicele de la sfârșit, apoi îl deschise la pagina cu vestul statului Maine.

– Uitați, arătă el un oraș de deasupra lui Fryeburg. Ăsta-i Kashwak, spre est, iar Little Kashwak e spre vest, aproape pe granița dintre statele Maine și New Hampshire. Știam că recunoscusem numele. Din cauza lacului... Ciocăni cu degetul în hartă. Este cam la fel de mare ca Sebago.

Alice se aplecă mai mult, ca să citească numele lacului.

– Kash... Kashwakamak, mi se pare.

– Se găsește într-un teritoriu neîncorporat numit TR-90, spuse Jordan și ciocăni din nou cu degetul în hartă. După ce știm asta, Kashwak Egal Nu–Tel este o ecuație ca și rezolvată, nu?

– Este o zonă moartă, așa-i? făcu Tom. Nu există turnuri de retransmitere a semnalului pentru telefoane mobile și nici pentru microunde.

Jordan îi zâmbi șters.

– Eu îmi închipui că sunt mulți oameni cu antene pentru satelit, însă altfel... bingo!

– Nu-nțeleg, zise Alice. De ce ar dori să ne trimită într-o zonă non-telefonie, ai cărei locuitori n-ar fi trebuit să fi pățit nimic?

– La fel de bine ne-am putea întreba de ce ne lasă în viață, îi aminti Tom.

– Poate că vor să ne transforme în bombe vii și să ne folosească pentru a-i detona pe cei de acolo, propuse Jordan. În felul acesta, scapă de noi *și* de ei. Doi iepuri dintr-un foc.

Tăcură, căzând pe gânduri.

– Să mergem și să vedem, spuse Alice, dar eu nu detonez *pe nimeni*.

Jordan o privi trist.

– Ai văzut ce i-au făcut Rectorului. Dacă se ajunge la asta, crezi c-o să ai vreo șansă?

5

Pe majoritatea verandelor aflate vizavi de stâlpii din piatră ce marcau începutul drumului de acces spre Academia Gaiten continuau să se zărească pantofi, dar ușile căsuțelor cochete erau fie larg deschise, fie smulse din țâțâni. Câțiva dintre morții pe care-i văzură împrăștiați pe peluzele acelea, când își reluară călătoria către nord, erau telnebuni, însă cei mai mulți fuseseră pelerini inocenți, care avuseseră ghinionul de a fi în locul și la momentul nepotrivit. Ei erau cei descălțați, deși nu era nevoie să le vadă și picioarele; multe dintre victimele represaliilor fuseseră realmente rupte în bucăți.

Dincolo de școală, unde Academy Avenue redevenea Route 102, carnajul se întindea de ambele părți cale de vreun kilometru. Alice merse cu ochii strânși ferm, lăsându-l pe Tom s-o conducă, ca și cum ar fi fost oarbă. Clay se oferi să procedeze la fel pentru Jordan, dar băiatul se mulțumi să clatine din cap și păși indiferent pe banda din mijlocul șoselei, un puști slăbănog cu o raniță în spinare și o claie prea mare de păr. După câteva priviri aruncate pe furiș spre măcel, el își privi adidașii.

– Sunt sute, zise Tom la un moment dat.

Era ora opt și întunericul coborâse complet, totuși puteau încă să vadă mai mult decât ar fi dorit. La colțul dintre Academy și Spofford, ghemuită în jurul unui stâlp de semafor, zăcea o fetiță cu pantaloni roșii și bluză albă de marinar. Nu părea să aibă mai mult de nouă ani și era desculță. La douăzeci de metri mai departe se zărea ușa deschisă a casei din care fusese probabil târâtă, țipând după îndurare.

– *Sute...*

– Poate nu chiar așa mulți, spuse Clay. Unii dintre cei ca noi erau înarmați. Au împușcat destui nemernici. Pe alții i-au înjunghiat. Am văzut chiar pe unul c-o săgeată ieșindu-i din...

– Noi *am provocat* asta, zise Tom. Crezi că mai *există* vreunii „ca noi"?

La întrebarea aceea i se răspunse după patru ore, pe când își mâncau prânzul rece într-un loc amenajat pentru picnic, lângă șosea. Ajunseseră de acum pe Route 156 și, potrivit indicatorului, aceasta era o Belvedere, oferind către vest panorama Istoricului Deal Flint. Clay își imagină că panorama ar fi fost bună dacă ai fi prânzit aici la amiază, nu la miezul nopții, cu felinare la ambele capete ale mesei de picnic, pentru ca să poți distinge ceva.

Ajunseseră la desert – biscuiți umpluți Oreos, râncezi – când pe șosea apăru un grup de șase oameni, toți vârstnici. Trei împingeau cărucioare de cumpărături pline de provizii și toți erau înarmați. Erau primii călători pe care-i vedeau de când porniseră iar la drum.

– Hei! strigă Tom, fluturând din braț spre ei. Mai e o masă liberă aici, dacă vreți să vă trageți sufletul!

Îl priviră. Cea mai bătrână dintre cele două femei din grup, o bunicuță cu mult păr alb și zbârlit care strălucea în lumina stelelor, ridică mâna ca să răspundă la salut. Apoi se opri.

– Ăștia-s ei, rosti unul dintre bărbați și Clay nu scăpă nici ura, nici teama din glasul său. Ăștia-s gașca din Gaiten.

Alt bărbat spuse:

– Du-te dracului, gagiule.

Continuară să meargă, ba chiar ceva mai rapid, deși bunicuța șchiopăta, iar bărbatul de lângă ea trebui s-o ajute să treacă pe lângă un Subaru care tamponase un Saturn abandonat.

Alice tresări, aproape răsturnând unul dintre felinare. Clay o prinse de braț.

– Nu te ambala, puștoaico.

Ea îl ignoră.

– Cel puțin noi am făcut *ceva!* strigă după ei. *Voi* ce-ați făcut? *Voi* ce pizda mă-sii ați făcut?

– Îți spun ce n-am făcut, replică un bărbat.

Grupul cel mic trecuse deja de belvedere și bărbatul trebui să privească înapoi peste umăr ca să vorbească cu ea. O putea face, deoarece șoseaua era lipsită de vehicule abandonate în zona aceea, pe o distanță de vreo două sute de metri.

– Din cauza noastră n-au fost uciși normali. În caz că n-ai remarcat, ei sunt mai mulți decât noi...

– Căcat, nici nu știi dacă-i adevărat! strigă Jordan și Clay își dădu seama că puștiul vorbise pentru prima dată de când ieșiseră din orașul Gaiten.

– Poate că e și poate că nu-i, spuse bărbatul, dar ei pot face unele chestii foarte nasoale și puternice. Iar în privința *asta* nu mă poți contrazice. Au spus c-o să ne lase-n pace, dacă-i lăsăm în pace... și dacă vă lăsăm *pe voi* în pace. Am fost de-acord.

– Dacă crezi orice spun ei – sau orice gândesc în mintea ta – atunci ești un *idiot*, rosti Alice.

Bărbatul reveni cu fața la direcția de mers, ridică brațul în aer, îl agită într-un semn de sictir/adio și nu mai spuse nimic.

Cei patru se uitară după călătorii cu cărucioare de supermarket până dispărură din vedere, după care se priviră între ei peste masa de picnic în care inițiale vechi erau săpate aidoma unor gravuri.

– Deci acum știm, vorbi Tom. Suntem proscriși.

– Poate că nu, dacă teloamenii vor ca noi să mergem acolo unde merg și ceilalți – cum le-a spus tipul? – „normali", spuse Clay. Poate că noi suntem altceva.

– Ce? întrebă Alice.

Clay avea o idee, însă nu-i plăcea să o formuleze în cuvinte. În nici un caz la miezul nopții.

– În clipa de față, răspunse el, sunt mai interesat de Kent Pond. Vreau... *trebuie* să văd dacă-mi pot găsi soția și fiul.

– Nu crezi că-i foarte improbabil ca ei să mai fie acolo ? întrebă Tom cu glasul lui scăzut și blând. Vreau să spun că, indiferent cum ar fi mers lucrurile pentru ei, normali sau telefonari, probabil că au plecat deja de-acolo.

– Dacă n-au pățit nimic, au lăsat o înștiințare, răspunse Clay. În tot cazul, este un loc spre care să mergem.

Și până nu ajungeau acolo și nu terminau partea asta, el nu era nevoit să se întrebe de ce Sfârtecatul i-ar fi trimis către un loc ferit, dacă oamenii de acolo îi urau și se temeau de ei.

Sau cum putea Kashwak Nu–Tel să fie un loc sigur, dacă teloamenii știau de existența lui ?

6

Înaintau încet spre est, în direcția lui Route 19, o autostradă care i-ar fi purtat peste granița statului și în Maine, dar nu ajunseră până acolo în noaptea aceea. Toate drumurile din partea aceasta a statului New Hampshire păreau să treacă prin orășelul Rochester, iar Rochester arsese din temelii. Nucleul focului continua să fie viu și emitea o strălucire aproape radioactivă. Alice preluă conducerea, ocolind ruinele cele mai dogoritoare și descriind un semicerc către vest. În câteva rânduri văzură KASHWAK = NU–TEL mâzgălit pe trotuare și o dată scris cu sprayul de vopsea pe latura unei cutii poștale.

– Asta atrage după sine o amendă de enșpe mii de dolari și-nchisoare pe viață în Guantánamo Bay, comentă Tom cu un zâmbet șters.

Ocolul îi purtă în cele din urmă prin parcarea imensă a mallului Rochester. Cu mult înainte să fi ajuns acolo, putură auzi sunetele hiperamplificate ale unui terțet neinspirat de jazzmeni New Age, cântând genul de muzică pe care Clay o considera potrivită pentru

supermarketuri. Parcarea era acoperită cu mormane de gunoaie mucegăite; automobilele rămase aici erau îngropate în resturi până deasupra capacelor roților. Briza aducea cu ea miasme grele de cadavre.

– Pe aici, pe undeva, spuse Tom, este un cârd.

Cârdul era în cimitirul de lângă mall. Traseul lor continua prin sudul și vestul cimitirului, însă când ieșiră din parcarea mallului se apropiară îndeajuns ca să zărească ochii roșii ai bum-boxurilor printre copaci.

– Poate c-ar trebui să-i radem, propuse brusc Alice când reveniră pe strada principală a orașului. Pe-aici pe undeva trebuie să existe vreo cisternă de propan abandonată.

– Da, fată! exclamă Jordan și ridică pumnii de-o parte și cealaltă a capului, scuturându-i, și arătând cu adevărat revenit la viață pentru prima dată de când părăsise Corpul Cheatham. Pentru Rector!

– Nu cred c-ar fi bine, opină Tom.

– Ți-e teamă să le pui răbdarea la-ncercare? întrebă Clay.

Îl surprindea să constate că el însuși era cumva în favoarea ideii nebunești a Alicei. Nu avea nici o îndoială că *era* o idee nebunească să incendieze alt cârd, dar...

Aș putea s-o fac pur și simplu pentru că-i absolut cea mai oribilă versiune de „Misty" pe care-am auzit-o-n viața mea, gândi el. *Mă scoate din minți.*

– Nu de-asta, spuse Tom, apoi tăcu, ca și când ar fi căzut pe gânduri. Vedeți strada de-acolo?

Era o stradă care trecea printre mall și cimitir, ticsită cu mașini blocate, aproape toate orientate cu spatele la mall. Lui Clay îi veni foarte ușor să-și imagineze automobilele acelea pline cu oameni care încercau să ajungă acasă după Semnal. Oameni care ar fi dorit să afle ce se întâmpla, și dacă familiile lor pățiseră ceva. Ei ar fi luat telefoanele lor auto, telefoanele lor mobile, fără să stea prea mult pe gânduri.

– Ce-i cu ea? întrebă el.

– Haideți să merge nițel într-acolo, zise Tom. Cu foarte multă atenție.

– Ce-ai văzut?

– Mai bine nu spun. Poate că n-am văzut nimic. Feriți-vă de trotuare și rămâneți sub copaci. A fost un ambuteiaj al dracu' aici. O să fie și cadavre.

Erau zeci, putrezind și revenind în ciclul nesfârșit al vieții, între străzile Twombley și West Side Cemetery. Până ajunseră la marginea copacilor, „Misty" lăsă locul unei interpretări siropoase a „I Left My Heart in San Francisco" și acum ei puteau vedea iarăși ochii roșii ai indicatoarelor de alimentare a bum-boxurilor. După aceea, Clay zări altceva și se opri.

– Iisuse, murmură el.

Tom încuviință din cap.

– Ce-i? șopti Jordan. *Ce-i?*

Alice nu spuse nimic, dar Clay își dădu seama după direcția în care privea fata și după gârbovirea înfrântă a umerilor că văzuse ce văzuse și el. Perimetrul cimitirului era păzit de bărbați înarmați cu puști. Clay răsuci capul lui Jordan într-acolo și văzu cum umerii băiatului se încovoiară de asemenea.

– Haideți, șopti puștiul. Mirosul mă face să vomit.

7

În Melrose Corner, la șapte kilometri nord de Rochester (puteau să-i vadă și acum strălucirea roșiatică, întețindu-se și diminuându-se deasupra orizontului sudic), ajunseră în altă zonă rezervată picnicurilor, care avea și un grătar mic de piatră lângă mese. Clay, Tom și Jordan strânseră lemne uscate. Alice, care susținea că făcuse parte din Cercetași, își dovedi capacitățile, aprinzând

un foc nu prea mare, și după aceea încălzi trei conserve de fasole cu afumătură. În timp ce mâncau, două grupulețe de pelerini trecură pe lângă ei. Ambele îi priviră; nici unul dintre membrii lor nu vorbi și nici nu le făcu semn cu mâna.

Când foamea i se mai domolise, Clay întrebă:

– Tom, i-ai zărit pe tipii ăia tocmai din parcarea mallului? Mă gândesc să-ți schimb numele în Ochi-de-șoim.

Tom clătină din cap.

– Am avut pur și simplu noroc. Noroc, plus lumina dinspre Rochester. Incendiile alea, știi?

Clay încuviință din cap. Îl imitară și ceilalți doi.

– S-a întâmplat să mă uit spre cimitir în clipa nimerită și din unghiul nimerit și am văzut sclipirea luminii pe două țevi de pușcă. Mi-am spus că nu putea să fie așa ceva, că erau probabil stâlpii de fier ai gardului sau altceva, însă... Tom oftă, se uită la restul fasolei lui și o împinse în lături. Asta a fost.

– Poate că erau telnebuni, zise Jordan, totuși nu-și credea propriile sale cuvinte; Clay simțise asta în vocea lui.

– Telnebunii nu fac planton de noapte, spuse Alice.

– Poate că acum au nevoie de mai puțin somn, zise Jordan. Poate că asta face parte din noua lor programare.

De câte ori îl auzea vorbind în felul acela, ca și cum teloamenii ar fi fost calculatoare organice aflate într-un fel de ciclu de încărcare, Clay se simțea cuprins de fiori.

– Ei nu au nici arme, Jordan, rosti Tom. N-au nevoie de ele.

– Așadar au făcut rost de câțiva colaboraționiști care să-i păzească în timp ce ei dorm neîntorși, comentă Alice. În glas i se auzea disprețul iritat, însă imediat sub acesta bolboroseau lacrimile. Să dea Dumnezeu să putrezească-n iad!

Clay nu spuse nimic, dar se trezi amintindu-se de oamenii cu care se întâlniseră mai devreme în noaptea aceea, la cei cu cărucioarele din supermarket – la teama și ura din vocea celui care le spusese „gașca din Gaiten". *La fel de bine ar fi putut să ne spună*

banda Dillinger, gândi Clay. Apoi își spuse: *Eu nu mă mai gândesc la ei ca fiind tel*nebuni; *acum mă gândesc la ei ca fiind tel*oameni. *De ce oare?* Gândul care urmă fu și mai neliniștitor: *Când anume un colaboraționist încetează de a mai fi colaboraționist?* Răspunsul, așa i se părea lui, era atunci când colaboraționiștii deveneau majoritatea clară. Atunci cei care *nu erau* colaboraționiști deveneau...

Cei aplecați spre romantism le-ar fi spus oamenilor acelora „mișcare clandestină". Dacă n-ai fi avut treabă cu romantismul, le-ai fi spus „în afara legii".

Sau, poate, pur și simplu „criminali".

Se străduiră să ajungă până în așezarea Hayes Station și poposiră într-un motel dărăpănat numit Whispering Pines. Din motel se putea zări un indicator rutier pe care scria ROUTE 19, 10 KM SANFORD BERWICKS KENT POND. Nu-și lăsară încălțămintea în fața ușilor căsuțelor pe care le ocupară.

De acum se părea că nu mai era nevoie de asta.

8

Clay stătea din nou pe o platformă în mijlocul blestematului ăla de teren, cumva imobilizat, privit de toți ochii. La orizont se zărea forma scheletică în vârful căreia clipea lumina roșie. Locul era mai mare decât Foxboro. Prietenii lui erau înșiruiți alături, dar nu mai erau singuri. Platforme similare se întindeau pe toată lungimea zonei deschise. În stânga lui Tom, se găsea o femeie gravidă cu un tricou Harley-Davidson cu mânecile tăiate. În dreapta lui Clay, se afla un bărbat mai în vârstă – nu de-o seamă cu Rectorul, însă pornit pe același drum – cu păr sur strâns la spate în coadă și o încruntătură speriată pe chipul cabalin, inteligent. Dincolo de el era un bărbat mai tânăr cu o șapcă Miami Dolphins mototolită.

Printre miile de oameni, Clay zări fețe cunoscute și asta nu-l surprinse – nu așa se petrecea întotdeauna în vise? Acum te-nghesui cu învățătoarea din școala primară, iar peste un minut o pui cu toate cele trei fete din Destiny's Child pe terasa de observație a lui Empire State Building.

Destiny's Child nu figura în visul acesta, dar Clay îi văzu pe tânărul dezbrăcat care agitase antenele de mașină (îmbrăcat în salopetă și un tricou alb, curat), pe individul cu rucsac care-i zisese Alicei „domniță" și pe bunicuța șchioapă. Ea arătă spre Clay și prietenii lui, aflați cam la nivelul liniei de cincizeci de metri a terenului de fotbal american, apoi vorbi cu femeia de alături... care era, Clay observă deloc surprins, nora gravidă a domnului Scottoni. *Aia-i gașca Gaiten,* spuse bunicuța șchioapă și nora gravidă a domnului Scottoni își ridică într-un rânjet buza superioară plinuță.

Ajută-mă! strigă femeia de pe platforma de lângă Tom. O striga pe nora domnului Scottoni. *Vreau să am un copil, la fel ca tine! Ajută-mă!*

Ar fi trebuit să te fi gândit la asta cât mai era încă timp, replică nora domnului Scottoni și Clay înțelese, ca și în celălalt vis, că de fapt nu vorbea nimeni. Era telepatie.

Sfârtecatul începu să meargă în lungul lor, punând palma deasupra capului fiecărei persoane la care ajungea. Proceda exact cum făcuse Tom la mormântul Rectorului: cu palma întinsă și degetele ușor îndoite. Clay zări sclipirea unei brățări identificatoare pe încheietura lui, poate unul dintre gadgeturile medicale care emiteau semnale de alarmă, și-și dădu seama că aici exista energie electrică – instalația de nocturnă funcționa. În același timp mai observă ceva. Motivul pentru care Sfârtecatul putea să ajungă deasupra capetelor lor, deși ei stăteau pe platforme, era faptul că Sfârtecatul nu se găsea pe sol. El umbla, însă pășea pe un metru și jumătate de aer imaterial.

– *Ecce homo – alienatus,* spuse el. *Ecce femina – alienata.*

Și de fiecare dată, mulțimea îi răspunse mugind:

– *NU ATINGE!* într-un singur glas, atât teloamenii, cât și normalii.

Pentru că acum nu mai exista nici o deosebire. În visul lui Clay, ei erau totuna.

9

Se trezi spre sfârșitul după-amiezii, ghemuit și strângând în brațe o pernă plată de motel. Ieși afară și-i văzu pe Alice și Jordan așezați pe trotuarul dintre parcare și căsuțe. Alice își trecuse brațul în jurul lui Jordan. Capul lui era pe umărul fetei și cu brațul o ținea după mijloc. Părul îi era ciufulit la spate. Clay veni alături de ei. În față, autostrada care ducea la Route 19 și Maine era pustie, cu excepția unei dube Federal Express, care se oprise exact pe linia albă, cu ușile din spate deschise, și a unei motociclete avariate.

Clay se așeză lângă ei.

– Ați...

– *Ecce puer – alienatus,* rosti Jordan fără să-și ridice capul de pe umărul Alicei. Ăla-s eu.

– Și eu sunt *femina,* zise Alice. Clay, există vreun stadion atât de mare în Kashwak? Pentru că dacă există, eu nu mă apropii de locul ăla.

O ușă se închise înapoia lor. Se apropiară pași.

– Nici eu, spuse Tom așezându-se pe bordura trotuarului. Am multe ciudățenii – sunt primul care s-o recunosc – dar printre ele nu s-a numărat niciodată dorința de moarte.

– Nu sunt sigur, totuși nu cred că acolo ar exista altceva decât o școală elementară, zise Clay. Probabil că elevii de liceu se duc cu autobuzul până la Tashmore.

– Este un stadion *virtual,* vorbi Jordan.

– Poftim? făcu Tom. Vrei să zici ca-ntr-un joc de calculator?

– Vreau să zic ca-ntr-un calculator, ridică fruntea Jordan, continuând să privească șoseaua goală ce ducea la Sanford, Berwicks, Kent Pond. Nu contează asta, mie nu-mi pasă. Dacă ei n-o să ne-atingă – nici teloamenii, nici normalii – cine-o să ne-atingă? Clay nu văzuse niciodată atâta durere adultă în ochii unui copil. *Cine* o să ne-atingă?

Nu-i răspunse nimeni.

– Sfârtecatul? întrebă Jordan și glasul lui își spori ușor intensitatea. O să ne-atingă Sfârtecatul? Poate că da. Fiindcă el ne privește și acum, îl simt că ne supraveghează permanent.

– Jordan, te lași purtat de val, zise Clay, dar ideea avea într-adevăr o stranie logică internă.

Dacă visul acesta le fusese trimis – visul cu platformele – atunci poate că el îi supraveghea *într-adevăr*. Doar nu trimiți o scrisoare când nu cunoști adresa.

– Eu nu vreau să merg la Kashwak, anunță Alice. Nu-mi pasă dacă este sau nu o zonă în care telefoanele nu funcționează. Aș prefera mai degrabă să merg la... la Idaho.

– Înainte de a merge la Kashwak sau Idaho sau oriunde altundeva, eu o să merg la Kent Pond, zise Clay. Pot să ajung acolo, dacă merg două nopți. Mi-ar fi plăcut să veniți și voi, dar dacă nu vreți – sau nu puteți – o să vă-nțeleg.

– Omul ăsta trebuie să ajungă la capătul drumului său, spuse Tom. Haide să-l însoțim. După aceea, putem socoti ce va urma. Dacă nu cumva cineva are altă idee.

Nici unul nu avu altă idee.

10

Route 19 era complet pustie pe ambele părți, pe distanțe scurte, uneori de cinci sute de metri, iar asta îi încuraja pe sprinteri. Acela

era termenul inventat de Jordan pentru automobiliștii semisinucigași care vuiau pe lângă ei cu viteză maximă, de obicei pe mijlocul șoselei, întotdeauna cu farurile pe faza lungă.

Clay și ceilalți zăreau apropierea luminilor și părăseau asfaltul în grabă, refugiindu-se pe acostament și mergând pe câmp, dacă zăriseră în depărtare automobile avariate. Jordan le numea pe acestea „recife". Sprinterul gonea pe lângă ele, cu cei din mașină zbierând de cele mai multe ori (și aproape cu siguranță sub influența alcoolului). Dacă nu era decât un recif mic, șoferii încercau de obicei să-l ocolească. Dacă șoseaua era complet blocată, puteau de asemenea încerca să facă un slalom, dar de cele mai multe ori, ei și pasagerii lor își abandonau pur și simplu vehiculul și-și continuau pe jos drumul spre est, până găseau altceva în care părea că ar fi meritat să sprinteze – altfel spus, ceva rapid și temporar amuzant. Clay își imagină înaintarea lor ca pe o serie de masturbări iuți... și, la urma urmelor, majoritatea sprinterilor erau niște lăbari – încă o neplăcere într-o lume care devenise populată de neplăceri. Asta părea valabil și pentru Gunner.

El fu al patrulea sprinter din prima lor noapte pe Autostrada 19 și-i zări pe marginea șoselei în lumina farurilor sale. O zări pe *Alice*. Se aplecă pe geam, cu părul întunecat fâlfâindu-i îndărătul capului și răcnise:

– *Suge-mi pula, muisto!* vâjâind pe lângă ei într-un Cadillac Escalade negru.

Pasagerii lui aclamară și agitară brațele. Cineva urlă:

– *I-ai zis-o!*

Lui Clay îi sunase ca extazul absolut exprimat în accent sud-bostonian.

– Fermecător, fu unicul comentariu al Alicei.

– Unii n-au..., începu Tom, însă înainte de a le putea spune ce n-aveau unii, în bezna din fața lor se auzi un scrâșnet ascuțit de frâne, urmat de un bubuit răsunător și înfundat și de zornăit de sticlă.

– Să-mi *bag* picioarele, zise Clay și începu să fugă. Înainte să fi parcurs douăzeci de metri, fu depășit de Alice. Ia-o-ncet, îi strigă, pot fi periculoși!

Alice ridică unul dintre pistoale, astfel încât Clay să-l poată vedea, și continuă să alerge, îndepărtându-se rapid de el.

Tom îl ajunse pe Clay, deja gâfâind din greu. Jordan, care alerga alături de el, părea mai relaxat decât dacă ar fi stat într-un balansoar.

– Ce... o să... facem... dac-au pățit... ceva rău? întrebă Tom. Chemăm... salvarea?

– Nu știu, răspunse Clay, dar se gândea la felul în care Alice ridicase pistolul automat.

De fapt, știa.

11

O ajunseră din urmă la următorul cot al autostrăzii. Fata stătea în spatele Cadillacului Escalade, care zăcea pe o parte, cu airbagurile umflate. Istoria accidentului nu era greu de descifrat. Cadillacul intrase cu o sută de kilometri la oră în curba fără vizibilitate și întâlnise o cisternă de lapte abandonată drept în mijlocul șoselei. Șoferul, lăbar sau nu, reacționase destul de bine pentru a evita să fie complet pulverizat. Acum ocolea SUV-ul zdrobit, clătinându-se ametit și îndepărtându-și părul de pe față. Sângele îi curgea din nas și dintr-o tăietură de pe frunte. Clay se apropie de Escalade, cu pantofii scrâșnind pe cioburile de Saf-T-Glas, și privi înăuntru. Interiorul era gol. Plimbă raza lanternei și văzu sânge pe volan, dar nicăieri altundeva. Pasagerii fuseseră îndeajuns de teferi pentru a părăsi mașina avariată și, cu o excepție, fugiseră de la locul accidentului, poate pur și simplu din reflex. Cel care rămăsese cu șoferul era un tânăr micuț, abia ieșit din adolescență, cu urme

urâte de acnee, dinți strâmbi și păr roșu lung și murdar. Bolboroseala lui permanentă îi reamintea lui Clay de cățelușul care-l idolatriza pe Spike în desenele animate Warner Bros.

– Ești bine, Gunnah? întrebă el și Clay bănui că așa se pronunța *Gunner* în accentul sudist. Să mor io, sângerezi ca dracu'. Să-mi bag pula dacă nu credeam c-ai mierlit-o. *Tu* la ce belești ochii? vorbi apoi către Clay.

– Gura, rosti Clay și, ținând seama de circumstanțe, tonul lui nu era nepoliticos.

Roșcovanul îl arătă cu degetul, după care se răsuci spre prietenul lui însângerat.

– Ăsta-i unu' din ei, Gunnah! Asta-i o *gașcă* de-a lor!

– Gura, Harold, vorbi Gunner.

Câtuși de puțin politicos. După aceea se uită la Clay, Tom, Alice și Jordan.

– Dă-mi voie să-ți pansez fruntea, spuse Alice. Vârâse revolverul în toc și-și scosese rănița din spate, iar acum scotocea prin ea. Am plasturi cu leucoplast și rivanol, și fețe sterile. Am și apă oxigenată, care o să-nțepe nițel, da' mai bine o-nțepătură mică, decât o infecție, n-am dreptate?

– Ținând seama de felul în care ți s-a adresat tânărul acesta când a trecut pe lângă noi, ești o samariteancă mai bună decât am fost eu vreodată, comentă Tom.

O luase din spinare pe Doamna Mitralieră și o ținea de curea, privindu-i pe Gunner și Harold.

Gunner putea să fi avut vreo douăzeci și cinci de ani. Părul lui negru și lung de rocker era încâlcit și năclăit de sânge. Se uită la cisterna de lapte, apoi la Escalade și în cele din urmă la Alice, care ținea într-o mână o față sterilă, iar în cealaltă flaconul cu apă oxigenată.

– Tommy și Frito și tipu' ăla care se scobea mereu în nas au tăiat-o, spuse mărunțelul roșcat și-și umflă pieptul slăbănog. Da' io-am rămas, Gunnah! Să-mi bag pula, moșule, sângerezi ca un porc.

Alice turnă apă oxigenată pe fașa sterilă și făcu un pas spre Gunner. Tânărul se retrase instantaneu un pas.

– Pleacă de lângă mine. Ești otravă!

– *Ei* sunt! urlă roșcatul. Din vise! Ce ți-am zis?

– Nu te-atinge de mine, rosti Gunner. Gura mă-tii de parașută! Și voi toți.

Clay simți imboldul brusc de a-l împușca și nu fu surprins. Gunner arăta și se comporta ca un câine periculos ce fusese încolțit, cu colții dezveliți și gata să muște, și nu asta trebuia să faci cu câinii periculoși când nu exista altă cale? Nu-i împușcai? Desigur însă ei *aveau* altă cale și dacă Alice putea să joace rolul bunei samaritence față de nenorocitul care mai devreme îi spusese puștoaică muistă, bănuia că și el s-ar fi putut abține să-l execute. Exista totuși ceva ce ar fi dorit să afle înainte de a-i lăsa pe acești doi tipi fermecători să-și vadă de drum.

– În visele astea, întrebă el, aveți un... nu știu... un fel de spirit care vă călăuzește? Să zicem un tip în bluză de trening roșie?

Gunner strânse din umeri. Își rupse o bucată de cămașă și o folosi pentru a se șterge de sângele de pe față. Își mai revenise puțin și părea ceva mai conștient de ceea ce se petrecuse.

– Harvard. Da. Este, Harold?

Roșcovanul micuț aprobă din cap.

– Da. Harvard. Negru'. Da' alea nu-s vise. Dacă nu știi, n-are nici un rost să-ți spun, în pula mea. Alea-s *transmisiuni*. Transmisiuni în somnul nostru. Voi nu le receptați, fiindcă voi sunteți otravă. Este, Gunnah?

– Voi ați belit-o-n stil mare, spuse Gunner cu glas gânditor și-și tamponă fruntea. Să nu m-atingi!

– Noi o s-avem locu' nostru, zise Harold. Este, Gunnah? Sus prin Maine, să-mi bag pula. Toți care n-au auzit Semnalu' merg acolo și-o să fim lăsați în pace. O să vânăm, o să pescuim, o să trăim din ce ne dă pământu' de-acolo. Așa zice Harvard.

– Și voi îl credeți? întrebă Alice cu glas fascinat.

Gunner ridică un deget care tremura ușor.

– Tu să taci, parașuto.

– Ar fi mai bine să taci tu, spuse Jordan. Noi avem armele.

– Eu zic nici să nu-ți *treacă prin cap* să ne-mpușți! vorbi Harold cu glas ascuțit. Ce crezi c-o să-ți facă Harvard dacă ne-mpușți, băi pitic labagiu?

– Nimic, răspunse Clay.

– Nu..., începu Gunner, dar înainte de a putea continua, Clay făcu un pas în față și-l lovi peste falcă cu pistolul 0,45 al lui Beth Nickerson.

Cătarea de la capătul țevii crestă o tăietură nouă pe maxilarul lui Gunner, însă Clay spera că acesta avea să fie un leac mai bun decât apa oxigenată pe care o refuzase tânărul. În privința asta se dovedi că se înșelase.

Gunner se împletici îndărăt, lovindu-se de cisterna de lapte abandonată, și-l privi pe Clay cu ochi șocați. Harold schiță un pas impulsiv înainte. Tom o îndreptă pe Doamna Mitralieră spre el și clătină o singură dată din cap, în semn de interdicție. Harold se retrase și începu să-și roadă unghiile degetelor murdare. Deasupra lor, ochii lui erau uriași și umezi.

– Acum plecăm, vorbi Clay. Vă recomand să rămâneți aici cel puțin o oră, pentru că realmente n-ați dori să ne revedeți. Vă lăsăm viețile drept cadou. Dacă vă mai vedem vreodată, o să ne luăm cadoul înapoi.

Porni cu spatele la Tom și ceilalți, continuând să privească fața aceea însângerată și fioroasă căreia nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Se simțea puțin cam ca bătrânul și faimosul îmblânzitor de lei Frank Buck, încercând să rezolve totul prin pura forță a voinței.

– Încă ceva. Nu știu de ce teloamenii doresc ca toți „normalii" să fie în Kashwak, dar știu ce înseamnă de obicei adunarea laolaltă a vitelor. Poate c-ar trebui să vă gândiți la asta data viitoare când mai recepționați una dintre transmisiunile voastre nocturne.

– Du-te-n pizda mă-tii, zise Gunner însă își desprinse ochii din ai lui Clay și-și privi pantofii.

– Haide, Clay, spuse Tom. Să-i dăm drumul.

– Nu ne lăsa să vă revedem, Gunner, repetă Clay, dar ei nu-l ascultară.

12

Probabil că Gunner și Harold le-o luaseră cumva înainte, poate riscând și călătorind zece-cincisprezece kilometri la lumina zilei, în timp ce Clay, Tom, Alice și Jordan dormeau în State Line Motel, care se găsea la două sute de metri după granița statului Maine. Poate că cei doi se opriseră în zona Salmon Falls și Gunner își ascunsese noua mașină printre cele șase automobile care fuseseră abandonate acolo. De fapt, toate astea nu contau. Conta doar faptul că le-o luaseră înainte, că-i așteptaseră să-i depășească și că apoi se năpustiseră.

Clay abia înregistră sunetul de motor care se apropia sau comentariul lui Jordan:

– Hai că vine un sprinter.

Aceasta era regiunea natală a lui Clay și, pe măsură ce treceau de fiecare punct de referință familiar – Freneau Lobster Pound la trei kilometri est de State Line Motel, Shaky's Tastee Freeze vizavi de el, statuia generalului Joshua Chamberlain în piața orășelului Turnbull – el se simțea într-o măsură tot mai mare ca un om care avea un vis foarte plin de viață. Nu-și dădu seama cât de puțin se așteptase să mai ajungă vreodată acasă, până nu văzu turnul conic mare din plastic moale de deasupra lui Shaky's – părea simultan prozaic și exotic, ca desprins din coșmarul unui lunatic, cu vârful curbat conturat pe fundalul stelelor.

– Șoseaua-i destul de aglomerată pentru un sprinter, comentă Alice.

Mergeau pe marginea drumului, când farurile străluciră pe dealul din urma lor. O camionetă de remorcare zăcea răsturnată pe linia albă și Clay gândi că exista o șansă destul de mare ca sprinterul ce se apropia să se izbească de ea, însă farurile virară spre stânga la numai o clipă după ce trecuseră de creasta dealului; mașina evitase camioneta cu ușurință, mergând pe acostament pentru câteva secunde, după care revenise pe șosea. Ulterior, Clay bănui că Gunner și Harold parcurseseră zona aceea, observând cu atenție recifele.

Rămaseră locului, privind; Clay era cel mai apropiat de luminile ce veneau, cu Alice lângă el, în stânga. În stânga fetei erau Tom și Jordan. Tom ținea un braț, relaxat, peste umerii lui Jordan.

– Băi, băiete, da' o calcă, nu glumă, spuse Jordan.

În vocea lui nu era nici urmă de îngrijorare, ci pur și simplu făcuse o remarcă. Nici Clay nu simțea vreo temere. Nu avea nici o premoniție despre ceea ce avea să se întâmple. Uitase complet de Gunner și Harold.

Un automobil model sport, poate un MG, se găsea jumătate pe șosea, jumătate pe acostament, la cincisprezece metri vest de locul unde se opriseră ei. Harold, care șofa sprinterul, vira pentru a-l evita. O mișcare minoră, dar poate că-l făcu pe Gunner să-și rateze ținta. Sau poate că nu. Poate că ținta lui nu fusese nici o clipă Clay. Poate că pe Alice o ochise din capul locului.

În noaptea asta, cei doi se aflau într-un Chevrolet berlină absolut banal. Gunner stătea în genunchi pe bancheta din spate, ieșit până la brâu pe fereastră și ținând în mână o bucată neregulată de asfalt. Emise un zbieret nearticulat care ar fi putut proveni direct din balonașul unui album de comicsuri pe care Clay le desenase ca liber-profesionist – *Iahhhhhh!* – și azvârli bolovanul. Acesta parcurse un drum scurt și letal prin beznă și o lovi pe Alice în tâmplă. Clay nu uită niciodată zgomotul pe care-l făcuse. Lanterna pe care o ținea fata – și făcuse din ea o țintă perfectă, deși ei toți aveau lanterne – se rostogoli din mâna ei lipsită de vlagă și

împroșcă un con de lumină peste macadam, dezvăluind pietricele și o bucată de sticlă dintr-un stop, care scânteie ca un rubin fals.

Clay căzu în genunchi lângă Alice, strigându-i numele, dar nu-și putu auzi vocea în mugetul brusc al Doamnei Mitralieră, care era în sfârșit pusă la încercare. Flăcările de la gura țevii pâlpâiră în întuneric ca un stroboscop și, la lumina lor, văzu sângele revărsându-se peste partea stângă a feței Alicei – oh, Dumnezeule, *ce* față! – într-un șuvoi.

Apoi focurile de armă se opriră. Tom zbiera:

– *S-a ridicat țeava, n-am putut s-o țin în jos, cred c-am tras tot încărcătoru-n cer, în pizda mă-sii!*

Jordan zbiera:

– *E rănită, a lovit-o?*

Iar Clay își aminti cum fata se oferise să pună apă oxigenată pe fruntea lui Gunner și după aceea să-l bandajeze. *Mai bine o-nțepătură mică, decât o infecție, n-am dreptate?* spusese ea, iar el trebuia să oprească sângerarea. Trebuia s-o oprească *imediat*. Scoase jacheta pe care o purta, apoi puloverul de dedesubt. Avea să folosească puloverul, să-l înfășoare în jurul capului ei ca pe un căcat de turban.

Raza rătăcitoare a lanternei lui Tom ajunse la bucata de asfalt și se opri. Era mânjită de sânge și năclăită de fire de păr. Jordan o văzu și începu să urle. Gâfâind și transpirând nebunește în ciuda aerului friguros al nopții, Clay înfășură puloverul în jurul capului Alicei. Puloverul se îmbibă instantaneu de sânge. Clay își simțea mâinile ca și cum ar fi purtat mănuși calde și umede. Lumina lui Tom o găsi acum pe Alice, cu capul învelit până la nas în pulover, astfel că semăna cu prizoniera unor extremiști islamiști într-o fotografie pe Internet, cu obrazul *(resturile* obrazului) și gâtul scăldate în sânge, și Tom începu de asemenea să urle.

Ajutați-mă, dorea Clay să spună. *Terminați, amândoi, și dați-mi o mână de ajutor cu ea.* Însă glasul nu voia să-i iasă din gât și tot ce putea face era să apese puloverul îmbibat pe tâmpla ei pe

care o simțea spongioasă, amintindu-și că fata sângerase și prima dată când o întâlniseră, gândindu-se că ea nu avusese nici o rană atunci, nu avusese nimic de data aceea.

Mâinile Alicei se mișcau la întâmplare, cu degetele ridicând în aer țărâna de pe marginea șoselei. *Să-i dea cineva pantofiorul,* gândi Clay, dar pantofiorul era în rănița fetei și ea zăcea pe rănită. Zăcea acolo cu capul zdrobit de cineva care avusese o mică datorie de plătit. Văzu că și picioarele îi zvâcneau și putea simți cum sângele se revărsa în continuare din ea, prin pulover și peste mâinile lui.

Iată-ne ajunși la sfârșitul lumii, gândi el. Ridică ochii spre cer și văzu luceafărul.

13

Alice nu-și pierdu niciodată cunoștința pe deplin, dar nici nu și-o recăpătă complet vreodată. Tom își regăsi stăpânirea de sine și ajută s-o transporte în sus pe panta care se înălța lângă șosea. Aici erau arbori... Clay își reamintea că fusese o livadă de meri. El și Sharon veniseră o dată aici să culeagă mere, pe vremea când Johnny era încă micuț. Pe când lucrurile stăteau bine între ei și nu existau discuții despre bani și ambiții și viitor.

– Nu ar trebui să deplasezi persoanele care au suferit răni grave la cap, se frământă Jordan care-i urma și ducea rănița Alicei.

– Nu mai avem grija asta, Jordan, rosti Clay. Ea nu poate supraviețui. În nici un caz în starea în care este. Cred că nici chiar într-un spital nu ar fi putut face mare lucru.

Zări chipul lui Jordan începând să se boțească. Lumina era suficientă pentru așa ceva.

– Îmi pare rău...

O așezară pe iarbă. Tom încercă să-i dea să bea dintr-o sticlă Poland Spring cu dop-tetină și Alice chiar înghiți puțină apă.

Jordan îi dădu pantofiorul Baby Nike, și ea îl luă, strângându-l, pătându-l de sânge. Apoi o așteptară să moară. Așteptară toată noaptea aceea.

14

Ea spuse:

– Tati mi-a zis că mă pot odihni, așa că nu dați vina *pe mine*.

Asta era în jurul orei unsprezece seara. Stătea cu capul pe rănița lui Tom, în care bărbatul îndesase o pătură de motel luată din Sweet Valley Inn. Motelul acela fusese la periferia Methuen, cândva de mult, în ceea ce acum părea o altă viață. De fapt, o viață mai bună. Rănița era deja îmbibată de sânge. Unicul ochi ce-i mai rămăsese Alicei privea în sus, spre stele. Mâna ei stângă zăcea deschisă pe iarbă. Nu se clintise de mai bine de o oră. Mâna ei dreaptă strângea întruna pantofiorul. Strângere... și destindere. Strângere... și destindere.

– Alice, întrebă Clay, ți-e sete? Mai vrei apă?

Ea nu răspunse.

15

Mai târziu – la unu fără un sfert după ceasul lui Clay – ea întrebă pe cineva dacă se putea duce să înoate. După zece minute, Alice rosti:

– Nu vreau tampoanele alea, tampoanele alea sunt murdare.

Și râse. Sunetul râsului ei era șocant de natural și-l trezi pe Jordan, care moțăia. Băiatul o văzu și începu să plângă. Plecă departe de ei, ca s-o facă. Când Tom încercă să se așeze lângă el și să-l aline, Jordan îi răcni să plece.

La două fără un sfert, un grup mare de normali trecu pe șosea, pe sub ei, cu multe lanterne legănându-se în beznă. Clay se apropie de marginea pantei și-i strigă.

– Aveți cumva un medic cu voi? întrebă el fără multe speranțe.

Lanternele se opriră. Formele întunecate se consultară, murmurând, apoi glasul unei femei, un glas destul de melodios, strigă:

– Lăsați-ne în pace! Sunteți interzișii!

Tom veni lângă Clay pe marginea taluzului.

– „Și un levit a trecut pe alături"! răcni Tom. Asta-i din Biblie, în pizda mă-tii, cucoană!

În spatele lor, Alice vorbi brusc cu glas puternic:

– Se va avea grijă de cei din automobil. Nu ca o favoare pentru voi, ci ca avertisment pentru alții. Să înțelegeți asta.

Tom prinse încheietura lui Clay cu o mână rece.

– Iisuse Hristoase, vorbește ca și cum ar fi conștientă!

Clay îi apucă mâna și o ținu între palmele sale.

– Asta n-a fost ea. A fost tipul în trening roșu, care a folosit-o ca pe... ca pe un megafon.

În beznă, ochii lui Tom erau uriași.

– De unde știi asta?

– Știu, răspunse Clay.

Sub ei, lanternele se îndepărtau. În curând dispărură și Clay fu mulțumit. Asta era treaba lor, era ceva personal.

16

La trei și jumătate, în toiul nopții, Alice spuse:

– Mami, mami, ce păcat! Trandafirii se vestejesc, grădina asta-i terminată. După aceea, tonul ei se înveseli: O să ningă? O să facem o cetate, o să facem o frunză, o să facem o pasăre, o să facem o pasăre, o să facem o mână, o să facem una albastră, o să...

Amuți, privind în sus la stelele care roteau noaptea ca un ceas. Noaptea era geroasă. Ei o înfofoliseră bine. Fiecare expirație a fetei ieșea sub formă de vapori albi. Sângerarea se oprise în cele din urmă. Jordan stătea lângă ea, mângâindu-i mâna stângă, cea care murise deja și aștepta ca restul Alicei s-o ajungă din urmă.

– Pune-o pe aia lentă care-mi place, spuse ea. Aia de Hall și Oates.

17

La cinci fără douăzeci, Alice spuse:

– E cea mai frumoasă rochie care poate să existe.

Toți se strânseseră în jurul ei. Clay spusese că bănuia că era pe ducă.

– Ce culoare, Alice? întrebă el fără să se aștepte la un răspuns... dar fata *răspunse*.

– Verde.

– Unde o s-o porți?

– Vin cucoanele la masă, zise ea.

Mâna continua să strângă spasmodic pantofiorul, însă mai lent acum. Sângele de pe față se uscase și lucea ca emailul.

– Vin cucoanele la masă, vin cucoanele la masă. Domnul Ricardi rămâne la postul lui și vin cucoanele la masă.

– Da, scumpo, vorbi încet Tom. Domnul Ricardi a rămas la postul lui, nu-i așa?

– Vin cucoanele la masă.

Singurul ochi care-i mai rămăsese se întoarse spre Clay și pentru a doua oară ea vorbi cu celălalt glas. Unul pe care el îl auzise venind din propria lui gură. De data aceasta, numai cinci cuvinte:

– Fiul tău este cu noi.

– Minți, șopti Clay. Degetele îi erau încleștate și trebui să se abțină ca să nu lovească fata aflată pe moarte. Minți, ticălosule!

– Vin cucoanele la masă și-o să bem toți ceai, spuse Alice.

18

Prima dungă de lumină începuse să se zărească în est. Tom stătea lângă Clay și puse ușor o mână pe brațul lui.

– Dacă ei citesc mințile, rosti el, ar fi putut afla că ai un fiu și că ești îngrijorat de moarte de soarta lui, la fel de ușor cum ai căuta tu ceva pe Google. Individul acela putea să se fi folosit de Alice ca să te manipuleze.

– Știu asta, încuviință Clay, dar el mai știa ceva – cuvintele pe care fata le rostise cu glasul lui Harvard erau perfect plauzibile. Îmi vine mereu în minte o amintire...

Tom încuviință din cap, încurajându-l să continue.

– Pe când era micuț, pe când avea trei sau patru ani – pe vremea când eu și Sharon încă ne înțelegeam bine și-i spuneam Johnny-Gee – el venea în fuga mare, ori de câte ori suna telefonul. Și țipa: „Pen-pent'u mine?" Muream de râs. Dacă sunase cumva bunică-sa sau tataie, îi ziceam „Pen-pent'u tine" și-i dădeam receptorul. Încă țin minte cât de mare era receptorul ăla în mânuțele lui... și pe obrazul lui...

– Clay, termină!

– Iar acum... acum...

Nu putea să continue. Și nu fu nevoit s-o facă.

– Veniți repede! strigă Jordan cu glas agonic. Repede!

Reveniră la locul unde zăcea Alice. Fata se ridicase de pe sol într-o convulsie prelungită, cu spinarea transformată într-un arc rigid, tremurător. Ochiul rămas se bulbucase în orbită și buzele i se alungiseră în colțuri. Apoi, brusc, totul se destinse. Alice rosti un

nume care nu avea nici un înțeles pentru ei – Henry – și strânse pantofiorul pentru ultima oară. După aceea, degetele se relaxară și pantofiorul se rostogoli dintre ele. Un suspin și un ultim norișor alb, foarte rarefiat, se ridicară dintre buzele ei întredeschise.

Jordan se uită de la Clay la Tom și înapoi la Clay.

– A...

– Da, zise Clay.

Jordan izbucni în plâns. Clay o lăsă pe Alice alte câteva secunde să privească stelele care păleau, după care se folosi de podul palmei pentru a-i închide ochiul.

19

Nu departe de livadă era o fermă. Într-un șopron găsiră hârlețe și o îngropară sub un măr, cu pantofiorul în mână. Era, fuseseră de acord, așa cum și-ar fi dorit ea. La solicitarea lui Jordan, Tom mai recită o dată Psalmul 40, deși de data aceasta avu greutăți să termine. Fiecare spuse un lucru pe care și-l reamintea despre Alice. În partea aceasta a slujbei improvizate, un cârd de teloameni – unul mic – trecu la nord de ei, îi văzură, dar îi lăsară în pace. Asta nu-l surprinse defel pe Clay. Ei erau nebuni și nu trebuiau atinși... așa cum era încredințat că Gunner și Harold aveau s-o afle pe propria lor piele.

Dormiră aproape toată ziua în fermă, după care porniră spre Kent Pond. De acum, Clay nu se mai aștepta să-și găsească fiul acolo, dar nu renunțase la speranța de a afla o veste despre Johnny sau poate despre Sharon. Simpla știință a faptului că ea era în viață ar fi putut înlătura puțin din tristețea pe care o simțea, un sentiment atât de împovărător, încât simțea că-l apasă ca o mantie căptușită cu plumb.

KENT POND

1

Vechea lui casă – cea în care Johnny și Sharon locuiseră în momentul Semnalului – se afla pe Livery Lane, la două cvartale nord de semaforul mort care anunța centrul Kent Pond. Era genul de locuință pe care unele înștiințări ale agențiilor imobiliare o etichetau „sub prețul pieței, necesită îmbunătățiri", iar altele îi spuneau „ideală pentru început de drum". Gluma lui Sharon și Clay – înainte de a se separa – fusese că locuința lor „pentru început de drum" avea probabil să fie și pentru „sfârșitul drumului". Iar când ea rămăsese însărcinată, căzuseră de acord să boteze copilul Olivia, dacă avea să fie, așa cum spunea Sharon, „din spița feminină". În felul acela, adăugase ea, aveau s-o aibă pe singura Livvie de pe Livery Lane. Doamne, ce mai râseseră!

Clay, Tom și Jordan – un Jordan palid, un Jordan tăcut și gânditor care acum răspundea la întrebări doar dacă era întrebat pentru a doua sau chiar a treia oară – ajunseră la intersecția străzilor Main și Livery imediat după miezul nopții, într-o noapte vântoasă din a doua săptămână a lunii octombrie. Clay se holbă la indicatorul Stop din colțul vechii sale străzi, unde în ultimele patru luni el venise doar ca vizitator. *ENERGIEI NUCLEARE* continua să fie scris acolo cu vopsea pulverizată din spray, așa cum fusese înainte ca el să fi plecat către Boston. STOP... *ENERGIEI NUCLEARE*. STOP... *ENERGIEI NUCLEARE*. Se părea că nu reușea să priceapă sensul lozincii aceleia. Nu era o chestiune de *înțeles*, înțelesul era destul de limpede, pur și simplu mica și inteligenta declarație politică a cuiva (dacă ar fi căutat, probabil că ar

fi găsit același lucru pe indicatoarele de stop din tot orașul, poate chiar și în Springvale și Acton), dar nu înțelegea cum asta putea să fie la fel când întreaga lume se schimbase. Clay simțea cumva că dacă s-ar fi uitat la STOP... *ENERGIEI NUCLEARE* cu suficientă intensitate disperată, se va deschide o gaură-de-vierme, un fel de tunel al timpului științifico-fantastic, iar el va plonja în trecut și tot ceea ce-l înconjura acum va dispărea. Toată bezna aceea.

– Clay? întrebă Tom. S-a-ntâmplat ceva?

– Asta-i strada mea, rosti Clay de parcă asta ar fi explicat totul, apoi, fără să știe ce avea să facă, începu să alerge.

Livery Lane era o fundătură – toate străzile din partea aceasta a orașului se înfundau în versantul Dealului Kent, care era de fapt un munte erodat. Ramurile stejarilor atârnau peste ea și strada era plină de frunze moarte ce-i trosneau sub tălpi. Existau de asemenea multe automobile împietrite, iar două se opriseră radiator în radiator, ca într-un apăsat sărut mecanic.

– Unde merge? întrebă Jordan în urma lui.

Clay detestă frica pe care o auzi în glasul băiatului, însă nu se putea opri.

– E-n regulă, spuse Tom. Lasă-l să se ducă.

Clay se strecură printre mașini, cu raza lanternei sale legănându-se și străpungând întunericul din față. Una dintre străpungeri lumină chipul domnului Kretsky. Domnul Kretsky obișnuia să aibă mereu o acadea Tootsie Pop pentru Johnny în ziua când se tundea, pe când Johnny era Johnny-Gee, un omuleț care țipa *pen-pent'u mine* dacă suna telefonul. Domnul Kretsky zăcea pe trotuar în fața casei sale, pe jumătate îngropat în frunzele de stejar căzute, iar nasul lui părea că dispăruse.

Nu trebuie să-i găsesc morți. Gândul îi răpăia în minte, mereu și mereu. *Nu după Alice. Nu trebuie să-i găsesc morți.* Iar apoi, detestând gândul (dar în clipele de stres, mintea spunea aproape întotdeauna adevărul): *Și dacă este să-l găsesc mort pe unul dintre ei... să fie ea.*

Casa lor era ultima pe stânga (așa cum obișnuia să-i reamintească întruna lui Sharon, cu un râset adecvat de lugubru... chiar și mult timp după ce gluma se tocise considerabil) și aleea de acces suia spre magazia micuță și refăcută, îndeajuns de mare pentru a adăposti o singură mașină. Clay își pierduse deja răsuflarea, dar nu încetini. Sprintă în sus pe alee, ridicând frunzele din fața sa, simțind junghiul începând să-i urce tot mai mult în dreapta și simțind gust de cocleală în fundul gurii, acolo unde respirația lui părea că zgârie. Ridică lanterna și lumină interiorul garajului.

Era gol. Întrebarea era dacă asta era bine sau rău.

Se întoarse, văzu lanternele lui Tom și Jordan legănându-se și venind către el, jos, la începutul aleii, și-și întoarse raza de lumină spre ușa din spate. Inima îi sări până în fundul gâtului, când văzu ce era acolo. Sări peste cele trei trepte ale verandei, se împiedică și fu cât pe aici să spargă oblonul ușii când smulse biletul de pe geam. Se ținea doar printr-un colțișor de bandă adezivă; dacă ar fi venit cu o oră mai târziu, poate numai cu o jumătate de oră mai târziu, vântul neobosit al nopții l-ar fi purtat peste dealuri și hăt departe. Ar fi fost în stare s-o omoare, pentru că nu se străduise mai mult, atâta neglijență era realmente caracteristică pentru *Sharon,* însă cel puțin...

Biletul nu era de la soția lui.

2

Jordan sui aleea de acces și se opri la piciorul treptelor, cu lumina lanternei îndreptată asupra lui Clay. Tom apăru în urma lui, gâfâind și trosnind sonor, târșâindu-și picioarele prin frunze. Rămase lângă Jordan și aținti propria sa lanternă pe bucata de hârtie despăturită din mâna lui Clay. Ridică apoi lent raza spre chipul înlemnit al bărbatului.

– Uitasem de nenorocitul de diabet al maică-sii, rosti Clay și întinse biletul care fusese lipit cu bandă adezivă de ușă.

Tom și Jordan îl citiră împreună.

Tati,

S-a întâmplat ceva rău așa cum probabil știi, sper că nai pățit nimic & găsești asta. Mitch Steinman și George Gendron sunt cu mine, oamenii au înnebunit & noi credem căi de la telefoanele mobile. Tati, partea proastă e că noi am venit aici fiindcă mia fost frică. Voiam să-l sparg pe al meu dacă greșeam da n-am greșit, nu mai era. L-a luat mama fiindcă știi că bunica-i bolnavă și ea voia s-o verifice. Trebuie să plec, Doamne, ce frică mie, cineva l-a omorât pe dl Kretsky. Tot felu' de oameni sunt morți & nebuni can filmele horror da am auzit că oamenii se strâng (oamenii NORMALI) la Primărie și ne ducem acolo. Poate căi și mama acolo numai că, Doamne, ea are TELEFONU meu.

Tati, dacă ajungi aici cu bine, TE ROG, VINO ȘI IA-MĂ.

Fiul tău,
John Gavin Riddell

Tom termină, după care vorbi pe un ton de precauție prudentă ce-l îngrozi pe Clay mai mult decât ar fi putut s-o facă avertismentul cel mai îngrozitor:

– Știi, nu-i așa, că orice oameni care s-ar fi strâns la Primărie au plecat deja în toate părțile? Au trecut zece zile și lumea a trecut printr-o convulsie teribilă.

– Știu, încuviință Clay. Ochii îl înțepau și simțea cum glasul începea să-i tremure. Și mai știu că mama lui este probabil... Strânse din umeri și îndreptă un braț nesigur spre lumea întunecată ce cobora ușor îndepărtându-se dincolo de aleea acoperită de frunze. Însă, Tom, trebuie să mă duc la Primărie și să văd. Poate că ei au lăsat ceva scris. Poate că *el* a lăsat ceva scris.

– Da, spuse Tom, sigur că trebuie să te duci. Iar după ce ajungem acolo, putem decide ce să facem în continuare.

Vorbea cu același ton de blândețe oribilă. Clay aproape că-și dorea ca Tom să fi râs și să fi spus ceva de felul: *Haide, haide, amărâtule – tu chiar crezi c-o să-l mai revezi vreodată, da? Trezește-te dracului!*

Jordan citise biletul de două ori, poate chiar de trei sau patru ori. Până și în starea lui curentă de oroare și durere, Clay simțea ca și cum ar fi trebuit să se scuze față de el pentru greșelile de ortografie ale lui Johnny și pentru lipsa oricăror talente compoziționale – reamintindu-i lui Jordan că fiul său scrisese probabil biletul în condiții teribile de stres, ghemuit pe verandă, mâzgălind repede în timp ce prietenii lui priveau haosul care se învolbura dedesubt.

Jordan coborî biletul și rosti:

– Cum arată băiatul tău?

Clay fu cât pe-aici să întrebe „de ce?", apoi decise că nu dorea să știe. Cel puțin nu deocamdată.

– Este cu vreo treizeci de centimetri mai scund ca tine. Îndesat. Are părul castaniu-închis.

– Deci nu-i slăbuț. Nu-i blond.

– Nu, cam așa e prietenul lui, George.

Jordan și Tom schimbară o privire. Era o privire gravă, însă lui Clay i se păru că întrevede și ușurare în ea.

– Ce-i? întrebă el. *Ce-i?* Spuneți-mi!

– Pe cealaltă parte a străzii, zise Tom. Nu l-ai văzut, fiindcă alergai. La vreo trei case mai jos este un băiat mort. Slăbuț, blond, cu rucsac roșu...

– Ăsta-i George Gendron, spuse Clay. Cunoștea rucsacul roșu al lui George la fel de bine ca pe cel albastru al lui Johnny, cu benzi reflectorizante aplicate. Pentru proiectul de istorie din clasa a patra, el și Johnny au făcut un sat puritan. Au primit A-plus. Nu se poate ca George să fi murit...

Dar murise aproape cu siguranță. Clay se așeză pe verandă, care scârțâi familiar sub greutatea lui, și-și lăsă fața în palme.

3

Primăria se afla la intersecția străzilor Pond și Mill, în fața magazinului general și a heleșteului de la care își trăgea numele așezarea. Parcarea era ca și pustie, cu excepția spațiilor rezervate pentru angajați, deoarece ambele străzi ce duceau spre clădirea victoriană mare și albă erau blocate de mașini. Oamenii se apropiaseră cât putuseră de mult, apoi merseseră pe jos restul drumului. Pentru întârziații ca Tom, Clay și Jordan, înaintarea era lentă și anevoioasă. La două intersecții de Primărie, până și peluzele erau acoperite de automobile. Vreo șase case arseseră. Unele încă fumegau.

Clay acoperise corpul băiatului de pe Livery Lane – fusese într-adevăr George, prietenul lui Johnny – însă nu putură face nimic pentru nenumărații morți umflați și intrați în putrefacție pe care-i întâlniră, pe când mergeau încetișor către Primăria Kent Pond. Erau sute, dar pe întuneric Clay nu-l recunoscu pe nici unul. Același lucru s-ar fi putut întâmpla chiar și pe lumină. Ciorile fuseseră foarte ocupate timp de o săptămână și jumătate.

Mintea lui revenea mereu la George Gendron, care zăcuse cu fața în jos într-un morman de frunze însângerate. În biletul său, Johnny spusese că îl însoțiseră George și Mitch, celălalt bun prieten al lui de anul acesta, în clasa a șaptea. Prin urmare, ceea ce i se întâmplase lui George avusese loc după ce Johnny lipise biletul pe oblonul ușii, iar ei trei părăsiseră reședința Riddell. Și pentru că numai George fusese în frunzele acelea însângerate, Clay putea presupune că Johnny și Mitch scăpaseră teferi de pe Livery Lane.

Desigur, presupune te prostește pe tine și *pe mine,* gândi el. *Evanghelia după Alice Maxwell, odihnească-se-n pace.*

Și era adevărat. Era posibil ca ucigașul lui George să-i fi urmărit și să-i fi omorât altundeva. Pe Main sau pe Dugway, poate pe strada vecină, Laurel Way. Să-i fi înjunghiat cu un cuțit de măcelărie suedez sau cu două antene de mașină...

Ajunseră la marginea parcării Primăriei. În stânga lor era o camionetă care încercase să ajungă acolo mergând pe pământul gol și sfârșise prin a se împotmoli într-un șanț mlăștinos, la nici cinci metri de asfaltul civilizat (și în mare parte pustiu). În dreapta lor era o femeie cu beregata sfâșiată și fața ciugulită de păsări și transformată într-un vălmășag de găuri negre și zdrențe însângerate. Continua să-și poarte șapca de baseball Portland Sea Dogs, iar poșeta îi rămăsese pe umăr.

De acum, ucigașii nu mai erau interesați de bani.

Tom puse o mână pe umărul lui Clay, făcându-l să tresară.

– Nu te mai gândi la ce se poate să se fi întâmplat.

– De unde-ai știut...

– Nu-i nevoie de un cititor de gânduri. Dacă-ți găsești fiul – probabil că n-o să-l găsești, dar dacă-l găsești – sunt convins că el îți va spune toată povestea. În caz contrar... mai contează?

– Nu. Sigur că nu. Însă Tom... eu *l-am cunoscut* pe George Gendron. Uneori puștii îi spuneau „Connecticut", fiindcă de acolo venise familia lui. A mâncat hotdogi și hamburgeri în curtea noastră din spate. Taică-său obișnuia să vină la mine și ne uitam împreună la meciurile lui Patriots.

– Știu, încuviință Tom. Știu. După aceea vorbi aspru spre Jordan: Nu te mai holba la ea, Jordan, n-o să se scoale ca să umble.

Jordan îl ignoră și continuă să fixeze cu privirea cadavrul ciugulit de ciori, cu șapcă Sea Dogs.

– Telefonarii au început să încerce să se ocupe de ai lor imediat ce au recăpătat o programare la nivelul de bază, rosti el. Chiar dacă a fost vorba numai de scoaterea lor de sub gradene și aruncarea în mlaștină, ei au încercat să facă *ceva*. Nu se ocupă însă și de ai noștri. Pe ai noștri îi lasă să putrezească acolo unde au căzut. Se întoarse

către Clay și Tom. Indiferent ce ar spune sau ce ar promite, nu ne putem încrede în ei, rosti el apăsat. *Nu putem*, de acord?

– Sunt cu totul de acord în privința asta, anunță Tom.

Clay încuviință din cap.

– Și eu.

Tom arătă din bărbie spre clădirea Primăriei, unde câteva lămpi de avarie, cu baterii cu durată mare de funcționare, continuau să strălucească, proiectând o lumină galbenă bolnavă peste mașinile angajaților, care acum stăteau printre mormane de frunze.

– Hai să intrăm și să vedem ce au lăsat.

– Da, haide, spuse Clay.

Johnny plecase, nu avea nici o îndoială în privința asta, dar o părticică din el, o părticică infimă, copilăroasă, nu-spune-niciodată-moarte, continua să spere că va auzi strigătul *Tati!* și că fiul lui avea să-i sară în brațe, o ființă vie, o greutate reală în mijlocul acestui coșmar.

4

Știură în mod sigur că Primăria era pustie când văzuseră ce fusese scris cu vopsea peste ușile duble. În lumina slabă a lămpilor de avarie alimentate de baterii, tușele mari și stângace de vopsea roșie semănau tot cu sângele uscat:

KASHWAK = NU-TEL

– Cât de departe este Kashwak ăsta? întrebă Tom.

Clay căzu pe gânduri.

– Aș zice că-s vreo sută treizeci de kilometri, în linie dreaptă spre nord. Ar trebui mers în majoritate pe Route 160, dar după ce ajungi în TR nu mai știu.

Jordan întrebă:

– De fapt, ce-i un TR?

– TR-90 este un teritoriu neîncorporat: vreo două sătucuri, niște cariere de piatră și o rezervație mică a indienilor Micmac, mult în nord, însă în general sunt numai păduri, urși și căprioare. Clay încercă ușa și ea se deschise sub apăsarea mâinii sale. Intru să mă uit. Dacă nu vreți, puteți să nu veniți... vă înțeleg.

– Ba nu, intrăm și noi, zise Tom. Nu, Jordan?

– Bineînțeles, oftă Jordan ca un băiat confruntat cu ceva ce putea fi o corvoadă dificilă, apoi surâse. Ia uite, becuri electrice! Cine știe când o să mai vedem *așa ceva*.

5

Johnny Riddell nu apăru dintr-o sală întunecată, pentru a se repezi în brațele tatălui său, dar în Primărie continua să miroasă pătrunzător a mâncare, ce fusese pregătită pe grătare cu butelii de gaz sau cu mangal de către oamenii care se adunaseră aici după Semnal. În exteriorul sălii principale, pe avizierul lung pe care de obicei erau afișate anunțurile despre evenimentele apropiate din viața orașului, fuseseră prinse poate două sute de hârtii. Atât de încordat, încât aproape că gâfâia, Clay începu să le studieze cu intensitatea unui cărturar care crede că-i posibil să fi găsit ultima Evanghelie după Maria Magdalena. Se temea de ceea ce ar fi putut să găsească și-l îngrozea ceea ce ar fi putut să nu găsească. Tom și Jordan se retraseră, plini de tact, în sala principală de ședințe, încă presărată de resturile lăsate de refugiații care se părea că petrecuseră câteva nopți aici, așteptând o salvare ce nu se mai ivise.

Din biletele de pe avizier, Clay înțelese că supraviețuitorii ajunseseră să creadă că puteau să spere la ceva mai mult decât la o simplă salvare. Ei credeau că mântuirea îi aștepta în Kashwak. De ce

tocmai orășelul acela, când probabil că tot TR-90 (în tot cazul, cvadrantele sale nordic și vestic) era mort ca acoperire pentru telefoanele mobile? În privința aceasta, notițele de pe avizier nu erau clare. Majoritatea păreau să presupună că oricine le va citi va înțelege asta fără a mai fi nevoie să i se explice; era ceva de felul „toți știm, toți pornim". Și până și cel mai clar dintre corespondenți se străduise în mod evident să păstreze teroarea și exaltarea echilibrate și sub control; în general, mesajele depășeau doar cu puțin nivelul de *urmați cât puteți mai repede cărarea de cărămizi galbene spre Kashwak și salvare.*

După trei sferturi din avizier, pe jumătate ascunsă de o însemnare de la Iris Nolan, o doamnă pe care Clay o cunoștea destul de bine (era voluntară la micuța librărie a orașului), zări o foaie cu scrisul familiar, cu bucle, al fiului său și-și spuse: *Mulțumescu-ți ție, Doamne Dumnezeule. Îți mulțumesc din inimă.* O desprinse de pe avizier, având grijă să n-o rupă.

Biletul era datat *3 oct.* Clay încercă să-și reamintească unde fusese el în noaptea de 3 octombrie și nu izbuti. În hambarul din North Reading, sau în Sweet Valley Inn, lângă Methuen? Credea că ar fi fost hambarul, însă nu putea fi absolut sigur – toate amintirile se contopeau și se suprapuneau și, dacă se gândea prea mult, începea să i se pară că bărbatul cu lanternele prinse de o parte și cealaltă a capului fusese același cu tânărul care lovea cu antenele de mașină, că dl Ricardi se sinucisese mestecând cioburi de sticlă în loc să se spânzure și că Alice mâncase castraveți și roșii în grădina lui Tom.

– Termină, își șopti și se concentră asupra biletului.

Avea o ortografie mai bună și era ceva mai bine compus, dar agonia din el era palpabilă.

3 oct.

Dragă tată,

Sper că ești bine & găsești asta. Eu & Mitch am scăpat, dar Hughie Darden l-a prins pe George, cred că l-a omorât. Eu & Mitch

am fugit pur și simplu mai repede. Eu am simțit ca și cum ar fi fost vina mea, dar Mitch a zis de unde să fi știut că era un Telefonar ca ceilalți n-a fost vina ta.

Tati, altceva e mai rău. Mami e una dintre ei, am văzut-o azi cu un „cârd". (Așa le spun ei, cârduri.) Nu arată așa rău ca unii dar știu că dacă aș ieși afară nu m-ar recunoaște și m-ar omorî de cum m-ar vedea. DACĂ O VEZI NU TE LĂSA PĂCĂLIT, ÎMI PARE RĂU DAR IE ADEVĂRAT.

Mâine sau poimâine plecăm spre Kashwak (asta-i mai în nord), mama lui Mitch e aici și îmi vine să-l omor așa-s de invidios pe el. Tati știu că tu n-ai mobil și toți știu că Kashwak i-un loc sigur. Dacă găsești biletul ăsta, TE ROG, VINO ȘI IA-MĂ.

Te iubesc cu toată Inima mea,

Fiul tău,
John Gavin Riddell

Chiar și după vestea despre Sharon, Clay se descurcă bine, până ajunse la *Te iubesc cu toată Inima mea*. Chiar și atunci ar fi putut face față, dacă n-ar fi fost majuscula aceea, *I*. Sărută semnătura fiului său de doisprezece ani, se uită la avizier cu ochi ce nu mai prezentau încredere – anunțurile se dublau, se triplau, apoi se destrămau complet – și lăsă să-i scape un strigăt răgușit de durere. Tom și Jordan se apropiară în goană.

– Ce-i, Clay? întrebă Tom. Ce-i?

Văzu foaia de hârtie – o coală galbenă ruptă dintr-un bloc-notes – și o luă din mâna lui Clay. El și Jordan o parcurseră rapid.

– Plec la Kashwak, rosti Clay cu glas spart.

– Nu știu dacă-i cea mai grozavă idee, spuse Jordan prudent. Ținând seama... știi și tu, de ceea ce am făcut la Academia Gaiten...

– Nu-mi pasă. Plec la Kashwak. O să-mi găsesc băiatul.

6

Refugiații care se adăpostiseră în Primăria Kent Pond lăsaseră în urmă o sumedenie de provizii când ridicaseră tabăra, probabil în grup, către TR-90 și Kashwak. Clay, Tom și Jordan își încropiră o masă din conserve de salată de pui pe pâine veche, cu conserve de compot de fructe ca desert.

După ce terminară, Tom se aplecă spre Jordan și-i murmură ceva. Băiatul încuviință din cap. Amândoi se ridicară.

– Ne scuzi câteva minute, Clay? Jordan și eu trebuie să stăm de vorbă.

Clay aprobă în tăcere. Cât timp lipsiră ei, desfăcu altă conservă de compot și reciti scrisoarea lui Johnny pentru a noua și a zecea oară. De acum nu mai avea mult până s-o memoreze. Își putea aminti cu aceeași limpezime moartea Alicei, însă ea părea să se fi petrecut în altă existență și să fi afectat altă versiune a lui Clayton Riddell. O primă ciornă, ca să spună așa.

Termină de mâncat și ascunse scrisoarea, când Tom și Jordan reveniră din sala mare, unde ținuseră echivalentul unei discuții confidențiale între judecător și avocat, pe vremea când mai *existau* judecători și avocați. Tom ținea din nou brațul după umerii înguști ai lui Jordan. Nici unul dintre ei nu avea o expresie fericită pe chip, dar amândoi păreau calmi.

– Clay, începu Tom, noi am discutat și...

– Nu vreți să veniți cu mine. Vă înțeleg perfect.

– Știm că-i fiul tău și toate astea, spuse Jordan, dar...

– Și mai știți că-i tot ce mi-a rămas. Maică-sa... Clay hohoti o singură dată, fără veselie. Maică-sa... *Sharon*... Ce ironie a sorții! După toate grijile pe care mi le-am făcut ca nu cumva *Johnny* să fi fost mușcat de blestematul ăla de șarpe roșu... Dacă ar fi trebuit să sacrific pe unul dintre ei, aș fi sacrificat-o pe ea. (Gata, o spusese! Fusese ca un dumicat ce i se oprise în gât și amenința să-i blocheze traheea.) Și știți cum mă simt din cauza asta? Mă simt

ca și cum m-aș fi oferit să fac un pact cu diavolul și diavolul m-ar fi ajutat realmente.

Tom îi ignoră cuvintele. Când vorbi, o făcu precaut, de parcă s-ar fi temut să nu-l declanșeze pe Clay ca pe o mină de sol rămasă neexplodată.

– Ei ne urăsc. Au început prin a-i urî pe toți și au evoluat, ajungând să ne urască doar pe noi. Indiferent ce s-ar petrece acolo, în Kashwak, dacă-i ideea lor, nu poate fi ceva bun.

– Dacă ei reinițializează la un nivel superior, s-ar putea să ajungă la un nivel de tipul trăiește-și-lasă-i-să-trăiască, spuse Clay.

Toată vorbăria asta era inutilă, cu siguranță că amândoi își dădeau seama. El *trebuia* să plece.

– Mă-ndoiesc, clătină din cap Jordan. Mai ții minte chestia aia cu jgheabul de tablă galvanizată spre abator?

– Clay, zise Tom, noi suntem normali și ăsta-i primul nostru păcat. Am carbonizat unul dintre cârdurile lor, iar alea-s păcatele doi și trei combinate. Trăiește și lasă-i să trăiască nu se va aplica în cazul nostru.

– Și de ce ar trebui să se aplice? întrebă Jordan. Sfârtecatul spune că noi suntem nebuni.

– Și nu trebuie să fim atinși, completă Clay. Așa că n-ar trebui să am probleme, este?

După asta, nu părea că ar mai fi fost ceva de adăugat.

7

Tom și Jordan deciseseră să pornească spre vest, străbătând statele New Hampshire și Vermont, lăsând KASHWAK = NU-TEL în spate – și îndărătul orizontului – cât mai iute cu putință. Clay spuse că Route 11, care făcea un cot ascuțit la Kent Pond, putea să fie punctul de start pentru ei toți.

– Pe mine mă va duce spre nord, către 160, zise el, iar voi o puteți urma până la Laconia, în mijlocul New Hampshire. Nu-i tocmai un traseu direct, da' ce dracu' – nici voi n-aveți un avion de prins, nu?

Jordan își vârî podurile palmelor în ochi, frecându-i apăsat, apoi își îndepărtă părul de pe frunte, un gest pe care Clay ajunsese să-l cunoască bine – semnala oboseală și neatenție. Avea să ducă dorul gestului acela. Avea să-i ducă dorul lui Jordan. Și lui Tom, chiar mai mult.

– Îmi pare rău că Alice nu-i aici, spuse Jordan. Ea te-ar fi convins să n-o faci.

– N-ar fi putut, răspunse Clay.

În același timp își dorea din toată inima ca Alice să fi putut avea șansa aceea. Își dorea din toată inima ca Alice să fi putut avea șansa de a face multe lucruri. Cincisprezece ani nu era o vârstă la care să mori.

– Planurile tale actuale îmi reamintesc de actul al patrulea din *Iuliu Cezar,* zise Tom. În actul al cincilea, toți se sinucid.

Ocoleau acum automobilele (și uneori săreau peste ele) ce ticsiseră strada Pond. Luminile de avarie ale Primăriei se micșorau treptat în urma lor. În față se zărea semaforul stins care anunța centrul orașului, legănându-se în briza slabă.

– Nu mai fi un pesimist atât de căcăcios, spuse Clay.

Își promisese să nu devină iritat – pe cât posibil, nu dorea să se despartă de prietenii săi într-o asemenea stare – însă hotărârea pe care o luase era pusă la încercare.

– Îmi pare rău, da-s prea obosit ca să-ți fac galerie, rosti Tom. Se opri lângă un indicator rutier pe care scria JNCȚ RT 11 3 KM. Și – pot să fiu sincer? – mi se rupe inima că te pierd.

– Îmi pare rău, Tom.

– Dacă aș fi crezut că ai avea douăzeci la sută șanse ca să te aștepte un final fericit – ce dracu', *doi* la sută! – în sfârșit, nu mai contează... Tom își întoarse lanterna spre Jordan. Și tu? Ai vreun argument final împotriva nebuniei ăsteia?

Jordan căzu pe gânduri, apoi clătină lent din cap.

– Cândva, Rectorul mi-a spus o chestie, vorbi el. Vreți s-o auziți?

Tom schiță un salut ironic cu lanterna. Raza lunecă peste marchiza de la Ioka, care prezenta ultimul film cu Tom Hanks, și peste farmacia de alături.

– Dă-i drumul.

– El a spus că mintea poate calcula, dar sufletul tânjește, și inima știe ce știe numai ea.

– Amin, zise Clay foarte încet.

Merseră către est pe strada Market, care era totuna cu Route 19A, cale de trei kilometri. După vreun kilometru și jumătate, trotuarele dispărură și începură terenurile agricole. După alt kilometru și jumătate, se iviră un semafor mort și un indicator ce anunța joncțiunea cu Route 11. La răspântie, trei oameni stăteau înfofoliți până la gât în saci de dormit. Clay îl recunoscu pe unul dintre ei de cum îl lumină cu lanterna: un bărbat vârstnic cu chip prelung și inteligent și păr sur strâns la spate în coadă. Șapca Miami Dolphins pe care o purta celălalt bărbat părea de asemenea familiară. După aceea, Tom își ațintì raza pe femeia de lângă Domnul Codiță și spuse:

– Tu...

Clay nu putea preciza dacă ea purta un tricou Harley-Davidson cu mânecile tăiate, fiindcă sacul de dormit era ridicat prea sus, dar știu cu certitudine că dacă nu-l purta, atunci se afla în grămada mică de bagaje de lângă indicatorul Route 11. Tot așa cum știa că femeia era gravidă. Îi visase pe cei doi în Motelul Whispering Pins, cu două nopți înainte ca Alice să fie omorâtă. Îi visase pe terenul lung, sub reflectoare, stând pe platforme.

Bărbatul cu păr sur se sculă și lăsă sacul de dormit să-i lunece în jos pe corp. Printre bagaje erau și arme, însă el ridică mâinile pentru a arăta că erau goale. Femeia procedă la fel, iar când sacul de dormit îi căzu la picioare, nu mai încăpu nici o îndoială că era însărcinată. Cel cu șapca Dolphins era înalt și avea vreo patruzeci de ani. Și el ridică brațele. Cei trei rămaseră câteva secunde nemișcați sub

razele lanternelor, după care bărbatul cu păr sur scoase o pereche de ochelari cu ramă neagră din buzunarul de la piept al cămășii sale boțite și-i puse la ochi. Respirația lui ieșea în vălătuci albi în aerul rece al nopții, ce se ridicau către indicatorul Route 11, unde săgețile arătau spre vest și nord.

– Da, da, rosti el. Președintele lui Harvard a spus că probabil veți trece pe-aici, și iată-vă! Isteț, președintele lui Harvard, deși nițel cam tânăr pentru funcția asta și, după părerea mea, ar putea recurge la chirurgie plastică înainte de a merge să se întâlnească cu niște sponsori potențiali.

– Cine ești? întrebă Clay.

– Ia lumina din ochii mei, tinere, și voi fi încântat să-ți spun.

Tom și Jordan coborâră lanternele. Clay o coborî și el, dar rămase cu o mână pe patul revolverului 0,45 al lui Beth Nickerson.

– Mă numesc Daniel Hartwick și sunt din Haverhill, statul Massachusetts, rosti bărbatul cu păr sur. Tânăra doamnă este Denise Link, tot din Haverhill. Domnul din dreapta ei este Ray Huizenga, din Groveland, un oraș din apropiere.

– Salve, spuse Ray Huizenga.

Schiță o mică reverență, care era amuzantă, fermecătoare și stângace. Clay lăsă mâna să-i coboare de pe patul revolverului.

– Dar de fapt numele noastre nu mai contează, urmă Daniel Hartwick. Contează ceea ce *suntem* noi, cel puțin din punctul de vedere al telefonarilor. Îi privi cu gravitate. Noi suntem nebuni. La fel ca voi.

8

Denise și Ray pregătiră de mâncare pe un aragaz de voiaj cu propan („Cârnații ăștia la conservă n-au gust prea rău, dacă-i fierbi mai dinainte", spuse Ray), în timp ce vorbeau – în timp ce Dan

vorbea, în principal. Începu prin a le spune că era ora două și douăzeci și că la ora trei el intenționa să revină pe drum cu micul său „grup curajos". Mai spuse că dorea să meargă cât mai mult cu putință înainte de zori, când telefonarii intrau în acțiune.

– Fiindcă ei *nu* ies noaptea, le spuse. Măcar asta-i în favoarea noastră. Mai târziu, când programarea le va fi completă, sau *aproape* completă, poate că vor putea s-o facă, dar...

– Sunteți de acord că asta se-ntâmplă? întrebă Jordan, părând interesat de ceva pentru prima dată după moartea Alicei, și-l prinse pe Dan de braț. Sunteți de acord că ei reinițializează, ca niște calculatoare ale căror hard discuri au fost...

– ...șterse, da, da, spuse Dan, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai elementar din lume.

– Ești... ai fost... om de știință? întrebă Tom.

Dan îi oferi un zâmbet.

– Am fost întregul Departament de sociologie al Colegiului Haverhill Arts and Technical, răspunse el. Dacă președintele lui Harvard are un coșmar pe care-l urăște cel mai tare, acela sunt eu.

Dan Hartwick, Denise Link și Ray Huizenga distruseseră nu numai un cârd, ci două. Peste primul, cuibărit în curtea din spate a unui atelier de dezmembrări auto, nimeriseră din întâmplare, pe când din grupul lor făceau parte șase persoane și încercau să găsească o cale de ieșire din oraș. Asta se întâmplase la două zile după declanșarea Semnalului, când teloamenii erau încă telnebuni, confuzi și gata să se ucidă atât între ei, cât și pe orice normali pe care-i întâlneau. Acel prim cârd fusese micuț, de numai șaptezeci și cinci de indivizi, iar ei folosiseră benzină.

– A doua oară, în Nashua, am folosit dinamită luată din depozitele unui șantier, povesti Denise. Până atunci îi pierdusem deja pe Charles, Ralph și Arthur. Ralph și Arthur plecaseră pe cont propriu, iar Charles... bietul și bătrânul Charles suferise un infarct. Oricum, Ray știa cum se detonează dinamita, pentru că în trecut lucrase ca drumar.

Ghemuit peste aragazul lui de voiaj și amestecând fasolea de lângă cârnați, Ray ridică brațul liber și-i salută scurt.

– După aceea, zise Dan Hartwick, am început să vedem anunțurile Kashwak Nu–Tel. Ni s-au părut excelente, nu, Denni?

– Așa-i, încuviință Denise. Olé-olá-asta-este-chiar-moká! Mergeam spre nord, exact ca voi, și când am văzut indicatoarele alea, am iuțit pasul. Eu am fost singura căreia nu i-a plăcut absolut deloc ideea, deoarece mi-am pierdut soțul în timpul Semnalului. Nenorociții ăia sunt motivul pentru care copilul meu o să crească fără să-și cunoască tatăl. Îl văzu pe Clay făcând o grimasă și adăugă: Scuză-mă. Știm că băiatul tău a plecat în Kashwak.

Clay rămase cu gura căscată.

– Ah, da, făcu Dan și luă o farfurie de la Ray care începuse să le distribuie. Președintele lui Harvard știe tot, vede tot, are dosare despre toate... sau cel puțin așa vrea să credem.

Îi făcu lui Jordan cu ochiul și băiatul zâmbi în mod neașteptat.

– În cele din urmă, Dan m-a convins, spuse Denise. O grupare teroristă – sau poate numai doi țăcăniți inspirați care lucrau într-un atelier improvizat dintr-un garaj – a declanșat asta, însă nimeni n-a avut habar că va duce la așa ceva. Telefonarii își joacă pur și simplu rolul – nu-i vina lor c-au înnebunit și practic nu sunt responsabili nici acum, fiindcă...

– Fiindcă sunt siliți de o imperativă de grup, interveni Tom. La fel ca migrația păsărilor.

– Este o imperativă de grup, dar nu-i migrație, rosti Ray așezându-se cu propria sa farfurie. Dan zice că-i vorba despre supraviețuire pură și eu cred că are dreptate. Indiferent ce ar fi, noi trebuie să găsim însă un loc în care să fim feriți de ploaie. Înțelegeți?

– Visele au început după ce am ars primul cârd, zise Dan. Vise puternice. *Ecce homo – alienatus...* Harvard solid! După aceea, după ce am detonat cârdul din Nashua, președintele lui Harvard a apărut personal cu vreo cinci sute de amici apropiați.

Începu să mănânce cu îmbucături iuți, egale.

– Și v-au lăsat un maldăr de bum-boxuri topite în prag, spuse Clay.

– Unele erau topite, precizã Denise. În cea mai mare parte, noi n-am primit decât bucățele și fragmente. Zâmbi, dar era un zâmbet subțire ca o linie. N-a fost însă nimic rău în asta. Gusturile lor muzicale sunt de căcat.

– Voi îi spuneți președintele lui Harvard, iar noi îi spunem Sfârtecatul, zise Tom.

Își pusese farfuria de o parte și-și deschise raniță. Scotoci prin ea și scoase desenul pe care-l făcuse Clay în ziua când Rectorul fusese împins să se sinucidă. Ochii Denisei se holbară. Trecu hârtia lui Ray Huizenga, care fluieră încetișor.

Dan o luă cel din urmă și-l privi pe Tom cu respect.

– Tu ai desenat-o?

Tom îl arătă pe Clay.

– Ești foarte talentat, spuse Dan.

– Am urmat cândva un curs, făcu Clay. „Învățați să desenați." Se întoarse către Tom, care avea în raniță și hărțile lor. Ce distanță este între Gaiten și Nashua?

– Cel mult cincizeci de kilometri.

Clay încuviință din cap și reveni spre Dan Hartwick.

– Și a vorbit cu voi? Tipul cu treningul roșu?

Dan se uită la Denise care-și feri ochii. Ray se întoarse la micul lui aragaz de voiaj – probabil ca să-l închidă și să-l strângă – și Clay înțelese.

– *Prin care* dintre voi a vorbit?

– Prin mine, răspunse Dan. A fost oribil. Ai avut și tu parte de asta?

– Da. Poți să-l oprești, dar nu și dacă vrei să știi ce are de gând. Crezi că o face pentru a arăta cât este de puternic?

– Probabil, aprobă Dan, dar nu cred că asta-i totul. Nu cred că ei pot vorbi. Pot să *vocalizeze* și sunt convins că gândesc – deși

nu așa cum au făcut-o până acum și ar fi o greșeală teribilă să considerăm că ei au gânduri omenești – totuși nu cred că pot realmente să pronunțe cuvinte.

– Încă, precizează Jordan.

– Încă, fu de acord Dan.

Își privi ceasul și asta îl determină pe Clay să facă același lucru. Era aproape trei fără un sfert.

– El ne-a spus să mergem spre nord, zise Ray. Ne-a spus Kashwak Nu-Tel. A spus că s-a terminat cu arderile de cârduri, întrucât își puneau paznici...

– Da, spuse Tom, am văzut câțiva în Rochester.

– Și ați văzut o mulțime de indicatoare Kashwak Nu-Tel.

Ei dădură din capete.

– Vorbind exclusiv ca sociolog, zise Dan, eu încep să pun sub semnul întrebării indicatoarele acelea. Nu felul în care au apărut – sunt sigur că primele indicatoare Nu-Tel au fost scrise la scurt timp după Semnal, de către supraviețuitori care deciseseră că o asemenea zonă, unde nu exista acoperire pentru telefoanele mobile, ar fi fost locul cel mai bun de pe Pământ unde să se ducă. Eu pun sub semnul întrebării felul în care ideea – și grafia – s-a putut răspândi atât de repede într-o societate fragmentată în mod catastrofal, în care toate formele de comunicare – evident, cu excepția buzelor mele lipite de urechea ta – s-au dezintegrat. Răspunsul pare clar, dacă se admite apariția pe scenă a unei *noi* forme de comunicare, disponibilă unui singur grup.

– Telepatie, șopti Jordan. *Ei...* Telefonarii... Ei *doresc* ca noi să mergem spre nord, la Kashwak. Își întoarse ochii speriați către Clay. Este *într-adevăr* un jgheab spre abator. Clay, *nu te poți* duce acolo! Asta-i numai ideea Sfârtecatului!

Clay nu apucă să răspundă, fiindcă Dan Hartwick vorbi iarăși, cu aerul firesc al unui profesor care știa că explicațiile erau responsabilitatea, iar întreruperile privilegiul său.

– Îmi cer scuze, dar mă tem că trebuie să zoresc realmente dezbaterea. Trebuie să vă arătăm ceva... de fapt, ceva ce președintele lui Harvard *ne-a cerut* să vă arătăm...

– În visele voastre, sau personal? întrebă Tom.

– În vise, răspunse Denise încetișor. Personal, nu l-am văzut pe el decât o dată, după ce am ars cârdul din Nashua, și atunci de la depărtare.

– Ne supraveghea, adăugă Ray. Eu așa cred.

Dan așteptă sfârșitul schimbului de cuvinte cu o expresie de răbdare exasperată. După aceea, spuse:

– Am fost de acord să o facem, deoarece era în drumul nostru...

– Mergeți așadar spre nord? îl întrerupse de data aceasta Clay.

Părând și mai exasperat, Dan aruncă altă privire rapidă la ceas.

– Dacă vă uitați cu atenție la indicatorul rutier, veți vedea că oferă o opțiune. Noi intenționăm să mergem spre vest, nu spre nord.

– Ce mama dracu', mormăi Ray. Oi fi prost, da' nu-s nebun.

– Ceea ce vă voi arăta va fi mai degrabă pentru țelurile noastre, decât pentru ale lor, zise Dan. Și, apropo, mi se pare o eroare, poate chiar una importantă, să vorbim despre apariția în persoană a președintelui lui Harvard – sau a Sfârtecatului, dacă așa preferați. În realitate, el nu este nimic altceva decât un pseudopod pe care mintea grupului, supracârdul, îl scoate în prim-plan ca să comunice cu normalii obișnuiți și cu normalii speciali, nebuni, ca noi. Teoria mea este că în prezent există supracârduri în toată lumea și este posibil ca toate să aibă asemenea pseudopode împinse în prim-plan. Poate că unele au chiar mai multe... Nu faceți totuși greșeala de a crede că atunci când vorbiți cu Sfârtecatul, stați de vorbă cu un om *adevărat*. Vorbiți cu cârdul.

– De ce nu ne arăți ce vrea el să vedem? întrebă Clay.

Trebuia să se străduiască pentru a-și păstra calm tonul glasului. Mintea îi vuia. Singurul ei gând limpede era că dacă ar fi putut ajunge la fiul lui înainte ca Johnny să sosească la Kashwak – și la ceea ce se petrecea acolo – poate că ar mai fi avut o șansă să-l

salveze. Rațiunea îi spunea că Johnny era deja în Kashwak, însă alt glas (și nu pe de-a întregul irațional) susținea că ar fi fost posibil ca Johnny și grupul cu care călătorea el să fi fost întârziați de ceva. Sau să se fi temut. Era posibil. Era chiar posibil ca în TR-90 să nu se petreacă nimic mai sinistru decât o segregare, ca teloamenii să creeze pur și simplu o rezervație pentru normali. În cele din urmă, bănuia el, totul se rezuma la cuvintele lui Jordan, care-l citase pe rectorul Ardai: mintea poate calcula, dar sufletul tânjește.

– Haideți pe-aici, zise Dan, nu-i departe.

Scoase o lanternă și porni pe acostamentul Route 11–Nord cu raza îndreptată către picioarele sale.

– Scuzați-mă dacă nu vin, spuse Denise. Eu am văzut. O dată mi-a fost suficient.

– Cred că asta intenționa să vă facă plăcere, cumva, vorbi Dan. Bineînțeles, în același timp trebuia să sublinieze ideea – atât pentru micul meu grup, cât și pentru al vostru – că acum telefonarii sunt cei care dețin puterea și că trebuie ascultați. Se opri. Am ajuns – în somnograma aceasta, președintele lui Harvard s-a asigurat perfect că vedem toți câinele, ca să nu greșim casa. Fasciculul lanternei pironi o cutie poștală de pe marginea drumului, pe a cărei latură era pictat un collie. Îmi pare rău că Jordan trebuie să vadă așa ceva, dar probabil că-i mai bine să știți cu ce aveți de-a face.

Înălță și mai mult lanterna. Ray își contopi raza cu a lui Dan și amândoi luminară fațada unei case modeste din lemn, doar cu parter, care se ridica elegant pe o peluză cât o marcă poștală.

Gunner fusese crucificat între fereastra livingului și ușa din față. Era gol, cu excepția unei perechi de boxeri marca Joe pătați de sânge. Piroane îndeajuns de mari ca să poată fi utilizate ca tirfoane îi ieșeau din mâini, labele picioarelor, antebrațe și genunchi. Poate că erau *într-adevăr* tirfoane, gândi Clay. Așezat în capul oaselor și rezemat de picioarele lui se afla Harold. La fel ca Alice atunci când o întâlniseră, Harold etala o bavetă de sânge, însă sângele acela nu-i cursese din nas. Ciobul de sticlă cu care-și

retezase gâtul după ce-și crucificase amicul amator de curse îi scânteia într-o mână.

De gâtul lui Gunner atârna prinsă cu sfoară o bucată de carton pe care fuseseră mâzgălite cu majuscule negre trei cuvinte: JUSTITIA EST COMMODATUM.

9

– În cazul în care nu știți latina..., începu Dan Hartwick.

– Îmi amintesc destulă din liceu pentru ca să citesc asta, răspunse Tom. „S-a făcut dreptate." Asta-i pentru uciderea Alicei. Pentru cutezanța de a-l fi atins pe unul dintre cei ce nu pot fi atinși.

– Exact, încuviință Dan și-și stinse lanterna, iar Ray îl imită. Simultan, slujește ca avertisment pentru alții. Și nu i-au ucis *ei*, deși este clar că ar fi putut s-o facă.

– Știm, zise Clay. După ce le-am ars cârdul, au întreprins represalii în Gaiten.

– La fel au făcut și în Nashua, rosti sumbru Ray. N-o să uit țipetele nici până-n clipa morții. Au fost groaznice. Și căcatul ăsta mi se pare la fel. Indică forma întunecată a casei. L-au pus pe cel mic să-l crucifice pe cel mare, iar pe cel mare să stea perfect nemișcat în timpu' ăsta. Și după ce-a terminat, l-au pus pe cel mic să-și ia singur gâtu'.

– La fel cum s-a-ntâmplat cu Rectorul, spuse Jordan și-l prinse pe Clay de mână.

– Asta-i puterea minților lor, vorbi Ray, și Dan crede că asta face parte din ceea ce-i trimite pe toți în nord, la Kashwak – poate că face parte din ceea ce ne-a împins *pe noi* să mergem spre nord, deși ne spuneam că venim aici numai ca să vă arătăm asta și să vă convingem să veniți cu noi. Pricepeți?

– Sfârtecatul v-a spus despre fiul meu? întrebă Clay.

– Nu, dar dacă ar fi făcut-o sunt sigur că ar fi zis că-i cu ceilalți normali și că voi doi vă veți reîntâlni fericiți în Kashwak, zise Dan. Eu cred că puteți da uitării visele acelea în care stăteați pe o platformă în timp ce Președintele spunea mulțimii care ovaționa că sunteți nebuni – finalul acela nu este pentru voi, nu poate să fie pentru voi. De acum sunt convins că v-ați gândit la toate scenariile de happy-end posibile, iar cel principal este acela în care Kashwak și cine-știe-câte alte zone moarte pentru telefonia mobilă sunt echivalentele normalilor pentru rezervațiile de natură sălbatică, locuri în care cei care n-au încasat salva în ziua Semnalului vor fi lăsați în pace. Cred că paralela tânărului vostru prieten cu jgheabul spre abator este mult mai probabilă, însă, chiar și presupunând că normalii *vor fi* lăsați în pace acolo, credeți că telefonarii îi vor uita pe cei ca noi? Pe ucigașii de cârduri?

Clay nu avu răspuns la întrebarea aceea.

În beznă, Dan își privi din nou ceasul.

– A trecut de ora trei, anunță el. Să ne-ntoarcem. Cred că Denise ne-a strâns deja lucrurile. A sosit timpul când fie ne vom despărți, fie vom decide să continuăm împreună.

Dar când te referi la a continua împreună, îmi ceri să mă despart de fiul meu, gândi Clay. Iar asta n-avea s-o facă niciodată, decât dacă ar fi descoperit că Johnny-Gee era mort.

Ori transformat.

10

– Cum puteți spera s-ajungeți în vest? întrebă Clay, pe când reveneau spre indicatorul de joncțiune. S-ar putea ca nopțile să mai rămână pentru o vreme ale noastre, dar zilele le aparțin lor și ați văzut ce pot să facă.

– Sunt aproape sigur că-i putem alunga din mințile noastre când suntem treji, zise Dan. Nu-i tocmai ușor, dar se poate face. Vom dormi în schimburi, cel puțin un timp. Foarte multe depind de a ne ține departe de cârduri.

– Asta-nseamnă să trecem în vestul New Hampshire, spuse Ray, și apoi în Vermont cât putem de repede, ocolind zonele populate. Își îndreptă lanterna către Denise, care se rezemase de sacii de dormit. Gata, scumpo?

– Gata, răspunse ea. Atât doar că aș vrea să mă lăsați și pe mine să duc câte ceva.

– Tu-ți duci copilul, zise Ray cu dragoste. Asta-i îndeajuns. Și putem renunța la sacii de dormit.

– Există locuri, vorbi Dan, prin care se poate merge realmente cu mașina. Ray crede că unele drumuri lăturalnice pot fi libere chiar pe distanțe de douăzeci de kilometri. Avem hărți bune. Se lăsă într-un genunchi și-și puse rucsacul în spate, uitându-se la Clay cu un surâs șters și pe jumătate amar. Știu că șansele nu sunt grozave; nu sunt un prost, în caz că te-ntrebi. Noi însă am distrus două din cârdurile lor, am ucis sute dintre ei, și nu vreau să sfârșesc pe una din platformele alea.

– Noi mai deținem un atu, spuse Tom.

Clay se întrebă dacă Tom își dădea seama că tocmai se înrolase în tabăra Hartwick. Probabil că da. Era departe de a fi prost.

– Ei ne doresc vii, urmă Tom.

– Corect, încuviință Dan. S-ar putea să reușim realmente. Este încă devreme pentru ei, Clay, ei încă abia își țes plasa și pun prinsoare că plasa aia are destule găuri în ea.

– Ce dracu', încă nici măcar nu și-au schimbat hainele, zise Denise.

Clay o admira. Părea însărcinată în șase luni, poate mai mult, dar era o femeiușcă dură. Îi părea rău că Alice nu apucase s-o întâlnească.

– *Am putea* să ne strecurăm, rosti Dan. Să trecem în Canada din Vermont, sau poate din statul New York. Cinci oameni e

oricum mai bine decât trei, însă șase ar fi mai bine decât cinci – trei să doarmă și trei să stea de veghe în timpul zilei, pentru a alunga eventualele impulsuri telepatice. Am fi noi înșine un cârd micuț. Ce zici?

Clay scutură încet din cap.

– Eu merg după băiatul meu.

– Mai gândește-te, Clay, spuse Tom. *Te rog.*

– Lăsați-l în pace, interveni Jordan. El s-a decis. Îl îmbrățișă pe Clay și-l strânse cu putere. Sper să-l găsești. Dar chiar dac-o să-l găsești, cred că n-o să ne mai regăsești pe noi.

– Ba da, zise Clay. Îl sărută pe Jordan pe obraz, după care se retrase un pas. O să-mi fac rost de un telepat și-o să-l folosesc ca busolă. Poate chiar pe Sfârtecat.

Se întoarse către Tom și întinse mâna.

Tom o ignoră și-l strânse în brațe. Îl sărută mai întâi pe un obraz, apoi pe celălalt.

– Mi-ai salvat viața, îi șopti în ureche. Răsuflarea îi era fierbinte și gâdilătoare, iar tuleiele de pe obraz hârșâiră pe obrazul lui Clay. Lasă-mă s-o salvez și eu pe-a ta. Vino cu noi.

– Nu pot, Tom. Trebuie să fac asta.

Tom se dădu un pas îndărăt și-l privi.

– Știu, rosti el. Știu că trebuie s-o faci. Își șterse ochii. Să dea dracu', sunt *de rahat* la despărțiri. N-am putut să-mi iau rămas-bun nici de la amărâta mea de *pisică*.

11

Clay stătu lângă indicatorul de joncțiune și privi luminile lor micșorându-se. Rămase cu ochii fixați pe lanterna lui Jordan și ea dispăru ultima. Pentru o clipă sau două, fu singură pe coama primului deal spre vest, o unică scânteie minusculă în beznă, ca și cum

Jordan s-ar fi oprit acolo ca să privească în urmă. Păru s-o fluture în semn de rămas-bun. Apoi pieri și ea, iar întunericul fu absolut. Clay suspină – un sunet tremurător, de mâhnire – după care își luă raniţa și porni către nord, pe acostamentul de pământ al Route 11. Pe la ora patru fără un sfert, trecu de limita orașului North Berwick și lăsă Kent Pond în spate.

Bingo-telefon

1

Nu exista nici un motiv pentru care să nu reia o existență mai normală și să înceapă să călătorească în timpul zilei; Clay știa că teloamenii n-aveau să-i facă rău. El era un proscris, iar ei chiar *doreau* să-l vadă ajuns în Kashwak. Atât doar că se obișnuise cu existența nocturnă. *Nu-mi mai trebuie decât un sicriu și mantia în care să mă-nfășor când mă-ntind în el,* își spuse.

Când zorile se arătară friguroase și roșiatice în dimineața ulterioară despărțirii de Tom și Jordan, bărbatul ajunse la periferia lui Springvale. Lângă Muzeul Springvale Logging, se afla o căsuță, probabil pentru uzul custodelui. Părea intimă. Clay sparse încuietoarea ușii laterale și intră. Fu încântat să găsească în bucătărie o plită cu lemne și o pompă de apă acționată manual. Exista și o cămară mică, de forma unei corăbii, bine garnisită și neatinsă de spărgători. Își sărbători descoperirea cu un castron mare cu fulgi de ovăz, folosind lapte praf, peste care puse mult zahăr și presără stafide.

Tot în cămară găsi concentrate de șuncă și ouă în pachete ambalate în staniol, orânduite pe polița lor aidoma unor cărțulii broșate. Prepară unul dintre ele și-și ticsi rania cu restul. Fusese o masă mult mai bună decât se așteptase și când ajunse în dormitorul din spate, Clay adormi aproape imediat.

2

De ambele părți ale autostrăzii se înșirau corturi lungi. Aceasta nu era Route 11, cu fermele, orașele și ogoarele ei deschise, cu

magazinele generale non-stop la fiecare vreo douăzeci și cinci de kilometri, totuși era o autostradă undeva în ținutul rural. Păduri dese acopereau solul complet până la șanțurile ce mărgineau șoseaua. Oamenii stăteau în șiruri lungi de ambele părți ale dungii albe din mijlocul drumului.

La stânga și la dreapta! striga o voce amplificată. *La stânga și la dreapta, formați două cozi!*

Aducea puțin cu glasul amplificat al crainicului de bingo de la Expoziția Statală Akron, dar pe măsură ce se apropia, mergând pe dunga albă de pe mijlocul șoselei, Clay își dădu seama că amplificarea exista numai în mintea lui. Era vocea Sfârtecatului. Atât doar că Sfârtecatul nu era decât un – cum îi spusese Dan? – un pseudopod. Iar ceea ce auzea Clay era glasul cârdului.

La stânga și la dreapta, două cozi, așa! Așa se procedează!

Unde mă aflu? De ce nu se uită nimeni la mine, de ce nu-mi zice nimeni: „Alo, amice, nu te băga-n față, așteaptă-ți rândul."

În depărtare, cele două cozi se curbau aidoma unor bretele de ieșire de pe autostradă – una pătrundea în cortul din partea stângă a șoselei, iar cealaltă în cortul din dreapta. Erau genul de corturi lungi pe care companiile de catering le instalau pentru a asigura umbră bufetelor ținute în aer liber în după-amiezile fierbinți. Clay putea să vadă că, imediat înainte de corturi, cozile se desfăceau în zece sau douăsprezece ramificații mai scurte. Oamenii de acolo semănau cu spectatorii ce așteptau să le fie controlate biletele, pentru a intra la un concert.

Stând în mijlocul drumului, în locul unde coada dublă se desfăcea și se curba spre dreapta și spre stânga, se găsea însuși Sfârtecatul care purta aceeași bluză de trening roșie tocită.

La stânga și la dreapta, doamnelor și domnilor! Gura nu i se mișca. Telepatie sporită, amplificată de puterea cârdului. *Nu staționați! Toți aveți șansa de a-i telefona unei persoane dragi înainte de a intra în zona nu-tel.*

Asta îl șocă pe Clay, dar era un șoc de recunoaștere – ca poanta unei glume bune pe care-ai auzit-o prima dată acum zece sau douăzeci de ani.

– Unde-i asta? îl întrebă pe Sfârtecat. Ce faci? Ce dracu' se-ntâmplă?

Însă Sfârtecatul nu-l privi și, desigur, Clay știa motivul. Acesta era locul unde Route 160 intra în Kashwak și-l vizita într-un vis. Cât despre ceea ce se întâmpla...

Este bingo-telefon, gândi el. *Este bingo-telefon, iar acelea sunt corturile unde se joacă jocul.*

Nu staționați, doamnelor și domnilor! emise Sfârtecatul. *Avem două ore până la apus și dorim să procesăm cât mai mulți dintre voi, înainte de a trebui să ne oprim peste noapte.*

Să procesăm...

Acesta era *un vis?*

Clay urmă coada care se curba către cortul ca un pavilion din stânga șoselei, știind ce avea să vadă chiar înainte să fi văzut. În capătul fiecărei ramificații mai scurte era un telom, experții aceia în Lawrence Welk, Dean Martin și Debby Boone. Pe măsură ce fiecare persoană din coadă ajungea în față, plasatorul care aștepta acolo – în haine murdare și adesea mult mai oribil desfigurat decât Sfârtecatul de strădaniile pentru supraviețuire din ultimele unsprezece zile – îi întindea un telefon mobil.

Sub ochii lui Clay, bărbatul cel mai apropiat de el luă telefonul oferit, tastă trei cifre, apoi îl lipi nerăbdător de ureche.

– Alo? spuse el. Alo, mamă? *Mamă?* Ești a...

După aceea, amuți. Ochii i se goliră și trăsăturile feței i se destinseră, lăsând loc unui chip inexpresiv. Telefonul i se îndepărtă ușor de ureche. Intermediarul – era termenul cel mai potrivit la care se putea gândi Clay – își luă telefonul înapoi, îl împinse pe bărbat pentru a-l pune în mișcare și făcu semn următoarei persoane de la coadă să înainteze.

La stânga și la dreapta! striga Sfârtecatul. *Nu staționați!*

Cel care încercase să-i telefoneze mamei sale ieși cu pași înceți de sub pavilion. Dincolo de el, văzu Clay, se înghesuiau alte sute de persoane. Uneori cineva se băga în calea cuiva și urma o palmă slabă. Nimic însă ca înainte. Pentru că...

Pentru că semnalul a fost modificat.

La stânga și la dreapta, doamnelor și domnilor, nu staționați, avem mulți de dus la bun sfârșit înainte să se lase întunericul!

Clay îl zări pe Johnny. Purta blugi, șapca Little League și tricoul favorit Red Sox, cel care avea pe spate numele și numărul lui Tim Wakefield. Tocmai ajunsese în capul celeilalte cozi, hăt departe de locul unde era Clay.

Clay porni în fugă spre el, dar la început calea îi fu blocată.

– La o parte! răcni el, însă, desigur, cel care-i stătea în drum, și care se foia nervos de pe un picior pe celălalt, ca și cum ar fi trebuit să meargă la toaletă, nu-l putu auzi.

Acesta era un vis și, în plus, Clay era un normal – el nu deținea capacități telepatice.

Se năpusti printre bărbatul agitat și femeia care-i urma. Se împinse după aceea și prin coada următoare, prea concentrat să ajungă la Johnny pentru a ști dacă aceia pe care-i îmbrâncea aveau sau nu materialitate. Sosi la Johnny exact în clipa în care o femeie – cu oroare crescândă, văzu că era nora domnului Scottoni, tot gravidă, dar acum fără un ochi – îi întinse băiatului un telefon mobil Motorola.

Ajunge să formezi 911, zise ea fără să miște buzele. *Toate apelurile trec prin 911.*

– *Nu, Johnny, nu!* urlă Clay și dădu să înhațe telefonul în momentul când Johnny-Gee începu să tasteze numărul, cu certitudine unul pe care fusese învățat de mult să-l apeleze dacă avea vreodată probleme. *Nu face asta!*

Johnny se răsuci către stânga, parcă pentru a se feri de unicul ochi ce privea inexpresiv al intermediarei însărcinate, și Clay rată telefonul. Probabil că oricum nu l-ar fi putut opri pe Johnny. La urma urmelor, acesta era un vis.

Johnny termină (nu dura mult să apeși trei taste), apăsă butonul APELARE și duse telefonul la ureche.

– Alo? Tată? Tată, ești acolo? M-auzi? Dacă m-auzi, *te rog, vino și ia...*

Așa răsucit într-o parte cum era, Clay nu putea să vadă decât unul dintre ochii fiului său, dar și unul este suficient atunci când vezi cum i se stinge lumina. Umerii lui Johnny se gârboviră. Telefonul i se îndepărtă de ureche. Nora domnului Scottoni îi smulse telefonul cu o mână murdară, apoi îl împinse pe Johnny-Gee în ceafă cu un gest lipsit de dragoste, pentru a-l trimite în Kashwak, alături de toți ceilalți care veniseră aici pentru a fi în siguranță. Îi făcu semn următoarei persoane de la coadă să înainteze și să-și facă apelul.

La stânga și la dreapta, formați două cozi! tună Sfârtecatul în centrul minții lui Clay și el se trezi, răcnind numele fiului său în căsuța custodelui, sub razele după-amiezii târzii care pătrundeau pe ferestre.

3

La miezul nopții, Clay ajunse în orășelul North Shapleigh. Începuse deja o ploaie rece și afurisită care era aproape zloată – Sharon o numea „fleșcăială". Auzi zgomot de motoare apropiindu-se și ieși de pe șosea (era tot buna și bătrâna Route 11; nici vorbă despre o autostradă de vis aici), pe asfaltul parcării unui magazin 7-Eleven. Când farurile apărură, transformând burnița în linii de argint, văzu o pereche de sprinteri gonind unul lângă altul, practic întrecându-se în beznă. Nebunie... Clay rămase în spatele unei pompe de benzină, nu tocmai ascunzându-se, dar nici fără să se chinuiască din cale afară să fie zărit. Îi privi trecând fulgerător ca o imagine a lumii dispărute și ridicând jeturi subțiri de apă. Unul dintre automobile părea un Corvette clasic, deși era imposibil de

precizat, fiindcă nu exista decât lumina unei singure lămpi de avarie, muribunde, în colțul magazinului. Cele două mașini țâșniră pe sub sistemul de control al traficului (un semnal clipitor intermitent) din North Shapleigh, se zăriră pentru o secundă aidoma unor vișine de neon, după care dispărură.

Nebunie, gândi iarăși Clay, iar când reveni pe acostamentul șoselei urmă: *Tu chiar că ești potrivit să vorbești despre nebunie.*

Adevărat. Deoarece visul lui bingo-telefon *nu fusese* un vis, sau nu pe de-a întregul un vis. Era convins în privința asta. Telefonarii își foloseau capacitățile telepatice tot mai puternice pentru a supraveghea cât mai mulți ucigași de cârduri. Asta era logic. Puteau să aibă probleme cu grupuri ca al lui Dan Hartwick, dintre cele care încercau realmente să li se împotrivească, dar se îndoia că ar fi avut necazuri cu el. Problema era că telepatia aducea în mod straniu cu un telefon – părea să funcționeze în ambele sensuri. Și atunci el... ce devenea? Fantoma din mașină? Așa ceva. Ei stăteau cu ochii pe Clay, însă și Clay putea să stea cu ochii *pe ei.* Cel puțin în somn. În visele lui.

Oare existau într-adevăr corturi la hotarul lui Kashwak, cu normali înșiruiți pentru a-și detona creierii? Clay credea că da, atât în Kashwak, cât și în locuri *similare* lui Kashwak, în toată țara și în toată lumea. Ritmul lor încetinise probabil de acum, dar punctele de verificare – punctele de *transformare* – puteau încă să mai existe acolo.

Telefonarii foloseau telepatia vorbirii grupului pentru a-i convinge pe normali să vină. Să-i *atragă prin vise* să vină. Asta însemna că telefonarii erau inteligenți, calculați? Nu, decât dacă erai de acord că un păianjen era inteligent fiindcă putea să țesă o plasă, ori că un aligator era calculat pentru că putea sta nemișcat și să imite un buștean. Mergând spre nord pe Route 11 către Route 160, drumul care avea să-l ducă la Kashwak, Clay gândi că semnalul telepatic pe care telefonarii îl emiteau spre exterior ca o sirenă de ceață (sau un impuls electromagnetic) trebuia să conțină cel puțin trei mesaje separate.

Veniți și veți fi în siguranță – lupta voastră pentru supraviețuire poate înceta.

Veniți și veți fi cu ai voștri, în teritoriul vostru.

Veniți și veți putea vorbi cu cei dragi voua.

Veniți... Da... Ideea finală. Și odată ce te apropiai îndeajuns, posibilitatea de opțiune înceta. Telepatia și visul teritoriului adăpostit puneau pur și simplu stăpânire pe tine. Te așezai la coadă. Îl ascultai pe Sfârtecat spunându-ți să nu staționezi, toți au șansa de a-i telefona unei persoane dragi, dar trebuie să procesăm cât mai mulți dintre voi, înainte ca soarele să apună și noi să-ncepem s-o auzim pe Bette Midler cântând „The Wind Beneath My Wings".

Totuși cum puteau ei continua să o facă, în ciuda faptului că luminile nu mai ardeau, că orașele arseseră și că civilizația lunecase într-un puț cu sânge? Cum puteau ei continua, înlocuind milioanele de telefonari pierduți în convulsia originală și în distrugerea cârdurilor care urmase? Puteau continua, întrucât Semnalul nu se terminase. Undeva – în laboratorul clandestin sau în atelierul improvizat într-un garaj – un gadget continua să funcționeze cu baterii, un modem continua să-și emită țiuitul scârțâit și dement. Să-l trimită spre sateliții ce zburau în jurul globului, ori spre turnurile de retransmitere cu microunde care-l încingeau ca un brâu de oțel. Și unde puteai să telefonezi și să fii sigur că apelul tău va ajunge la destinație, chiar dacă glasul ce răspundea era doar al unui robot telefonic alimentat de baterii?

Aparent, la 911.

Iar asta se întâmplase, aproape cu siguranță, cu Johnny-Gee.

Clay *știa* că se întâmplase. Era deja mult prea târziu.

Atunci de ce insista să meargă către nord prin întunericul ploios? În față era Newfield, nu departe, după care avea să comute de pe Route 11 pe Route 160 și Clay avea ideea că după un drum nu foarte lung pe Route 160, zilele lui de citire a indicatoarelor rutiere (sau a orice altceva) aveau să ia sfârșit, așa că *de ce?*

Știa însă de ce, tot așa cum știa că bubuitura îndepărtată și claxonul scurt și slab pe care le auzise în fața lui prin burnița întunecată însemnau că unul dintre sprinterii care se întrecuseră sfârșise rău. El insista din cauza biletului de pe oblon, ținut locului de nici cinci milimetri de bandă adezivă, atunci când îl recuperase; restul fusese dezlipit. El insista din cauza celui de-al doilea bilet pe care-l găsise pe avizierul din Primărie, pe jumătate ascuns de scrisoarea plină de speranțe adresată de Iris Nolan surorii ei. Fiul său scrisese același lucru în ambele rânduri, cu majuscule: *TE ROG, VINO ȘI IA-MĂ.*

Dacă el întârziase prea mult pentru a-l mai lua pe Johnny, poate că nu era totuși prea târziu pentru a-l vedea și a-i spune că încercase. Poate că ar fi reușit să-și controleze o parte îndeajuns de mare din sine, timp suficient pentru a face asta, chiar dacă ei aveau să-l silească să utilizeze un telefon mobil.

Cât despre platforme și miile de spectatori...

– În Kashwak nu există stadion de fotbal, rosti el.

În mintea lui, Jordan șopti: *Este un stadion* virtual.

Clay îl împinse în lături. Îl împinse departe. El luase decizia. Era nebunie, bineînțeles, dar lumea de acum era nebună și asta îl aducea în perfectă sincronizare.

4

La trei fără un sfert în noaptea aceea, cu picioarele obosite și ud leoarcă, în ciuda canadienei cu glugă pe care și-o însușise din căsuța custodelui din Springvale, Clay ajunse la intersecția dintre Route 11 și 160. La joncțiunea celor două fusese un ambuteiaj de proporții și Corvette care trecuse în goană pe lângă el în North Shapleigh făcea acum parte din morman. Șoferul atârna pe geamul teribil de comprimat din partea stângă, cu capul și brațele spânzurând în jos,

iar când Clay încercă să-i ridice capul, pentru a vedea dacă mai trăia, jumătatea superioară a trupului acestuia căzu pe șosea, trăgând după ea un șirag substanțial de intestine și măruntaie. Clay se împletici până la un stâlp telefonic, își lipi de lemn fruntea pe care o simțea brusc fierbinte și vomită până icni doar fiere.

De cealaltă parte a intersecției, acolo unde 160 pornea spre ținuturile nordului, se afla Magazinul Universal Newfield. În vitrină, un anunț promitea BOMBOANE SIROP INDIAN ORIGINAL ARTIZANAT „BIBELOURI". Se părea că fusese nu doar jefuit, ci și vandalizat, dar însemna adăpost de ploaie și era departe de oroarea neașteptată și indiferentă pe care tocmai o întâlnise. Clay intră și se așeză, cu capul plecat, până ce nu se mai simți gata să leșine. Și aici existau cadavre, le simțea mirosul, dar cineva aruncase o prelată peste ele, mai puțin două, și cel puțin acelea două nu erau făcute bucăți. Frigiderul pentru bere al magazinului fusese spart și era gol, însă automatul de Coca-Cola era doar spart. Clay scoase un suc de ghimber și-l bău cu înghițituri prelungi, încete, oprindu-se să eructeze. După o vreme, începu să se simtă mai bine.

Simțea un dor disperat de prietenii săi. Nefericitul de pe autostradă și cel cu care se întrecuse fuseseră singurii sprinteri pe care-i văzuse toată noaptea și nu întâlnise absolut nici un grup de refugiați. Își petrecuse tot timpul doar cu gândurile ca tovarăși. Poate că vremea îi ținea pe drumeți la interior sau poate că de acum călătoreau în cursul zilei. Nu aveau nici un motiv să n-o facă, dacă telefonarii trecuseră de la omoruri la convertiri.

Își dădu seama că în noaptea aceasta nu auzise *muzica-de-cârd*, așa cum o denumise Alice. Poate că toate cârdurile se aflau mai la sud, cu excepția celui mare (Clay presupunea că trebuia să fie unul mare) care administra Konvertirile Kashwak. Nu-i păsa cine știe ce; deși era singur, absența unor melodii ca „I Hope You Dance" și „The Theme from *A Summer Place*" tot avea să fie o mică răsplată.

Hotărî să mai meargă cel mult o oră, după care să-și găsească un adăpost în care să se cuibărească. Ploaia înghețată îl omora. Ieși

din Magazinul Universal Newfield, întorcând capul ferm în direcția opusă automobilului Corvette zdrobit și a resturilor îmbibate de ploaie ce zăceau lângă el.

5

Sfârși prin a umbla până aproape că se lumină de ziuă, pe de o parte fiindcă ploaia încetase, dar în principal pentru că pe Route 160 nu existau adăposturi, ci doar pădure. Apoi, pe la patru și jumătate, trecu pe lângă un indicator ciuruit de gloanțe ce anunța INTRAȚI ÎN GURLEYVILLE, TERITORIU NEÎNCORPORAT. După alte zece minute, depășise probabilul *raison d'être* al lui Gurleyville – Cariera Gurleyville, o gigantică exploatare de suprafață cu câteva barăci, basculante grele și un garaj la baza pereților săi de granit sfredeliți. Clay se gândi o clipă la posibilitatea de a petrece noaptea într-o magazie de scule și echipamente, după care decise că putea să găsească și ceva mai bun și-și continuă drumul. Nici până acum nu văzuse vreun pelerin și nu auzise muzică-de-cârd, nici chiar în depărtare. Putea foarte bine să fi fost ultimul supraviețuitor de pe Pământ.

Nu era. La alte zece minute după ce lăsase cariera în spate, ajunse pe coama unui deal și zări la poalele lui un sătuc. Prima clădire la care ajunse era Departamentul Pompierilor Voluntari Gurleyville (NU UITAȚI SETEA DE SÂNGE DE HALOWEEN anunța avizierul din față; se părea că la nord de Springvale nimeni nu știa să scrie fără greșeli ortografice) și în parcarea ei doi teloameni se înfruntau în fața unei mașini de pompieri vechi și amărâte care fusese fabricată probabil la sfârșitul războiului din Coreea.

Ei se întoarseră lent spre Clay, când îi lumină cu lanterna, dar după aceea îl ignorară și reveniră la pozițiile inițiale, fixându-se din priviri. Amândoi erau bărbați, unul de vreo douăzeci și cinci de ani,

iar celălalt probabil de două ori mai vârstnic. Nu încăpea nici o îndoială că ambii erau telefonari. Hainele le erau mizerabile și complet zdrențuite. Fețele le erau crestate și julite. Cel mai tânăr părea că suferise o arsură serioasă care-i afectase complet un braț. Ochiul stâng al bătrânului scânteia dinapoia unor pliuri de carne urât inflamată și probabil infectată. Felul cum arătau ei nu era însă cel mai important lucru. Cel mai important lucru era ce *simțea* Clay: aceeași sufocare stranie de care el și Tom avuseseră parte în biroul din Gaiten Citgo, unde intraseră pentru a căuta cheile cisternei cu propan. Senzația de acumulare a unei forțe puternice.

Și era *noapte*. Din cauza plafonului gros de nori, revărsatul zilei rămânea încă la stadiul de zvon. Ce făceau tipii ăștia *noaptea?*

Clay stinse lanterna, scoase revolverul 0,45 Nickerson și rămase privind dacă se va întâmpla ceva. Vreme de câteva secunde crezu că nu se va petrece nimic, că nu va fi decât senzația aceea bizară de tăiere a răsuflării, sentimentul că ceva era pe *punctul* să se declanșeze. După aceea auzi un țiuit ascuțit, ca și cum cineva ar fi vibrat o lamă de ferestrău. Clay ridică ochii și văzu că firele electrice care treceau prin fața postului de pompieri se deplasau rapid înainte și înapoi, prea iute ca să poată fi văzute.

– Ple-*ci!*

Fusese tânărul și el păruse să arunce silabele în spasme, cu un efort uriaș. Clay tresări. Dacă degetul lui ar fi fost pe trăgaciul revolverului, aproape cu siguranță ar fi tras. Nu mai fusese vorba acum despre *Au* și *Iiin*, ci fusese un cuvânt real. I se păruse că-l auzise și în minte, dar slab, foarte slab. Doar un ecou muribund.

– *Tu!...* Pleci! replică bătrânul.

Purta bermude bufante, cu turul murdar de o uriașă pată cafenie, care putea să fi fost noroi sau excremente. Vorbea cu tot atâta efort, însă de data aceasta Clay nu mai auzi nici un ecou în minte. În mod paradoxal, asta îl făcu să fie și mai sigur că-l auzise pe primul.

Uitaseră *de el* complet. Măcar de atâta putea fi sigur.

– *Meu!* rosti tânărul, aruncând din nou spasmodic cuvântul.

Și se convulsionă *realmente*. Întregul său trup păru că unduiește de efort. Îndărătul lui, câteva ferestruici de la ușa mare a garajului postului de pompieri se sparseră și revărsară cioburi în exterior.

Urmă o pauză prelungă. Clay privi, fascinat, uitând complet de Johnny pentru prima dată de când părăsise Kent Pond. Bătrânul părea că se gândește cu furie, că se *străduiește* cu furie, și Clay bănuia că se străduia să se exprime așa cum făcuse înainte ca Semnalul să-l lipsească de vorbire.

Deasupra postului de pompieri voluntari, care nu era decât un garaj înfrumusețat, sirena porni cu un *UUUP* scurt, parcă străbătută de un zvâcnet fantomatic de electricitate. Iar luminile vechii mașini de pompieri – farurile și girofarurile roșii – se aprinseră o clipă, iluminându-i pe cei doi bărbați și trasându-le brusc umbrele.

– *Dracu'!* Zici tu! reuși bătrânul.

Scuipase cuvintele ca pe un dumicat care-i stătuse în gât.

– *Inamea!* răcni tânărul și, în mintea lui Clay, același glas șopti *Mașina mea.*

Era simplu, realmente. În loc de batoane Twinkie, se luptau pentru mașina veche de pompieri. Numai că asta se petrecea *noaptea* – de acord, la sfârșitul nopții, dar era încă întuneric total – și ei aproape că vorbeau iarăși. Ce dracu', chiar *vorbeau!*

Se părea însă că vorbirea se terminase. Tânărul își plecă fruntea, sprintă spre bătrân și-l izbi cu capul în piept. Bătrânul se prăbuși răschirat pe spate. Tânărul se împiedică de picioarele lui și căzu în genunchi.

– *Dracu'!* urlă el.

– *Pula!* zbieră celălalt.

Fusese cât se putea de clar. Nu puteai să confunzi *pula.*

Cei doi se ridicară și se îndepărtară, astfel că între ei erau vreo cinci metri. Clay le putea percepe ura. Era în capul lui; îi apăsa globii oculari, străduindu-se să iasă.

Tânărul rosti:

– Aiai... *inamea!*

Și în capul lui Clay, glasul îndepărtat al tânărului șopti: *Aia este mașina mea.*

Bătrânul inspiră adânc. Convulsiv, ridică un braț acoperit de crustele cicatricelor și-i arătă tânărului degetul mijlociu.

– Stai. Aici! rosti el cu limpezime perfectă.

Cei doi plecară capetele și se repeziră unul spre celălalt. Capetele li se ciocniră cu un pocnet răsunător, care-l făcu pe Clay să tresară. De data aceasta, explodară toate ferestrele garajului. Sirena de pe acoperiș emise un lung țipăt de război, înainte să moară definitiv. Tuburile fluorescente din postul de pompieri se aprinseră și funcționară poate trei secunde, pur și simplu numai pe bază de energie dementă. Răbufni o rafală scurtă de muzică: Britney Spears cântând „Oops!... I Did It Again". Două cabluri de electricitate se rupseră cu sunet fluid de vibrații și căzură în fața lui Clay, care se retrase grăbit dinaintea lor. Poate că erau morți, *ar fi trebuit* să fie morți, dar...

Bătrânul căzu în genunchi cu sângele curgându-i pe ambele părți ale capului.

– *Mașina mea!* spuse el perfect distinct, apoi se prăbuși cu fața în jos.

Tânărul se întoarse către Clay, parcă pentru a-l lua ca martor la victoria lui. Din părul murdar și încâlcit, sângele îi curgea printre ochi în firicele duble, în jurul nasului și peste gură. Ochii lui, văzu Clay, nu erau deloc inexpresivi. Erau nebuni. Clay pricepu – brusc, complet și incontestabil – că dacă aici era locul unde ducea ciclul, atunci fiul lui nu mai putea fi salvat.

– *Inamea!* zbieră tânărul. *Inamea, inamea!*

Sirena mașinii de pompieri emise un mârâit scurt și sinuos, ca o încuviințare.

– *INAM...*

Clay îl împușcă, după care puse revolverul 0,45 înapoi în toc. *Ce dracu'*, își spuse, *mă pot sui doar o singură dată pe piedestal.*

Cu toate acestea, tremura rău și când pătrunse în singurul motel din Gurleyville, aflat în partea opusă a orașului, avu nevoie de mult timp până reuși să adoarmă. În locul Sfârtecatului, în vise îl vizită fiul său, un copil murdar, cu ochi goi, care răspunse *'Tedracu', inamea,* când Clay îi strigă numele.

6

Se trezi din visul acela cu mult înainte de lăsarea întunericului, dar somnul se terminase pentru el și decise să pornească din nou la drum. Iar după ce va ieși din Gurleyville – puținul cât mai avea de ieșit din Gurleyville – va șofa. Nu avea nici un motiv să n-o facă; Route 160 părea complet pustie și probabil că rămăsese așa după ambuteiajul urât de la joncțiunea cu Route 11. Atât doar că el nu observase asta, în beznă și ploaie.

Sfârtecatul și prietenii lui au curățat drumul, își spuse. *Bineînțeles că ei au făcut-o, este nenorocitul de jgheab al vitelor. Pentru mine este probabil jgheabul care duce la abator. Fiindcă eu sunt un caz vechi. Le-ar plăcea să mă ștampileze ACHITAT și să mă bage în biblioraftul din fișet, cât mai repede cu putință. Păcat de Tom și Jordan, și de ceilalți trei. Mă-ntreb dac-au găsit suficiente drumuri lăturalnice pentru a-i duce în centrul New Hampshire și...*

Ajunse în culmea unei măguri și gândul i se întrerupse ca retezat. Oprit în mijlocul șoselei, dedesubt, era un microbuz școlar galben având vopsite pe o latură cuvintele ȘCOALA MAINE DISTRICTUL 38 NEWFIELD. De el erau rezemați un bărbat și un băiat. Bărbatul ținea brațul după umerii băiatului într-un gest relaxat de prietenie pe care Clay l-ar fi recunoscut oriunde. Pe când stătea locului, înlemnit, nevenindu-i să-și creadă ochilor, alt bărbat apăru dinapoia botului bont al microbuzului. Avea păr lung și sur, strâns în coadă la spate. Îl urmă o femeie gravidă în tricou.

Tricoul era albastru-purpuriu, nu negru Harley-Davidson, însă femeia era într-adevăr Denise.

Jordan îl zări pe Clay și-i strigă numele. Se eliberă de sub brațul lui Tom și porni în fugă. Clay alergă spre el. Se întâlniră cam la treizeci de metri în fața microbuzului școlar.

– Clay! strigă Jordan aproape isteric de fericire. Ești chiar tu!

– Chiar eu, încuviință Clay.

Îl ridică pe băiat în aer, apoi îl sărută. Nu era Johnny, dar avea să meargă și Jordan, cel puțin deocamdată. Îl strânse tare în brațe, după aceea îl lăsă jos și-i studie fața trasă, neputând să nu observe cearcănele cafenii de oboseală de sub ochi.

– Cum Dumnezeu ați ajuns aici?

Jordan se înnegură la chip.

– N-am putut... adică, doar am visat...

Tom se apropie de ei, mergând cu pași mari. Ignoră și de data aceasta brațul întins al lui Clay și-l strânse în brațe.

– Ce faci, van Gogh? întrebă el.

– Perfect. Sunt în culmea fericirii să vă văd, băieți, da' nu-nțeleg...

Tom îi oferi un zâmbet. Era în același timp obosit și dulce, un surâs ca un steag alb.

– Expertul nostru în calculatoare încearcă să-ți spună că, în cele din urmă, pur și simplu n-am avut de ales. Haide jos la micul autobuz galben. Ray spune că dacă șoseaua rămâne liberă – și sunt sigur că așa va fi – până la apus putem ajunge în Kashwak, chiar mergând cu cincizeci de kilometri pe oră. Ai citit *Castelul bântuit*[1]?

Clay scutură din cap, derutat.

– Am văzut filmul.

– Există acolo o replică perfectă pentru situația actuală – „Călătoriile se sfârșesc prin întâlnirea îndrăgostiților." Se pare că în cele din urmă aș putea ajunge să-l întâlnesc pe puștiul tău.

---

[1] *The Haunting of Hill House* (1959), roman de Shirley Jackson (1919–1965), ecranizat de două ori, în 1963 și 1999 (n. tr.).

Coborâră către microbuzul școlar. Dan Hartwick îi oferi lui Clay o cutiuță de tablă Altoids, cu o mână nu tocmai fermă. Ca și Jordan și Tom, părea epuizat. Simțindu-se ca într-un vis, Clay luă o pastilă. O fi fost sau nu sfârșitul lumii, dar izul de mentă era neașteptat de puternic.

– Salut, omule, rosti Ray.

Stătea la volanul microbuzului, cu șapca Dolphins lăsată pe ceafă și o țigară aprinsă într-o mână. Arăta palid și supt la față. Privea afară prin parbriz, însă nu la Clay.

– Hai, Ray, ce mai stai? spuse Clay.

Ray surâse scurt.

– Am auzit de câteva ori poanta asta.

– Sunt convins c-ai auzit-o de sute de ori. Ți-aș fi spus că mă bucur să te văd, dar, ținând seama de circumstanțe, nu sunt încredințat că ai dori să auzi asta.

Continuând să privească prin parbriz, Ray replică:

– Acolo-i cineva pe care în *mod clar* n-ai fi încântat să-l vezi.

Clay se uită. Toți se uitară. La cinci sute de metri mai la nord, Route 160 suia alt deal, iar acolo, cu treningul HARVARD mai murdar ca oricând, totuși încă viu colorat pe fundalul cerului sur de după-amiază, se afla Sfârtecatul. Îl înconjurau poate alți cincizeci de telefonari. El îi văzu privindu-l și ridică brațul, fluturându-l de două ori spre ei, dintr-o parte în cealaltă, aidoma unui om care șterge un parbriz. După aceea se întoarse și se îndepărtă, cu alaiul lui *(cârduleț ul lui,* gândi Clay) urmându-l de o parte și cealaltă ca un siaj în V. În scurt timp, dispărură din vedere.

VIERMELE

1

Se opriră la o zonă pentru picnic, ceva mai sus pe șosea. Nici unul nu era prea flămând, dar pentru Clay era o ocazie de a-și pune întrebările. Ray nu mâncă deloc, ci doar stătu pe buza unui grătar din piatră, astfel ca vântul să nu bată către el, și fumă, ascultând. Nu contribuise cu nimic la conversație și lui Clay i se păru complet demoralizat.

– Noi *credem* că ne-am oprit aici, vorbi Dan arătând zona micuță de picnic, mărginită de brazi și foioase în culorile toamnei, cu pârâul care clipocea și poteca de drumeție cu indicatorul din capăt pe care scria *DACĂ MERGEȚI, LUAȚI O HARTĂ!* Probabil că *ne-am oprit* aici, fiindcă… Se uită la Jordan. *Tu* crezi că ne-am oprit aici, Jordan? Tu pari să ai percepția cea mai clară.

– Da, zise Jordan. Asta este ceva real.

– Mda, spuse Ray fără să ridice ochii. Suntem cu adevărat aici. Lovi cu palma în piatra grătarului și verigheta lui scoase un sunet slab *cling-cling-cling*. Asta-i o cioacă reală. Suntem iarăși laolaltă, asta-i tot ce doreau ei.

– Nu-nțeleg, rosti Clay.

– Nici noi, cel puțin nu complet, făcu Dan.

– Ei sunt mult mai puternici decât aș fi bănuit vreodată, zise Tom. Măcar atât înțeleg.

Își scoase ochelarii și-i lustrui pe cămașă. Era un gest obosit, distrat. Părea cu zece ani mai bătrân decât bărbatul pe care Clay îl întâlnise în Boston.

– Și ne-au manipulat mințile. *Rău*. N-am avut nici cea mai mică șansă.

– Îmi păreți obosiți, toți, observă Clay.

Denise izbucni în râs.

– Da? Ei bine, am ajuns la oboseala asta în mod cinstit. Ne-am despărțit de tine și am pornit pe Route 11 spre vest. Am mers, până am văzut zorile începând să se ivească în est. Nu părea să aibă rost să luăm vreo mașină, pentru că șoseaua era un dezastru. Poate că prindeai cinci sute de metri liberi, apoi...

– Recifele de autostradă, știu, încuviință Clay.

– Ray zicea că va fi mai bine după ce ajungeam la vest de intrarea cu taxă de la Spaulding, dar am decis să rămânem peste zi în Motelul Twilight.

– Am auzit de locul ăsta, zise Clay. Este la marginea Pădurii Vaughan. Are o anume notorietate în colțul meu de lume.

– Da? Mă rog, strânse femeia din umeri. Am ajuns deci acolo și puștiul – Jordan – a zis: „O să vă prepar cel mai grozav mic dejun pe care l-ați mâncat vreodată." Noi i-am răspuns: Visezi, puștiule – ceea ce s-a dovedit a fi o ironie, întrucât exact asta și era, într-un fel – însă curentul electric *mergea* acolo și el s-a apucat de treabă. A pregătit un mic dejun uriaș, pe cuvântul meu! Am contribuit de fapt toți. Era tatăl tuturor mic dejunurilor. Povestesc corect?

Da, aprobară tăcuți Tom și Jordan. Așezat pe marginea grătarului, Ray se mulțumi să-și mai aprindă o țigară.

Potrivit spuselor Denisei, mâncaseră toți în sala de mese, ceea ce lui Clay i se păru interesant, deoarece era sigur că Twilight *nu avea* o sală de mese; era un motel simplu, fără mofturi, așezat de o parte și cealaltă a graniței dintre statele Maine și New Hampshire. Se zvonea că singurele comodități erau dușurile cu apă rece și filmele XXX fierbinți din camerele cât cutiile de pantofi.

Povestea deveni mai stranie. În motel exista un tonomat, dar nici vorbă de Lawrence Welk și Debby Boone, ci fusese ticsit cu

chestii fierbinți (inclusiv cu „Hot Stuff" al Donnei Summer) și, în loc să meargă direct în pat, ei dansaseră – energic! – timp de două-trei ore. Apoi, înainte de culcare, consumaseră altă masă gigantică, de data aceasta cu Denise în rolul maestrului bucătar. După care, în sfârșit, se prăbușiseră.

– Și am visat că mergeam, spuse Dan.

Vorbea cu o amărăciune de om înfrânt care era tulburătoare. Nu mai era același bărbat pe care Clay îl întâlnise cu două nopți în urmă, cel care spusese: *Sunt aproape sigur că-i putem alunga din mințile noastre când suntem treji* și *S-ar putea să reușim realmente, este încă devreme pentru ei.* Acum râse scurt cu un sunet lipsit de orice veselie.

– Omule, de fapt *am visat* toate alea, fiindcă *în realitate* am mers toată ziua.

– Nu chiar toată, interveni Tom. Eu am visat că șofam...

– Da, tu ai șofat, zise Jordan încetișor. Numai o oră, sau cam așa, dar ai șofat. Asta a fost când am visat că dormeam în Motelul Twilight... Și eu am visat că șofam. Era ca un vis în interiorul unui vis. Numai că acela era real.

– Vezi? surâse Tom spre Clay și ciufuli chica deasă a lui Jordan. La un anumit nivel, Jordan a știut-o permanent.

– Realitate virtuală, rosti Jordan, asta a fost. Aproape ca și cum ai fi în interiorul unui joc video. Și nici măcar nu era prea bine realizată. Se uită către nord, în direcția în care dispăruse Sfârtecatul. În direcția Kashwak. Va deveni mai bună, dacă *ei* devin mai buni.

– Ticăloșii n-o pot face deloc după căderea nopții, spuse Ray. Trebuie să facă nani-n pizda mă-sii.

– Iar la sfârșitul zilei, asta făceam și noi, zise Dan. Acela era scopul lor. Să ne obosească în asemenea hal, încât să nu ne putem da seama ce se-ntâmpla nici chiar când sosea noaptea, iar ei pierdeau controlul. În timpul zilei, președintele lui Harvard era mereu pe-aproape, împreună cu un cârd măricel, emițând câmpul lor de forță mentală, creând realitatea virtuală despre care vorbește Jordan.

– Probabil c-asta a fost, încuviință Denise. Da.

Toate acestea se petrecuseră, socoti Clay, pe când el dormise în căsuța custodelui.

– Ei însă nu voiau doar să ne obosească, spuse Tom. Nu voiau nici doar să ne întoarcem spre nord. De fapt, voiau să fim toți împreună.

Ei cinci reveniseră la realitate într-un motel dărăpănat de pe Route 47 – Route 47 din statul *Maine*, la sud și nu prea departe de râul Great Works. Sentimentul de dislocare, povesti Tom, fusese colosal. Sunetul muzicii-de-cârd, nu foarte îndepărtată, nu-i ajutase cu nimic. Toți bănuiau ce se petrecuse în realitate, însă Jordan transpusese faptele în cuvinte și tot el atrăsese atenția asupra evidenței: tentativa lor de evadare eșuase. Da, probabil că o puteau șterge din motelul în care se treziseră, pentru a porni iarăși către vest, dar cât de departe aveau să ajungă de data asta? Erau epuizați. Mai rău încă, erau demoralizați. Același Jordan atrăsese atenția că era posibil ca telefonarii să fi aranjat chiar ca niște normali să le spioneze mișcările nocturne.

– Am mâncat, zise Denise, deoarece eram înfometați, nu numai obosiți. După aceea ne-am culcat de-adevăratelea și am dormit până a doua zi dimineață.

– Eu m-am trezit primul, rosti Tom. În curte stătea Sfârtecatul însuși. Mi-a făcut o plecăciune scurtă și a arătat cu brațul spre drum.

Clay își reamintea bine gestul. *Drumul vă aparține. Puteți pleca.*

– Cred că l-aș fi putut împușca – o aveam la mine pe Doamna Mitralieră – dar ce am fi obținut prin asta?

Clay clătină din cap. Absolut nimic.

Reveniseră pe drum, mergând mai întâi pe Route 47. Apoi, povesti Tom, se simțiseră înghiontiți mental pe un drum forestier nemarcat, care părea să șerpuiască spre sud-est.

– Și-n dimineața asta n-ați avut nici o viziune? întrebă Clay. Nici un vis?

– Nu, răspunse Tom. Ei știu c-am priceput ideea. La urma urmelor, pot citi mințile.

– Ne-au auzit țipând „cedăm!", spuse Dan pe același ton înfrânt, amar. Ray, nu cumva mai ai vreo țigară-n plus? Mă lăsasem, dar poate c-o să m-apuc din nou de fumat.

Ray îi aruncă pachetul, fără un cuvânt.

– Este ca și cum ai fi înghiontit de o mână, atât doar că asta se întâmplă în interiorul creierului tău, zise Tom. Deloc plăcut. Indiscret într-un mod pe care nici măcar nu știu cum să-l descriu. Și-n tot acest timp, exista senzația că suntem însoțiți de Sfârtecat și de cârdul său. De câteva ori i-am zărit pe unii printre copaci; de cele mai multe ori n-am văzut pe nimeni.

– Așadar, spuse Clay, acum nu se mai adună în cârd doar la începutul și la sfârșitul zilei.

– Nu, comportamentul acela se schimbă, răspunse Dan. Jordan are o teorie... interesantă și cu unele observații care o susțin. În plus, noi reprezentăm o ocazie specială.

Își aprinse țigara. Inhală. Tuși.

– Băga-mi-aș..., știam eu că aveam un motiv pentru care am renunțat la ele! Continuă apoi, aproape fără pauză: Știi, ei pot pluti. Este un fel de levitație și probabil un mod al naibii de util pentru deplasare, ținând seama de faptul că șoselele sunt blocate. De parcă ar avea un covor fermecat.

După ce merseseră un kilometru și jumătate pe drumul forestier, aparent fără destinație, cei cinci descoperiseră o cabană în fața căreia era parcată o camionetă. Cheile erau în cabină. Ray șofase, iar Tom și Jordan stătuseră pe platforma din spate. Nici unul dintre ei nu fusese surprins când, în cele din urmă, drumul forestier revenise către nord. Chiar înainte de a se sfârși, balizele de navigație din capetele lor îi trimiseseră pe alt drum, apoi pe al treilea, care fusese doar cu puțin mai mult decât o pereche de făgașe între care creșteau buruieni. Până la urmă și drumul acela se înecase într-un smârc, unde camioneta se împotmolise, dar după o

oră de înaintare cu greu ajunseseră pe Route 11, la sud de joncțiunea cu 160.

– Acolo erau doi telefonari morți recent, zise Tom. Linii de înaltă tensiune doborâte și stâlpi rupți. Ciorile aveau un festin.

Clay se gândi dacă să le spună ce văzuse la Departamentul Pompierilor Voluntari Gurleyville, însă renunță. Dacă avea vreo legătură cu situația prezentă, el n-o vedea. În plus, erau destui telefonarii care nu se luptau între ei și aceia îi siliseră pe cei cinci să continue drumul.

Totuși nu forța lor îi adusese la microbuzul galben, ci Ray îl descoperise pe când explora Magazinul Universal Newfield, iar ceilalți scotoceau după băuturi răcoritoare în același automat pe care-l cercetase și Clay. Ray văzuse microbuzul printr-o fereastră din spate.

De atunci opriseră numai o singură dată, să facă un foc pe podeaua de granit a Carierei Gurleyville și să mănânce o masă caldă. Tot din Magazinul Universal Newfield își luaseră și încălțări noi – mersul prin smârc îi înnoroise până la genunchi – și se odihniseră o oră. Probabil că trecuseră pe lângă Clay, aflat în Motelul Gurleyville, cam pe când se deșteptase el, fiindcă la scurt timp după aceea fuseseră înghiontiți să se oprească.

– Și iată-ne acum, rosti Tom. Cazul este ca și închis. Roti larg un braț, spre cer, pământ și copaci. Cândva, fiule, toate acestea îți vor aparține.

– „Ghionții" aceia mi-au dispărut din cap, cel puțin deocamdată, spuse Denise. Pentru asta, sunt recunoscătoare, pentru că în prima zi a fost cel mai oribil. Vreau să spun că Jordan a avut cel mai clar ideea că ceva nu era în regulă, dar cred că noi toți știam că nu era... înțelegi, tocmai real.

– Da, încuviință Ray și-și frecă ceafa. Parc-am fi fost într-un basm pentru copii, în care păsările și șerpii vorbesc. Ei zic chestii de felul: „Totul e bine, n-ai nimic, nu contează că te dor picioarele, ești băiat-de-băiat." „Băiat-de-băiat", așa spuneam noi în Lynn, acolo unde am crescut eu.

– „Lynn, Lynn, oraș adulterin, în Rai nu intri, te previn", intonă Tom.

– Tu ai crescut cu sectanții, așa-i, încuviință Ray. Oricum, pușt iul a știut mai bine, eu am știut mai bine, cred că noi *toți* am știut mai bine-n pizda mă-sii. Să fi avut jumătate de creier și tot nu puteai să crezi c-o să scapi...

– Am crezut pe cât de mult am putut, întrucât doream să cred, spuse Dan, dar de fapt n-am avut nici o clipă vreo șansă. Poate că alți normali ar fi avut, însă nu noi, nu ucigașii de cârduri. Ei vor să pună mâna pe noi, indiferent ce li s-ar întâmpla.

– Ce credeți că au de gând pentru noi? întrebă Clay.

– Ah, să ne omoare, răspunse Tom aproape fără interes. Cel puțin mă voi putea alege cu un somn decent.

În sfârșit, mintea lui Clay pricepu două lucruri. Ceva mai devreme în decursul conversației, Dan spusese despre comportamentul lor normal că se schimba, iar Jordan avea o teorie în privința aceea. Cu o clipă în urmă, el spusese *indiferent ce li s-ar întâmpla.*

– Am văzut doi telefonari atacându-se unul pe celălalt nu departe de aici, le spuse Clay în cele din urmă.

– I-auzi, făcu Dan fără prea mare interes.

– *Noaptea,* adăugă el și acum toți îl priviră. Se luptau pentru o mașină de pompieri ca doi copii pentru o jucărie. Am receptat ceva din telepatia aceea de la unul dintre ei, dar amândoi vorbeau.

– Vorbeau? repetă Denise sceptic. Adică pronunțau cuvinte?

– Da, cuvinte. Claritatea nu era întotdeauna perfectă, însă erau neîndoios cuvinte. Câți morți recenți ați văzut voi? Numai cei doi despre care a spus Tom?

– Probabil că am văzut o duzină de când ne-am trezit la realitate, răspunse Dan.

Îi privi pe ceilalți. Tom, Denise și Jordan aprobară în tăcere. Ray ridică din umeri și-și aprinse altă țigară.

– Este totuși greu de precizat cauza morții. *S-ar putea* ca ei să-și revină – asta s-ar potrivi cu teoria lui Jordan, deși nu și partea cu

vorbitul. Este posibil să fi fost pur și simplu niște cadavre pe care cârdurile n-au ajuns încă să le ridice. Strângerea trupurilor nu pare a fi prioritatea lor în clipa de față.

– *Noi suntem* prioritatea lor și ne vor înghionti să plecăm în scurt timp, rosti Tom. Nu cred că până mâine vom căpăta... știți voi, marele tratament pe stadion, dar sunt sigur că ei doresc să ajungem în Kashwak azi, înainte de a se întuneca.

– Jordan, întrebă Clay, care-i teoria ta?

– Cred, răspunse Jordan, că în programul original exista un vierme.

2

– Nu-nțeleg, zise Clay, dar asta n-ar trebui să vă surprindă. Când era vorba de calculatoare, puteam folosi Word, Adobe Illustrator și serviciile de e-mail. În rest, eram mai degrabă analfabet. Johnny a trebuit să mă-nvețe jocul Solitaire, care era preinstalat.

Îl durea să vorbească despre asta. Îl durea și mai mult, amintindu-și mâna lui Johnny închizându-se peste a sa, pe mouse.

– Știi totuși ce-i un vierme de calculator, nu?

– Ceva care-ți intră în calculator și-ți distruge toate programele, nu?

Jordan dădu ochii peste cap, dar răspunse calm:

– Pe-aproape. Viermele poate să sape în profunzime și să-ți altereze fișierele și hard discul. Dacă intră în ceea ce partajezi și în chestiile pe care le expediezi altora, chiar în atașamentele de e-mail – și o poate face – se poate răspândi la fel ca o boală. Uneori viermii au progenituri. Viermii în sine sunt mutanți și uneori progeniturile suferă la rândul lor alte mutații. Până aici e clar?

– Da.

– Semnalul a fost un program de calculator expediat prin modem – este unicul mod în care ar fi putut funcționa. Și *continuă* să fie expediat prin modem. Atât doar că în el exista un vierme, iar viermele acela modifică programul, care se transformă pe zi ce trece. GBGS... Știi ce-i GBGS?

– Habar n-am.

– Este prescurtarea de la „gunoi bagi, gunoi scoți". Noi credem că există puncte de convertire, în care telefonarii îi schimbă pe normali în...

Clay își reaminti visul său.

– În privința asta, v-am luat-o mult înainte.

– Dar acum ei capătă un program necorespunzător. Înțelegi? Iar asta are sens, fiindcă se pare că telefonarii cei mai recenți o iau razna primii. Se bat între ei, au accese necontrolate sau mor pur și simplu.

– Nu deții suficiente date ca să afirmi așa ceva, replică imediat Clay.

Se gândea la Johnny.

Ochii lui Jordan fuseseră strălucitori. Acum își mai pierdură din însuflețire.

– Este adevărat. Apoi însă bărbia i se ridică. Dar e logic! Dacă premisa este corectă – dacă există un vierme, ceva activ care pătrunde tot mai adânc în programul original – atunci este la fel de logic ca și latina pe care o folosesc ei. Noii telefonari reinițializează, dar este o reinițializare nebună, neregulată. Ei capătă telepatia, însă continuă să poată vorbi. Ei...

– Jordan, *nu poți* trage concluzia asta, bazându-te doar pe cei doi văzuți de *mine*...

Jordan nu mai era atent la el. De fapt vorbea de unul singur, cu propria-i persoană.

– Ei nu dețin comportamentul de cârd al celorlalți, nu la fel de *complet*, deoarece imperativul adunării în cârd este imperfect instalat. În loc de așa ceva, ei... se culcă târziu și se scoală devreme.

Revin la agresiune față de cei asemenea lor. Și dacă se va înrăutăți... nu-nțelegeți? Cei *mai recenți* telefonari vor fi primii care o vor lua razna!

– Este ca-n *Războiul lumilor*, spuse Tom visător.

– Cum? făcu Denise. N-am văzut filmul ăla. Mi s-a părut prea îngrozitor.

– Invadatorii erau uciși de microbi pe care corpurile *noastre* îi tolerau cu ușurință, explică Tom. N-ar fi o ironie a sorții ca toți telefonebunii să moară din cauza unui virus de calculator?

– Eu aș prefera agresiunea, zise Dan. Să se ucidă toți, unul pe celălalt, într-o bătălie uriașă și finală.

Clay continua să se gândească la Johnny. Și la Sharon, totuși mai ales la Johnny. Johnny care scrisese *TE ROG VINO ȘI IA-MĂ*, cu majuscule, apoi semnase cu toate cele trei nume ale lui, ca și cum ar fi adăugat, într-un fel, greutate rugăminții sale.

– Pe noi nu ne-ar ajuta cu nimic, decât dacă se-ntâmplă chiar în noaptea asta, rosti Ray Huizenga, se scula și se întinse. În scurt timp, o să ne-nghiontească. O să iau o pauză ca să urmez chemarea naturii, cât mai am vreme. Nu plecați fără mine.

– Cu autobuzul în nici un caz n-o să plecăm, spuse Tom când Ray porni pe potecă, afundându-se în pădure. Cheile-s în buzunarul tău.

– Sper că totul o să iasă cu bine, Ray, strigă Denise după el cu glas dulce.

– Nimeni nu se dă-n vânt după șmecherași, scumpo, replică Ray și dispăru din vedere.

– *Ce* ne vor face? întrebă Clay. Aveți vreo idee-n privința asta?

Jordan strânse din umeri.

– Poate să fie ca o transmisiune TV cu circuit închis, dar la care să participe multe regiuni din țară. Poate chiar toată lumea. Mărimea stadionului mă face să mă gândesc la asta...

– Și latina, bineînțeles, adăugă Dan. Este un fel de *lingua franca*.

– De ce-ar avea nevoie de așa ceva? întrebă Clay. Ei sunt telepați.

– Sunt telepați, dar continuă să gândească în principal în cuvinte, zise Tom. Cel puțin deocamdată. În tot cazul, ei *vor* să ne execute, Clay – Jordan o crede, Dan o crede și o cred și eu.

– Și eu, șopti Denise cu glas mohorât și-și mângâie curba pântecelui.

– Latina, spuse Tom, este mai mult decât o *lingua franca*. Este limba justiției și noi am văzut-o folosită de ei și înainte.

Gunner și Harold... Da... Clay încuviință din cap.

– Jordan are altă idee, rosti Tom, și cred c-ar trebui s-o auzi, Clay. Pentru orice eventualitate. Jordan?

Jordan scutură din cap.

– Nu pot.

Tom și Dan Hartwick schimbară priviri.

– Haide, *unul* dintre voi poate să-mi spună, zise Clay. Ce naiba, Iisuse!

Până la urmă o făcu tot Jordan.

– Întrucât sunt telepați, rosti băiatul, ei știu cine sunt persoanele pe care le iubim.

Clay căută un înțeles sinistru în afirmația aceea, dar nu-l găsi.

– Și?

– Eu am un frate în Providence, spuse Tom. Dacă se numără printre *ei*, el va fi călăul meu. Desigur, dacă Jordan are dreptate.

– Sora mea, vorbi Dan Hartwick.

– Șeful meu de palier, zise Jordan și era foarte palid. Cel cu telefonul Nokia de megapixeli care arăta clipuri video descărcate.

– Soțul meu, murmură Denise și izbucni în lacrimi. Dacă nu cumva este mort. Mă rog la Dumnezeu să fi murit!

Pentru o clipă, Clay tot nu pricepu. Apoi gândi: *John? Johnny al meu?* Îl văzu pe Sfârtecat ținând o mână deasupra capului său, îl auzi pe Sfârtecat pronunțând sentința: *Ecce homo – alienatus.* Și-și văzu fiul îndreptându-se către el, purtând șapca Little League întoarsă cu cozorocul la spate și tricoul favorit Red Sox, cel cu numele și numărul lui Tim Wakefield. Johnny, micuț sub ochii

milioanelor care urmăreau grație miracolului circuitului închis, al telepatiei amplificate de cârd.

Micul Johnny-Gee zâmbind. Cu mâinile goale.

Complet neînarmat, cu excepția dinților săi.

3

Ray fu cel care rupse tăcerea, deși el nici măcar nu era acolo.

– Ah, *Iisuse!* Se auzise de pe potecă, nu departe. *Futu-ți...* Apoi: Hei, Clay!

– Ce-i? strigă Clay.

– Tu ai trăit toată viața pe-aici, nu-i așa?

Glasul lui nu suna ca al unui excursionist vesel. Clay se uită spre ceilalți, care-i întoarseră doar priviri inexpresive. Jordan înălță din umeri și-și ridică palmele, devenind, pentru o sfâșietoare bătaie de inimă, un băiat în pragul adolescenței, nu alt refugiat din Războiul Telefoniei.

– De fapt... mai la sud, dar așa-i. Clay se ridică în picioare. Care-i problema?

– Deci știi cum arată urzicile, nu?

Denise își puse ambele palme peste gură, ca să nu izbucnească în râs.

– Da, răspunse Clay.

Nu se putu abține să nu zâmbească, însă știa cum arătau, sigur că da, la vremea lui îi avertizase de multe ori în privința lor pe Johnny și prietenii săi.

– Atunci, scoală-te și-aruncă o privire, urmă Ray, da' vino singur. După aceea, aproape fără pauză: Denise, n-am nevoie de telepatie ca să știu că râzi. Ciocul mic, fato!

Clay părăsi zona pentru picnic și trecu pe lângă indicatorul pe care scria *DACĂ MERGEȚI, LUAȚI O HARTĂ!*, apoi pe lângă

pârâiașul frumos. Totul în pădure era minunat acum, un evantai de culori de toamnă, amestecate cu verdele ferm, neschimbător, al brazilor, și el se gândi (nici asta pentru prima dată) că dacă oamenii îi erau datori cu o moarte lui Dumnezeu, atunci existau și anotimpuri mai urâte în care să-și achite datoria.

Se așteptase să dea peste Ray cu pantalonii desfăcuți, sau chiar în jurul gleznelor, însă bărbatul stătea în picioare pe un covor de ace de pini și brazi, iar pantalonii îi erau încătărămați. În jurul lui nu existau nici un fel de desișuri ori buruieni, nici urzici, nici altceva. Era la fel de palid cum fusese Alice când se repezise în livingul Nickerson-ilor ca să vomite, cu pielea atât de albă, încât părea de mort. Doar ochii lui mai aveau viață. Îi ardeau pe chip.

– Vino, șuieră el aidoma unui deținut în curtea închisorii și Clay abia îl putu auzi peste clipocitul zgomotos al pârâiașului. Repede! N-avem mult timp.

– Ray, ce dracu'...

– Cască urechile aici. Dan și-amicu' tău, Tom, sunt prea deștepți. Jordy, la fel. Uneori gândirea te-ncurcă. Denise e mai bună, da' e-nsărcinată. Nu te poți încrede-ntr-o femeie-nsărcinată. Așa c-ai rămas tu, domnule Artist. Nu-mi place că te mai agăți de pușt iu' tău, da' pușt iu' tău e terminat. În inima ta, o știi și tu. Pușt iu' tău e halit.

– E-n regulă acolo, băieți? strigă Denise și, cu toate că se simțea ca amorțit, Clay percepu surâsul din glasul femeii.

– Ray, nu știu ce...

– Nu știi, și-așa va rămâne. Taci și-*ascultă*. Ce vrea căcatu' ăla-n trening roșu n-o să se-ntâmple, dac-o să te opui tu. Asta-i tot ce trebuie să știi.

Ray vârî mâna în buzunarul salopetei și scoase un telefon mobil și un petic de hârtie. Telefonul era cenușiu de murdărie, ca și cum ar fi fost utilizat aproape exclusiv pe un șantier.

– Bagă-l în buzunar. Când va veni clipa, sună la numărul de pe bilet. O să știi tu când e cazul. Trebuie să sper c-o să știi.

Clay luă telefonul. Putea ori să accepte, ori să refuze. Hârtiuța îi scăpă dintre degete.

– *Ridic-o!* șuieră sălbatic Ray.

Clay se aplecă și o ridică. Pe ea erau mâzgălite zece cifre. Primele trei erau prefixul statului Maine.

– Ray, *ei citesc gândurile!* Dacă am astea...

Gura lui Ray se extinse în parodia oribilă a unui surâs mulțumit.

– Așa-i! șopti el. Ei trag cu ochiu-n capu' tău și află că te gândești la un căcat de telefon mobil! La ce altceva se gândește toată lumea, începând cu 1 octombrie? Vreau să zic ăia dintre noi care mai pot încă gândi, în pizda mă-sii!

Clay se uită la telefonul mobil murdar și zgâriat. Pe carcasă erau două benzi autoadezive. Pe cea de sus scria DL FOGARTY. Pe cea de jos scria PROP. CARIERA GURLEYVILLE NU DEZLIPIȚI.

– Bagă-l în pula mea-n *buzunar!*

Nu disperarea tonului îl făcu să-l asculte, ci disperarea din ochii aceia înfrigurați. Clay începu să îndese telefonul și bucata de hârtie în buzunar. El purta blugi, ceea ce făcea ca buzunarul să fie mai strâmt decât al salopetei lui Ray. Privea în jos și se gândea să tragă de buzunar pentru a-l lărgi, când Ray se întinse și-i smulse revolverul 0,45 din toc. Când Clay ridică ochii, Ray avea deja țeava lipită sub bărbie.

– O să-i faci puștiului tău o favoare, Clay. Crede-mă. Asta nu-i viață-n pula mea.

– *Ray, nu!*

Ray apăsă trăgaciul. Glonțul American Defender cu vârful rotunjit îi spulberă toată jumătatea superioară a capului. O mulțime de ciori se ridicară din copaci. Clay nici măcar nu știuse că erau acolo, dar acum sfârtecau văzduhul toamnei cu țipetele lor.

Pentru scurt timp, el le acoperi cu propriul său urlet.

4

Abia începuseră să-i sape mormântul în pământul moale și întunecat de sub brazi, când telefonarii le pătrunseră în minți. Clay simțea pentru prima oară puterea aceea combinată. Era așa cum spusese Tom, de parcă ar fi fost înghiontit în spate de o mână puternică. Dacă, bineînțeles, atât mâna, cât și spatele ar fi fost în interiorul capului tău. Nici un cuvânt, doar o apăsare.

– Haideți să terminăm! strigă el și imediat își răspunse pe un ton ceva mai acut, pe care-l identifică imediat.

– Nu. Plecați. Acum.

– Cinci minute! spuse el.

De data aceasta, vocea cârdului o folosi pe Denise:

– Plecați. Acum.

Tom rostogol în groapă trupul lui Ray – cu capul distrus învelit într-o tetieră luată din autobuz – și împinse cu piciorul niște pământ peste el. După aceea se prinse cu palmele de tâmple și se strâmbă.

– Bine, bine, rosti el și-și răspunse imediat:

– Plecați. Acum.

Reveniră pe poteca din pădure la zona pentru picnic, conduși de Jordan. Băiatul era foarte palid, însă Clay nu credea că era la fel de palid pe cât fusese Ray în ultimul minut al vieții sale. Nici măcar pe departe. *Asta nu-i viață-n pula mea:* ultimele sale cuvinte.

În poziție de repaus dincolo de drum, într-un șir care se întindea până la ambele linii ale orizontului, poate vreo opt sute de metri cu totul, așteptau telefonari. Erau probabil vreo patru sute, dar Clay nu-l zări pe Sfârtecat. Bănui că Sfârtecatul plecase să pregătească lucrurile, fiindcă în reședința lui erau multe săli.

Cu prize telefonice în toate, gândi Clay.

Mergând spre microbuz, văzu că trei telefonari ieșiră din șir. Doi dintre ei începură să se muște, să se lupte și să-și sfâșie hainele unul celuilalt, mârâind ceea ce ar fi putut să fie cuvinte – Clay avu

impresia că auzise *cauciuc,* dar presupunea că putea fi vorba despre o înșiruire întâmplătoare de silabe. Al treilea se întoarse pur și simplu și se îndepărtă, mergând în lungul liniei albe către Newfield.

– Așa, ușcheala, soldați! zbieră Denise isteric. Ușcheala, *toți!*

Ei însă n-o ascultară și înainte ca dezertorul – dacă asta era – să fi ajuns la curba unde Route 160 cotea spre sud, pierzându-se din vedere, un telefonar vârstnic, dar cu o constituție solidă, întinse brusc brațele, îi prinse capul și-l răsuci într-o parte. Dezertorul se prăbuși pe asfalt.

– Ray avea cheile, rosti Dan cu glas obosit. În mare parte, coada lui de cal se desfăcuse și părul i se revărsa pe umeri. Trebuie să se-ntoarcă cineva și să...

– Le-am luat eu, anunță Clay. Și-o să șofez tot eu.

Deschise portiera microbuzului, simțind în cap permanentul puls-puls-puls împins-împins-împins. Pe mâini avea sânge și noroi. Telefonul mobil îi atârna greu în buzunar și avu o idee amuzantă: poate că Adam și Eva șterpeliseră câteva mere înainte să fi fost alungați din Paradis. Ceva ce să rontăie pe drumul lung și prăfuit care ducea la șapte sute de canale de televiziune și ranițe cu bombe din sistemul metroului londonez.

– Îmbarcarea, toată lumea!

Tom îi aruncă o privire.

– Nu trebuie să fii atât de-al dracu' de voios, van Gogh.

– De ce nu? zâmbi Clay și se întrebă dacă zâmbetul lui semăna cu al lui Ray – rictusul acela oribil de sfârșit al vieții. Cel puțin nu va mai trebui *să-ți* ascult mult timp rahaturile. Haide sus. Următoarea oprire: Kashwak = Nu-Tel.

Dar înainte ca vreunul să se fi suit în autobuz, fură siliți să-și arunce armele.

Nu primiră nici o comandă mentală și nici controlul motric nu le fu preluat de vreo forță superioară; Clay nu fu nevoit să privească felul în care ceva silea mâna lui să coboare și să scoată revolverul 0,45 din toc. Nu credea că telefonarii ar fi putut face asta, cel puțin

nu deocamdată; ei nu puteau face nici măcar șmecheria ventrilocă, decât dacă li se îngăduia. În loc de așa ceva, simți o mâncărime teribilă, aproape insuportabilă în interiorul capului.

– Maică *Precistă!* strigă înăbușit Denise și azvârli cât putu de departe pistoletul calibrul 0,22 pe care-l avea la brâu.

Dan își aruncă propriul pistol, apoi cuțitul de vânătoare. Cuțitul zbură cu lama înainte până aproape de cealaltă parte a Route 160, însă nici unul dintre telefonarii care stăteau acolo nici măcar nu clipi.

Jordan dădu drumul pistolului său pe pământ, lângă autobuz. După aceea, scâncind și contorsionându-se, scotoci prin raniță și aruncă și arma pe care o avusese Alice. Tom o adăugă pe Doamna Mitralieră.

Clay contribui cu revolverul 0,45 la armele de lângă vehicul. Revolverul purtase ghinion la doi oameni, după Semnal, și lui nu-i părea teribil de rău să-l vadă dispărând.

– Gata, rosti el. Vorbise către ochii și fețele murdare ce-i priveau – multe mutilate – de pe marginea drumului, dar îl vizualizase pe Sfârtecat. Astea-s toate. Ești mulțumit?

Și-și răspunse aproape imediat:

– De ce. A făcut-o. El?

Clay înghiți un nod. Nu numai telefonarii doreau să afle răspunsul; Dan și ceilalți îl urmăreau de asemenea. Îl văzu pe Jordan ținându-se de centura lui Tom, de parcă s-ar fi temut de răspunsul lui Clay, tot așa cum un țânc care abia a învățat să meargă s-ar putea teme de o stradă animată. Una plină de camioane ce goneau.

– A spus că nu merita să trăiască felul vostru de viață, spuse Clay. Mi-a luat arma și și-a zburat creierii înainte să-l fi putut opri.

Tăcere, cu excepția croncănitului de ciori. Apoi Jordan vorbi, sec și declamator:

– Felul nostru. Este singurul fel.

Următorul fu Dan. La fel de sec. *Dacă nu simt furie, ei nu simt nimic,* gândi Clay.

– Suiți. În autobuz.

Suiră în autobuz. Clay trecu la volan și răsuci cheia în contact. Porni spre nord, pe Route 160. Nu mersese nici un minut, când conștientiză o mișcare în stânga sa. Erau telefonarii. Ei mergeau către nord pe acostament – *deasupra* acostamentului – într-o linie dreaptă, ca și când ar fi stat pe o bandă rulantă invizibilă, aflată la douăzeci de centimetri deasupra solului. După aceea, în față, acolo unde șoseaua urca, ei se înălțau mult, poate până la vreo cinci metri, alcătuind un arc uman pe fundalul cerului mohorât, în majoritate înnorat. Privindu-i pe telefonari cum dispăreau peste culmea dealului era ca și cum s-ar fi uitat la niște oameni care treceau peste ridicătura lină a unui *montaigne russe* nevăzut.

Iar apoi simetria grațioasă fu distrusă. Una dintre siluetele aflate în ascensiune căzu precum un taler doborât pe un poligon de tir, prăbușindu-se pe marginea șoselei de la cel puțin doi metri înălțime. Era un bărbat în resturile zdrențuite ale unui costum de jogging. Se răsuci cu furie în noroi, zvâcnind dintr-un picior și târându-l pe celălalt. Când autobuzul trecu pe lângă el cu viteza constantă de douăzeci și cinci de kilometri pe oră, Clay văzu că fața bărbatului era contorsionată într-o grimasă de furie și gura i se mișca în timp ce-și scuipa declarația pe patul morții.

– Așadar, acum știm, vorbi Tom cu glas spart. Stătea alături de Jordan pe bancheta din spatele autobuzului, în fața zonei pentru bagaje, unde le erau stivuite lucrurile. Din primate evoluează omul, din om evoluează telefonarii, din telefonari evoluează telepații capabili de levitație cu sindromul lui Tourette. Ciclul evoluției este complet.

– Ce este sindromul lui Tourette? întrebă Jordan.

– Să-mi bag pula dacă știu, fiule, răspunse Tom și, în mod incredibil, toți izbucniră în râs.

În curând hohoteau, ținându-se cu mâinile de burtă – până și Jordan, care nu știa *de ce* râdea – în timp ce microbuzul galben mergea încet spre nord, cu telefonarii depășindu-l și după aceea ridicându-se, ridicându-se într-un alai parcă nesfârșit.

Kashwak

1

La o oră după ce părăsiseră zona pentru picnic unde Ray se împușcase cu revolverul lui Clay, trecură pe lângă un indicator pe care scria:

EXPO DISTRICTE NORDICE
5–15 OCTOMBRIE
VENIȚI, VENIȚI CU TOȚII!!!

VIZITAȚI PAVILIONUL KASHWAKAMAK
ȘI NU UITAȚI „CAPĂTUL NORDIC“ UNIC
*AUTOMATE DE JOCURI (INCLUSIV TEXAS HOLD'EM)
*„INDIAN BINGO“

VEȚI SPUNE: „UAU!!!“

– Dumnezeule, rosti Clay. Expo... Pavilionul Kashwakamak... Nici că se putea un loc mai perfect pentru un cârd.

– Ce-i aia „expo“ ? întrebă Denise.

– În esență un iarmaroc rural, răspunse Clay, dar mult mai mare decât majoritatea lor și mult mai libertin, fiindcă este pe TR, care-i neîncorporat. În plus, e chestia aia cu Capătul Nordic. Toți locuitorii statului Maine știu despre Capătul Nordic de la Expo Districte Nordice. În felul lui, este la fel de faimoasă ca Motelul Twilight.

Tom dorea să știe ce era Capătul Nordic, însă Clay nu apucă să-i explice, deoarece Denise interveni:

– Mai sunt doi. Maică Precistă și Iisuse Hristoase, știu că-s telefonari, dar mi se face rău...

Un bărbat și o femeie zăceau în praful de pe marginea șoselei. Muriseră fie într-o îmbrățișare, fie într-o bătălie sălbatică, iar îmbrățișarea nu părea să caracterizeze stilul de viață al telefonarilor. În drumul spre nord, microbuzul trecuse pe lângă o jumătate de duzină de alte trupuri, aproape cu certitudine victime provenite din cârdul care venise să-i ia pe ei, și de două ori văzuseră mai mulți telefonari rătăcind fără țintă către sud, uneori singuri, alteori în perechi. Una dintre perechi, evident confuză în privința locului unde dorea să ajungă, încercase chiar să oprească microbuzul, într-o tentativă de autostop.

– N-ar fi grozav dacă toți s-ar prăbuși sau ar muri înainte de ceea ce ne-au plănuit pentru mâine? întrebă Tom.

– Nu te baza pe asta, replică Dan. Pentru fiecare mort sau dezertor pe care l-am văzut, există alți douăzeci-treizeci, care respectă programul. Și Dumnezeu știe câți ne așteaptă în Kashwakaki ăla.

– Nu te baza nici pe asta, zise Jordan de la locul său, de lângă Tom. Vorbea ușor tăios. O hibă în program – un vierme – nu-i un fleac. Poate începe ca o iritare minoră și apoi – bum! – se duce totul naibii. Există un joc, Star-Mag, pe care-l joc eu... mă rog... înțelegeți... – obișnuiam să-l joc – și un tip din California s-a enervat așa de rău fiindcă pierdea tot timpul, încât a introdus un vierme în sistem și într-o săptămână a infectat toate serverele. Din cauza tâmpitului ăla, o jumătate de milion de jucători au revenit la Solitaire pe calculator.

– Jordan, noi nu dispunem de o săptămână, spuse Denise.

– Știu, zise el. Și mai știu că nu toți vor rămâne cu roțile-n sus peste noapte... dar este *posibil*. Și eu nu voi înceta să sper. Nu vreau să sfârșesc ca Ray. El a încetat... știți și voi, să spere.

O singură lacrimă se rostogoli pe obrazul băiatului.

Tom îl strânse puternic în brațe.

– Tu nu vei sfârși ca Ray, zise el. Tu vei crește și vei ajunge ca Bill Gates.

– Nu vreau să cresc și să ajung ca Bill Gates, făcu Jordan posac. Pun prinsoare că Bill Gates avea telefon mobil. Ba chiar pun prinsoare că avea o duzină. Își îndreptă brusc spatele gârbovit. Aș da oricât să știu câte turnuri de retransmisie pentru telefoanele mobile mai pot funcționa, acum când a căzut curentul electric.

– AFMC, rosti Dan sec.

Tom și Jordan se răsuciră să-l privească, Tom cu un surâs nesigur pe buze. Până și Clay ridică ochii în oglinda retrovizoare.

– Credeți că glumesc, urmă Dan, dar din păcate nu-i deloc așa. Am citit un articol despre asta într-o revistă, în anticamera doctorului meu, așteptând examinarea aia dezgustătoare în care-și pune o mănușă, după care-ncepe să palpeze...

– Te rog! îl opri Denise. Lucrurile sunt și așa destul de nasoale. Poți sări peste partea aia. Ce scria în articol?

– Că după 11 septembrie, Agenția Federală pentru Managementul Crizelor a solicitat Congresului, și a obținut, o sumă – nu mai țin minte cât de mare, însă oricum de ordinul zecilor de milioane – pentru a echipa turnurile de retransmisie pentru telefonie mobilă din toată țara cu generatoare cu durată mare de funcționare, pentru a se asigura că posibilitatea națiunii de comunicare nu se va duce dracului în cazul unor atacuri teroriste coordonate. Dan tăcu puțin, apoi adăugă: Cred c-a ținut.

– AFMC, repetă Tom. Nici nu știu dacă să râd sau să plâng...

– Ți-aș răspunde să te adresezi congresmanului tău, dar probabil c-a înnebunit, spuse Denise.

– El era nebun cu mult înainte de Semnal, răspunse Tom pe un ton absent. Își frecă ceafa și privi afară, pe geam. AFMC..., spuse el. Știți... cumva pare logic. Futu-i neamu-n cur de AFMC!

– *Eu* aș da oricât, zise Dan, doar ca să știu de ce s-au chinuit în halul ăsta să ne adune și să ne aducă aici.

– Și să se asigure că noi nu vom urma exemplul lui Ray, aminti Denise. Nu uita de asta! Făcu o pauză, după care continuă: Eu oricum nu voi uita. Sinuciderea este un păcat. Pe lumea asta, ei îmi pot face orice, însă eu voi ajunge în rai cu pruncul meu. Cred asta cu toată convingerea.

– Partea cu latina mă îngrozește cel mai tare, spuse Dan. Jordan, este posibil ca telefonarii să fi putut prelua chestii vechi – mă refer la cele de dinainte de Semnal – și să le fi înglobat în noua lor programare? În cazul în care ar fi fost potrivite pentru... hm, nu știu... pentru obiectivele lor pe termen lung?

– Cred că da, răspunse băiatul. Nu sunt sigur în privința asta, deoarece noi nu știm ce fel de comenzi este posibil să fi fost codificate în Semnal. Oricum, nu-i ca o programare obișnuită de calculator, ci se autogenerează. Este ceva organic, ca învățatul. Cred chiar că *este* o formă de învățat. „Satisface definiția", ar fi spus Rectorul. Atât doar că ei învață toți împreună, din cauza...

– Din cauza telepatiei, rosti Tom.

– Exact, aprobă Jordan.

Părea tulburat.

– De ce te îngrozește latina? întrebă Clay, privindu-l pe Dan în oglinda retrovizoare.

– Tom spunea că latina este limba justiției și bănuiesc că-i adevărat, dar asta mi se pare mai degrabă răzbunare. Se aplecă în față și, îndărătul ochelarilor, ochii îi erau obosiți și neliniștiți. Pentru că, cu sau fără latină, *de fapt ei nu pot gândi*. Sunt convins de asta. Cel puțin, nu deocamdată. În loc de gândire rațională, ei depind de un soi de minte de roi, născută din furie pură.

– Obiectez, Onorată Curte, astea-s speculații freudiene! rosti Tom, aproape vesel.

– Poate că-i Freud, sau poate că-i Lorenz, zise Dan, însă în ambele cazuri dați-mi voie să am reținerile mele. Ar fi oare surprinzător ca o asemenea entitate – o asemenea entitate mânată de furie – să confunde justiția cu răzbunarea?

– Și ar avea vreo importanță? întrebă Tom.

– Pentru noi ar avea, spuse Dan. Ca individ care, cândva, am predat un curs despre organizațiile paramilitare rasiste din America, vă pot spune că de obicei răzbunarea sfârșește prin a cauza și mai multă durere.

2

La scurt timp după conversația aceea, ajunseră la un loc pe care Clay îl recunoscu. Iar asta era alarmant, întrucât până atunci el nu mai fusese niciodată în partea aceasta din Maine. Decât o dată, în visul său despre convertirile pe bandă rulantă.

De-a latul drumului, cu tușe groase de vopsea verde-strălucitor, scria KASHWAK = NU–TEL. Microbuzul trecu peste cuvinte cu viteza constantă de cincizeci de kilometri pe oră, în vreme ce telefonarii continuau să defileze prin stânga, în procesiunea lor măreață și cu aer magic.

Acela nu a fost un vis, gândi Clay privind gunoaiele purtate de vânt și oprite în tufișurile de pe ambele părți ale șoselei, cutiile de bere și suc din șanțuri. Pungi care conținuseră chipsuri de cartofi, Dorito și Cheez Doodles trosniră sub anvelopele microbuzului. *Normalii stăteau acolo în două cozi, mâncând snackuri și bând din cutii, simțind mâncărimea aceea stranie în capete, senzația ciudată a unei mâini mentale care-i înghiontea în spate, așteptându-și rândul pentru a suna o persoană iubită care se pierduse după Semnal. Stăteau acolo și-l ascultau pe Sfârtecat rostind: „La stânga și la dreapta, două cozi, așa-i corect, așa se face, nu staționați, avem de procesat mulți dintre voi, înainte de a se face noapte."*

Undeva în față, copacii se îndepărtau de șosea, pe ambele laturi. Ceea ce, cândva, fusese o pășune, pe care un fermier o câștigase cu greu ca izlaz pentru vaci sau oi, era acum călcată, turtită și tocită

până la solul gol de nenumăratele picioare ce trecuseră peste ea. Era aproape ca și cum acolo s-ar fi ținut un concert rock. Unul dintre corturi dispăruse – fusese smuls și purtat de vânt – dar celălalt se agățase în copaci și flutura în lumina mohorâtă a începutului serii aidoma unei limbi lungi și maronii.

– Eu am visat locul ăsta, rosti Jordan cu glas încordat.

– Da? făcu Clay. Și eu.

– Normalii au urmat semnele Kashwak egal Nu-Tel și au ajuns aici, zise Jordan. Semănau cu cabinele de taxare la intrarea pe autostradă, nu-i așa, Clay?

– Cumva, încuviință Clay. Da, cumva aduceau cu ele.

– Aveau cutii mari de carton pline cu telefoane mobile, continuă Jordan. (Era un detaliu pe care Clay nu și-l reamintea din propriul său vis, dar nu-l contesta.) Mormane și mormane... Și fiecare normal avea dreptul să dea un telefon. Ce tipi băftoși!

– Când ai visat asta, Jordy? întrebă Denise.

– Azi-noapte. Ochii lui Jordan se întâlniră cu ai lui Clay în oglinda retrovizoare. Fi știau că nu vor vorbi cu persoanele cu care doreau să vorbească. În adâncul sufletelor, toți o știau, însă oricum o făceau. Luau oricum telefoanele. Le luau și ascultau. Cei mai mulți nici măcar nu se împotriveau. De ce, Clay?

– Bănuiesc că obosiseră să mai lupte, rosti Clay. Obosiseră să fie diferiți. Doreau să audă „Mersul puiului de elefant" cu urechi noi.

Trecuseră de câmpurile călcate în picioare unde fuseseră corturile. În față, un drum secundar asfaltat se desprindea din autostradă. Era mai lat și mai neted decât șoseaua statală. Telefonarii curgeau în lungul lui și dispăreau în locul în care drumul pătrundea în pădure. Ridicându-se mult deasupra copacilor, la vreo opt sute de metri depărtare, se zărea o structură de oțel similară unei macarale, pe care Clay o recunoscu imediat din visele sale. Se gândi că trebuia să fie un soi de atracție pentru divertisment, poate un turn pentru sărituri cu parașuta. La joncțiunea autostrăzii cu drumul secundar

se afla un panou publicitar care prezenta o familie cu zâmbete întipărite pe fețe – tata, mama, fiul și surioara mezină – intrând într-o lume de basm a jocurilor, aventurilor și exponatelor agricole.

EXPO DISTRICTE NORDICE
SPECTACOLUL DE GALĂ CU ARTIFICII 5 OCTOMBRIE

VIZITAȚI PAVILIONUL KASHWAKAMAK
„CAPĂTUL NORDIC" DESCHIS NON-STOP
5–15 OCTOMBRIE

VEȚI SPUNE: „UAU!!!"

Sub panoul acela publicitar stătea Sfârtecatul. El ridică un braț și-l ținu așa în gestul de *stop*.

Iisuse, gândi Clay și opri microbuzul lângă el. Ochii Sfârtecatului, pe care Clay nu izbutise să-i reproducă corect în desenul din Gaiten, păreau simultan buimaci și plini de interes răutăcios. Clay își spuse că era imposibil ca ochii să pară simultan în ambele feluri, dar așa era. Uneori predomina inexpresivitatea bulversată, iar în clipa următoare părea să existe doar lăcomia aceea straniu de neplăcută.

Doar nu vrea să se suie cu noi...

Se părea însă că exact asta voia Sfârtecatul. El ridică spre portieră mâinile cu palmele lipite, apoi le desfăcu. Gestul era destul de frumos – ca un om care arăta *mi-a dat papucii* – însă mâinile în sine era negre de murdărie, iar degetul mic stâng fusese rupt rău, aparent în două locuri.

Ăștia sunt noii oameni, gândi Clay. *Telepați nespălați.*

– Nu-l lăsa să intre, zise Denise.

Vocea îi tremura.

Clay, care putea să vadă că mișcarea permanentă a benzii rulante de telefonari din stânga microbuzului încetase, clătină din cap.

– N-am de ales.

Ei trag cu ochiu-n capu' tău și află că te gândești la un căcat de telefon mobil, spusese Ray – aproape pufnind. *La ce altceva se gândește toată lumea, începând cu 1 octombrie?*

Sper c-ai avut dreptate, Ray, gândi el, *fiindcă mai este încă o oră și jumătate până se întunecă. Cel puțin o oră și jumătate.*

Trase de maneta care deschidea portiera și Sfârtecatul, cu buza inferioară sfâșiată și atârnând în rânjetul ei constant, se urcă. Era dureros de slab; bluza roșie de trening atârna pe el ca un sac. Nici unul dintre normalii din microbuz nu era foarte curat – igiena nu mai reprezentase o prioritate după 1 octombrie – dar Sfârtecatul degaja o miasmă grea și pătrunzătoare, care îl făcu pe Clay să lăcrimeze. Era duhoarea de brânză puturoasă, lăsată să fermenteze într-o incintă călduroasă.

Sfârtecatul se așeză pe scaunul de lângă portieră, cel cu fața la șofer, și se uită la Clay. Pentru o clipă, pe fața lui nu existară decât greutatea obosită a ochilor și curiozitatea aceea stranie și rânjitoare.

După aceea Tom vorbi cu glas subțire și scandalizat, un glas pe care Clay îl mai auzise o singură dată de la el, când spusese *Asta-i, ieșiți imediat toți din piscină* femeii durdulii cu Biblie, care începuse să-i țină Alicei predica ei apocaliptică.

– Ce vreți de la noi? Aveți lumea, așa cum este... ce vreți de la *noi?*

Gura distrusă a Sfârtecatului formă cuvântul chiar în clipa în care Jordan îl rosti. Un singur cuvânt, sec și lipsit de emoție.

– Justiție.

– Dacă se ajunge la justiție, spuse Dan, nu cred că voi știți despre ce-i vorba.

Sfârtecatul replică printr-un gest, ridicând o mână spre șoseaua secundară, cu palma în sus și degetul arătător indicând: *Dă-i drumul.*

Când autobuzul se puse în mișcare, majoritatea telefonarilor își reîncepură și ei înaintarea. Câțiva se luaseră la harță și, în oglinda

retrovizoare exterioară, Clay îi zări pe alții întorcându-se pe drumul secundar, către autostradă.

– Îți pierzi trupele, zise el.

Sfârtecatul nu răspunse nimic în numele cârdului. Ochii lui, când inexpresivi, când curioși, când amândouă simultan, rămaseră fixați asupra lui Clay, care-și imagină că putea simți uitătura aceea deplasându-se ușor peste pielea lui. Degetele strâmbe ale Sfârtecatului, negre de murdărie, stăteau în poala blugilor săi albaștri ponosiți. După acea, el zâmbi. Poate că acela era un răspuns suficient. La urma urmelor, Dan avea dreptate. Pentru fiecare telefonar care abandona – care rămânea cu roțile-n sus, în exprimarea lui Jordan – existau încă mulți alții. Clay însă nu avu idee ce putea să însemne *mulți alții* decât după o jumătate de oră, când pădurile se deschiseră pe ambele laturi ale drumului și ei trecură pe sub arcada din lemn pe care scria BUN VENIT LA EXPO DISTRICTE NORDICE.

3

– Doamne, Dumnezeule, spuse Dan.

Denise formulă mai bine propriile sentimente ale lui Clay; țipă înăbușit.

De cealaltă parte a culoarului îngust din microbuz, în primul loc pentru pasageri, Sfârtecatul rămase nemișcat și-l fixă pe Clay cu răutatea pe jumătate absentă a unui copil handicapat psihic care se pregătește să rupă aripile unor muște. *Îți place?* părea să spună rânjetul lui. *E impresionant, nu-i așa? Toată trupa-i aici!* Bineînțeles, un rânjet ca acela putea să însemne asta, sau orice altceva. Putea să însemne chiar *Știu ce ai în buzunar.*

Dincolo de arcadă se întindeau zona distracțiilor și o serie de obiective, care se găseau în construcție în momentul Semnalului,

după cum se vedea că stau lucrurile. Clay nu știa câte dintre corturile țuguiate ca de carnaval fuseseră ridicate, însă unele fuseseră smulse de vânt, așa cum se întâmplase cu pavilioanele de la punctul de intrare, aflate cu zece-cincisprezece kilometri în spate, și în picioare mai rămăsese doar vreo jumătate de duzină, cu laturile părând să răsufle în briza serii. „Ceștile Nebune" fuseseră pe jumătate montate, ca și „Casa Fantomelor" situată peste drum (AVEȚI CURAJ? scria pe singura bucată de fațadă ce fusese înălțată; deasupra cuvintelor, dansau schelete). Păreau complete numai Roata Mare și Turnul de Parașutism din capătul îndepărtat a zonei distracțiilor și, neexistând lumini electrice care să le înveselească, lui Clay i se păreau macabre, nu atât mijloace de amuzament, cât gigantice echipamente de tortură. Văzu totuși că *o* lumină clipea: o baliză roșie și micuță, cu certitudine alimentată de baterii, chiar în vârful Turnului de Parașutism.

Mult dincolo de Turn era o clădire albă cu borduri roșii, lungă cât zece hambare. De jur împrejurul ei fuseseră ridicate maldăre neregulate de fân. La fiecare vreo trei metri, în materialul acesta ieftin și rural de izolație fuseseră înfipte drapele ale Americii, care fluturau în briza serii. Clădirea era drapată cu ghirlande de pavilioane patriotice și purta inscripția:

EXPO DISTRICTE NORDICE
PAVILIONUL KASHWAKAMAK

cu vopsea albastru-strălucitor.

Totuși nimic din toate astea nu le atrăsese atenția. Între Turnul de Parașutism și Pavilionul Kashwakamak se întindea un hectar de teren deschis și Clay bănui că acolo se adunau mulțimile mari de spectatori pentru expozițiile de vite, concursurile de tractoare, concertele de la sfârșitul zilei și – desigur – artificiile care aveau să deschidă și să închidă Expo. Întinderea acoperită de iarbă era încercuită de stâlpi standard pentru reflectoare și megafoane, însă acum era

ticsită de telefonari. Stăteau umăr lângă umăr și șold lângă șold, cu fețele întoarse pentru a urmări sosirea microbuzului galben.

Orice speranță nutrise Clay de a-l vedea pe Johnny – sau pe Sharon – dispăru într-o clipă. Primul lui gând fu că acolo erau vreo cinci mii de oameni înghesuiți sub reflectoarele moarte. După aceea văzu că ei se revărsaseră și în parcările năpădite de iarbă și-și revizui estimarea. Opt... Opt mii, cel puțin.

Sfârtecatul stătea pe scaunul care ar fi trebuit să fie ocupat de un elev din clasa a treia de la școala elementară Newfield și rânjea spre Clay, cu dinții răsărindu-i prin spintecătura din buză. *Îți place?* părea că întreba rânjetul acela și Clay trebui să-și readucă aminte că într-o grimasă ca aceea puteai deslușì orice.

– Și cine cântă-n seara asta? Vince Gill? Sau ați spart pușculița și l-ați adus pe Alan Jackson?

Era Tom. Încerca să fie amuzant și Clay îi dădu nota zece pentru asta, însă vocea lui sunase doar speriat.

Sfârtecatul continua să se uite la Clay și o cută verticală mică îi apăruse în mijlocul frunții, ca și cum ceva l-ar fi nedumerit.

Clay șofă microbuzul încet prin centrul zonei deschise, către Turnul de Parașutism și mulțimea tăcută dindărătul acestuia. Aici se zăreau mai multe cadavre; îi reaminteau lui Clay de felul în care câteodată, după un val brusc de ger, găsești grămăjoare de insecte și muște moarte pe pervazul dintre ferestre. Se concentră pentru a-și relaxa mâinile. Nu dorea ca Sfârtecatul să-i vadă încheieturile degetelor albindu-se pe volan.

Și mergi încet. Încet și frumușel, asta-i tot. El doar te privește. Cât despre telefoanele mobile, la ce altceva se gândește toată lumea, începând cu 1 octombrie?

Sfârtecatul ridică o mână și îndreptă spre Clay un deget strâmb și netratat.

– Nu-Tel, tu, vorbi Clay cu celălalt glas al său. *Alienatus.*

– Da, nu-tel-eu și nu-tel-noi, în autobuz sunt numai țărănoi, făcu Clay. Însă tu o s-aranjezi chestia asta, așa-i?

Sfârtecatul rânji, de parcă ar fi încuviințat că avea *dreptate*... Dar cuta mică și verticală nu dispăruse. Părea că exista ceva care continua să-l nedumerească. Poate ceva care se rostogolea și făcea tumbe în mintea lui Clay Riddell.

Când se apropiară de capătul zonei deschise, Clay ridică ochii în oglinda retrovizoare.

– Tom, spuse el, m-ai întrebat ce era Capătul Nordic.

– Iartă-mă, Clay, dar interesul meu pare să fi apus, zise Tom. Poate că de vină este comitetul de primire.

– Este totuși interesant, insistă Clay oarecum înfrigurat.

– Bun – ce este? întrebă Jordan.

Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Jordan! Plin de curiozitate până în ultima clipă.

– În secolul XX, răspunse Clay, Expo Districte Nordice n-a fost niciodată mare lucru. Era un bâlci rural tipic, cu artizanate, produse și animale, ținut acolo, în Pavilionul Kashwakamak, unde se pare că ne vor instala și pe noi.

Îl privi pe Sfârtecat, dar acesta nici nu confirmă, nici nu neagă. Sfârtecatul se mulțumi să rânjească. Liniuța verticală îi dispăruse de pe frunte.

– Clay, atenție, rosti Denise cu glas reținut, controlat.

El se uită iar prin parbriz și călcă frâna. O femeie vârstnică, cu lacerații infectate pe ambele picioare, ieși clătinându-se din mulțimea tăcută. Ocoli marginea Turnului de Parașutism, se împiedică de câteva bucăți de prefabricate ale „Casei Fantomelor", care fuseseră aduse, dar nu și montate la momentul Semnalului, apoi porni într-o alergare împleticită direct spre microbuzul școlar. Când ajunse la el, începu să izbească lent în parbriz cu mâini murdare, strâmbate de artrită. Pe chipul femeii aceleia, Clay nu văzu inexpresivitatea totală pe care ajunsese s-o asocieze cu telefonarii, ci dezorientare îngrozită. Și familiară pentru el. *Cine ești tu?* întrebase Pixie Neagră. Pixie Neagră, care nu încasase rafala directă a Semnalului. *Cine sunt eu?*

Nouă telefonari dispuși într-un pătrat care se deplasa perfect la unison veniră după femeia în vârstă, care se afla la nici un metru și jumătate de Clay. Buzele ei se mișcară și el auzi patru cuvinte:

– *Luați-mă cu voi.*

Nu mergem într-un loc unde ți-ai dori tu, madam, gândi Clay.

După aceea telefonarii o înhățară și o duseră înapoi către mulțimea de pe tăpșanul ierbos. Femeia se zbătu ca să scape, însă ei erau nemiloși. Clay întrezări ochii ei și se gândi că erau ochii unei persoane care era în purgatoriu numai dacă avea noroc. Mult mai probabil, era vorba despre iad.

Din nou, Sfârtecatul întinse mâna, cu palma în sus și degetul arătător indicând: *Dă-i drumul.*

Femeia vârstnică lăsase o amprentă palmară, spectrală, dar vizibilă, pe parbriz. Clay privi prin ea și porni motorul.

4

– Oricum, spuse el, până în 1999, Expo n-a fost cine știe ce mare șmecherie. Dacă trăiai în partea asta a lumii și doreai jocuri și surescitare – chestii de bâlci – trebuia să te duci la Iarmarocul Fryeburg.

Își auzea propriul glas vorbind ca o bandă de magnetofon în buclă. Vorbesc de dragul de-a vorbi. Îl făcea să se gândească la șoferii din tururile Duck Boats prin Boston, care indicau atracțiile turistice.

– Apoi însă, înainte de noul mileniu, Biroul Statal al Problemelor Indienilor a efectuat o cartografiere. Toți știau că terenul pentru Expo se găsea imediat lângă Rezervația Sockabasin; potrivit cartografierii, capătul nordic al Pavilionului Kashwakamak se afla de fapt pe pământul rezervației. Din punct de vedere tehnic, era în teritoriul indienilor Micmac. Oamenii care conduceau

Expo nu erau idioți, dar nici cei din consiliul tribal Micmac. Ei au căzut de acord să elimine buticurile din capătul nordic al pavilionului și să pună în locul lor automate pentru jocuri. Brusc, Expo Districte Nordice a devenit cel mai important târg de toamnă din Maine.

Ajunseseră la Turnul de Paraşutism. Clay începu să vireze spre stânga și strecură microbuzul între construcție și „Casa Fantomelor" pe jumătate înălțată, însă Sfârtecatul apăsă în aer cu palmele în jos. Clay opri. Sfârtecatul se ridică și se întoarse către portieră. Clay acționă maneta și Sfârtecatul păși afară. După aceea, se răsuci spre Clay și schiță un fel de reverență largă.

– Ce face acum? întrebă Denise.

Nu putea să-l vadă din locul în care se găsea. Nici unul dintre ei nu putea să-l vadă.

– Vrea să coborâm, spuse Clay.

Se sculă în picioare și simți telefonul mobil primit de la Ray, apăsându-l în partea de sus a coapsei. Dacă ar fi coborât privirea, i-ar fi zărit conturul prin materialul albastru al blugilor. Își trase mai jos poalele tricoului, încercând să-l acopere. *Un telefon mobil, și ce dacă, la ce altceva se gândește toată lumea?*

– Mergem? întrebă Jordan.

Părea speriat.

– Nu prea avem de ales, răspunse Clay. Haideți, băieți, să mergem la iarmaroc!

5

Sfârtecatul îi conduse către mulțimea tăcută, care se deschise pentru ei, lăsând o alee îngustă – un defileu, i-ar fi putut spune – din spatele Turnului de Paraşutism până la ușile duble ale Pavilionului Kashwakamak. Clay și ceilalți trecură pe lângă o parcare

plină de furgonete (COMP. AMUZAMENTE NOUA ANGLIE scria pe ambele lor laturi, alături de logoul unui *montagne russe).* Apoi gloata îi înghiți.

Drumul acela i se păru nesfârșit lui Clay. Mirosul era aproape insuportabil, sălbatic și feroce, în ciuda brizei înviorătoare care-i îndepărta pătura superioară. Era conștient de picioarele sale care se mișcau, era conștient de bluza roșie de trening a Sfârtecatului în fața lui, dar ușile duble ale pavilionului cu ghirlandele de steguleţe roșii, albe și albastre nu păreau să se apropie. Simțea miros de murdărie și sânge, de urină și fecale. Simțea miros de infecții fermentate, carne arsă și miasma de albuș stricat a puroiului care supura. Simțea miros de haine ce putrezeau pe corpurile pe care le acopereau. În același timp simțeă și un miros diferit, de altceva – ceva nou. Ar fi fost prea simplu să-i spună „nebunie".

Cred că-i mirosul de telepatie. Și dacă așa este, nu suntem pregătiți pentru ea. Este prea puternică pentru noi. Ne arde cumva creierul, la fel cum prea mult curent va arde instalația electrică a unui automobil sau un...

– Ajutor! strigă Jordan dinapoia lui. Ajutor ... leșină!

Se întoarse și văzu că Denise căzuse în patru labe. Jordan se lăsase în genunchi lângă ea și-i trecuse un braț pe după gâtul său, dar femeia era prea grea pentru el. Tom și Dan nu puteau înainta destul de mult pentru a-l ajuta, întrucât coridorul deschis prin masa de telefonari era prea îngust. Denise ridică fruntea și, pentru o clipă, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Clay. Privirea era de neînțelegere buimacă, ochii unei vite amețite de izbitura maiului. Ea vomită o zeamă subțire pe iarbă și capul îi coborî iarăși. Părul îi căzuse în jurul feței ca o cortină.

– Ajutor! strigă Jordan din nou și izbucni în plâns.

Clay se întoarse și începu să-i îmbrâncească pe telefonari, pentru a ajunge de cealaltă parte a Denisei.

– Dați-vă la o parte! răcni el. Dați-vă la o parte, e gravidă, nu vedeți, idioților, că-i gra...

Bluza fu cea dintâi pe care o recunoscu. Bluza din mătase cu guler înalt, căreia el îi spusese întotdeauna „cămașa de doctoriță a lui Sharon". O considera articolul de îmbrăcăminte cel mai sexy pe care-l deținea ea, pe de o parte din cauza gulerului acela înalt și afectat. O plăcea pe Sharon în pielea goală, dar îi plăcea și mai mult să-i atingă și să-i strângă ușor sânii prin bluza de mătase albă cu guler înalt. Îi plăcea să-i excite sfârcurile, până le putea vedea împungând țesătura.

Cămașa de doctoriță a lui Sharon era acum neagră de murdărie în unele locuri și cafenie de sânge uscat în altele. Era sfâșiată sub braț. *Nu arată așa rău ca unii,* scrisese Johnny, însă nu arăta bine; nu era în nici un caz Sharon Riddell care plecase spre școală în cămașa de doctoriță și fusta roșu-închis, în vreme ce soțul de care se separase se afla în Boston, pe punctul de a semna un contract care să pună capăt grijilor lor financiare și s-o facă să înțeleagă că toate reproșurile ei referitoare la „hobby-ul lui costisitor" nu fuseseră decât temeri și lipsă de încredere (oricum, acesta fusese visul lui pe jumătate jignit). Părul ei blond-închis atârna în șuvițe țepene. Pe față avea o mulțime de tăieturi și o ureche părea pe jumătate ruptă; în locul respectiv, în cap i se deschidea o gaură în care sângele se închegase. Ceva ce mâncase, ceva închis la culoare, îi atârna coagulat de colțurile gurii pe care Clay o sărutase zilnic aproape cincisprezece ani. Sharon se holba la el, prin el, cu semirânjetul acela idiot pe care-l aveau uneori telefonarii.

– *Clay, ajută-mă!* hohoti Jordan.

Clay își reveni brusc. Sharon nu mai exista acolo, asta trebuia el să-și reamintească. Sharon nu mai fusese acolo de două săptămâni. Din clipa în care încercase să sune de pe micul telefon mobil roșu al lui Johnny în ziua Semnalului.

– Fă-mi loc, jigodie, rosti el și o împrânci pe femeia care-i fusese soție. Înainte ca ea să poată reveni, îi ocupă locul. Femeia asta-i gravidă, așa că fă-mi loc, în pula mea!

Apoi se aplecă, trecu celălalt braț al Denisei după gâtul lui și o ridică.

– Ia-o-nainte, se adresă Tom lui Jordan. Lasă-mă pe mine... am prins-o.

Jordan ținu ridicat brațul Denisei timp suficient pentru ca Tom să-l treacă la rândul său după gâtul lui. El și Clay o purtară așa pe ultimii optzeci de metri până la ușile Pavilionului Kashwakamak, unde aștepta Sfârtecatul. Până ajunseră, Denise începuse deja să mormăie că-i puteau da drumul, că putea să meargă singură, nu pățise nimic, însă Tom nici nu vru s-audă. Nici Clay. Dacă i-ar fi dat drumul, s-ar fi putut întoarce să privească după Sharon și nu dorea să facă asta.

Sfârtecatul rânji spre Clay, iar de data aceasta rânjetul lui păru să fie mult mai focalizat. Părea realmente ca și cum ar fi împărțit o glumă știută numai de ei doi. *Sharon?* se întrebă el. *Sharon este gluma?*

Se părea că nu, pentru că Sfârtecatul făcu un gest care i-ar fi fost extrem de familiar lui Clay în lumea cea veche, dar care păru în mod straniu nelalocul său aici: mâna dreaptă ridicată lângă obrazul drept, cu degetul mare la ureche și cel mic la gură. Simularea unei convorbiri telefonice.

– Nu-tel-pen-pent'u-tine, rosti Denise după care continuă cu propria ei voce:

– Nu mai face asta, înnebunesc când faci asta!

Sfârtecatul n-o băgă în seamă. Rămase cu mâna dreaptă în gestul telefonării, cu degetul mare la ureche și cel mic la buze, fixându-l cu privirea pe Clay pentru o clipă. Clay fu convins că se uita și în jos, la buzunarul în care era ascuns telefonul mobil. Apoi Denise repetă parodia aceea oribilă a vechii lui replici pentru Johnny-Gee:

– Nu-tel-pen-pent'u-tine.

Sfârtecatul mimă râsul și gura sa distrusă îl făcu să pară oribil. Înapoia lui, Clay simți ochii cârdului ca pe o apăsare materială.

Ușile Pavilionului Kashwakamak se deschiseră după aceea de la sine și mirosurile combinate ce răzbătură dinăuntru, deși slabe – fantome olfactive ale altor ani – fură un analgezic față de duhoarea cârdului: mirodenii, marmeladă, fân și vite. Nu era nici complet beznă; lămpile de avarie alimentate de baterii luminau slab, dar încă nu se consumaseră complet. Clay se gândi că era aproape incredibil, dacă nu cumva fuseseră cruțate în mod special pentru sosirea lor, iar în această privință se îndoia serios. Sfârtecatul nu-i spuse. Se mulțumi să zâmbească și le făcu semn din mâini să intre.

– Cu plăcere, monstrule, mormăi Tom. Denise, ești sigură că poți să mergi singură?

– Da. Mai am însă o chestie mică de rezolvat. Inspiră adânc, apoi scuipă în fața Sfârtecatului. Ia! Du-o cu tine la Ha'va'd, în morții mă-tii!

Sfârtecatul nu rosti nimic. Rânji doar către Clay. Pur și simplu, doi amici care împărțeau o glumă știută numai de ei.

6

Nimeni nu le aduse de mâncare, însă existau multe automate cu snackuri și Dan găsi o rangă în debaraua de serviciu din capătul sudic al clădirii. Ceilalți stăteau în jurul lui și-l priveau forțând automatul cu dulciuri – *Bineînțeles că suntem nebuni,* gândi Clay, *mâncăm la cină batoane de ciocolată cu nuga Baby Ruth, iar mâine la micul dejun vom avea batoane cu caramel și alune PayDay* – când începu muzica. Iar din difuzoarele uriașe ce înconjurau tăpșanul ierbos de afară nu răsunau „You Light Up My Life" sau „Mersul puiului de elefant", nu de data aceasta, ci ceva lent și maiestuos ce Clay mai auzise, deși de atunci trecuseră destui ani. Îl

umplea de tristețe și simți cum pielea i se face ca de găină pe părțile interioare, moi, ale brațelor.

– Dumnezeule, rosti Dan încetișor. Cred că-i Albinoni.

– Nu, spuse Tom. Este Pachelbel, *Canonul* în Re major.

– Ah, da, sigur că da, zise Dan părând stânjenit.

– Este de parcă..., începu Denise apoi se opri.

Își coborî privirea spre vârfurile pantofilor.

– Ce-i? făcu Clay. Haide, spune. Ești printre prieteni.

– Parcă ar fi sunetul amintirilor, zise ea. Ca și cum ar fi tot ce au ei.

– Da, încuviință Dan. Cred că...

– Hei! strigă Jordan. Se ridicase în vârful picioarelor și privea afară pe una dintre ferestruicile care erau amplasate destul de sus. Ia veniți să vedeți!

Se înșiruiră la ferestre și se uitară afară, la terenul deschis. Era aproape complet întuneric. Stâlpii cu difuzoare și proiectoare se înălțau mult, santinele negre pe fundalul cerului mort. Dincolo de ele se distingea silueta de macara a Turnului de Parașutism cu singura sa luminiță clipitoare. Iar în față, drept în față, mii de telefonari se lăsaseră în genunchi, aidoma unor musulmani pregătindu-se de rugăciune, în vreme ce Johann Pachelbel umplea văzduhul cu ceea ce putea să fie un substituent pentru amintiri. Iar când se întinseră pe iarbă, se întinseră ca unul, producând un șuier uriaș, dar lin, și un curent brusc, ce ridică în aer pungi goale și cutii turtite de Coca-Cola.

– Ora culcării pentru întreaga oștire cu creiere afectate, rosti Clay. Dacă este să-ncercăm ceva, trebuie s-o facem în noaptea asta.

– Să-ncercăm? Ce să-ncercăm? întrebă Tom. Ambele uși pe care le-am încercat sunt încuiate și sunt sigur că asta-i valabil și pentru celelalte.

Dan ridică ranga.

– Nu cred, clătină Clay din cap. Chestia aia poate să meargă la niște automate, dar nu uita că aici a fost un cazinou. Arătă către

capătul nordic al pavilionului, care era amenajat cu mochetă groasă și acoperit cu șiruri de mașini cu un singur braț, ale căror ornamente cromate străluceau slab sub lumina lămpilor de avarie aflate pe moarte. Cred că vei descoperi că ușile nu cedează în fața răngilor.

– Ferestrele? întrebă Dan, apoi le examină mai atent și răspunse tot el: Poate Jordan...

– Haideți să mâncăm ceva, propuse Clay. După aceea să ne așezăm pur și simplu și să stăm liniștiți un timp. N-am mai avut parte de așa ceva.

– Și ce să facem? întrebă Denise.

– Voi puteți face ce vreți, răspunse Clay. Eu unul n-am mai desenat de două săptămâni și-i duc dorul. Cred c-o să desenez.

– N-ai hârtie, obiectă Jordan.

Clay surâse.

– Când n-am hârtie, eu desenez în minte.

Jordan îl privi nesigur, încercând să decidă dacă era luat peste picior. Când hotărî că nu era cazul, spuse:

– Nu poate fi totuși la fel de bine ca desenatul pe hârtie, nu?

– Din unele puncte de vedere, să știi că este mai bine. În loc să șterg, regândesc pur și simplu totul.

Se auzi un zăngănit puternic și ușița automatului de dulciuri se deschise larg.

– Bingo! strigă Dan și ridică ranga deasupra capului. Cine-a zis că profesorii de colegiu nu-s buni de nimic în lumea reală?

– Ia uite, făcu Denise cu lăcomie, ignorându-l. Un raft întreg de bomboane cu cremă Junior Mints!

Își înfundă mâinile în cutii.

– Clay? făcu Tom.

– Mda?

– Nu cred că ți-ai văzut băiețelul, așa-i? Sau soția? Pe Sandra...

– Sharon, spuse Clay. Nu l-am văzut pe nici unul dintre ei. Privi pe lângă șoldul masiv al Denisei. Alea-s batoane Butterfinger?

7

După o jumătate de oră, se umpluseră de dulciuri și forțaseră și automatul cu băuturi răcoritoare. Testaseră celelalte uși și le găsiseră pe toate încuiate. Dan își încercase ranga și nu putuse s-o vâre pe nicăieri, nici chiar pe dedesubt. Tom era de părere că deși ușile păreau din lemn, erau probabil prevăzute cu miez de oțel.

– Cred că sunt cuplate și la sisteme de alarmă, zise Clay. Ia bagă-ți tu nasul prea mult prin ele, să vezi cum vine poliția rezervației și te arestează.

Acum ceilalți patru stăteau într-un cerc mic, pe mocheta moale a cazinoului, printre automatele de jocuri. Clay stătea pe ciment, cu spatele rezemat de ușile duble prin care Sfârtecatul îi împinsese cu gestul acela batjocoritor – *După voi, ne vedem dimineață.*

Gândurile lui Clay doreau să revină la celălalt gest batjocoritor – simularea unei convorbiri telefonice făcută cu degetul mare și cel mic – dar el nu le îngăduia asta, cel puțin nu în mod direct. Dintr-o lungă experiență, știa că modul cel mai bun de abordare a unei asemenea situații era pe ocolite. De aceea, lăsă capul pe spate, proptindu-l de lemnul cu miez de oțel și închise ochii, vizualizând pagina de început a unei benzi desenate. Nu o pagină din *Pribeagul Negru* – *Pribeagul Negru* era *kaput* și nimeni n-o știa mai bine decât el – ci dintr-o bandă desenată nouă. Îi putea spune *Mobilul,* în lipsa unui titlu mai bun, o poveste palpitantă cu sfârșitul lumii, în care hoardele de telefonari se confruntau cu ultimii normali...

Atât doar că asta nu putea fi adevărat. *Părea* adevărat, dacă priveai în treacăt, la fel cum ușile de aici păreau din lemn, dar nu erau din lemn. Numărul telefonarilor trebuia să se fi împuținat în mod serios – *trebuia.* Câți dintre ei muriseră în violențele ce urmaseră imediat Semnalului? Jumătate? Își reaminti furia violențelor acelora și gândi: *Poate mai mulți. Poate șaizeci sau chiar șaptezeci la sută.* Apoi pierderile cauzate de răni serioase, infecții, condiții meteo, alte lupte, sau pur și simplu de stupiditate. La care se adăugau, desigur,

ucigașii de cârduri; câți nimiciseră *ei*? Câte cârduri mari ca acesta rămăseseră de fapt?

Clay gândi că era posibil să afle mâine răspunsul la întrebarea aceasta, dacă toți supraviețuitorii se conectau laolaltă pentru mărețul spectacol de executare a nebunilor. La ce avea i-ar fi ajutat cunoașterea respectivă?

Nu contează! Sintetizează! Dacă pe pagina de început doreai să prezinți informații de fundal, atunci situația trebuia sintetizată îndeajuns de mult pentru a încăpea într-o singură casetă narativă. Asta era o regulă nescrisă. Situația telefonarilor putea fi rezumată în două cuvinte: pierderi masive. Păreau că sunt mulți – ce dracu', păreau o *droaie* – dar probabil că și porumbeii călători păruseră mulți până-n ultima clipă. Fiindcă ei călătoriseră în cârduri ce întunecau cerul până-n ultima clipă. Nimeni însă nu observase că erau tot mai puține și mai puține cârduri gigantice. Mai exact, nimeni nu observase, până nu dispăruseră toți. Extincție. Finito. Pa-pa!

În plus, gândi el, *ei au acum cealaltă problemă, chestia de programare. Viermele. Ce-i cu el? Una peste alta, este posibil ca indivizii ăștia să aibă o existență mai scurtă decât a dinozaurilor, în ciuda telepatiei, a levitației și a altor șmecherii.*

Bun, bun, ajunge cu informațiile de fundal. Care-i ilustrația ta? Care-i nenorocitul tău de *desen*, cel care va atrage și va ispiti cumpărătorul? Păi e clar – Clay Riddell și Ray Huizenga, nu? Ei doi stau în pădure. Ray și-a proptit sub bărbie țeava revolverului 0,45 al lui Beth Nickerson și Clay ține...

Un telefon mobil, bineînțeles. Cel pe care Ray l-a luat din cariera Gurleyville.

CLAY (îngrozit): Ray, STAI! Este inutil! Ai uitat? Kashwak este o ZONĂ FĂRĂ TELEFOA...

Zadarnic! **KA-POW!** cu verzale galbene și zimțate pe tot fundalul paginii de deschidere, iar asta-i o ditamai explozia, pentru că

Arnie Nickerson a avut grijă să-i facă rost soției de gloanțe dintre cele cu vârful moale care se vând pe Internet pe site-urile American Paranoia și creștetul capului lui Ray este un gheizer roșu. Undeva în spate – una dintre tușele acelea de detaliu pentru care Clay Riddell ar fi putut ajunge faimos într-o lume în care Semnalul n-ar fi avut loc vreodată – o singură cioară speriată își ia zborul de pe o ramură de pin.

O pagină de deschidere a naibii de bună, gândi Clay. Sângeroasă, de acord – n-ar fi fost niciodată acceptată în bunele și vechile zile ale Codului Comicsurilor – dar cu implicare instantanee. Și deși Clay nu rostise nicicând fraza aceea, că telefoanele mobile nu funcționau dincolo de punctul de convertire, el ar fi făcut-o dacă s-ar fi gândit la timp. Atât doar că nu mai avusese timp. Ray se sinucisese pentru ca Sfârtecatul și amicii lui telefonari să nu-i zărească telefonul din minte, iar asta era realmente o ironie amară a sorții. Sfârtecatul știa totul despre telefonul pentru care Ray murise, ca să-i protejeze existența. El știa că se afla în buzunarul lui Clay... și nu-i păsa.

Stătuse în fața ușilor duble ale Pavilionului Kashwakamak și făcuse gestul acela – cu degetul mare în dreptul urechii, următoarele trei degete îndoite lângă obrazul sfâșiat și neras, și degetul mic în fața gurii. Se folosise de Denise pentru a i-o repeta, pentru a i-o sublinia: *Nu-tel-pen-pent'u-tine.*

Așa-i. Deoarece Kashwak = Nu-Tel.

Ray murise inutil... însă atunci de ce nu-l tulbura inutilitatea morții sale?

Clay își dădu seama că moțăia, așa cum făcea de multe ori când desena în minte. Se decupla de corp, iar asta era foarte bine, fiindcă se simțea așa cum se simțise de fiecare dată înainte ca desenul și povestea să se contopească – fericit, ca oamenii înaintea unei anticipate reveniri acasă. Înaintea călătoriilor care se sfârșesc prin întâlnirea îndrăgostiților. Nu avea absolut nici un motiv să simtă așa, dar o simțea.

Ray Huizenga murise pentru un telefon mobil lipsit de orice utilitate.

Sau era vorba despre mai multe telefoane? Clay văzu acum altă casetă, una de flashback, așa cum îți puteai da seama după marginile ei festonate.

PP pe mâna lui RAY, care ține telefonul mobil murdar și un bilet cu un număr de telefon mâzgălit pe el. Degetul cel mare al lui RAY acoperă totul, mai puțin prefixul telefonic al statului Maine.

RAY (O.S.): Când va veni clipa, sună la numărul de pe bilet. O să știi tu când e cazul. Trebuie să sper c-o să știi.

Ray, eu nu pot suna pe nimeni de pe un telefon mobil din Kashwak, deoarece Kashwak = Nu-Tel. Ia-ntreabă-l pe președintele Ha'va'd.

Și ca să sublinieze clar cum stau lucrurile, uite altă casetă flashback cu margini festonate. Route 160. În prim-plan este microbuzul galben pe care scrie ȘCOALA MAINE DISTRICTUL 38 NEWFIELD. În plan mijlociu, indicatorul scris pe drum: KASHWAK = NU-TEL. Din nou, detaliile desenului sunt impresionante: cutii goale de sucuri zăcând în șanțuri, un tricou abandonat, agățat într-un tufiș, iar în depărtare un cort care flutură dintr-un copac aidoma unei limbi lungi și cafenii. Deasupra microbuzului se văd patru balonașe pentru voci din off-screen. Nu erau fraze pe care ei le spuseseră realmente (asta o știa până și mintea lui moțăitoare), însă nu asta era important. Nu *scenariul* era important, nu acum.

Clay gândi că era posibil să recunoască ce era important, atunci când ajungea la el.

DENISE (O.S.): Aici au făcut?...

TOM (O.S.): Exact, aici au făcut convertirile. Te așezi la coadă ca fiind normal, faci apelul și când pornești spre cârdul de la Expo, ești unul dintre EI. Bună afacere, nu?

DAN (O.S.): De ce aici? De ce nu pe terenul Expo?

CLAY (O.S.): Nu ţii minte? Kashwak = Nu-Tel. I-au înşiruit la marginea cea mai îndepărtată a acoperirii telefonice. Dincolo de locul ăsta nu mai există nimic. Nada. Ioc. Zero barat.

Altă casetă. Prim-plan pe Sfârtecat în toată gloria lui pestilenţială. Rânjind cu gura mutilată şi rezumând totul printr-un singur gest. *Ray a avut o idee sclipitoare ce depindea de efectuarea unui apel telefonic. Era atât de sclipitoare, încât a uitat complet că aici nu există acoperire. Probabil că ar trebui să merg până la Quebec, ca să-mi apară o bară pe telefonul ăla pe care mi l-a dat. Amuzant, dar ştii ce-i şi mai amuzant? Eu* l-am luat! *Ce idiot!*

Aşadar, lucrul pentru care Ray murise era inutil? Poate că da, însă alt desen începuse să se formeze. Afară, Pachelbel lăsase loc lui Fauré, iar Fauré lăsase loc lui Vivaldi, care se revărsa din difuzoare, nu din bum-boxuri. Difuzoare negre pe fundalul unui cer mort, având în spate construcţiile pe jumătate demarate ale locurilor de divertisment; în prim-plan, Pavilionul Kashwakamak cu ghirlandele şi izolaţia ieftină din fân. Şi ca tuşă finală, amănuntul acela redat grijuliu pentru care Clay Riddell devenea deja cunoscut...

Deschise ochii şi se ridică în picioare. Ceilalţi erau tot în cercul lor, pe mochetă, în capătul nordic. Clay nu ştia cât timp stătuse rezemat de uşă, dar fusese îndeajuns ca să-i amorţească fundul.

Băieţi, încercă el să rostească, însă nu putu să emită nici un sunet. Gura îi era uscată. Inima îi bubuia puternic. Îşi drese glasul şi încercă iarăşi.

– Băieţi! spuse el şi ei se întoarseră.

Ceva din vocea lui îl făcu pe Jordan să se scoale grăbit şi Tom îl urmă îndeaproape.

Clay porni spre ei pe picioare care parcă nu-i aparţineau – îi întepeniseră pe jumătate. Pe când ce mergea, scoase telefonul mobil din buzunar. Cel pentru care murise Ray, pentru că în agitaţia

momentului uitase detaliul cel mai cunoscut despre Kashwakamak: aici, în Expo Districte Nordice, dispozitivele astea nu funcționau.

8

– Și dacă n-o să funcționeze, atunci la ce-i bun? întrebă Dan.

Fusese incitat de incitarea lui Clay, dar se dezumflase rapid când văzuse că obiectul din mâna lui nu era o carte de joc Ai Fost Eliberat Din Închisoare, ci doar altă porcărie de telefon mobil. Un Motorola vechi și murdar, cu carcasa crăpată. Ceilalți îl priveau cu un amestec de teamă și curiozitate.

– Mai suportă-mă nițel, zise Clay. Ești de acord?

– Avem toată noaptea la dispoziție, replică Dan, apoi își scoase ochelarii și începu să-i lustruiască. Într-un fel sau altul, trebuie s-o ajutăm să treacă mai repede.

– V-ați oprit la Magazinul Universal Newfield ca să mâncați și să beți câte ceva, spuse Clay, și ați găsit microbuzul școlar galben.

– Mi se pare c-a fost acum enșpe mii de ani, rosti Denise.

Împinse în afară buza inferioară și-și suflă părul de pe frunte.

– *Ray* a găsit microbuzul, urmă Clay. Cu vreo douăsprezece scaune...

– Mai precis, șaisprezece, îl întrerupse Dan. Scrie pe tabloul de bord. Doamne, ce școli micuțe trebuie să fi avut pe-aici!

– Șaisprezece scaune, plus spațiu în spatele lor pentru ghiozdane sau poate chiar pentru niște bagaje mici în cazul unor excursii. După aceea, ați pornit la drum. Și când ați ajuns la cariera Gurleyville, pun prinsoare c-a fost ideea lui Ray să poposiți acolo.

– Să știi c-așa a fost, încuviință Tom. A zis că ne-ar prinde bine o masă caldă și nițică odihnă. De unde-ai știut, Clay?

– Am știut fiindcă am desenat-o, răspunse Clay și asta era foarte aproape de adevăr – o înțelese chiar în clipa când vorbi. Dan,

tu, Denise și Ray ați distrus două cârduri. Primul cu benzină, însă la al doilea ați folosit dinamită. Ray știa cum s-o facă, pentru că lucrase cu ea când fusese drumar.

– Băga-mi-aș! șuieră Tom. A luat dinamită din carieră, așa-i? În timp ce noi dormeam. Și *putea* s-o facă – am dormit ca bolovanii.

– Ray a fost cel care ne-a trezit, spuse Denise.

– Nu știu dacă-i dinamită sau alt exploziv, vorbi Clay, dar sunt convins că în timp ce voi dormeați, el a transformat microbuzul galben într-o bombă pe roți.

– Este în spatele scaunelor, zise Jordan. În spațiul pentru bagaje.

Clay aprobă tăcut.

Mâinile lui Jordan erau încleștate în pumni.

– Cât de mult explozibil crezi că este?

– N-am cum să știu până nu explodează, răspunse Clay.

– Dă-mi voie să văd dac-am înțeles, rosti Tom, iar afară, Vivaldi fu înlocuit de Mozart – *Eine Kleine Nacht Musik;* în mod limpede, telefonarii evoluaseră de la Debby Boone. Ray a ascuns o bombă în spatele scaunelor din microbuz... și după aceea a aranjat, nu știu cum, un telefon mobil ca să funcționeze ca detonator?

– Așa cred, dădu Clay din cap. Cred c-a găsit două telefoane în birourile de la carieră. Este foarte posibil ca acolo să fi existat o jumătate de duzină, pentru a fi utilizate de lucrători – sunt destul de ieftine în ziua de azi. Oricum, a fixat unul ca detonator pe explozivi. Așa făceau și insurgenții din Iraq, ca să detoneze bombele de pe marginea șoselelor.

– A făcut toate astea în vreme ce noi dormeam? întrebă Denise. Și nu ne-a spus nimic?

– S-a ascuns de voi, răspunse Clay, pentru ca adevărul să nu poată fi găsit în mințile voastre.

– Și s-a sinucis, ca să nu fie găsit nici în mintea lui, zise Dan și izbucni apoi într-un râs amar. Perfect, i-un erou, oameni buni! Singurul lucru pe care l-a uitat a fost că telefoanele mobile nu

funcționează mai departe de locul în care-și instalaseră nenorocitele de corturi de convertire! Pun prinsoare că și-acolo abia mergeau!

– Exact, zise Clay și zâmbi larg. De aceea Sfârtecatul mi-a îngăduit să păstrez telefonul ăsta. Nu știa pentru ce-l doream... oricum, nu sunt sigur că ei gândesc realmente...

– Nu ca noi, în tot cazul, spuse Jordan. Și n-o să gândească niciodată ca noi.

– ...dar nu-i păsa, fiindcă el știa că n-o să funcționeze. N-aș putea nici măcar să mă expun eu însumi Semnalului, deoarece Kashwak egal nu-tel. Nu-tel-pen-pent'u-mine.

– Atunci de ce zâmbești? întrebă Denise.

– Pentru că eu știu ceva ce el nu știe, răspunse Clay. Ceva ce *ei* nu știu. Se întoarse către Jordan. Poți să șofezi?

Jordan păru surprins.

– Păi... am doisprezece ani. Ce naiba, ai uitat?

– N-ai condus niciodată un cart? Un ATV? Un snowmobil?

– Ah, ba da... lângă Nashua exista o pistă pentru minicarturi și am fost o dată sau de două ori...

– E suficient. Nu va trebui să șofezi pe o distanță mare. Evident, presupunând că ei au lăsat microbuzul la Turnul de Parașutism. Și fac pariu că l-au lăsat. Nu cred că ei mai știu să șofeze, tot așa cum nu mai știu să gândească.

– Clay, ai înnebunit? rosti Tom.

– Nu, zise el. N-au decât să-și țină mâine execuțiile ucigașilor de cârduri în stadionul lor virtual, însă *noi nu* vom figura în program. Evadăm de aici.

9

Geamul ferestruicilor era gros, dar ranga lui Dan le făcea față. El, Tom și Clay lucrară pe rând, până înlăturată toate cioburile.

După aceea Denise își scosese puloverul și-l întinse peste rama inferioară.

– Ai vreo problemă, Jordan? întrebă Tom.

Jordan clătină din cap. Îi era frică – buzele i se decoloraseră complet – totuși părea stăpân pe sine. Afară, cântecele de leagăn ale telefonarilor reveniseră la *Canonul* de Pachelbel – cel pe care Denise îl numise sunetul amintirilor.

– Nu, n-am nici una, spuse el. N-o să am... oricum, așa cred. După ce-o să-i dau drumul.

– S-ar putea ca Tom să reușească, zise Clay, să se strecoare...

Înapoia umărului lui Jordan, Tom privi ferestruica lată de nici jumătate de metru și clătină din cap.

– N-o să am nici o problemă, rosti Jordan.

– Bine. Repetă-mi ce-o să faci.

– Mă duc și caut în spatele scaunelor din microbuz. Mă asigur că acolo sunt explozivi, dar nu m-ating de ei. Caut celălalt telefon mobil.

– Perfect. Verifici dacă este deschis. Și dacă nu-i...

– Știu, *îl deschid*. Jordan îi aruncă lui Clay o privire de tipul nu-sunt-idiot. După aceea, pornesc motorul...

– Nu, nu te grăbi...

– Trag în față scaunul, ca să pot ajunge la pedale, *apoi* pornesc motorul.

– Așa!

– Conduc între Turnul de Parașutism și „Casa Fantomelor". Merg superîncet. O să trec peste câteva bucăți din „Casa Fantomelor" și s-ar putea să cedeze – să se rupă sub roți – dar să nu mă sperii.

– Exact, mergi mai departe.

– Mă apropii cât pot de mult de ei.

– Bun. După aceea te întorci tot la fereastra asta, astfel încât pavilionul să fie între tine și explozie.

– Ceea ce noi *sperăm* că va fi o explozie, completă Dan.

Clay ar fi preferat să n-audă așa ceva, însă nu comentă. Se aplecă și-l sărută pe Jordan pe obraz.

– Să știi că te iubesc, zise el.

Jordan îl strânse în brațe, scurt și impetuos. După aceea pe Tom. După aceea pe Denise.

Dan întinse mâna, apoi spuse:

– Hai, ce dracu', și-l cuprinse pe Jordan într-o îmbrățișare de urs.

Clay, care nu se dăduse niciodată în vânt după Dan Hartwick, îl plăcu mai mult pentru gestul acela.

10

Clay își încrucișă degetele, improvizând o scăriță pentru Jordan, și-l ridică.

– Nu uita, îi spuse, o să fie ca un fel de plonjon, atât doar că va fi în fân, nu în apă. Mâinile deasupra capului și în față.

Jordan ridică brațele deasupra capului și le întinse prin fereastra spartă, în noapte. Sub claia lui deasă de păr, fața îi era mai palidă ca oricând; primele semne epidermice ale adolescenței săreau în ochi ca niște arsuri minuscule. Era speriat și Clay nu-l învinuia pentru asta. Îl aștepta o cădere de trei metri și, în ciuda fânului, șocul aterizării avea să fie dur. Clay speră că Jordan nu va uita să țină mâinile întinse în față și capul tras între umeri; n-avea să fie de ajutor nimănui, dacă ar fi zăcut lângă Pavilionul Kashwakamak cu gâtul frânt.

– Vrei să număr până la trei, Jordan? îl întrebă.

– Rahat, nu! Fă-o, până nu mă scap pe mine!

– Atunci, ține brațele-ntinse, *acum!* strigă Clay și-și împinse brusc în sus mâinile încrucișate.

Jordan țâșni prin fereastră și dispăru. Clay nu-l auzi aterizând; muzica răsuna prea puternic.

Ceilalți se strânseră sub fereastră, care era imediat deasupra capetelor lor.

– Jordan? strigă Tom. Jordan, m-auzi?

Pentru o secundă nu-i răspunse nimeni și Clay fu convins că Jordan își rupsese într-adevăr gâtul. După aceea însă se auzi glasul tremurat al băiatului:

– Aici sunt... *Doamne,* ce m-am mai lovit! Mi-am belit cotu'. Cotu' stâng. Parcă nu-l mai simt. Stați așa...

Așteptară. Denise îl prinse pe Clay de mână și-l strânse puternic.

– Se mișcă, anunță Jordan. Cred că n-am pățit nimic, totuși ar trebui să mă vadă medicul școlii.

Toți râseră exagerat de zgomotos.

Tom legase cheia de contact a autobuzului de o ață dublă ruptă din cămașa lui, iar ața de catarama curelei. Clay își încrucișă din nou degetele și Tom se cocoță pe scărița aceea vie.

– O să-ți cobor cheia, Jordan. Gata?

– Da.

Tom prinse pervazul ferestrei, se uită în jos și apoi coborî cureaua.

– Gata, ai prins-o, rosti el. Acum, ascultă-mă. Nu-ți cerem s-o faci, decât dacă poți. Dacă nu poți, nu te penalizează nimeni. Ai înțeles?

– Da.

– Dă-i drumul, atunci. Privi o secundă, după care spuse: A pornit. Doamne-ajută-i, că-i un puști curajos. Lasă-mă jos.

11

Jordan o luase în lungul laturii Pavilionului, îndepărtându-se de cârdul care se culcase. Clay, Tom, Denise și Dan traversară sala, către latura clădirii dinspre zona deschisă. Cei trei bărbați răsturnară pe o parte automatul de snackuri pe care-l jefuiseră și-l

împinseră, lipindu-l de perete. Dacă se suiau pe el, Clay și Dan puteau să vadă cu ușurință afară prin ferestrele înalte, iar Tom îi imită, ridicându-se în vârful picioarelor. Clay adăugă și o ladă deasupra, pentru Denise, rugându-se cerului ca femeia să nu cadă și să avorteze.

Îl văzură pe Jordan traversând spre marginea gloatei care dormea, stând locului un minut, parcă adâncit în gânduri, apoi pornind către stânga. Lui Clay i se păru că mai vede mișcare multă vreme după ce rațiunea îi spuse că Jordan trebuia să fi dispărut din vedere, ocolind cârdul masiv.

– În cât timp crezi că se va-ntoarce? întrebă Tom.

Clay scutură din cap. Nu știa. Depindea de o sumedenie de variabile – dimensiunea cârdului era numai una dintre ele.

– Și dacă ei s-au uitat în microbuz? întrebă Denise.

– Și dacă *Jordy* se uită în microbuz și-acolo nu-i nimic? întrebă Dan și Clay fu nevoit să se abțină de a-i spune bărbatului să-și păstreze pentru el sentimentele negativiste.

Timpul se târî încetișor, centimetru cu centimetru. Luminița roșie din vârful Turnului de Parașutism clipi. Pachelbel lăsă din nou locul lui Fauré și Fauré lui Vivaldi. Clay se pomeni amintindu-și de puștiul adormit care căzuse din căruciorul de cumpărături și de felul cum bărbatul care-l însoțea – și care probabil nu era tatăl lui – se așezase lângă el pe marginea șoselei și spusese: *Pupă Gregory și trece*. Își aminti de bărbatul cu raniță care ascultase „Mersul puiului de elefant" și spusese: *Și Dodge se distra mișto*. Își aminti cum, în corturile pentru bingo din copilăria sa, bărbatul de la microfon exclama în mod invariabil *Vitamina soarelui!* când scotea B-12 din cutia în care dansau mingile de ping-pong. Chiar dacă vitamina soarelui era D.

Timpul se târa acum parcă în milimetri și Clay începu să-și piardă speranța. Dacă ar fi fost să audă zgomotul motorului autobuzului, trebuiau să-l fi auzit deja.

– S-a-ntâmplat ceva, rosti Tom cu voce scăzută.

– Poate că nu, replică Clay.

Se străduí să-și alunge din glas apăsarea de pe suflet.

– Nu, Tommy are dreptate, spuse Denise. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi. O să-l iubesc până la moarte și-a fost mai curajos decât Lucifer în prima noapte după prăbușirea sa, dar dacă venea, ar fi trebuit să fi pornit de-acum.

Atitudinea lui Dan fu surprinzător de pozitivă.

– Nu știm ce probleme poate să fi întâlnit. Inspirați adânc și-ncercați să vă înfrânați imaginația.

Clay se străduí s-o facă și dădu greș. Secundele abia *picurau*. *Ave Maria* de Schubert bubui prin uriașele difuzoare de concert și Clay gând: *Aș fi în stare să-mi vând sufletul pentru un rock-and-roll cinstit – Chuck Berry, cântând „Oh, Carol", U2 cu „When Love Comes to Town"...*

Afară nu se zărea nimic, doar beznă, stele și micuța luminiță roșie alimentată de baterii.

– Ia ridică-mă pân-acolo, zise Tom sărind jos de pe automatul pentru snackuri. O să mă strecor cumva prin fereastra aia și-o să mă duc după el.

– Tom, spuse Clay, dacă m-am înșelat despre posibilitatea ca în microbuz să fie explozivi...

– Mă fut în el de microbuz și mă fut în ei de explozivi! replică Tom, pe jumătate neatent. Nu vreau decât să-l găsesc pe Jor...

– Hei! strigă Dan, apoi: *Asta-i! AȘA, BĂIETE!*

Lovi cu pumnul în perete, lângă fereastră.

Clay se întoarse și văzu că în întuneric înfloriseră faruri. De pe pătura de trupuri comatoase întinse pe hectarul de tăpșan se înălța o pâclă și farurile autobuzului păreau că strălucesc prin fum. Clipiră luminos, păliră, străluciră iarăși și Clay îl putu vedea pe Jordan cu limpezime perfectă, stând la volanul microbuzului și încercând să priceapă rolul fiecărei comenzi.

Farurile începură să înainteze. Faza lungă.

– Da, iubitule! gâfâi Denise. *Fă-o,* scumpule! Stând pe lada ei, prinse mâna lui Dan de o parte și pe a lui Clay de cealaltă parte. Ești super, numai să nu te-oprești.

Farurile se îndepărtară de ei și luminară acum copacii aflați hăt departe în stânga zonei deschise cu covorul ei de telefonari.

– Ce face? aproape că gemu Tom.

– Acolo cotește peretele „Casei Fantomelor", spuse Clay. Nu-i nici o problemă. Șovăi. Cred că nu-i nici o problemă...

Dacă nu-i alunecă piciorul. Dacă nu încurcă între ele frâna și accelerația și intră cu microbuzul în peretele nenorocitei ăleia de construcții și-l blochează acolo.

Așteptară, iar farurile se rotiră înapoi, străpungând latura Pavilionului Kashwakamak perfect orizontal. Iar în lumina puternică a fazei lungi, Clay văzu de ce Jordan întârziase așa mult. Nu toți telefonarii zăceau întinși. Zeci dintre ei – cei cu programarea greșită, bănui el – erau treji și umblau. Mergeau fără țel în toate direcțiile, siluete negre deplasându-se către exterior ca niște unde circulare ce se extindeau, străduindu-se să-și croiască drum peste corpurile celor adormiți, împiedicându-se, căzând, ridicându-se și continuând, pe când *Ave* de Schubert umplea noaptea. Unul dintre ei, un bărbat tânăr cu o tăietură lungă și roșie ce-i brăzda mijlocul frunții ca o cută de îngrijorare, ajunse la Pavilion și-i pipăi zidul, înaintând ca un orb.

– Ajunge, Jordan, murmură Clay când farurile se apropiară de stâlpii cu difuzoare de pe latura opusă a zonei deschise. Oprește-l și mișcă-ți fundul imediat încoace!

Păru ca și când Jordan îl auzise. Farurile se opriră. Pentru o secundă, singurele forme ce se mișcau acolo erau siluetele agitate ale telefonarilor treji și ceața care se înălța din trupurile calde ale celorlalți. Apoi însă auziră motorul ambalând – îl auziră în ciuda muzicii răsunătoare – și farurile zvâcniră înainte.

– *Nu, Jordan, ce faci?!* urlă Tom.

Denise tresări și ar fi căzut de pe ladă, decât n-ar fi prins-o Clay de talie.

Microbuzul înaintă, zdruncinându-se, în cârdul care dormea. *Peste* cârdul care dormea. Farurile țopăiră în sus și în jos, când ațintindu-se asupra lor, când ridicându-se pentru o clipă în sus, când revenind la orizontală. Se clătină spre stânga, reveni, apoi se clătină spre dreapta. Pentru o secundă, un plimbăreț nocturn fu iluminat de cele patru faruri puternice puse pe faza lungă, atât de clar, încât păru o siluetă decupată de un copil din hârtie neagră. Clay văzu brațele telefonarului ridicându-se, de parcă ar fi salutat înscrierea unui gol pe terenul de fotbal, după care dispăru sub masca implacabilă a radiatorului mașinii.

Jordan conduse microbuzul până în mijlocul lor și acolo opri, cu farurile strălucind și masca radiatorului picurând. Ridicând o palmă ca pavăză pentru a bloca lumina puternică, Clay putu să distingă o formă micuță și întunecată – o putu distinge de restul prin agilitatea și determinarea ei – care ieși prin portiera microbuzului și începu să-și croiască drum către Pavilionul Kashwakamak. Apoi Jordan căzu și Clay crezu că se terminase cu el. După o clipă, Dan icni:

– Uite-l, *acolo!* și Clay îl deslușì din nou, cu zece metri mai aproape și considerabil spre stânga locului unde-l pierduse din vedere. Probabil că Jordan se târâse o distanță peste trupurile adormite, înainte de a se ridica iarăși.

Când Jordan reveni în conul nefocalizat de lumină proiectată de farurile microbuzului, atașat de capătul unei umbre lungi de treisprezece metri, îl putură vedea limpede pentru prima dată. Nu chipul său, întrucât era luminat din spate, ci modul grațios și simultan dement în care alerga peste corpurile telefonarilor. Cei întinși continuau să fie inerți pentru restul lumii. Cei treji, dar care nu erau apropiați de Jordan, nu-l băgară în seamă, dar câțiva întinseră brațele către el. Jordan îi evită pe doi, însă al treilea, o femeie, îl înhăță de claia lui de păr încâlcit.

– *Lasă-l în pace!* urlă Clay. Nu putea s-o deslușească, dar avu convingerea dementă că era femeia care-i fusese cândva soție. *Dă-i drumul!*

Ea nu-i dădu drumul, însă Jordan o prinse de încheietură, o răsuci, se lăsă într-un genunchi și se furișă mai departe. Femeia mai încercă o dată să-l înșface, îi rată spinarea cămășii, apoi își văzu de drumul ei fără țintă.

Mulți dintre telefonarii infectați, văzu Clay, se adunau în jurul microbuzului. Părea ca și cum ar fi fost atrași de faruri.

Clay sări de pe automatul de snackuri (de data asta Dan Hartwick fu cel care o salvă pe Denise de la cădere) și apucă ranga. Sui iute înapoi și sparse fereastra prin care privise până atunci.

– *Jordan!* răcni el. *În spate! Ocolește în spate!*

Jordan ridică ochii la auzul vocii lui și se împiedică de ceva – un picior, un braț, poate un gât. Pe când se ridica, o mână țâșni din bezna răsuflătoare și se încleștă de gâtul puștiului.

– Nu, Doamne, te rog..., șopti Tom.

Jordan se propulsă înainte ca un jucător de rugbi care încearcă să culce balonul în eseu, pistonând din picioare, și se desprinse din strânsoarea mâinii. Se împletici mai departe. Clay îi văzu ochii care se holbau și felul în care i se dilata și contracta pieptul. Pe măsură ce se apropia de Pavilion, îl putea auzi gâfâind sufocat în căutarea aerului.

N-o să reușească, gândi el. *N-o să poată. Și este atât de aproape, atât de aproape...*

Dar băiatul reuși. Cei doi telefonari care se bălăbăneau acum în lungul zidului clădirii nu dovediră nici cel mai mic interes față de el, când îi depăși în fugă și trecu după colț. Ei patru săriră simultan de pe automatul de snackuri și traversară în fugă sala ca o echipă de ștafetă, conduși de Denise și de pântecele ei.

– Jordan! țipă ea, țopăind de zor pe vârfurile picioarelor. Jordan, Jordy, ai ajuns? Pentru Dumnezeu, puștiule, zi-ne că ai ajuns!

– Am... – horcăi băiatul, trăgând o gură imensă de aer – ...ajuns.

Alt gâfâit cutremurător. Clay fu vag conștient că Tom hohotea și-l pocnea pe spate cu palma.

– N-am crezut vreodată... – *hăăăă-hăă!* – ...că poate fi atât de... greu să treci peste oameni.

– Ce naiba voiai să faci? strigă Clay.

Îi venea să moară de ciudă că nu putea să-l prindă pe pușți, mai întâi ca să-l îmbrățișeze, apoi să-l zgâlțâie și după aceea să-l sărute pe toată fața lui stupid de curajoasă. Îi venea să moară de ciudă că nu putea nici măcar să-l vadă.

– Am zis să te *apropii* de ei, nu să intri dracului *în* ei!

– Am făcut-o... – *hăăăă-hă!* – ...pentru Rector. Pe lângă pierderea răsuflării, în vocea lui Jordan se simțea acum și sfidare. Ei l-au omorât pe Rector. Ei și Sfârtecatul lor. Ei și idiotul lor de Președinte Harvard. Am vrut să-i fac să plătească. Vreau ca *el* să plătească.

– De ce-a durat așa mult până ai pornit? întrebă Denise. Am așteptat de ni s-au lungit urechile!

– Erau zeci în jurul microbuzului, spuse Jordan. Poate chiar sute. Chestia care-i în neregulă cu ei... sau poate că-i în regulă... poate că nu-i decât efectul unei schimbări... se răspândește acum foarte rapid. Merg în toate direcțiile, de parcă ar fi complet rătăciți. A trebuit să schimb întruna drumul. În cele in urmă, am sfârșit prin a mă apropia de microbuz, venind dinspre mijlocul zonei deschise. Dup-aia... Izbucni în râs și-și pierdu răsuflarea. *Nu pornea!* Vă vine să credeți? Am întors cheia o dată, am mai întors-o o dată și nimic, doar *clic* de fiecare dată. Eram gata să-nnebunesc, dar m-am stăpânit. Știam că Rectorul ar fi fost dezamăgit dacă-mi pierdeam cumpătul.

– Ah, Jordy..., icni Tom.

– Știți ce era? Trebuia să-mi închei idioata de *centură de siguranță!* La scaunele pentru pasageri nu-i nevoie de-așa ceva, însă microbuzul nu pornește decât dacă șoferul și-o închide-o pe-a lui. Oricum, îmi pare rău c-a durat atât, dar iată-mă!

– Putem presupune că portbagajul nu era gol? întrebă Dan.

– Poți presupune exact asta. E plin cu niște chestii care seamănă cu niște cărămizi roșii. Sunt maldăre-ntregi. Jordan începuse să-și recapete suflul. Sunt sub o pătură și peste ele i-un telefon mobil. Ray l-a conectat la două cărămizi din alea c-o bandă elastică... seamănă c-o coardă de bungee-jumping. Telefonul este deschis și-i modelul ăla cu un port, ca pentru un fax sau așa ceva, ca să poți face schimb de date cu un calculator. Firul de alimentare coboară în cărămizi. N-am văzut detonatorul, dar pun prinsoare că-i în mijloc. Trase iarăși aer adânc în piept. Iar telefonul are semnal. Avea trei bare pe ecran.

Clay încuviință tăcut. Kashwakamak era o zonă moartă pentru telefonia mobilă, odată ce treceai de drumul secundar care ducea la Expo Districte Nordice. Telefonarii extraseseră informația aceea din capetele unor normali și o folosiseră. Graffiti Kashwak = Nu-Tel se răspândise ca vărsatul de vânt. Dar vreun telefonar încercase realmente să sune de pe terenul Expo? Bineînțeles că nu. De ce ar fi făcut-o? Când ești telepat, telefoanele devin perimate. Iar când ești membru al cârdului – o parte din întreg – devin de două ori mai perimate, dacă așa ceva era posibil.

Totuși telefoanele mobile *funcționau* în această zonă mică... și de ce? Pentru că aici lucrau constructorii structurilor ce făceau parte din Expo și din carnavalul său – muncitorii companiei Amuzamente Noua Anglie. Iar în secolul al XXI-lea, constructorii – ca și cei care ridicau scene pentru concertele de rock, echipele de filmare în diverse locuri și trupele de teatru aflate în turneu – depindeau de telefoanele mobile, mai ales în locurile izolate unde liniile terestre erau rare. Nu existau turnuri-relee care să retransmită semnalele telefoanelor mobile mai departe? Nici o problemă, ei piratau software-ul necesar și instalau propriul lor releu. Dacă era ilegal? Sigur că era, însă, judecând după cele trei bare anunțate de Jordan, funcționase și, întrucât era alimentat de baterie, *continua* să funcționeze. Ei îl instalaseră în punctul cel mai înalt din Expo.

Îl instalaseră pe extremitatea Turnului de Parașutism.

12

Dan traversă iar sala, sui pe automatul de snackuri și privi afară.

– Sunt pe trei rânduri în jurul microbuzului, anunță el. Pe patru rânduri în fața farurilor. E ca și cum ar crede că-năuntru se ascunde vreo vedetă pop. Probabil că i-au strivit pe cei pe care s-au suit. Se răsuci spre Clay și indică din cap telefonul Motorola murdar pe care îl ținea în mână. Dacă ai de gând să-l încerci, îți sugerez s-o faci acum, înainte ca vreunul dintre ei să decidă să intre și să încerce să plece dracului de-acolo.

– Ar fi trebuit să opresc motorul, spuse Jordan, dar m-am gândit că atunci se vor stinge și farurile. Și voiam să fie aprinse, ca să văd pe unde calc.

– E-n regulă, Jordan, zise Clay. N-ai greșit cu nimic. Acum o să...

Însă nu mai găsi nimic în buzunarul din care scosese telefonul mobil. Bucata de hârtie cu numărul de telefon dispăruse.

13

Clay și Tom o căutau pe podea – o căutau *cu disperare* pe podea – și Dan raporta cu jale de pe automatul de snackuri că primul telefonar tocmai reușise să se împleticească în microbuz, când Denise urlă:

– *Termină! TACI!*

Toți se opriră și o priviră. Clay își simți inima zbătându-i-se sus, aproape în gât. Nu-i venea să-și creadă propria neglijență. *Ray a murit pentru asta, căcat cu ochi ce ești!* continua să zbiere o parte din el spre restul său. *A murit pentru asta și tu ai pierdut-o!*

Denise închise ochii și-și așeză palmele împreunate peste capul plecat. Apoi, foarte rapid, psalmodie:

– Toni, Toni, vino iute – ceva este rătăcit și nu mai e de găsit.

– Ce căcat mai e și *ăsta?* întrebă Dan.

Părea uluit.

– O rugăciune către Sfântul Anton, răspunse ea calm. Am învățat-o în școala parohială. Dă rezultat de fiecare dată.

– Mă lași? aproape că gemu Tom.

Femeia îl ignoră și-și focaliză toată atenția asupra lui Clay.

– Nu este pe podea, așa-i?

– Nu cred, nu.

– Alți doi au intrat în microbuz, anunță Dan. Și s-au aprins avariile. Așadar unul dintre ei trebuie să se fi așezat la...

– Dan, vrei, te rog, să taci? spuse Denise. Continua să-l privească pe Clay. Continua să fie calmă. Iar dacă ai pierdut-o în autobuz sau undeva afară, este pierdută pe vecie, așa-i?

– Da, încuviință el resemnat.

– Deci știm că nu-i în nici unul dintre locurile acelea.

– De ce știm asta?

– Fiindcă Dumnezeu n-ar îngădui.

– Cred... c-o să-mi explodeze capul, vorbi Tom cu glas straniu de calm.

Ea îl ignoră iarăși.

– Deci în ce buzunar n-ai căutat?

– Am căutat în *toate*..., începu Clay, apoi se opri.

Fără să-și ia ochii de la Denise, scotoci în buzunărelul mic pentru ceas, cusut în interiorul buzunarului frontal mare din dreapta al blugilor. Iar bucățica de hârtie era acolo. El nu-și amintea s-o fi pus acolo, dar acolo era. O scoase. Cu literele atent caligrafiate ale bărbatului mort, pe ea scria numărul 207–919–9811.

– Mulțumește-i Sfântului Anton din partea mea, zise el.

– Dacă asta o să meargă, spuse Denise, o să-l rog pe Sfântul Anton să-i mulțumească Domnului.

– Deni? vorbi Tom.

Femeia se răsuci către el.

– Mulțumește-i și din partea mea, zise Tom.

14

Toți patru se așezară lângă ușile duble prin care intraseră, bizuindu-se pe miezul de oțel al acestora să-i protejeze. Jordan se ghemuise în spatele clădirii, sub fereastra spartă prin care ieșise.

– Ce ne facem dacă explozia nu găurește peretele ăsta al clădirii? întrebă Tom.

– O să ne gândim la ceva, răspunse Clay.

– Și dacă bomba lui Ray nu explodează? întrebă Dan

– Încercăm altă schemă, zise Denise. Haide, Clay! Nu mai aștepta melodia de-nceput.

El deschise telefonul mobil, se uită la ecranul întunecat și-și dădu seama că ar fi trebuit să-i fi verificat barele înainte să-l fi trimis pe Jordan. Nu se gândise la asta. Nici unul dintre ei nu se gândise la asta. Stupid... Aproape tot atât de stupid pe cât fusese să uite că pusese bucata de hârtie cu numărul de telefon în buzunărelul pentru ceas. Apăsă butonul de activare. Telefonul piui. Pentru o clipă nu se întâmplă nimic, apoi trei bare apărură, luminoase și clare. Tastă numărul, după care rămase cu degetul mare pe butonul APELARE.

– Jordan, ești gata acolo-n spate?

– Da!

– Și voi? întrebă Clay.

– Fă-o până nu mă-mbolnăvești de inimă, zise Tom.

O imagine apăru în mintea lui Clay, ca un coșmar în limpezimea ei: Johnny-Gee zăcând direct sub microbuzul încărcat cu explozivi. Întins pe spate, cu ochii deschiși și mâinile încleștate pe pieptul tricoului Red Sox, ascultând muzica în vreme ce mintea lui se autoreconstruia într-un mod straniu și nou.

Alungă imaginea aceea.

– Toni, Toni, vino iute, zise el fără nici un motiv anume și după aceea apăsă butonul ce apela telefonul mobil din portbagajul microbuzului.

Avu timp să numere *Mississippi UNU* și *Mississippi DOI*, înainte ca întreaga lume din exteriorul Pavilionului Kashwakamak să pară că explodează, cu vuietul înghițind *Adagio* de Tomaso Albinoni într-o rafală flămândă. Toate ferestruicile înșiruite pe partea dinspre cârd a clădirii făcură implozie. O lumină stacojie intensă străluci prin găurile rămase în locul lor, după care întregul capăt sudic al clădirii se dizolvă într-o grindină de scânduri, cioburi și fân învolburat. Ușile de care se rezemau ei părură că se curbează spre înapoi. Denise își cuprinse pântecele cu brațe protectoare. De afară începu un urlet teribil de rănire, care pentru o clipă pătrunse prin țeasta lui Clay ca lama unei drujbe. Apoi dispăru. Urletul din urechile sale continuă. Era urletul unor oameni care ardeau în infern.

Ceva căzu pe acoperiș. Fusese îndeajuns de greu ca să facă toată clădirea să vibreze. Clay o ridică pe Denise în picioare și femeia îl privi sălbatic, ca și cum n-ar mai fi fost sigură cine era el.

– *Haide!* Clay urla, însă abia își putea auzi propria voce, care părea să răzbată prin straturi de vată. *Haide, să ieșim!*

Tom se sculase. Dan se ridică pe jumătate, căzu înapoi, încercă din nou și a doua oară izbuti. Se prinse de mâna lui Tom, iar Tom se prinse de mâna Denisei. În felul acela, legați toți trei în rând, se clătinară către gaura ce se căsca în capătul Pavilionului, unde îl găsiră pe Jordan lângă un maldăr de fân care ardea, holbându-se la efectul unui singur apel telefonic.

15

Talpa gigantului care păruse că strivise acoperișul Pavilionului Kashwakamak fusese o bucată mare din microbuzul școlar. Țiglele ardeau. Drept în fața lor, dincolo de mormanul de fân aprins, se aflau două scaune răsturnate ce luaseră foc de asemenea. Cadrele

lor din oțel fuseseră făcute spaghete. Haine pluteau din cer precum fulgi mari: cămăși, șepci, pantaloni, șorturi, un suspensor, un sutien în flăcări. Clay văzu că izolația de fân adunată împrejurul bazei clădirii avea să se transforme în scurtă vreme într-un șanț de apărare plin cu flăcări; ieșiseră la timp.

Petice de foc presărau tăpșanul unde se ținuseră concerte, dansuri în aer liber și o sumedenie de concursuri, însă fragmentele din microbuzul explodat ajunseseră și mai departe. Clay zări vâlvătăi sus în copaci care se găseau probabil la minimum trei sute de metri depărtare. Exact la sud față de poziția lor, „Casa Fantomelor" începuse să ardă și el desluși ceva – bănui că ar fi fost un tors uman – arzând pe grinzile cu zăbrele, cam la jumătatea înălțimii Turnului de Parașutism.

Cârdul în sine devenise o tocătură de telefonari morți și muribunzi. Telepatia le fusese sfărâmată (deși curenți slabi din forța aceea psihică stranie îl atingeau ocazional pe Clay, zbârlindu-i părul și furnicându-i pielea), dar supraviețuitorii mai puteau să urle și ei umpleau noaptea cu țipetele lor. Clay ar fi detonat dinamita, chiar dacă ar fi fost în stare să-și imagineze cât de groaznic va fi – după primele secunde, el nu făcu nici un efort de a se amăgi în această privință – dar asta depășea orice imaginație.

Lumina incendiilor era suficientă pentru a le arăta mai mult decât ar fi dorit să vadă. Mutilările și decapitările erau îndeajuns de oribile – bălțoace de sânge și membre împrăștiate peste tot – însă hainele și încălțămintea goale, risipite la tot pasul, erau cumva mai teribile, de parcă explozia fusese atât de violentă, încât vaporizase realmente o parte din cârd. Un bărbat veni spre ei cu mâinile ridicate la gât, în efortul de a stăvili sângele care i se revărsa peste și printre degete – avea culoarea portocalie în lumina tot mai puternică dinspre acoperișul incendiat al Pavilionului – în timp ce intestinele i se legănau înainte și înapoi între picioare. Alți colaci umezi îi lunecară din abdomen când trecu pe lângă ei, cu ochi căscați și orbi.

Jordan spunea ceva. Clay nu-l putea auzi din cauza zbieretelor, gemetelor și pârâitului crescător al focului dinapoia sa, așa că se aplecă mai aproape.

– A trebuit s-o facem, era tot ce puteam face, zise Jordan.

Se uita la o femeie decapitată, la un bărbat fără picioare, la ceva atât de despicat, încât devenise o canoe de carne plină cu sânge. Mai departe, alte două scaune din microbuz zăceau peste o pereche de femei care ardeau, moarte una în brațele celeilalte.

– A trebuit s-o facem, era tot ce puteam face. A trebuit s-o facem, era tot ce puteam face.

– Așa-i scumpule, lipește-ți fața de mine și o să mergem, așa, împreună, rosti Clay și Jordan își îngropă imediat chipul în cămașa lui.

Era destul de inconfortabil să înainteze în felul acela, dar o putea face.

Ocoliră marginea locului unde campase cârdul, înaintând către ceea ce ar fi trebuit să fie spatele zonei deschise și clădirea cu jocuri video, dacă n-ar fi intervenit Semnalul. Pavilionul Kashwakamak ardea și mai puternic, proiectând mai multă lumină pe tăpșan. Forme întunecate.– multe goale sau cvasigoale, cu hainele smulse realmente de pe ele – se împleticeau și șchiopătau. Clay nu avea idee câte erau. Puținele care trecură aproape de grupul lor mic nu dovediră nici un interes față de ei; continuau fie spre zona deschisă, fie se afundau în pădurea aflată la vest de Expo, acolo unde Clay era convins că vor muri din cauza vremii friguroase, dacă nu puteau restabili un fel de conștiință de cârd. El unul nu credea că aveau s-o facă. Pe de o parte din cauza virusului, dar în principal grație deciziei lui Jordan de a duce autobuzul drept în mijlocul lor, obținând astfel o zonă letală maximă, așa cum făcuseră cu cisternele de propan.

Dac-ar fi știut ei vreodată că uciderea unui bătrân poate duce la așa ceva..., gândi Clay, apoi își spuse: *Însă cum ar fi putut știi?*

Ajunseră în zona de pământ bătătorit în care muncitorii constructori își parcaseră camioanele și rulotele de locuit. Aici solul

era acoperit practic cu cabluri electrice șerpuitoare, iar spațiile dintre rulote erau ticsite cu accesoriile familiilor ce duceau vieți nomade: grătare cu mangal și cu gaz, scaune pliante, un hamac, o morișcă pentru agățarea rufelor la uscat care probabil că atârnau acolo de două săptămâni.

– Ia să găsim ceva care să aibă cheia în contact și s-o ștergem dracu' de aici, spuse Dan. Ei au curățat drumul secundar și dacă suntem grijulii, pun prinsoare că putem merge pe 160 cât de departe dorim către nord. Arătă cu brațul: Pe-acolo i-aproape *complet* nu-tel.

Clay zărise o dubă pe spatele căreia scria LEM: INSTALAȚII ȘI ZUGRĂVELI. Încercă ușile și erau deschise. Interiorul era plin cu lăzi de carton în care cândva fusese lapte, iar acum conțineau piese pentru instalații, dar în una găsi ceea ce căuta: sprayuri de vopsea. Luă patru tuburi, după ce verifică dacă erau pline.

– Pentru ce sunt? se interesă Tom.

– O să-ți spun mai târziu, răspunse Clay.

– Haideți să plecăm de aici, *vă rog*, spuse Denise. Nu mai pot suporta. Pantalonii îmi sunt îmbibați de sânge.

Începu să plângă.

Ieșiră pe tăpșanul central între „Ceștile Nebune" și un trenuleț pentru copii nici pe jumătate terminat, pe care scria „Charlie Choo-Choo".

– Ia uitați-vă acolo, rosti Tom și ridică brațul.

– Doamne... *Dumnezeule*, șopti Dan.

Peste acoperișul casei de bilete a trenulețului atârnau resturile unei bluze de trening roșii carbonizate și fumegând, dintre cele cu glugă. O pată mare de sânge îi acoperea pieptul în jurul unei găuri care fusese făcută probabil de un fragment din microbuzul școlar zburător. Înainte ca sângele să se prelingă mai jos, acoperind restul, Clay putu citi trei litere, ultimul hohot de râs al Sfârtecatului: HAR.

16

– E goală și, judecând după mărimea găurii, a suferit operație pe cord deschis fără anestezie, zise Denise, așa că după ce vă plictisiți să vă mai uitați...

– În capătul sudic al tăpșanului central mai este o parcare, mai mică, spuse Tom. Am văzut niște mașini drăguțe acolo. Din cele pentru șefi. Am putea avea noroc.

Avură noroc, însă nu cu o mașină drăguță. O furgonetă micuță care anunța TYCO: EXPERȚI ÎN PURIFICAREA APEI era parcată în spatele mai multor mașini drăguțe, practic blocându-le. Tipul de la Tyco își lăsase grijuliu cheia în contact, probabil tocmai din motivul acesta, și Clay îi îndepărtă de incendii, de carnagiu și de țipete, avansând încet și precaut pe drumul secundar, până la joncțiunea marcată de panoul publicitar ce prezenta genul de familie fericită care nu mai exista (dacă existase vreodată). Acolo bărbatul opri și trase frâna de mână.

– Unul dintre voi trebuie să treacă acum la volan, rosti el.

– De ce? întrebă Jordan, dar din glasul băiatului Clay știu că el cunoștea deja răspunsul.

– Fiindcă aici cobor eu.

– Nu!

– Ba da. Mă duc să-mi caut fiul.

– În mod aproape sigur, spuse Tom, a murit acolo. Nu vreau să fiu tracasant, ci doar realist.

– Știu asta, Tom. Mai știu de asemenea că există șansa ca el să nu fi murit, și o știi și tu. Jordan a spus că mergeau în toate părțile, ca și cum ar fi fost complet rătăciți.

– Clay... scumpule..., zise Denise, chiar dacă-i viu, este posibil să fi intrat prin păduri cu jumătate de cap făcut varză. Detest s-o spun, însă știi că-i adevărat.

Clay încuviință.

– Mai știu și că este posibil ca el să fi plecat mai devreme, când noi eram încuiați în Pavilion, și să fi pornit pe șoseaua spre Gurleyville. Vreo doi au ajuns până acolo; i-am văzut. Pe drum, am mai văzut și alții. Ca și voi de altfel.

– Nu poți argumenta cu mintea unui artist, așa-i? întrebă Tom cu tristețe.

– Nu, răspunse Clay, dar te întreb pe tine și pe Jordan dacă puteți coborî cu mine pentru un minut?

Tom suspină.

– De ce nu?

17

Câțiva telefonari cu aspect buimac și pierdut trecură pe lângă ei, când stăteau lângă mica furgonetă pentru purificarea apei. Clay, Tom și Jordan nu-i băgară în seamă, iar telefonarii le plătiră cu aceeași monedă. Spre nord-vest, orizontul era roșu-portocaliu strălucitor, fiindcă Pavilionul Kashwakamak își împărțise focul cu pădurea din spatele lui.

– Fără despărțiri dramatice de data asta, spuse Clay prefăcându-se că nu zărea lacrimile din ochii lui Jordan. Mă aștept să vă revăd. Ia, Tom! Ține!

Îi întinse telefonul mobil cu care declanșase explozia. Tom îl luă.

– De aici, mergeți către nord. Verificați mereu numărul de bare de pe telefon. Dacă întâlniți recife de șosea, abandonați vehiculul în care vă aflați, mergeți pe jos până ce drumul redevine liber, apoi luați altă mașină sau camion și continuați. Probabil că veți vedea bare pe telefon în jurul zonei Rangeley – vara se naviga acolo, toamna se vâna și iarna se schia – dar după aceea ar trebui să ajungeți într-o regiune curată și zilele să vă fie sigure.

– Pun prinsoare că-s sigure și-acum, zise Jordan ștergându-și ochii.

– S-ar putea să ai dreptate, aprobă Clay. În tot cazul, folosiți-vă judecata. Când ajungeți la vreo sută cincizeci de kilometri nord de Rangeley, căutați o cabană sau o casă, sau orice, umpleți-o cu alimente și pregătiți-vă de iarnă. Știți ce le va face iarna creaturilor ăstora, nu?

– Dacă mintea cârdului nu mai există și ei nu migrează, vor muri aproape toți, răspunse Tom. Cel puțin, cei aflați la nord de linia Mason–Dixon.

– Așa cred și eu. Am pus sprayurile alea cu vopsea în consola centrală. La fiecare treizeci de kilometri, scrieți T–J–D pe șosea. Ați înțeles?

– T–J–D, repetă Jordan. De la Tom, Jordan, Dan și Denise.

– Exact. Aveți grijă să scrieți suficient de mare și cu o săgeată, dacă schimbați șoseaua. Dacă mergeți pe un drum neasfaltat, dați cu vopsea pe copaci, întotdeauna pe partea dreaptă a drumului. Acolo o să mă uit eu. Ați reținut și asta?

– Întotdeauna pe partea dreaptă, spuse Tom. Vino cu noi, Clay. Te rog.

– Nu. Nu faceți să-mi fie mai greu decât este deja. De fiecare dată când trebuie să abandonați un vehicul, lăsați-l în mijlocul șoselei și scrieți pe el T–J–D. Clar?

– Clar, zise Jordan. Ar fi bine să ne găsești.

– O să vă găsesc. Pentru o vreme, va fi o lume periculoasă, dar nu la fel de periculoasă pe cât a fost. Jordan, trebuie să te întreb ceva.

– Da.

– Dacă-l găsesc pe Johnny și lucrul cel mai rău care i s-a întâmplat a fost trecerea prin punctul lor de convertire, ce ar trebui să fac?

Jordan rămase cu gura căscată.

– De unde să știu *eu*? Iisuse, Clay! Vreau să zic... *Iisuse!*

– Tu ai știut că ei reinițializau, spuse Clay.

– Am emis o *ipoteză!*

Clay știa că fusese mai mult decât atât. Mai *bine* decât atât. Știa de asemenea că Jordan era epuizat și îngrozit. Se lăsă într-un genunchi în fața băiatului și-l luă de mână.

– Nu te teme. Pentru el nu poate să fie mai rău decât este deja. Dumnezeu știe că nu poate fi.

– Clay, eu... Jordan se uită spre Tom. Oamenii nu sunt precum calculatoarele, Tom! Spune-i!

– Dar calculatoarele sunt precum oamenii, nu? făcu Tom. Fiindcă noi construim ceea ce știm să construim. Tu ai știut de reinițializare și ai știut de vierme. De aceea, spune-i ce crezi tu. Oricum probabil n-o să-și găsească puștiul. Dacă-l găsește... Tom strânse din umeri. Așa cum a zis chiar el... Cu cât poate să fie mai rău?

Jordan căzu pe gânduri, mușcându-și buza. Arăta teribil de obosit și cămașa îi era pătată de sânge.

– Mai stați mult? strigă Dan.

– Mai lasă-ne un minut, răspunse Tom, după care adăugă pe un ton mai blând: Jordan?

Băiatul tăcu încă o clipă. După aceea se uită la Clay și vorbi:

– O să mai ai nevoie de un telefon mobil. Și va trebui să-l duci într-un loc unde să ai acoperire...

Salvare în sistem

1

Clay stătu în mijlocul lui Route 160, în ceea ce ar fi fost umbra panoului publicitar într-o zi însorită și privi luminile de poziție până ce dispărură din vedere. Nu-și putea alunga ideea că n-avea să-i mai revadă niciodată pe Tom și Jordan (*trandafirii se vestejesc*, șopti mintea lui), dar refuză s-o lase să crească până la nivelul unei premoniții. La urma urmelor se reuniseră de două ori și nu se zicea că „niciodată două fără trei"?

Un telefonar îl izbi, trecând pe șosea. Era un bărbat căruia sângele i se închegase pe o parte a feței – primul rănit refugiat de la Expo Districte Nordice pe care-l văzuse. Avea să vadă mai mulți, dacă nu se menținea înaintea lor, așa că porni pe Route 160, îndreptându-se iarăși spre sud. Nu avea nici un motiv real pentru a crede că fiul lui plecase într-acolo, însă spera că un vestigiu al minții lui Johnny – vechea lui minte – îi spunea că în direcția aceea era casa. Și cel puțin era o direcție pe care Clay o cunoștea.

La un kilometru sud de drumul secundar, întâlni alt telefonar, de data aceasta o femeie, care traversa rapid autostrada dintr-o parte în cealaltă și înapoi, ca un căpitan pe puntea corabiei sale. Ea întoarse capul și-l privi pe Clay cu atâta atenție, încât el ridică brațele, gata să se lupte cu ea dacă îl ataca.

Nu-l atacă.

– Cine că–Ta? întrebă ea și în mintea lui, destul de limpede, Clay auzi: *Cine-a căzut? Tată, cine-a căzut?*

– Nu știu, răspunse trecând pe lângă ea. N-am văzut.

– Unde cum? întrebă femeia, plimbându-se mai energic ca oricând, iar el auzi în minte: *Unde sunt acum?*

De data aceasta nu mai încercă să-i răspundă, dar se gândi la Pixie Neagră întrebând *Cine ești tu? Cine sunt eu?*

Clay iuți pasul, dar nu îndeajuns de mult. Femeia care traversa autostrada strigă după el, înghețându-l:

– Cine Pi' Ne'?

Și în mintea lui, el auzi întrebarea care răsună cu limpezime înfiorătoare: *Cine-i Pixie Neagră?*

2

Nu găsi nici o armă în prima casă în care pătrunse, dar descoperi o lanternă cu tub lung și aținti raza ei pe toți telefonarii răzleți pe care-i întâlni, punând mereu aceeași întrebare și încercând simultan s-o expedieze și cu mintea, ca un proiector de diapozitive pe ecran: *Ai văzut un băiat?* Nu căpătă nici un răspuns și auzi în minte doar fragmente de gânduri ce se destrămau.

Pe aleea celei de-a doua case se afla un Dodge Ram frumos, dar Clay nu cuteză să-l ia. Dacă Johnny se găsea pe șosea, el ar fi umblat pe jos. Dacă Clay ar fi șofat, s-ar fi putut să nu-și vadă fiul, chiar dacă ar fi mers încet. În cămară, găsi o conservă de șuncă Daisy, pe care o deschise cu cheia atașată și mâncă în timp ce mergea. Tocmai se pregătea să arunce cutia în buruieni, după ce se săturase, când văzu un telefonar vârstnic stând lângă o cutie poștală și privindu-l cu ochi triști și flămânzi. Clay întinse șunca și bătrânul o luă. După aceea, vorbind lent și distinct, străduindu-se să și-l imagineze pe Johnny în minte, Clay spuse:

– Ai văzut un băiat?

Bătrânul mestecă șuncă. Înghiți. Păru să reflecteze. Rosti:

– Nui putere.

– Putere, rosti Clay. Așa-i. Mulțumesc.

Porni mai departe.

În a treia casă, la vreun kilometru și jumătate mai spre sud, găsi o pușcă Winchester 0,30-30 în subsol, alături de trei cutii de cartușe. Pe masa din bucătărie dădu peste un telefon mobil în încărcătorul lui. Încărcătorul era mort – bineînțeles – dar când apăsă butonul telefonului, acesta piui și se activă imediat. Căpătă doar o bară, însă asta nu-l surprinse. Punctul de convertire al telefonarilor fusese la marginea grilei de acoperire.

Se îndreptă către ușă cu pușca încărcată într-o mână, cu lanterna în mâna cealaltă și cu telefonul mobil prins la centură, când epuizarea îl copleși pur și simplu. Se clătină într-o parte, ca și cum ar fi fost lovit de un baros. Dorea să continue, dar puțina rațiune pe care mintea lui obosită o mai putea mobiliza îi spunea că acum trebuia să doarmă și poate că somnul era cu adevărat o opțiune logică. Dacă Johnny era pe undeva pe-aici, existau șanse însemnate ca și *el* să doarmă.

– Treci pe schimbul de zi, Clayton, murmură el. În toiul nopții n-o să găsești naibii nimic c-o lanternă.

Era o casă mică – căsuța unui cuplu în vârstă, aprecie el după fotografiile din living, unicul dormitor și balustrada ce înconjura toaleta din singura cameră de baie. Patul fusese făcut cu atenție. Se întinse pe el fără să dea cuvertura la o parte, ci doar scoțându-și pantofii. Și odată ce fu întins, sfârșeala păru să coboare peste el ca o povară. Nu se putea imagina sculându-se, absolut pentru nimic în lume. În odaie simțea o aromă, probabil punguța cu ierburi parfumate a vreunei bătrâne, își spuse. O aromă de bunicuță. I se părea aproape la fel de vlăguită ca și trupul său. Zăcând acolo în liniștea aceea totală, carnajul de la Expo părea distant și ireal, ca ideea pentru o bandă desenată pe care n-avea s-o realizeze niciodată. Prea macabră. *Rămâi cu* Pribeagul Negru, ar fi putut spune Sharon – vechea și dulcea lui Sharon. *Rămâi cu cowboy-ii tăi de Apocalipsă.*

Mintea lui păru că se înalță și că plutește deasupra trupului. Reveni – leneș, fără zor – la ei trei stând lângă furgoneta Tyco Purificarea Apei, în clipa dinainte ca Tom și Jordan să se îmbarce pentru plecare. Jordan repetase tot ce spusese și la Gaiten, despre felul în care creierele oamenilor nu erau de fapt decât hard discuri mari și vechi, pe care Semnalul le șterse complet. Jordan spusese că Semnalul acționase asupra creierelor umane ca un EMP.

N-a mai rămas decât nucleul, spusese Jordan. *Iar nucleul era omorul. Însă deoarece creierele sunt hard discuri organice, ele au început să se reconstruiască. Să reinițializeze. Atât doar că în codul semnalului exista o perturbare. Nu am nici o dovadă, dar sunt convins că telepatia, levitația, comportamentul de cârd... toate au provenit din perturbare. Perturbarea a existat acolo din capul locului, așa că a devenit parte din reinițializare. Ai înțeles până aici?*

Clay încuviință din cap. La fel făcuse și Tom. Băiatul îi privise, iar fața lui mânjită de sânge era ostenită și onestă.

Dar între timp Semnalul a continuat să fie emis, nu-i așa? Fiindcă undeva există un calculator care funcționează alimentat la baterie și care rulează întruna programul. Programul este afectat, așa că perturbarea din el continuă să sufere mutații. În cele din urmă este posibil ca emisia să înceteze ori ca programul să se deterioreze în asemenea măsură, încât să se oprească în mod automat. Între timp însă... ai putea fi capabil să-l folosești. Am zis ai putea, *ai înțeles? Totul depinde de întrebarea dacă creierele noastre procedează sau nu aidoma calculatoarelor serios protejate, atunci când sunt lovite de un EMP.*

Tom întrebase cum procedau calculatoarele, iar Jordan îi surâsese șters.

Ele salvează în sistem. Toate datele. Dacă la fel se întâmplă și cu oamenii, și dacă poți șterge programul telefonar, este posibil ca, în cele din urmă, să reinițializeze vechea programare.

– Se referea la programarea umană, murmură Clay în dormitorul întunecat, inspirând aroma dulce și slabă a punguței cu ierburi

parfumate. Programarea umană, salvată cumva, adânc, în străfund. Toată...

Luneca în somn acum, fără să i se poată împotrivi. Dacă avea să viseze, spera că nu va fi carnajul de la Expo Districte Nordice.

Ultimul lui gând înainte ca somnul să-l copleșească fu că poate, pe termen lung, telefonarii ar fi fost mai buni. De acord, ei se născuseră în violență și în oroare, dar orice naștere era de obicei dificilă, adesea violentă și uneori oribilă. Odată ce se asociaseră în cârduri și-și uniseră mințile, violența se diminuase. Din câte știa, de fapt ei *nu începuseră* un război împotriva normalilor, decât dacă nu considerai convertirile silite ca fiind un act de război; reprimările ce urmaseră distrugerii cârdurilor lor fuseseră oribile, însă perfect logice. Dacă ar fi fost lăsați în pace, poate că în cele din urmă s-ar fi dovedit niște custozi mai buni ai Pământului decât așa-zișii normali. Cu certitudine, ei nu s-ar fi grăbit să-și cumpere SUV-uri devoratoare de benzină; în nici un caz, pentru că dețineau capacitatea de levitație (și ținând seama și de gusturile lor mai degrabă primitive de consumatori). Ce dracu', până și gusturile muzicale li se îmbunătățiseră în cele din urmă.

Dar ce am fi putut alege? gândi Clay. *Supraviețuirea este ca dragostea. Ambele sunt oarbe.*

Somnul îl purtă apoi și nu visă măcelul de la Expo. Visă că era într-un cort de bingo și când crainicul anunță B-12 – *Este vitamina soarelui!* – simți că cineva îl trage de cracul pantalonului. Se uită sub masă. Johnny era acolo, zâmbind în sus, spre el. Și undeva suna un telefon.

3

Nu toată furia dispăruse din telefonarii refugiați și nici aptitudinile nestrunite nu dispăruseră complet. În jurul amiezii din a

doua zi, o zi rece și umedă, cu gust incipient de noiembrie în aer, Clay se opri să-i privească pe doi luptându-se furios pe acostamentul șoselei. Schimbară pumni, se zgâriară și în cele din urmă trecură la lupta corp la corp, izbindu-se reciproc cu capul și mușcându-și obrajii și gâturile. În timp ce se luptau, începură să se ridice lent de pe sol. Clay se uită, cu gura realmente căscată, cum ajunseră la aproape trei metri înălțime, continuând să se bată, cu picioarele depărtate și încordate, de parcă s-ar fi rezemat pe o podea invizibilă. După aceea unul dintre ei își înclește dinții în nasul adversarului său, care purta un tricou zdrențuit și pătat de sânge pe pieptul căruia scria HEAVY FUEL. Mușcătorul-de-nas îl îmbrânci pe HEAVY FUEL îndărăt. HEAVY FUEL se clătină, apoi căzu aidoma unei pietre într-un puț. Sângele se ridică în sus ca un jet din nasul său sfârtecat, când se prăbuși. Mușcătorul-de-nas se uită în jos, păru să-și dea seama abia atunci că se găsea la înălțimea etajului întâi deasupra șoselei și căzu de asemenea. *Ca Dumbo după ce și-a pierdut pana fermecată,* gândi Clay. Mușcătorul-de-nas își luxă genunchiul și rămase în țărână, cu buzele trase îndărăt, dezvelindu-i dinții însângerați, mârâind la Clay când trecu pe lângă el.

Totuși cei doi fuseseră o excepție. Cei mai mulți telefonari întâlniți de Clay (nu zări nici un normal în ziua aceea și nici în săptămâna următoare) păreau pierduți și derutați în absența unei minți de cârd care să-i susțină. Clay se gândi din nou și din nou la ceva ce Jordan spusese înainte de a sui în furgonetă și a porni spre pădurile Nordului, unde nu exista acoperire pentru telefonia mobilă: *Dacă viermele continuă să sufere mutații, cei mai recenți convertiți ai lor nu vor mai fi de fapt nici telefonari,* nici *normali.*

Clay gândi că asta însemna că erau cam la fel ca Pixie Neagră, dar un pas mai departe. *Cine ești tu? Cine sunt* eu? Putea zări întrebările acelea în ochii lor și bănuia – ba nu, *știa* – că ei încercau să le pună când își bolboroseau mormăiturile.

Continuă să întrebe *Ați văzut un băiat* și să încerce să emită imaginea lui Johnny, însă acum nu mai avea nici o speranță într-un

răspuns care să aibă sens. În majoritatea cazurilor, nu căpăta nici un fel de răspuns. Petrecu noaptea următoare într-un trailer la opt kilometri nord de Gurleyville, iar în dimineața următoare, puțin după ora nouă întrezări o siluetă micuță așezată pe bordura din fața lui Gurleyville Café, în mijlocul zonei comerciale de numai un cvartal a orașului.

Nu se poate, gândi el, dar iuți pasul și când se mai apropie nițel – destul de mult ca să fie sigur că era vorba despre un copil, nu despre un adult scund – o luă la fugă. Noua lui raniță îi sălta în sus și-n jos pe spate. Tălpile sale găsiră locul în care începea scurta bucată de trotuar din Gurleyville și porniră să răpăie pe asfalt.

Era un băiat.

Un băiat foarte slab, cu păr lung aproape până pe umerii tricoului Red Sox.

– *Johnny!* strigă Clay. *Johnny, Johnny-Gee!*

Băiatul se întoarse către sursa strigătului, speriat. Falca îi atârna deschisă, căscată inexpresiv. În ochii lui nu se citea nimic, numai o alarmă vagă. Părea ca și cum se gândea să fugă, dar înainte de a fi putut măcar să-și pună picioarele în mișcare, Clay îl ridicase în brațe și-i acoperea cu sărutări chipul murdar, placid, și gura întredeschisă.

– Johnny, spuse Clay. Johnny, am venit să te iau. Am venit. Am venit să te iau. Am venit să te iau.

Și la un moment dat – poate doar pentru că bărbatul care-l ținea începuse să-l rotească în cerc – copilul își trecu brațele în jurul gâtului lui Clay și se ținu strâns. De asemenea, spuse ceva. Clay refuză să creadă că era vocalizare goală, la fel de lipsită de sens, ca vântul care sufla prin gâtul unei sticle goale de bere. Era un *cuvânt*. Ar fi putut să fi fost *daii*, ca și când băiatul încerca să spună *doare*.

Sau ar fi putut să fi fost *taii*, așa cum, la vârsta de șaisprezece luni, îi spusese prima dată tatălui său.

Clay alese să se agațe de ultima variantă. Să creadă că băiatul palid, murdar și subnutrit care se ținea de gâtul lui îi spusese tati.

4

Fusese foarte puțin de care să se agațe, gândi el după o săptămână. Un sunet care putea să fi fost un cuvânt, un cuvânt care putea să fi fost *tati*.

Băiatul dormea acum pe un pat pliant într-o debara dintr-un dormitor, deoarece Johnny se cuibărea acolo și deoarece Clay obosise să-l tragă afară de sub pat. Spațiul strâmt, aproape de sicriu al debaralei, părea să-l liniștească. Poate că făcea parte din convertirea prin care trecuseră el și ceilalți. Ce mai convertire! Telefonarii de la Kashwak îi transformaseră fiul într-un cretin bântuit de spaime, care nu avea nici măcar un cârd pentru alinare.

Afară, sub cerul sur al serii, ningea și vântul rece trimitea fulgii în șerpi unduitori pe strada principală din Springvale. Părea cam devreme pentru zăpadă, dar desigur nu era așa, mai ales atât de departe în nord. Când ningea înainte de Ziua Recunoștinței, bombăneai întotdeauna, iar când ningea înainte de Halloween, bombăneai de două ori mai tare, pentru ca apoi cineva să-ți reamintească faptul că locuiai în statul Maine, nu pe Insula Capri.

Clay se întrebă unde erau în seara asta Tom, Jordan, Dan și Denise. Se întrebă cum se va descurca Denise când va trebui să nască. Credea că probabil nu va avea probleme – era o tipă dură și trecută prin multe. Se întrebă dacă Tom și Jordan se gândeau la el pe cât de frecvent o făcea el și dacă îi simțeau lipsa pe cât le-o simțea el – ochii solemni ai lui Jordan, surâsul ironic al lui Tom. Clay nu văzuse nici jumătate din valoarea surâsului acela; lucrurile prin care trecuseră ei nu fuseseră chiar atât de amuzante.

Se întrebă dacă această ultimă săptămână petrecută cu fiul lui ruinat fusese cea mai singuratică din viața sa. Bănuia că răspunsul la întrebarea aceea ar fi fost afirmativ.

Clay coborî ochii spre telefonul mobil din mâna sa. Mai mult decât la orice altceva, se gândea la el. Dacă să mai facă sau nu un apel. Când îl activa, pe afișajul lui apăreau bare, trei bare bune, însă

încărcătura n-avea să țină o veșnicie și el știa asta. De asemenea, nu se putea baza pe continuarea eternă a Semnalului. Acumulatorii ce-l expediau către sateliții de comunicații (dacă așa se întâmplase și dacă *încă* se mai întâmpla) puteau să se termine. Sau Semnalul putea să sufere mutații și să se transforme într-o simplă undă purtătoare, un zumzet idiot sau un țiuit metalic pătrunzător de genul pe care-l auzeai când sunai din greșeală pe un număr de fax.

Zăpadă. Zăpadă pe 21 octombrie. *Era* oare 21? Pierduse șirul zilelor. Un lucru pe care-l știa absolut cert era că telefonarii aveau să moară afară, tot mai mulți în fiecare noapte. Johnny ar fi fost unul dintre ei, dacă Clay nu l-ar fi căutat și nu l-ar fi găsit.

Întrebarea era: Ce găsise el?

Ce salvase?

Taii.

Tati?

Poate.

În tot cazul, de atunci puștiul nu spusese nimic care să fi adus măcar pe departe cu un cuvânt. Acceptase să meargă împreună cu Clay... dar avea în același timp tendința de a se îndepărta în propria lui direcție. Când făcea asta, Clay trebuia să-l înhațe din nou, la fel cum înhați un pici care încearcă să se piardă în parcarea unui supermarket. De fiecare dată când proceda așa, lui Clay îi era imposibil să nu se gândească la un robot cu cheiță pe care-l avusese în copilărie și la felul în care jucăria reușea cu regularitate să ajungă într-un colț, unde rămânea tropăind inutil din picioare, până îl întorceai iarăși către centrul camerei.

Johnny opusese o rezistență scurtă și panicată când Clay găsise o mașină cu cheia în contact, însă după ce-l instalase pe scaun, îi fixase centura de siguranță și pornise automobilul, băiatul se liniștise din nou și păruse aproape hipnotizat. Găsise până și butonul care cobora geamul și lăsase vântul să-i sufle în față, închizând ochii și ridicând ușor capul. Clay privise curentul de aer care flutura spre înapoi părul lung și murdar al fiului său și gândise *Doamne, iartă-mă, parcă aș călători alături de un câine.*

Când ajunseră la un recif de șosea pe care nu-l puteau ocoli și Clay îl ajută pe Johnny să coboare din mașină, el descoperi că fiul său își udase pantalonii. *A pierdut știința controlului sfincterelor odată cu vorbirea*, gândi el mohorât. *Iisuse Hristoase!* Se dovedi a fi adevărat, dar consecințele nu fură pe atât de complicate sau dezastruoase pe cât crezuse Clay. Johnny nu mai știa să-și controleze sfincterele, dar dacă te opreai și-l conduceai pe câmp, el urina, dacă avea nevoie. Sau dacă trebuia să defecheze, o făcea, privind visător în sus spre cer, pe când își golea intestinele. Poate că urmărea păsările care zburau acolo. Sau poate că nu.

Nu mai știa să-și controleze sfincterele, însă era domesticit. O dată în plus, lui Clay îi fu imposibil să nu se gândească la câinii pe care-i avusese.

Atât doar că nici unul dintre câini nu se trezea și nu urla timp de cincisprezece minute în miezul fiecărei nopți.

5

În prima noapte, poposiseră într-o casă nu departe de Magazinul Universal Newfield, iar când începuse zbieretul, Clay crezuse că Johnny murea. Și în ciuda faptului că băiatul îi adormise în brațe, el dispăruse când Clay se deșteptase brusc. Johnny nu mai era în pat, ci sub pat. Clay se târâse dedesubt, într-o cavernă sufocantă de vălătuci de praf, cu fundul cutiei arcurilor la numai doi centimetri deasupra capului și înșfăcase un corp subțire, tare ca o șină de cale ferată. Țipetele băiatului depășeau posibilitățile unor plămâni așa mici și Clay înțelese că le auzea amplificate în capul său. Toate firele lui de păr, până și cele pubiene, părură că se zbârlesc și devin perfect rigide.

Johnny urlase cincisprezece minute acolo, sub pat, după care se oprise tot atât de brusc pe cât începuse. Trupul i se înmuiase. Clay fusese nevoit să-și lipească apăsat capul de corpul lui (cumva,

unul dintre brațele băiatului îl cuprinsese după gât în spațiul imposibil de mic), pentru a se convinge că mai răsufla.

Îl târâse afară, inert ca un sac de cartofi, și suise corpul prăfuit și murdar înapoi pe pat. Se întinsese lângă el și rămăsese treaz o oră, înainte de a adormi el însuși buștean. Dimineață, patul fusese iarăși numai al său. Johnny se târâse din nou dedesubt. Aidoma unui câine bătut, căutând adăpostul cel mai mic pe care-l putea găsi. Părea un comportament total opus față de cel anterior al telefonarilor... dar, bineînțeles, Johnny nu era ca ei. Johnny era o creatură nouă, așa să-i ajute Dumnezeu.

6

Se aflau în căsuța intimă a custodelui de lângă Muzeul Springvale Logging. Aveau destulă mâncare, o plită alimentată cu lemne și apă proaspătă de la pompa manuală. Exista până și o toaletă ecologică (deși Johnny nu voia s-o folosească; Johnny folosea curtea din spate). Toate – facilități menajere din jurul anului 1908.

Fusese o perioadă liniștită, cu excepția crizelor nocturne de zbierete ale lui Johnny. Clay avusese timp să se gândească, iar acum, stând aici, lângă fereastra livingului și privind zăpada viscolită în vreme ce fiul lui dormea în mica lui vizuină-debara, era momentul să înțeleagă că se terminase timpul pentru gândire. Nimic n-avea să se schimbe, dacă nu întreprindea el însuși schimbarea.

O să mai ai nevoie de un telefon mobil, spusese Jordan. *Și va trebui să-l duci într-un loc unde să ai acoperire.*

Aici exista acoperire. Încă mai exista. I-o dovedeau barele de pe telefonul mobil.

Cu cât poate să fie mai rău? întrebase Tom. Și ridicase din umeri. Dar, desigur, el *putea* să ridice din umeri, nu? Johnny nu era copilul lui, Tom avea acum propriul lui copil.

Totul depinde de întrebarea dacă creierele noastre procedează sau nu aidoma calculatoarelor serios protejate, atunci când sunt lovite de un EMP, spusese Jordan. *Ele salvează în sistem.*

Salvare în sistem. O expresie care deținea puterea ei.

Mai întâi însă trebuia să ștergi programul telefonar, ca să faci loc unei asemenea reinițializări secundare foarte ipotetice, iar ideea lui Jordan – de a-l lovi pe Johnny cu Semnalul *încă o dată*, ca și cum ar fi aprins un foc în calea incendiului – părea atât de tulburătoare, atât de neobișnuit de periculoasă, ținând seama de faptul că Clay nu avea cum să știe în ce fel de program se transformase Semnalul... presupunând (te prostește pe tine *și* pe mine, da, da, da) că mai era încă emis...

– Salvare în sistem, murmură Clay.

Afară lumina dispăruse aproape complet și zăpada viscolită părea mai fantomatică decât oricând.

Semnalul *era* diferit acum, în privința asta el era convins. Și-i aminti pe primii telefonari care nu dormeau noaptea pe care-i întâlnise, cei de la Departamentul Pompierilor Voluntari Gurleyville. Ei se luptaseră pentru vechea mașină de pompieri, dar făcuseră mai mult decât atât – vorbiseră. Nu simple vocalizări spectrale ce ar fi putut să fie cuvinte, ci *vorbiseră*. Nu fusese mare lucru, nu schimburi de replici scânteietoare la un cocktail, totuși vorbire clară, fără doar și poate. *Pleci. Tu pleci. Dracu' zici tu.* Și veșnic popularul *Inamea*. Cei doi diferiseră de telefonarii originali – telefonarii din Epoca Sfârtecatului – și Johnny diferea la rândul său de cei doi. De ce? Pentru că viermele continua să rontăie, pentru că programul Semnalului continua să sufere mutații? Probabil.

Ultimul lucru pe care Jordan îl spusese înainte de a-l săruta de rămas-bun și de a porni spre nord fusese: *Dacă setezi o nouă versiune a programului împotriva celui pe care Johnny și ceilalți l-au căpătat în punctul de convertire, cele două s-ar putea mânca reciproc. Fiindcă asta fac viermii. Ei mănâncă.*

Și apoi, dacă programarea veche mai exista... dacă fusese salvată în sistem...

Clay constată că mintea lui neliniștită se întoarse către Alice – Alice care-și pierduse mama, Alice care găsise o cale de a fi curajoasă transferându-și temerile spre un pantofior de copil. La patru ore depărtare de Gaiten, pe Route 156, Tom întrebase alt grup de normali dacă nu doreau să împartă cu ei zona pentru picnic de pe marginea șoselei. *Ăștia-s ei*, rostise unul dintre bărbați. *Ăștia-s gașca din Gaiten*. Altul îi spusese lui Tom să se ducă dracului. Iar Alice tresărise. Tresărise și spusese...

– A spus că cel puțin noi am făcut ceva, rosti Clay privind afară, pe strada tot mai întunecată. Dup-aia i-a-ntrebat: „*Voi* ce pizda mă-sii ați făcut?"

Acesta era așadar răspunsul lui, căpătat prin amabilitatea unei fete moarte. Starea lui Johnny-Gee nu se îmbunătățea. Opțiunile lui Clay se rezumau la două: să se mulțumească cu ce avea ori să încerce să facă o schimbare, cât mai era încă timp. Dacă mai era încă timp.

Clay folosi o lanternă ca să-și lumineze drumul prin dormitor. Ușa debaralei era întredeschisă și putea zări chipul lui Johnny. În somn, cu obrazul pe o mână și cu părul răvășit pe frunte, el semăna destul de mult cu băiatul pe care Clay îl sărutase la despărțire, înainte de a porni spre Boston cu portofoliul cu *Pribeagul Negru*, acum o mie de ani. Ceva mai slab; altfel aproape exact la fel. Doar atunci când se trezea, vedeai diferențele. Gura care atârna moale și ochii pustii. Umerii gârboviți și mâinile bălăngănindu-se.

Clay deschise complet ușa debaralei și îngenunche în fața patului pliant. Johnny se foi un pic, când lumina lanternei îi atinse fața, după care se liniști. Clay nu era un individ credincios și evenimentele din ultimele câteva săptămâni nu-i sporiseră cu mult credința în Dumnezeu, totuși *își găsise* fiul, asta era adevărat, așa că rosti o rugăciune către oricine l-ar fi putut asculta. Era scurtă și la obiect: *Toni, Toni, vino iute – ceva este rătăcit și nu mai e de găsit*.

Deschise telefonul mobil și apăsă tasta de activare. Telefonul piui încet. Lumina chihlimbarie a afișajului se aprinse. Trei bare. Clay șovăi o clipă, dar, când trebui să aleagă unde să sune, nu exista decât un număr sigur: cel sugerat de Sfârtecat și de prietenii săi.

După ce tastă cele trei cifre, întinse mâna și-l scutură pe Johnny de umăr. Băiatul nu dorea să se trezească. Gemu și încercă să se ferească. După aceea încercă să se întoarcă cu spatele. Clay nu-i îngădui să facă nici una.

– Johnny! Johnny-Gee! Scularea!

Îl zgâlțâi și mai tare și continuă să-l zgâlțâie până ce băiatul deschise în cele din urmă ochii săi goi și-l privi cu băgare de seamă, dar nu cu o curiozitate omenească. Era genul de privire pe care o capeți din partea unui câine tratat cu cruzime și-i sfâșia inima lui Clay de câte ori o vedea.

Ultima șansă, gândi el. *Vrei cu adevărat s-o faci? Probabilitatea nu poate fi nici de zece la sută.*

Însă dacă era pe-așa, care fusese probabilitatea ca el să-l găsească pe Johnny? Sau ca Johnny să plece de la cârdul Kashwakamak înaintea exploziei? Unu la mie? Unu la zece mii? Dorea să trăiască cu privirea aceea bănuitoare și simultan indiferentă, în vreme ce Johnny împlinea treisprezece, apoi cincisprezece, apoi douăzeci și unu de ani? În vreme ce fiul lui dormea în debara și se căca în curtea din spate?

Cel puțin noi am făcut ceva, spusese Alice Maxwell.

Privi ecranul de deasupra tastelor. Numărul 911 era scris acolo, negru și perfect distinct, ca un destin declarat.

Pleoapele lui Johnny îi coborau încet peste ochi. Clay îl scutură încă o dată, tare, ca să-l împiedice să readoarmă. Făcu asta cu mâna stângă. Cu degetul mare al mâinii drepte, apăsă tasta APELARE a telefonului. Avu timp să numere *Mississippi UNU* și *Mississippi DOI,* înainte ca în micuța ferestruică luminată a telefonului APELARE să se schimbe în CONECTARE. Iar când se întâmplă asta, Clayton Riddell nu-și îngădui să gândească.

– Hei, Johnny-Gee, spuse el. Pen-pent'u tine.

Și apăsă telefonul mobil de urechea fiului său.

30 decembrie 2004–17 octombrie 2005
Center Lovell, Maine

CUPRINS

Semnalul 11
Malden 81
Academia Gaiten 157
Trandafirii se veștejesc, grădina asta-i terminată 265
Kent Pod 303
Bingo-telefon 333
Viermele 351
Kashwak 371
Salvare în sistem 423